AŞKIN NUR SAVAŞ

Mücevher Denizi

müptela



Bir Tanrı'ya âşık olduğunuzda taşa dönüşebilir, kinin ve intikamın yıldırımlar düşürdüğü denizlerde acı içinde kıvranarak can verebilirsiniz. Deniz Atasoy, hiç şüphesiz cehennemin kor alevlerini üzerinde taşıyan bir şeytan, Tanrıların ölümcül güzelliğiyle onurlandırılmış bir fani, meleklerin el değmemiş saflığını barındıran safir mavisi gözlere sahip bir kalp kırandı. Ne şeytandı ne de bir Tanrı. O, ölümsüz bile değildi, fakat acıtan bir güzellikle sonsuza değin ödüllendirilmişti. Mücevher'i günbegün yakan, alevden çemberlerin tam ortasına düşüren bir adamdı. Tek bir sözüyle can alabilen ve bağışlayabilen bir adam... Deniz, asla dokunmamanız gereken bir ateşti. Mücevher; tenini, ruhunu ve kalbini tereddütsüz Deniz'in kanla yıkanmış altın avuçlarına bıraktığında her şey için çok geçti. Geri dönmek için, karşı koymak için, ikisini de yakıp kül eden bu oyunu bitirmek için çok geçti. En çok da yaşamak için çok geçti.

Deniz'in geçmişi; karanlık sırları, kefaleti henüz ödenmemiş günahları dirilttiğinde Kehribar'ı sonsuza dek Safir'den ayırdı.
İblis meleği, Safir Kehribar'ı gömmüştü kan kokan kasvetli toprağa.
Safir, Kehribar'ı unutmamaya yemin etti, tıpkı iblis gibi.
Melek can verdi, kötülükle kutsanmış iblis için.
Kehribar bir daha asla bulunamadı saklandığı harabelerin arasından.
Ve Mücevher, Deniz'de kayboldu.
Sanki hiç var olmamış gibi...

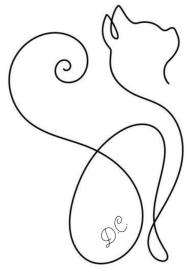


müptela

İnternet satış: www.ilknokta.com
facebook.com/muptelayayinlari
twitter.com/Muptelayayin

38.00

9 786052 006122



Mücevher Denizi
Aşkın Nur Savaş

Yayın Koordinatörü: Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan: Yeliz Kuşçu Kıyak
Editör: Burçin Çelik
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Şükrü Karakoç

1. Baskı, Ekim 2017, İstanbul
ISBN: 978-605- 2006-12-2

© Müptela Yayınları, 2017
© Dilara Büyük, 2017
Sertifika No: 11407
Yayınevi Logosu: Şükrü Karakoç
Kapak Görseli: Tina Terras & Michael Walter/ Moment/ Getty Images Turkey

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Müptela™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

AŞKIN NUR SAVAŞ

Mücevher Denizi



Kalbimin eşsiz mücevherlerine, sonsuza dek parlayın!

Giriş



Kadının tenine önce adamın göz bebekleri değdi. Hiç beklemeden dudakları buluştu, sarhoş gibiydi adam. Dudakları yumuşak tenin her bir köşesini tadıyor, öpüyor, adeta kutsuyordu. Kalplerinin düzensiz ritmi karışırken birbirine; adam, kadının gözlerinin içindeki kör kuyuya düştü. Sonu gelmeyen, dibi görünmeyen bir kuyuydu. Yeniden birbirlerine sürüklendiler, adam büyülenmiş gibiydi. Nefesleri asi rüzgârları tetiklemiş, bir fırtınayı koparmıştı.

El değmemiş mücevherler birer birer denize düştü. Son kez parladılar, son kez ışıldadılar.

Işıltılarıyla güneşi aydınlık gölgelerin ardına bıraktılar.

Işıl ışıldı cehennem, kor bir alev gibiydi cennet.

Melek ve şeytan için yasaktı.

Onları kabul edebilecek tek yer dünya mıydı?

Yeryüzünü günahkârların, gökyüzünü yıldızların süslediği arafa gittiler.

Oysa kötü yazılmış olan kader değişmezdi.

Gittiğin her yerde karşına çıkardı.

Bir sevap, bir günah gibi.



1

Safir Mavi

Kendimi yorgun, bitik ve tükenmiş hissediyordum. Neredeyse kapanacak olan göz kapaklarımı zorlukla açık tutuyordum. Kantindeki beyazın en soluk rengine sahip olan plastik masaya dirseğimi dayayıp başımı da elime yaslamış, gelen geçen öğrencileri izliyor, çayın ve tost kokusunun harmanlandığı havada yayılan gürültülerini ninni edasıyla dinliyordum. Böyle bir ortamın huzur sağlayabileceğini söyleseler gülüp *'İşine bak'* derdim. Bu huzur dolu anları zehir edebilecek, minicik bir dinlenme payını dahi haram eden bir şahsiyetle arkadaşsanız, vay halinize.

Sürekli dürtüklemesinin yanında, hiç durmadan bir şeyler anlatıyor, üstelik tiz sesi Hansel ve Gratel'deki cadının dediği *'Sizi yiyeceğim bücürler'* efekti yaratıyordu. Belki ne alaka diye düşünebilirsiniz ama çikolata ve türlü çeşit tatlının, kurabiyenin içindeki bu çocuklar da cadı yüzünden keyif çatamamış, aksine canlarını zor kurtarmışlardı. Uyumak üzere olduğum gerçeğini de hesaba katarsak, gözlerimi kısmış ve el verdiğince Zeynep'in geveledeği şeylere kulak kabartmıştım.

"Ne tembelmişsin kızım! Bu saatte uyunur mu hiç?" Yüzünü yüzüme çevirip yarı alaylı, yarı sıkılmış vaziyette kocaman iri koyu kahverengindeki gözlerini üzerime dikip beni sinir topuna çevirmeye başlamıştı. Saat sabahın dokuz buçuğuydu ve uyumak için tam vaktiydi.

Artık kolumun başımı taşıyamayacağını anladığımda kafamı masaya gömdüm. "Uğraşma benimle. Hem ben uyumuyorum." Yalandı, külliyen yalandı. Ama uyukluyorum demekten de utanıyordum. Gerçi niye utanıyorsam? Kantine giren herkes uyukladığımı bal gibi de biliyordu. Üstelik konuşurken sesimin tüylü, tekir bir kedinin soğuk kış ayında, sıcak sobanın arkasında ısınıp mayışıp mırıldanması gibi çıktığını varsayarsak, uyku yüklü ve tembellik doluydum.

"Hayır, anlamıyorum..." Titreşim dolu sesi beynime sivri uçlu bir iğne gibi batıyordu. "Ne yaptın bütün gece? Dünyayı mı kurtardın? Alt tarafı ders çalıştın."

Kafamı ağır çekimde kaldırıp ona tabiri caizse bön bön baktım. Havalı bir şekilde öfkeli bakışlar atacak biri değildim sonuçta. Ama o susmak bilmeyip devam ediyordu.

"Of! Bakma bana şöyle. Son âna bırakmasaydın," deyip en az gözleri kadar koyu kahve olan saçlarını savurarak başını çevirdi. Tek kelime edemedim. Çünkü bu durumu irdeleyemeyecek kadar yorgundum. Tekir kediliğime geri döndüm.

"Aa! Baksana Deniz'le kim geliyor?" Cidden niye bunları bu kadar yüksek sesli söylüyordu? Bırak beni, şurada uykumla samimi dakikalar yaşayayım. İlla birisi saatini şaşırmış horoz gibi ötmeden durmazdı. Sonra niye cinnet geçirdin derlerdi.

Hem bana neydi Deniz'den? Arkamdan gelen öksürük sesiyle sıçrayıp kafamı tekrar gömdüğüm masadan kal-

dırarak karşımda put gibi oturan Zeynep'e baktım. Arkamda her kim varsa büyülenmiş gibi bakıyordu. Üstelik gözlerini daha ne kadar açabilirdi merak ediyordum. Dayanamayıp ben de dönüp baktım.

Ve bir çift safir mavisi gözle karşılaştım.

2

Apollyon

Hafif çarpık bir gülümsemeyle beliren gamzeler, yaz güneşinin bahşettiği buğday ten ve her zaman dağınıkmış havası katan sarı-kahve harelerin dans ettiği saçlarıyla o, Deniz Atasoy'du. Gözleri hayatınızda görebileceğiniz en koyu mavi tondaydı. Bir erkeğin burnunun böylesine düzgün olması dahi ona mahsus gibiydi.

"Sanırım birileri uyukluyordu?" *Bari sen demeseydin, Deniz!* Üstüne üstlük kulaklarımın niye var olduğunu hatırlatan rengârenk kahkahası yok muydu?

Boğazımdaki kuruluktan kurtulmak istercesine yutkunup hafifçe öksürerek cızırdayan sesimi açtım. "Uyumuyorum ben... Ben gözlerimi dinlendiriyordum." Gözlerimi istemsizce kıstım. Kıstım ama neden? Zira ben vampirdim. Gün ışığına karşı aşırı duyarlı olduğum için gözlerim yanıyordu. O yüzden saçmalıyordum, aman kısıyordum.

"Hadi canım ne, vampir miymiş?" dediğinizi duyabiliyorum. Merak etmeyin, değilim. Gerçekten uyukladığım için gözlerim kantindeki güneş ışığını bağış yapılmış, nakli gerçekleştirilmiş organı bir türlü kabul etmeyen vücut gibi reddediyordu.

Deniz alaylı bakışlarını üzerimde gezdirirken "Tabii tabii. Biz de inandık, değil mi Zeynep?" diyerek karşımdaki *cyborg*'a[1] göz kırptı. *Keşke ona sormasaydın be Deniz!*

Bir süre Zeynep'e baktım. Ama o, artık yoktu. Yüce Krişna'ya giden yolda çoktan nirvanaya ulaşmış, hatta aydınlığın zirvesinden düşmüştü. Büyük ihtimalle güneş gözlüğünü yanına almadığı için Krişna'yı göremeden yuvarlanmıştı.

Karşımdaki şahıs hâlâ geçmekte olan treni izlerken, Deniz'e dönüp sessiz olması komutunu verdim. Yanında duran oyuncak bebek görünümlü ve her halta gülen Leyla'yı da uyarmasını işaret ettim. Elimi çenemin altında birleştirdim. "Zeynep diyorum ki saçlarını kısacık kestirsek, nasıl olur?"

"Hı, hı..." diyerek iç çekince gözlerimi devirdim.

"Rengini de diyorum ki yeşil yapsak? Ama böyle fosforlu yeşil."

"Oluur..." Beyin nakli mümkün müydü acaba? Benim arkadaşım neden Zeynep'ti?

Deniz bu halimize keyifle gülüyor, Leyla da onun beliren gamzelerine bakarak eşlik ediyordu. Gerçi Deniz'i gördüğü an kendinden geçen Zeynep haklıydı. Deniz oldukça yakışıklıydı. Üzerine giydiği, gözleriyle aynı tonda olan ve dirseklerine kadar katladığı gömleği, bacaklarını saran siyah kotu ile bay mükemmeldi. Yanında bir manken gibi duran Leyla ise dönüp dönüp bakacağınız kadar güzel bir kızdı. Vazgeçemediği siyah mini eteği, kırmızı balıkçı yaka bluzuyla *'Ben buradayım'* alarmı veriyordu. Cidden bu kış ayında hiç üşümüyor muydu?

Nedense içimde garip bir his baş göstermişti. Öfke? Hayır. Bu farklıydı. Leyla'yı Deniz'in yanında görmek is-

1 Cyborg: Biyolojik ve yapay (örneğin elektronik, mekanik veya robot) kısımları olan varlıklara verilen isimdir.

temiyordum. Hâlbuki umurumda olmamalıydı.

Kendime hâkim olamayarak Deniz'e çevirdim bakışlarımı. "Hayırdır Deniz? Sabah sabah çok mu komiğiz?" Neredeyse tıslamıştım. Bana her ne oluyorsa durumum iyi değildi. Sebepsiz gerginliğimi saklamalıydım.

Deniz bariton, erkeksi sesiyle kahkaha atarak, tek kelime etmeden Leyla'yla bizim çaprazımızdaki bir masaya otururken onlara bakakaldım. Ardından arkadaşım zekâ küpüne döndüm. "Hipnotize mi oldun da her şeye *'Hı, hı'* dedin?" Sesimi tıpkı onun yaptığı gibi inceltmiştim.

"Aman be! Sen de dalga geçme. Karşıma Tanrı parçası gelmiş, bakışıyoruz." Kararsız gözlerini bir an Deniz'e çevirip dilini şaklattı. "Apollyon da olabilir. Ay, karar veremedim!"

"Sen koş kızım, koş."

"Aa! Ne koşması be? Delinin dediğine bak." Elini *'neyse'* dercesine havada sallayınca o eli kırmamak için kendimi zor tuttum. Beni umursamayışı sinir bozucuydu.

"Hı, hı. Sen zaten ancak şirk koşarsın!" Tiksinti dolu bakışlarımı ondan ayırmıyordum. "Tanrı parçasıymış... O dediğin parçacığı olmasın?"

"Şirkmiş, çok tövbe! Şakadan da anlamıyorsun hiç," derken harfleri uzatarak konuşmasıyla havada olan sinirlerim halay çekmeye başladı. Konuyu es geçip asıl soruyu sordum. "Gerçekten Leyla'yla mı gelmiş?" Merak etmiştim. Zeynep'in hayal dünyasına daha fazla tahammül edemeyecektim. Bilmem gereken önemli hususlar vardı. Bilhassa Deniz'le ilgili.

"Ooo, merak da edermiş! Dedim sana *'Bak kimle gelmiş'* diye." Zeynep ellerini havaya kaldırarak tırnak içine alıp üzerine de Denizlerin oturduğu masaya bakarak gözlerini büyütünce *'Doğru, demiştin'* diyemedim.

Deniz'in kalabalık aşk hayatını boş verip gireceğim vizeleri düşündüm. Çok fazla ders vardı ve hepsi birbirinden zordu. Okul kampüsü, ders çalışmaktan gözlerinin altı mor halkalı gençlerle dolup taşıyordu. En iyisi bir kahve içmek, diye karar verdim. Bu duygular bana göre değildi. Deniz'e kaybolması için sinek kovucu sıkıyordum. Ah, tabii ki gerçekte değil. Gerçekte olsa ona değil, Leyla'ya sıkardım.

Ayağa kalkıp üstümü silkeledim. Üzerimde toz olmamasına rağmen bunu yapardım. Keşke duygular da toz zerreleri gibi olsaydı. En azından silkeleyince yok olurlardı. Ama duygular... İşte onlar yok olmuyordu. Bizler istediğimiz kadar inkâr edelim, istediğimiz kadar görmezden gelelim, yine de duruyorlardı. Kalbinin binlerce kez, sanki hiç durmayacak gibi atması... Baktığınız her yerde ona ait olduğunu sandığınız anılar... Olmadık zamanlarda ciğerlerinizi dolduran eşsiz kokusu... Ve engellemeye çalışsanız da hayallerinize ansızın sızan yüzü...

Başımı sallayıp kantinde ilerlemeye başladım. Arkamdan Zeynep'in "Nereye?" dediğini duyduğumda, "Kahve alıyorum," diye seslendim. Denizlerin olduğu masaya aldırmayarak geçtim.

Bir karar almıştım. Biz yakın arkadaştık. Kardeşten öteydik. Bir anlık duygu değişimiyle ona tavır almamalıydım ama kendime engel olamazken bu çok zordu. Tam kahvemle buluşmak üzere son adımlarımı atıyordum ki bir baş belasının sesini işittim.

"Pişştt... Mücevher! Pırlantam, çalıştın mı sınava?" Berk koştura koştura yanıma geldiğinde numaradan yorulmuş gibi alnındaki teri sildi.

"Çalıştım gibi. Şimdi izin verirsen kahve alacağım Berk." Gitmeme izin vermek yerine bana iyice yaklaştı.

Sanki bir sır verecekmişçesine etrafına bakındı. "Bak şimdi..." Gözleri bir rahatlamayla bende sabitlenince devam etti. "Bir planım var."

Tarih bir kez daha tekerrür ederken, ağzımdaki havayı seslice dışarı üfledim.

Berk daima böyleydi. Sadece vize-final dönemi yalakalık yapardı. Aslında bana her zaman yapardı, ama sınıftaki diğer öğrencilere bir ağlamadığı kalırdı. Üstelik kopya çektiği insanların notlarından daha yükseğini alınca herkesi aşağılama ve dalga geçme dönemine geçiş yapıyordu. Uzun bir süredir kimse yüzüne bakmadığı için yine bana kalmıştı. Benden çektiği kopyalarla da yine yüksek not alıp alay etmekten çekinmiyordu. Kır kafasını diyordu kör şeytan! Sonra da, 'O kadar demiştim sana diğer soruları da söyleyeyim, zekiyim biliyorsun *Pırlantam*' diyordu, pislik. Adını da sevmezdim. Yaşlandığında 'dede' bile denmezdi. Hayırsızın tekiydi, oysa ona kalırsa kendisi 'muhteşemdi'.

Aklımdan geçenleri duysa önce hırsından oturup ağlardı. Sonra da onun elinden beni kimse alamazdı. Hayatında değer verdiği yegâne kişiydim ve böyle bir hatayı affetmezdi. Dediğim gibi kopya planı açık ve netti. Sıranın arkasına oturacaktı. Anlamadığı, yapamadığı olursa çekermiş kopya. Sanki yapabildiği soru vardı. Utanmasa kâğıdı kopyala-yapıştır yapardı. Hatta utanmazın dik alasıydı.

"Geçen sefer yaptıklarını unutmadım hain," diyerek tısladığımda güldü. Hem de o kadar havalı güldü ki yüzünden yüzsüzlük akıyordu. "Ah, benim *Pırlantam*! Ah, benim değerlim, prensesim, elmasım..."

"Deme şöyle be! Bak kusarım ayakkabılarına!" Şakayla karışık tehdidime gözbebekleri büyürken yutkundu. "Kı-

zım ne kusması? Bu ayakkabıları kaç paraya aldım haberin var mı? Bizzat İtalya'dan aldım. Haberin var mı Bayan Kusmuk?"

Babanın parası diyecekken, gözleri üzerimizden ayrılmayan çakma sarışınla adı lazım değil, baş harfi 'D' yüzünden kelimeleri yuttum.

"Süründürdün çocuğu bir kopya için." Leyla olayı kendince dramatize ederken sessizliğimi koruyordum. Yerli yersiz konulara karışması hoşuma gitmiyordu.

"Konuş be, Leyla!" Şebek de devreye girip tezahürat yapınca sinirlerim yay gibi gerilmişti. Nefesimi dışarı üfleyip hâlâ tepinen Berk yerine Leyla'ya baktım. "Sen de destek çıkma şu maymuna, Leyla. İyice tepeme çıktı zaten." Yüzsüzlerin efendisine dönüp dudaklarımı oynatarak *'Sen öldün'* dedim.

Berk yüz seksen derece dönmenin adeta bir kanıtı gibi çark etti. Sonuçta kopyayı Leyla'dan değil, benden alacaktı. Berk Kaya kuralları, bilmem kaçıncı sayılı maddesine göre; 'Çıkarlar her şeyin üstündedir. Çıkarlara giden yolda, her şey mübahtır.' Kısacası Berk demek çıkarlar demekti.

"Ne istersen yaparım! Hadi Mücevher'im." Ela rengi gözlerini yavru kediler gibi büyütüp ellerini yumruk halinde çenesinin altına yerleştirmiş bana bakıyordu.

"Yılışık, deme şöyle. Adımı değiştireceğim sayende." Bana hitap ediş şekillerini kelimelerle oynayarak değiştirip en nefret ettiğim biçimlerde telaffuz ediyordu.

"Bak ciddiyim, ne istersen diyorum?" Az önce masum imajı çizen çocuk şu an kızlarda kullandığı gülümsemesini bende kullanıyordu ve kesinlikle işe yaramıyordu.

"Ne isteyeceğim senden Berk? Kalsın." İnadım tutarken bir ayağımı tempoyla yere vuruyordum.

"O zaman sevap işlersin, hadi ya!" Mızmızlanan sesi kantindeki öğrencilerin kıkırdamasına neden oluyordu. "Hayır!" Gözlerimi ondan başka her yerde gezdiriyordum.

"Pırlantam, değerlim, altınım..." Cevap vermiyordum. "Safirim, elmasım, zümrüdüm. Bak daha devam edebilirim." Tek kaşını kaldırmış, beni tehdit ediyordu hain. "Yakutu-"

"Yeter! Baş belası tamam, vereceğim kopya! Deme artık, rezil olduk."

Kollarını iki yana açıp şirin bir gülümseme eşliğinde, "Gel bakalım, sarıl Berkciğine," derken bile çocuk gibiydi. "İstemiyorum. Yüzsüz!" Kollarımı önümde bağlayıp tavır yaparken aslında ona sarılmamak için bayâ zorlanıyordum. Fazlasıyla şımarık ve masum görünüyordu.

"Mücevher'im, elması-" Cümlesini keserek, sıkılı dişlerimin arasından 'Tamam' dedim. Kolları bana fırsat tanımadan çevreme ahtapot gibi dolanmıştı.

"Bana sarılmadan durmayacağını biliyorsun." Saçlarımı da karıştırdı. Ona tatlı tatlı gülümseyip sert karnına dirseğimi geçirdim. "Acıdı ya, cadı!" Sarılı kolları arasında bulunmak hoş bir hisli. "Elin de ağırmış, vahşisin sen."

Kollarının arasından çıkmadan biraz gerileyerek gözlerimi iki üç kere kırpıştırdım. "Hani prensestim? Ne oldu?"

"Özür dilerim." Burnumu kırıştırıp gülümsememi bastırarak hareketlerini inceliyordum. Dudaklarını yalayıp "Demedi say değerlim," dediğinde hafifçe bir kahkaha attım, ama Deniz'e kayan gözlerim bana ihanet ediyordu. Aklımı kurcalayan tüm soruları ve sorunları görünmez kılmak adına her şeyi deniyordum.

İçine düştüğüm karanlığın diplerinde inşa ettiğim

bilinmezliğin burçlarında çıkışı aramayı bırakalı çok olmuştu. Kapana kısılan duygularım, mantığımı sürgün ederken geriye sadece kırık dökük bir ben kalmıştı. Ne yaparsam yapayım kontrolü eline alan kalbim bedenimi bile Deniz'e sürgün etmekten utanmıyordu.

3

Amerikan Yerlisi Zeynep

Karnını tutarak geri çekilen Berk oldukça komikti. Bir anda tüm dikkatimi kendinde toplamıştı. Bu haline güldüm. "Çok mu acıdı? Kıyamam," deyip dudaklarımı sarkıttım. Birden düzelip göğsünü hafifçe yumrukladı. Tıpkı Tarzan gibiydi.

"Ne acıması? Sen sinek bile öldüremezsin Safinaz."

"Kal sınavda o halde." Tam arkamı dönmüştüm ki buna engel oldu.

"Şaka ya! Sen de hemen gerçek sandın."

Gözlerimi devirdim. "Ben de yedim."

Blöfüme çok fazla devam edemeyeceğimi biliyordum, zira kahvemi içip afyonumu patlatmam gerekiyordu. Elinden kurtulup yanından gitmek için tekrar atak yaptım. Daha doğrusu yapamadım, çünkü yine durdurdu.

"Eee... Nereye gidiyoruz?"

"Ben gidiyorum, Berk. Sen değil! Yarım saattir bir kahveyi alıp içemedim sayende."

"Hadi, hadi. Beraber alalım. Beraber höpürdete höpürdete içelim pırlantam. Ah Berkciği, çok sever Mücevherciğini." Yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. Hemen elimin tersiyle sildim.

"İğrençsin Berk! Tükürüklerini yut da öp bari." Ama beni dinleyen kim? Kolunu omzuma attığında suratına iliştirdiği gülümsemesiyle pişkince meydan okuyordu.

"Bak dökeceğim kahveleri. Çek şu kolunu!" Evet, hem kendime hem Zeynep'e kahve aldım. Gerçi Berk, kantin görevlisinden benim için en iyi kahveyi istedi. Adam, önce ona şaşkın şaşkın baktı. Ciddi olduğunu görünce şaşkınlığının yerini kızgınlık aldı. Haklıydı. Zaten herkese aynı kahve satılıyordu. Ama bunu arsız prensim anlamıyordu. 'Biz daha iyisini hak ediyoruz. Al bunları sen iç' dememiş olsaydı, kahveleri içmiş bile olurduk.

Tamam, beni düşündüğü içindi. Lakin bazen çok, çok abartıyordu.

"Olmaz bir şey. Sen konuştukça dökeceksin asıl." Daha fazla uzatmayıp masaya oturdum. Zeynep'in kahvesini verirken Berk de yanıma oturdu.

"Sen gitsene ya! Burası bizim masamız Berk. Kışkış..."

Zeynep hâlâ anlayamadı herhalde. Berk Kaya kovulmaz, kendi isterse giderdi. Yılların verdiği tecrübelerime dayanarak söylüyordum. Gerçi Deniz'den korkup kaçtığı zamanlar olmuyor değildi.

"Yok ya! Herkesin masası kızım bu."

Neden ben? Bu arkadaşları hak edecek ne yapmış olabilirdim ki?

"Kesin sesinizi! Biri sormadan oturur, diğeri kışkışlar. Büyüyün artık."

"Diyene bak, kendisi çok farklı sanki. Hem hep onun dediği oluyor ama." Zeynep ve tripleri... Hayır, çocuk laftan anlıyor sanki.

"Haklısın pırlantam. Artık büyüyelim. Hem ben karşımda oturan Amerikan yerlisiyle daha fazla muhatap olmayayım. Gideyim de sırama oturayım. Birileri kapma-

sın. Olur mu?" Pes gerçekten, pes. Birilerinden kastı da Zeynep'ti. Üçümüz de hukuk fakültesi ikinci sınıf öğrencileriydik. Yuvarlanıp gitmeye çalışıyorduk.

Ne yuvarlanmak ama!

Sandalyesini çekip sırıta sırıta kalktı. Bir de önümde reverans yaptı. Ben ne günah işlemiştim de şu çocuğu liseden beri çekiyordum. Mantar gibi her yerde dibimde bitiveriyordu. Bir de bu şımarığı beğenen kızlar vardı. Artık ne bulduklarını bilmiyordum.

O gider gitmez kahvemi içtim. Üstelik Berk'in hiç dokunmadığı kahvesi de duruyordu. Keyifle onu da içip rahatladım. Zaten üstünden içse de fark etmezdi, birbirimizin yarım çikolatalarını, burgerlerini ve birçok yemeğimizi paylaşıyorduk. Ama benim için her şey bir yana kahve bir yanaydı. Kahve içmeyi çok seviyordum.

Kokusu bile beni mest ediyordu.

Ve tüm şımarıklığına rağmen Berk'i de seviyordum.

Sınav olacağımız dersliğe girdiğimde Berk'in arka sıralardan birinde oturup beni beklediğini gördüm. Koyu kahve saçlarını sol eliyle karıştırıp sağ eli ile canı gibi sevdiği telefonunu kullanıyordu. Yüzündeki aptal sırıtışa bakılırsa, büyük ihtimalle kendine açtığı ve binlerce kızın üye olduğu fan grubunda boş işler peşindeydi.

Yanlış duymadınız. Berk'in bir fan grubu vardı. Hatta grubun ismi 'BerKa'ydı. Açılımı ismi ve soy ismi olan, bizim şapşalın kendini kral veya ona benzer bir şey sandığı, saçma sapan bir hayran topluluğuydu. Lise son sınıfta herkes ders çalışırken o, bu grubu açmıştı. Aynı zamanda sıra arkadaşı olduğumuz günlerde, cam kenarına geçip 'Gözlerimi güneş vururken çek pırlantam' demişti. Merak edip sayfasına girdiğimde çektiğim resmin altına 'Sizce gözlerim ne renk fıstıklar?' yazdığını görmüştüm. Resmi-

ne atılan binlerce yorumu saymıyorum bile. Ama şu bir gerçekti; ela olan gözleri güneşin yaldızlı ışığında buğulu yeşil bir yaprağa benziyordu.

Önündeki sıraya oturup sınıf dolana kadar onu ve grubundaki kızların ona attığı mesajları dinlemeyi ihmal etmedim.

Sınav başladığında beklentileri karşılayan Berk, kâğıdımı her türlü muzırlık ve el çabukluğuyla kendi kâğıdına geçirdi. Arada beni sinir edip cevapları göstermediğimde kafama silgi parçası bile attı. Üstelik attığı silgi parçaları ıslaktı. Arkamda ne yaptığına bakmak için kafamı çevirdiğimde ağzıyla kopardığını gördüm.

Dayanılmaz biriydi. Tahammül sınırlarımı zorluyordu.

Aslında benim bu özel üniversitede okuma sebebim Berk'ti. Kendisi hiç ders çalışmadığı için üniversite sınavında gümlemişti. Oysa ben puanımla pekâlâ bir devlet okulunda okuyabilirdim. Tamam, İstanbul'da olmazdı belki ama yine de okurdum. Bu isteğimi anneme ve babama söylediğimde karşı çıkmışlardı. Ama sonuçta dediğimi yapardım. Gerçi annem boşboğazlık edip Deniz'e yetiştirince asıl kıyamet kopmuştu. Ortalığı birbirine katmıştı. Neymiş efendim 'Gözünün önünden ayrılamazmışım', neymiş efendim 'Başıma kötü şeyler gelirmiş'. Üstüne üstlük babamın 'Deniz, en iyisini bilir' demesiyle kan beynime sıçramıştı. Bu sefer de ben köpürmüştüm. Deniz'le bir araya gelemez haldeydik.

Şapşal arsızım beni arayıp 'Pıriantam, puanım o kadar düşük ki beni ilkokula bile almazlar' dediğinde ne yapmam gerektiğini bulmaya çalışmıştım. Aklıma Deniz'in de gittiği o özel üniversiteden başka bir çözüm gelmemişti. Ne yalan söyleyeyim bu puan işi ancak o okulda çözülürdü. Öyle de oldu. Deniz'in okuduğu üniversitede okumaya mecbur kalmıştım.

Unutmadığım tek bir şey vardı. Berk'in sevinçten bizim eve gelip yanaklarımı salya deryası olana kadar öpüşü... Ayrıca Deniz'in iddia ettiği gibi ona dayanamayıp kabul etmemiştim. Aksine zaten ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Fakat kader çarkları bir kez daha dönmüş, ondan ayrı kalmama müsaade etmemişti.

Belki Berk olmasaydı lisede sınıfta kalıp benimle bir yıl daha okumayı göze alan Deniz'le kafayı sıyırırdım. Aşırı kıskanç ve huysuzun tekiydi. Kendi ne isterse yapardı, bana gelince 'Kırarım bacaklarını' diyordu.

Bizden iki yaş büyüktü. Annesi Necla teyze, Deniz yaşıtlarından ufak diye okula geç yazdırmış. Bir evin bir oğlu dediklerinden olan Deniz ailesinin göz bebeği desem yeriydi. Babası Tevfik amca, babamın İzmir'den hem aile dostlarının oğlu, hem de ilkokul dâhil üniversitede bile sınıf arkadaşıydı. Birbirlerine söz bile vermişler, 'Çocuklarımız da bizim gibi olacak' diye ama babamın İzmir'den İstanbul'a taşınması, iş hayatı ve annemle evlenmesiyle bir süre görüşememişler. Daha sonra Tevfik amcanın da İstanbul'a taşınmasıyla kadim dostlar eskisi gibi birleşmiş oldu. Evet, bu mavi gözlü çocuğun geldiği ilk günü hatırlıyorum da eve girdiğinde çekingenliğinden su bile içememişti. Oysaki o ne yapsa bana mucize gibi geliyordu. Onunla beş yaşından beri arkadaştım. Hayatımın yarısından fazla zamanını birlikte geçirmiştik.

Birinci sınıfa başladığımda onun okuduğu koleje yollanmıştım. Hayatım ben istemeden onun çevresinde gelişiyordu. Babamın beni ona emanet edişi, onun elini kalbine koyup söz verişi... Tamamen Deniz'in etkisindeydim. Nereye gidersem ilk onun haberi oluyordu. Her şeyime karışıyordu. 'Sana ne?' desem, 'Söz verdim, olmaz' diyordu. Söz verdiğinde küçücük bir çocuktu! Sonunda bu

duruma gelmiştim. Onsuz nefes alamamaya... O, başka kızlarla çıktığında bile yanındaydım. Kalbimin gümbürdeyen sesini fark ettiğimden beri sadece o vardı. Ben diye bir şey bırakmamıştı. Onun suçu var mı diye sorsalar, hiçbir fikrim yoktu.

Sınav çıkışı Berk'e takılmadan koridorda durum değerlendirmesi yapan negatif kızların yanına gittim. Zeynep de peşimden gelmişti. Bu kızların yanına geldiğimiz için sessiz de olsa söyleniyordu.

"Bu sefer kesin kalacağım." Neredeyse ağlamak üzere olan Naz, yine yalan söylüyordu. Çünkü; kendisi en yüksek notları alıp kimseye çaktırmayan tiplerdendi. Bunu geçen sene öğrenmiştik.

O sırada lafa karışan Ebru'ya döndük.

"İyi de Naz, senin notların her zaman iyidir. Ya ben kalırsam?" Oysaki Ebru'nun da notları iyiydi. Normal insanlar düşük not alacağını bilse de moralini yüksek tutardı. Bunlar ise tamamen bozuyordu. İdare hukuku benim psikolojimi bozmuştu. Bir de bunlarla daha fazla bozmamaya karar verip ayrıldık.

Biz konunun yarattığı stresten kaçmak için kampüse gittik. Orada da aynı konu hâkimdi. *'Ya kalırsam?'*

İçimden 'Ne haliniz varsa görün' diyerek dışarı çıkmaya karar verdim. Zeynep genelde üşüyen tiplerden olduğu için tabii ki gelmedi.

Ocak ayının dondurucu soğuğuna rağmen, okulun bahçesine çıktım. Elimde tuttuğum siyah kaşe kabanı üzerime geçirip banka kadar yürüdüm. Ellerimi birbirine sürtüp beyaz bir buhara dönüşen nefesimi üfledim. Tenim sıcak havayı hissettiğinde sanki hayat bulmuşçasına canlanıyordu.

Oturduğum bankın üzerinde unutulmuş sigara pake-

ti vardı. Görünce yüzümü buruşturmadan edemedim. Kafamı tek tük geçen öğrencilere çevirdiğimde, bana 'Bu havada ne işi var' dercesine baktıklarını gördüm. Çoğu kendini kulaklıklarından akan müziğe kaptırmış, şarkı sözlerini mırıldanarak okula giriyordu. Özel bir okul olduğu için otoparka giden lüks ve spor otomobillerin gürültüsü kulaklarımı dolduruyordu. En azından kasvetli bir hava hâkim değildi.

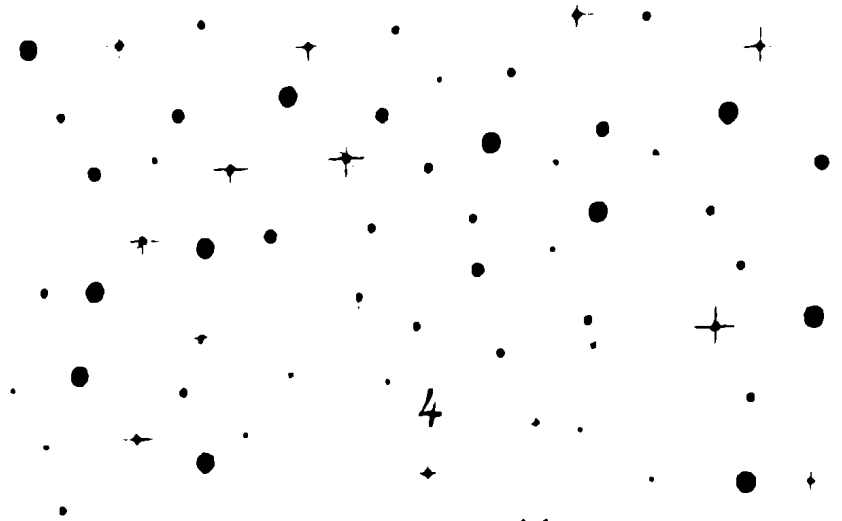
Soğuk hava ciğerlerimi doldururken nasıl bu hale geldiğimi anlamaya çalışıyordum. Ne zaman bu kadar kapılmıştım Deniz'e?

Tek bir kelime bile düşmüyordu zihnime. Mantığım 'Doğru değil!' diye avaz bağırıp haykırırken, kalbim acıyla inliyordu, köşe bucak kaçtığı ve gem vurduğu hislerinin yarattığı karmaşadan. Deniz'in yanımda olmasından bıktığım zamanları özlüyordum. Şimdi onsuz yaşayamıyordum. Sadece bana ait olsun istiyordum, bencilce bir istekle. Hayranı olduğum safir mavisi gözleri, Leyla gibi kızlara değil de bana aşkla baksın istiyordum. Soğuk hava iyi mi geliyor demiştim? Tamamıyla yalanmış, beynimde savaş çıkmıştı ve düşüncelerimi birbirine karıştırmıştı.

Zaten aldığım bir karar vardı. Olabildiğince eskisi gibi davranıyordum. Bahçeyi dolduran başka bir araba sesine kulak kabarttım. Arabasının motor sesini bile tanıyor olmam tam bir aptallıktı. Kalbim kocaman bir aptaldı. Gözlerinden ilham aldığı ego yığını gece mavisi spor arabasına baktığımda yanında Leyla'nın da olduğunu gördüm. Demek ki ikisi birlikte derslerini ekmişlerdi.

Beni göremediğine şükrettim. Zira görseydi otoparka gideceğine arabadan inip bu soğuk havada burada ne yaptığıma dair zibilyon tane şey sıralar, kolumdan tuttuğu gibi içeri atardı. Ama yanında yeni kız arkadaşı vardı, ben değil.

Neyse ki böyle bir şey olmadı. Yoksa o bana söylenirken, Leyla'nın saatlerce sarıya boyatmak için vakit öldürdüğü saçlarını yolabilirdim. Şu an bunu yapacak cesaretim de vardı, sadistliğim de. Ya da cesaretim yoktu, hepsi saçma sapan hayallere inanan kalbimin suçuydu.



4

Kuşkulu, Talihsiz, Beklenmedik Çarpışma

Kalbimdeki sızıyı def edip soğuktan donmak üzere olan vücudumu ısıtmak için ağır adımlarla kampüse yürüyordum. Kafamda dönen tilkilerin ayak sesleri, şu sürekli atıp durmak bilmeyen başımın belası organımla bir olmuş, bana eziyet dolu bir gürültü bahşetmişti. Üstelik sevdiğim adamla, çakma sarışını beraber görmeye katlanamıyordum. En sonunda açık vereceğimi hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Yüzüme çarpan sıcak hava okula girdiğimi hatırlatırcasına tenimi yalıyordu. Sanki saçlarım bile donmuştu. Atkuyruğu şeklinde topladığım için de kulaklarım ateşe değmiş gibi sızlıyordu. Ne tezat ama! Hem ihtiyacım vardı sıcağa hem de acı veriyordu. Tahminimce beyaz tenimde kırmızı burnum palyaço gibi görünüyordu. Rahatlıkla bir çocuğun doğum gününe gidebilirdim.

Gözlerim etrafı tararken sert bir bedene çarptım. Başımı kayaya vurmuş gibiydim adeta. Gözlerimi istemsizce kapayıp elimi alnıma götürdüm.

"Önüne baksana, kör müsün?"

Ateş saçan gözlerimi önümdeki insanlıktan bihaber varlığa çevirdim. "Bilerek mi çarptım? Oradan bakınca kör gibi mi duruyorum?" dedim.

Neredeyse siyah olan gözlerini kısıp bana eğildi. Saçları bile siyahtı. Üstelik bir kızın hayal edemeyeceği kadar gür saçlara sahipti.

"Kör değilsen, önüne bak."

Bugün yeterince keyifsizdim. Bir de bu esmer gence bulaşmıştım. Sanki bir yerden de tanıyor gibiydim, fakat bir türlü çıkaramıyordum.

"Özür dilerim. Oldu mu? Görmedim. Körüm. Hoşça kal!" diyerek anında yanından uzaklaştığımda kendi kendime söyleniyor, gerilen sinirlerimi bir şekilde yatıştırmaya çalışıyordum. Kantine yaklaştıkça Zeynep'in kahkahalarla sallanan kafasını gördüm. Biraz daha bakınca yanında sınıftan birkaç kız ve Deniz ile Leyla ikilisinin de orada olduğunu gördüm. *Sanırım her nereye gideceklerse vazgeçmiş ve aramıza katılmaya karar vermişlerdi.* Gözlerimi devirmeden edemedim, bir de Berk'in orada olduğunu gördüm, her zamanki gibi.

Pek yanlarında bulunmak istemiyordum ama her zamanki sahte samimiyetimi Leyla'ya göstermek zorundaydım. Sabah yeterince terslemiştim çakma Tweety'i. Zaten o çizgi filmde de ben Tweety'i değil, Sylvester'ı haklı görürdüm. Kedilere âşık bir kedi sahibi olarak böyle düşünmem de bittabi doğaldı.

Ağır adımlarla masaya vardığımda hepsine gülümseyip çektiğim sandalyeye oturdum. Yüzüme ilginç şekilde bakmalarına bir anlam veremiyordum.

"Pırlantam, burnun domates gibi kızarmış. Sen ne zamandır dışarıdasın?" dedi Berk.

"Mücevher, sen sınavdan çıktığımızdan beri bahçede mi oturdun? Kızım, ya hasta olursan?" diyen Zeynep'e kocaman bir *aferin* dedim içimden.

Sınavdan çıkalı bir saat olmuş olmalıydı. E, hava alacağım derken neyi kastetmiştim ben? Beş dakikada hava mı alırdı insan?

"İyiyim ben, endişelenmene gerek yok," dedim ve hâlâ ince bir sızıyla yanmakta olan kulaklarıma üşümüş olan ellerimi koyup acısını hafifletmeye çalıştım.

Deniz, öfke dolu bakışlarla beni süzüyordu. Kara bulutlarla çevrelenen mavi gözleri yüzümü yavaş yavaş inceledikten sonra alnımda durdu.

"Kulaklarını, burnunu anladım da... Alnına ne oldu senin?" Deniz, genelde vurgulu konuşanlardandır. Sesini en son cümlede yükselttiğinde irkilmeme sebep oldu.

Kulaklarımdaki ellerimi indirip alnıma dokundum. "Ah, fakülteye girerken taş gibi birine çarptım." Cümlem biter bitmez kızlardan bir 'oooo' sesi yayıldı. Bu tepkiyle ne dediğimi anlayıp daha da kızardım. Büyük ihtimalle çok farklı bir anlamda dediğimi sanmışlardı.

"Taş gibi derken... Başımı acıttığı için dedim. Yoksa tipi için demedim *Yurttan Sesler Korosu*, hemen yanlış anlamayın," diyerek aynı sınıfta olduğum ama içim ısınmadığı için pek de muhatap olmadığım kızlara 'siz öldünüz' der gibi baktım.

Deniz ve Berk hâlâ konuyu idrak edemediği için 'taş' kelimesine takılmışlardı ki tuhaf tepkiler veriyorlardı. Deniz, boynundaki bir damar atarken yumruğunu sıkıyordu. Berk, eliyle gözlerini ovuşturuyor, aynı zamanda salladığı ayağıyla adeta yeri dövüyordu.

"Yakışıklı mıydı bari?"

"Bilmiyorum, Zeynep. Özür dileyip buraya geldim."

Kaş, göz işareti yaparak Deniz'le, Berk'i gösteriyordum ancak anlamıyordu.

"Nasıl bilmezsin? Taş gibi dedin, demek ki güçlü bir bedeni var! Ay, çok romantik! Böyle çarpışmalar falan... Bir de bilerek çarpmış olmasın? Sırf seninle tanışmak için."

Bu kızı öldürmenin tam vaktiydi. Hayır, okuduğu binlerce kitap vardı. Hepsi aşk, entrika ve romantizm üzerineydi. Kesin bu fikirleri oralardan toplayıp beynine aşılıyordu.

"Yok öyle bir şey Zeynep. Keser misin artık?" Sinirden dişlerimi sıkarak konuşmuştum.

"Of, tamam. Eğlenemiyoruz da!" Kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp yanaklarını küçük çocuklar gibi şişirdi.

"Acıyor mu canın?"

Deniz belli belirsiz bir ses tonuyla konuştuğunda hafifçe zonklayan alnımı ovuşturdum. "Acımıyor," dedim fısıltıyla. Aksini hissediyor olsam da bir hata sonucu çarpıştığım birine bulaşmalarını istemiyordum.

"Kesin acıyordur."

Berk'e hayretle baktım. Beni, benden iyi tanımaları bazen kötü olabiliyordu.

"Tamam, biraz acıyor Berk, ama benim suçum fark etmedim. Önüme bakmadığım için oldu."

"Önüne bak bir daha! Elin adamlarına çarpma!" Deniz'in takıldığı şey buydu işte.

Bir başka erkeğe temas etmiş olmama öfkeliydi, sebepsizce.

"Ne yapmalıyım Deniz? İsteyerek olmadı. Hem nereden bilebilirim çarptığım kişinin cinsiyetini? Yanlışlıkla oldu diyorum." Gözlerimi *'sen iyice tuhaflaştın'* der gibi kırpıştırdım. "Hatta sorarım sana *bu kişi çarpmak için doğru mu* diye, nasıl fikir?" Alayla gülümsediğimde onun bu

fikri değerlendirdiğini belli eden mimiklerini hayretle izliyordum.

"Çarpacaksan bana çarp! Niye el âlemin adamlarına çarpıyorsun? Başkasına çarpma, gel bana çarp!"

Önce şaka yapıyor sansam da değişmeyen ifadesi kararlılığını ve ciddiyetini gösteriyordu.

"Bakma bana öyle." Deniz'in gece mavisine dönüşmüş gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Ciddiydi yani?

"Nasıl bakmalıyım acaba?" Tenis maçını izler gibi kafası bir bana bir Deniz'e bir de Berk'e dönen gözlere yorum dahi yapamıyordum.

"Kime çarptın?" Berk'in saçma sorusuna ağzım açık kaldı.

"Tanımıyorum Berk! Kafayı yiyeceğim artık!"

"Bir şey dedi mi sana? Bak eğer ters bir laf ettiyse onu geldiği yere geri yollarım!" Bu cümlenin arkasından ağza alınmayacak birkaç küfür savuran Berk'in kafasına bir şaplak atmak istiyordum.

"Demedi. Oldu mu? Demedi!"

"Demiş," diyen Deniz ise neredeyse hırlıyordu.

Günün sonunda tüm o ağır dersler bittiğinde en önde ben, arkamda Deniz ve Berk yürüyorduk. Sanki suçluymuşum gibi beni resmen dışlıyorlar, hatta kâle bile almıyorlardı. Yokmuşum gibi davranıyorlardı.

Aniden durup onlara döndüm. Otopark tenha sayılırdı. Ne kadar az kişi bu saçma konuşmayı duyarsa o kadar iyiydi.

Deniz, başıyla yürümem gerektiği işaretini verse de omzumu silktim.

"Neyiniz var sizin?" Sağ ayağımı tempolu bir şekilde yere vuruyordum.

"Yok bir şey. Önüne dön ve yürü Mücevher." Sıkıldığını belli edercesine o mükemmel burun kavisini sıktı Deniz.

"Var bir şey. Dökülün."

Gözlerini kısıp bana yaklaşan safir gözlü çocuk ödümü koparıyordu. Yapılı, uzun ve güçlü vücudu, sinirden omuzlarında gerilen gömleği ile yüreğimi hoplatıyordu. Önümde durup gövdemden tutarak ani bir hareketle sırtımı çevirdi. "Yürü," diyerek kulağıma eğildiğinde söylediği emir yüklü kelime içimi titretmişti. Üstelik burnuma dolan, taze toprağa eşlik eden naneli kokusu mayışmama neden oluyordu. Daha fazla dayanamayıp ellerinden sıyrıldım. Ya kalp atışlarımı fark ederse?

İkisinin de arabası yan yanaydı. Berk'in 'kendim gibi ateşli' dediği kırmızı, üstü açık arabasının ve Deniz'in arabasının ortasında durdum. Hangisiyle gideceğimi bilmiyordum.

"Benim arabama geç."

"Ben Berk'le giderim." Deniz'in arabasını işgal eden, parfüm banyosu yapan bir kızla tüm yolu çekemezdim. Bana sahte bir samimiyetle gülümseyen Leyla'ya tahammül edebileceğimi sanmıyordum.

"Benim arabam olmaz Mücevher. Deniz'le git. Zaten soğukta kaldın, iyice üşütürsün." Berk, bana bunu yapmamalıydı.

"Üşütmeni istemeyiz, pırlantam."

Kim böyle bir havada sırf sevdiği için mekanizması bozulmuş, üstü kapanmayan arabayı servise yollamak yerine kullanırdı ki?

Deniz'le beraber arabaya bindiğimizde derin bir nefes aldım. Ben ailenin küçük çocukları gibi arka koltukta otururken; Leyla, Deniz'in yanındaki yerini bir anne edasıyla

alacaktı. Öfkeyle dudaklarımı dişlediğimde canımın acısını hissetmiyordum.

"Leyla yok mu?" Otoparktan çıkmakta olan arabanın camından gri asfalttaki şeritleri takip ediyordum. Sarı oklarla çıkışı işaret ediyordu bazıları, bazılarıysa arabaların park edecekleri yerleri gösteriyordu. Keşke benim kalbim de doğru oklara sahip olsaydı. Ne Deniz'in aşkından çıkabiliyordum ne de doğru düzgün birini seçebiliyordum.

"Okulun giriş kapısından alacağım onu." Dikiz aynasından bana kayan gözlerini es geçtim. Okulun kapısında arabayı durdurduğunda koltuğun kenarlarını sıkıyordum.

Kapıyı açıp kendini içeri hızla atan Leyla'nın gözleri bir an bende takılı kaldı. Elimi kaldırdığımda parmaklarımı aşağı büküp oynatarak sınıttım. Emniyet kemerini bağlarken "Aaa... Mücevher de buradaymış. Nasılsın tatlım?" dedi. Tiksindiğimi anlamasın diye yalandan sırıtan yüzümü gülümsemeye çevirdim.

"İyiyim tatlım. Sen?" dedim, dikkatimi anayola vererek.

"Ben de iyiyim. Deniz'le yalnız gideceğiz sanıyordum. Şaşırdım..." Sanırım bu laf Deniz'eydi. 'Bunun ne işi var yanımızda?' demenin üstü kapalı haliydi.

Deniz'le değil de Berk ile gitmek istememin bir sebebi vardı. Leyla'nın şeker ve çiçek kokulu parfümü midemi kaldırıyordu. O kullandığı için değildi. Şekerli parfümleri sevmiyordum. Leyla'nın üstüne boca etmesi ise tesadüftü. Beni istemiyor oluşunu hissetmeyi de eklersek nefret dolu havayı solumak zorunda kalıyorduk.

"Ya, ben de fazlasıyla şaşırdım."

Yol boyunca kurduğum en mantıklı ve doğru olan cümlem bu olmuştu. Arada konu bana gelirse kısa ce-

vaplar verdim. Leyla, bana yolculuğu zehir etmek adına birkaç kere Deniz'i yanağından öpmüştü. Hatta daha çok dudağına yakın bir yerlerden. Deniz, rahatsız olsa da araba kullandığı için 'yapma' gibi şeyler söylemişti. Artık pes eden Leyla da somurtup benim gibi etrafı izlemek zorunda kalmıştı. Başkalarının yanında aşk yaşamak tam ona göreydi. Neyse ki Deniz en azından benim yanımda kız arkadaşlarıyla yakınlaşmayı seven biri değildi. Yoksa hâlâ Leyla'nın sırnaşmalarını izliyor olurdum. Rahatsız olduğumdan değil de, kusma ihtimalim vardı.

"Mücevher çok şanslısın. Deniz'le komşu olabilmeyi, her an onu görebilmeyi çok isterdim."

"İstediğinden eminim," diye mırıldandığımda gözlerimi kapadım. Sorunlardan kaçmak ve kendime hayal dünyamda ufacık, özgür bir alan yaratabilmek için gözlerimi kapadım.



5

Kuzuların Sessizliği

Leyla'nın gösteriş budalalığının tescili olan rezidans dairesini ara vermeden dinliyorduk. Rezidansların bilinmeyen bin özelliğini bu fındık beyinliden öğreneceğimi tahmin etmezdim. Kısacası sıkıcı olan yolculuk devam ediyordu.

Çok seviyormuş gökdelenleri... Hanımefendi rezidanstan başka bir yerde oturamıyormuş. Alışveriş merkezi bile varmış! Konu ne ara buraya geldi, hiç anlamadım.

"Yüksek falan ama çok kullanışlı. Ne ararsam elimin altında, Mücevher. Sen daha iyi anlarsın beni. Hep aynı elbiseleri giymektense, anında yeni bir tane alıyorum. Çok harika değil mi?" Çakma sarı saçlarıyla bana dönünce kafasını cama yapıştırma isteğimi bastırdım.

"Ben alışveriş yapmayi sevmem Leyla ve rezidansları da sevmem."

"Ay, doğru sen giyim konusunda çok yetersizsin. Hep pantolon giyiyorsun. Bacakların mı çarpık ayol?" Cümlesi biter bitmez çirkin, zoraki bir kahkaha attı. Güya şaka yapıyormuş havası katıyordu nükteli cümlesine.

"Hı, ondan," diyerek gözlerimi devirdim.

"Şaka yapıyorum, alınmıyorsun değil mi tatlım?"

Beynini kullanmayı hiç düşünmüyor muydu ki?

"Yok yok, hiç alınmıyorum. Sen takıl kafana göre tatlım."

"Vallahi herkes espri kaldıramıyor. Sen öyle değilsin. Keşke Zeynep gibi benimle de yakın olsan."

Sesine kattığı şu hüzün vicdanımı mı kabartmalıydı?

"Hemen alışmamı bekleme, Leyla. Sana özel değil. Ben bir anda kimseyle kaynaşamam. Yalandan seninle dostmuş gibi de davranamam."

"Olsun. En azından terslemenden iyidir. Hem ben anlaştığımızı düşünüyorum. Gerçi moda konusunda tamamen bir fiyasko da olsan... Aman, boş ver. Ben çok seviyorum seni. Deniz'le hep anıyoruz." Deniz'e bakıp tatlıca gülümsedi.

"Öyle mi?" Konuşmasak ve sadece susup otursak bir yeri mi eksilirdi? Belli ki ikimiz de birbirimizden hazzetmiyorduk.

"Evet, aynen öyle." Başını bana çevirip dudaklarını abartılı bir biçimde büzdü. Birkaç dakika imalı bakışlarını üzerimde tuttuktan sonra tiz bir mırıltı eşliğinde devam etti. "Senin erkek arkadaşın yok mu Mücevher? Eğer varsa beraber bir buluşma ayarlarız. Ne dersin?"

Bu kızın kafasında birkaç tahta eksik diye düşünüyordum, lakin hiç yokmuş. Yanında oturan kişi, yanlışlıkla birine çarptım diye demediğini bırakmamıştı. Sorduğu soru oldukça gereksizdi.

"Onun erkek arkadaşı yok, Leyla." Deniz, suskunluğunu bozmuştu. O kadar giyimime laf etti ve gıkını çıkarmadı. Ama laf erkek arkadaşa gelince...

Mavi gözlü canavar!

"Yok mu? O kadar çirkin de değil. Hiç mi yok?"

"Hiç yok, Leyla. Bazı malum şahıslar yüzünden yanıma kimse yaklaşamıyor."

"Deniz, seni kıskanıyor mu?"

Saçlarımı karıştırıp Leyla'nın merak kokan sesine yüzümü ekşittim. "Tek o değil, öbür embesil de aynı bunun gibi. Kıskanıyorlar mı artık ne halt ediyorlar bilmiyorum. Görücü usulü evleneceğim bu gidişle."

"İnanamıyorum. Deniz, bu çok yanlış! Bu devirde görücü usulü mü kalmış?"

"Saçmalama Leyla!" Nedense beni bir gülme almıştı. "Şaka yaptım." Sanırım sinirlerim bozulmuştu ki hâlâ gülüyordum.

"Ben de gerçek sandım. Görücü usulü deyince sen..."

"Annemin böyle bir planı var ancak ben onaylamadan yapamaz."

Evet, çıtlattığım bu bilgi kırıntısı Deniz'i bir süre çıldırtırdı. Takıntılı çocukluk arkadaşımın bana olan davranışları kaba veya sorunlu olarak kabul edilebilirdi. Arada bu gibi konularda ona baskı uygulayıp sinir etmek beni de onun gibi 'kaba veya sorunlu' gösterebilirdi.

"Niye ki? Sen âşık olmadan mı evleneceksin?"

'Sayende evet' diyemesem de olacağı oydu açıkçası. Sevdiğim adam başka kadınları seviyordu, oynuyordu, dilediği gibi özgürce hayatını yaşıyordu. Bense onu bir köşeden izliyordum. Annem böyle bir konuda cömertçe yardım edip mükemmel Mücevher Haznedar'ı yaratabilirdi. Bu halimle kusurlu sayılırdım. Ezik, içine kapanık ve çoğu kişiye göre soğuk bir kişiydim.

"Annemin sağı solu belli olmaz Leyla. Kader, kısmet diyelim, değil mi?"

"Kemal amca hayatta izin vermez, Mücevher. Sen rahat ol," diyen Deniz, dikiz aynasından bana göz kırptı.

"Kemal amcan torun istiyormuş Denizciğim. Anneme hayır diyemedi."

"Ben varken olmaz kıymetlim. Ne baban ne de ben izin vermeyiz."

"Torun kelimesi babamda ilaç etkisi yarattı Deniz. Hayırlısı artık."

"Aman boş verin canım! Fol yok yumurta yok ortada. Hem ailen ve sen istedikten sonra gerisi önemli değil." İlk defa doğru bir şey söylemişti Leyla.

"Ah, kesinlikle Leyla..."

Leyla'yı evine bıraktıktan sonra yolculuk daha soğuk geçmeye başladı. Zaten Deniz'in kafası atıktı, şu an sinirden direksiyonu sıkıyordu. Parmak boğumları bembeyaz olmuştu.

"Deniz..." Ortamı yumuşatsam fena olmazdı. "Deniz..." Bir türlü cevap vermiyordu. "Deniz, kime diyorum ben?"

"Ne var!"

"Yine niye kızdın? Hep bana bağırıyorsun, Deniz." Yürek yutmak deyimi tam bu duruma uygundu.

"Sen daha iyi bilirsin. Beni zıvanadan çıkarmayı çok iyi başarıyorsun!"

"Ben de aynı şeyi senin için düşünüyorum. Durduk yere gerginlik yaratıp bağırıp çağırıyorsun!"

"Durduk yere mi? Sen de hareketlerine dikkat et. Seni uyardığım gibi davransan sorun çıkmayacağının farkındasın."

"Sen ve kurallarının canı cehenneme Deniz!"

"Bence bu aralar Berk'le fazla film izlemişsin sen. 'Canın cehenneme'ymiş!" Şu an saçımı başımı yolmamak için zor duruyordum.

"Sayende onunla da görüşemiyorum, merak etme! Ha-

yır, sevgililerine yapsana bu maçoluğunu! Bak bana, karışıyor muyum size?"

"Seni ilgilendirmez o konular. Ayrıca o cıvığın ne yapacağı belli olmaz. Ben varken görüşün. Zaten bütün gün berabersiniz."

"Belki özlüyorum, sana ne!"

"Beni özle."

"Seni özleyeceğime boğazıma taş bağlar, denize atarım kendimi daha iyi."

"At kendini güzelim. Bana at kendini." Ne dediğini anladığımda, sinirden kırmızıya döndüğüme emindim.

"Pislik olduğunu söylesem herhalde şaşırmazsın."

"Senin suyun kaynıyor haberin yok."

"Tehdit mi ediyorsun beni? Asıl senin suyun kaynadı bile. Ayağını denk al Deniz, kafamı attırma benim!"

"Sinirlenince daha bir vahşi oluyorsun Mücevher."

Hafif ama ince bir çığlık atmaktan kendimi alamadım. Tıslayıp "Dikkat et bu vahşi ısırmasın," dediğimde üstüme gelmekten bir an olsun vazgeçmedi.

"Ah, ısırsın ısırsın."

"Dalga geçme benimle!"

Bana dönüp tek gözünü kırptı. "Dalga denizde olur bebeğim."

"Hayvan!"

Sinirden kuduran biri varsa o kesinlikle bendim.

"Deniz olduğumu düşünüyorum ama hayvanların içgüdüsüyle hareket edebilecek potansiyelde olduğum için hakaret olarak algılamıyorum."

"Sen git Leyla'ya yap bu kelime oyunlarını! Eminim benden daha çok hoşuna gider!" Arabanın direksiyonunu sağa kırınca birden kapıya doğru savrulup başımı sert bir şekilde cama çarptım.

"İnsan gibi kullan şunu!" Bir yandan toparlanırken, bir yandan da başımdaki zonklayan yeri ovalıyordum.

"İyi misin?"

"Değilim! Sen olduğun sürece olabileceğimi de sanmıyorum."

"İyisin iyi. Cevap verdiğine göre."

"Ya sabır!"

Kahkahaları arabanın içini doldururken ne kadar güzel güldüğüne lanet ettim. O gülerken karnımda depreşen tırtıllara da lanet ettim. Bende kelebek olmazdı. Boğum boğum yeşil tırtıllar vardı karnımda!

Arabası bizim evin önünde durunca kapıyı çarparak indim.

"Üzülme yakışıklım. Seni kıskandığı için sert davranıyor. Ruhu amazon Mücevher'in, hoş gör," diyen Deniz'in de inmiş, kaputunu okşadığı arabasına beni şikâyet ettiğini fark edince duraklamıştım.

"Sen arabayla mı konuşuyorsun?"

Gözlerini kısıp okşadığı arabanın üzerine iki elini de bastırdı. "Araba deme oğluma. Canavar o. Hem beni anlıyor, senin gibi başımın etini yemiyor."

"Oğlum mu? Sen iyice uçmuşsun, Deniz. Ayrıca o araba neredeyse kafamı kırıyordu ve sen geçmiş karşıma bana onu mu savunuyorsun?"

"İsteyerek yapmamış ki..." Deniz dudaklarını büzüp yavaşça eğilerek arabanın cilalı parlak kaputuna bir öpücük kondurdu.

"Nasıl isteyerek yapmadı? Bilerek yaptı. Söyle ona farlarını beyzbol sopasıyla paramparça edeceğim." Dediğim şeyin saçmalığını idrak ettiğimde ağzıma bir tane vurdum. "Beni de kendine benzettin. Ne diyorum ben ya!"

"Sen vurma ağzına kıymetlim. Söyle ben veririm ceza-

sını." Tekrar dudaklarını alayla büzüp devam etti. "Ayrıca oğlumu tehdit etme, kalbi kırılıyor sonra."

"Hem sen niye buradasın? Git evine oğlunla."

"Kusura bakma Kemal amcamın bana tanıdığı sonsuz bir izin var da..." Bana doğru gelip omuz çarparak kapıya ilerledi. Zile basan Deniz'e bildiğim bütün küfürleri saydırıp yanına gittim.

"Ne o? Yine düştün dibime." Fısıltısı kulağımı huylandırırken ona baktım.

"Evime Noel Baba gibi bacadan mı gireyim, Deniz?"

Kapının açılmasıyla Deniz bir cevap veremedi. Bir hışımla odama çıkacakken kapıda şaşkınca bize bakan Ayşe teyzeye gülümsedim.

"Ayşe teyzem ben odamdayım. Bu dağ ayısı gelmesin." İşaret parmağımla hınzır hınzır gülümseyen Deniz'i göstererek devam ettim. "Bak konuşmam seninle!"

"Aaa... Deniz! Ne yaptın yine benim meleğime?"

"Ben bir şey yapmadım ki..."

Dinlemeye tenezzül etmeden ayaklarımı vura vura yukarı çıktım. Odama kendimi atıp kapattığım beyaz ahşap kapıya yaslandım. Onu sinir edeyim dediğimde, hep tam aksi oluyordu. Bütün kızlarla uysal uysal konuşan, mantıksızca kelimeler sarf etseler bile işi şakaya vurmayan Deniz, benim her kelimemle alay ediyordu. Kalbimi çaldığı yetmiyormuş gibi bir de kırıyordu öküz!

Mor yatak örtüsü serili yatağımın muntazam düzgünlüğüne aldırmadan sırtüstü uzandım. Elimde tuttuğum çantayı öfkeden unutmuştum. Onu da bir güzel makyaj masasına fırlattım. Gürültü çıkmasını umursamıyordum, çünkü öfkeden kuduruyordum.

Leyla'ya uyuz olmuştum. Başımı salağın birine çarpmıştım. Üstüne herkesten azar işitmiştim. Sürekli bağırıp duran Deniz'le uğraşmıştım, bir de arabası okkalı bir

şekilde kafama geçirmişti. Birazdan damlayacak diğer salakla bitirim ikili edasıyla odama dalacaklarını da biliyordum. Beni saçma sorularla sık boğaz edeceklerdi. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıp bukalemun stilinde ortama adapte olacaklardı. Ya da yine hiçbir şey yapmayıp yabani bir ot gibi benimle beraber fotosentez yapacaklardı.

Gözlerimi ne zaman kapattığımı, ne zaman uyuklamaya başladığımı anlamadan kapımın menteşeleri sökülürcesine çalınmasıyla kendime geldim. Yavaşça gözlerimi ovuşturup oturur pozisyona geçtim.

"Girin."

Kapıyı açıp içeriye hızla girenlere bakakaldım. İkisi de bana çok kötü bir şey yapmışım gibi gözlerini dikmişti.

"Uyuyordum deme pırlantam!"

Ne yapıyordum desem hoşuna giderdi acaba? Günlerdir ders çalışmaktan yorgun düşmüştüm ve gerçekten uyumaya ihtiyacım vardı.

"Kusura bakma Berk, uyuyakalmışım."

Deniz ise hiç konuşmadan yatağın etrafında dolaşıp kendini yanıma bıraktı. Üzerindeki gömleğin kırışıp kırışmaması umurunda değildi. Üzerine mükemmel oturan kotu yatakta yatarken bile harika görünüyordu. Bu çocuk vitrine koyup her an bakmak isteyeceğim kristal bir biblo gibiydi. Kırılmaması için uzaktan izleyebilir, dokunmadan bir ömür yaşayabilirdim.

"Deniz evin yakın, git kendi yatağına yat." Aslında biraz daha yatsın ve o dinlendirici kokusu yastığıma, nevresimlere, her yere bulaşsın diye dua ediyordum.

"Burası daha rahat," diyerek safir mavisi gözlerini yorgan misali göz kapaklarıyla örttü. Kirpiklerinin muhteşem kıvrıklığı belirgindi. Azalan gün ışığının etkisiyle de daha uzun görünüyordu.

Berk de yorulmuş olacak ki mor renkli tekli koltuğa oturup ayaklarını yine aynı renk olan tam önündeki pufa uzattı. Siyah ince kazağının kollarını iyice çekip avuçlarıyla tuttu. Onu tanıdığımdan beri böyle bir alışkanlığı vardı.

"Ee, odamda kamp mı kuruyoruz beyler?" Madem hepimiz şekerleme yapacaktık, niye ben uyandırılmıştım?

"Pırlantam neredeyse akşam olacak, yemeğe kadar kestirelim. Hadi sen de yat. Kapa gözlerini bakayım."

Berk, mayışmış yavru ayı gibi birden horlamaya başladı. Acaba numara mı yapıyor diye şüpheye düşsem de cidden uyuduğunu fark ettim. Bense hâlâ yatağın ötelendiğim sol tarafında mahmur bir şekilde oturuyordum. Üstelik akşam yemeğinde de tam kadroyduk!

Kolum birden çekildi ve sert bir yere düştüm. Neredeyse çığlığı basacakken duyularımı işgal eden kokuyla daima olmam gereken yermiş gibi Deniz'in göğsüne sindim.

"Deniz, birden çekip kafamı patlatacağına uzan deseydin ya!" Deniz sıcak kollarını etrafıma sardığında sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordu. Aksine sinirli olmadığımı, sadece öyleymiş izlenimi verdiğimi bilmiyordu.

"Şşşt... Uyu hadi. Kuzuları sayalım. Bir, iki, üç..."

O kuzuları saymaya devam ederken kokusunu içime çeke çeke göğsüne yayıldım. Arkadaşça da olsa, böylesi bir fırsatı kaçıramazdım. Kuzuları hâlâ sayan safir gözlümün sesi kulağımda ritim tutarken, çoktan uyku âlemine geçmiştim bile.

Kuzuların sessizliği bu olmalıydı. Deniz, kokusu, sayılan çıtı çıkmayan kuzular. Berk'in garip bir horultuyla karışık sayıklamaları... Rüyamda bile onlar vardı. Sonsuza değin yanımda olmalarını dilediğim tatlı bir rüyaydı.



6

Kıyametin Ayak Sesleri

Deniz'in üstünde kendime geldiğimde hâlâ sarmaş dolaş olduğumuzu fark ettim. Onu seviyor olsam da şu anki durum yüzünden Leyla'ya karşı suçluluk duyuyordum. Sanki sevdiğim adamdan faydalanıyormuşum hissiyle kuşatılıyordum.

Aslında mecburdum. Deniz'den uzaklaşamıyordum. Böyle olmasını ben de istemezdim.

Oyalanmak için hiçbir bahanem yoktu. Kokusu hem sonbahar hem de ilkbahar gibiydi. Beni öldürürken yeniden diriltiyordu. Bu tezatlık ona mahsus olmalıydı. Biz birbirimize doğuştan tezattık. Onun kahveyle harmanlanmış, her tutamı güneşin sıcaklığıyla bezenmiş sarı saçları vardı, benimse kahverengi saçlarımda kızıl ışıltılar dolaşıyordu. Onun mavi gözleri en değerli taşlar gibi parlarken benim gözlerimse kehribar renginin en tuhaf tonuydu. Buğday ten rengi, beyaz tenime bile zıttı. Onun kusursuzluğu sonum oluyordu. Bir kara delik tarafından günbegün yutuluyordum.

Hiç var olmamışım gibi...

Uyanmamasına özen göstererek kollarını belimden

uzaklaştırdım. Başlarda tanımlayamadığım seslerle itiraz etse de, alışıp tekrar uyumaya devam etti. Cam kenarına dönüp kolunu başının altına aldı. Küçük bir çocuk gibiydi.

Akşam güneşi batmış, karanlık tüm zarafetiyle odama kadar yayılmıştı. Komodinin üzerindeki abajurun düğmesini el yordamıyla bulup açtım. Loş da olsa bir ışık huzmesi odayı aydınlatmıştı.

Aynı itina ile yataktan kalkıp horuldayan Berk'e baktım. Neredeyse koltuktan düşecekti. İçimden kıkırdamadan edemedim. Pufu bile devirmişti! E, kocaman adamdı. Kendini dağıtmıştı. Dinleneceğine yorulmuş olmalıydı. Yanına gidip hafif hafif dürtüklemeye başladım.

"Berk... Berk... Uyan hadi..." Uykusunda ürker diye fısıltıyla çağırıyordum ama nafileydi. Biraz daha sert dürtüklemeye başladım. "Berk... Kime diyorum ben?"

Gözlerini aralayıp şuursuzca bakışlar atıyordu. O kadar derin uyunur mu hiç?

"Anne beş dakika daha, lütfen..."

Anne mi? İstemsizce kıkırdayıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Tamam, hadi yerine yatırayım seni..."

Annesiymiş gibi kolunu tutarak kaldırdım. Güç bela Deniz'in yanına yatırıp üzerilerini ince yorganımla örttüm. Ev fazla sıcaktı. Bunalmalarını istemiyordum. Kapıyı yavaşça açıp son bir kez baktım. Hiç de öyle melek gibi uyumuyorlardı. Berk tüm ihtişamıyla Deniz'e çullanmıştı. Önemsemeyip kapıyı arkamdan kapattım. Uyandıklarında tepkilerinin ne olacağını merak ediyordum.

İçimdeki şeytan kahkahalarla gülüyordu, ama gülerken yere kapaklandı.

Benim şeytanımdan ne beklenir ki?

Evimizin kırık beyaz duvarlarına serpiştirilmiş ünlü ressamların resimleri bizzat annemin dekore ettiği holden merdivenlere kadar uzanıyordu. Tavandan aşağıya sarkıtılmış, kristal taşlı avizeler ve sağ tarafınızda kalan bir boy aynası vardı. Merdiven tırabzanlarına yakın olduğu için uyumlu olsun diye onun çerçevesi bile altın rengine bulanmıştı. Tüm ev hemen hemen aynı temayla donatılmıştı.

Annem gösterişi seven bir kadındı.

Basamakları birer ikişer iniyordum. Çocukluğumdan kalan alışkanlığımdı. Hatta bir keresinde düşmüştüm. Korkudan ve canımın yanmasından dolayı ağlamıştım. Ama salya sümük olanlardan... Deniz gelip elleriyle silmişti yüzümü. Babam beni kucağında koltuğa götürene kadar sarkıttığım elimi dahi tutmuştu. Bana öyle olmadığını söylese de yanağından çiğ tanesi edasıyla akan gözyaşı dün gibi aklımın en nadide köşesindeydi. Ağlarken bile güzeldi. Gözleri ıslanmış gökyüzüne dönüşüyordu.

Su gibi o yaşları içmek istiyordum.

Evin her yanını zapt eden yemek kokuları Deniz'den sonra başımı döndüren yegâne şeydi. Ah, evi ev yapan yemek kokularıydı! Kimi sevmez bilirim ama ben oldum olası severdim. Yaşanmışlık, sıcaklık katıyordu. İster çok lüks olsun, ister alelade olsun... Eve bu kokular yakışıyordu. Annem çok fazla yemek yapmasa da arada bir mutfağa girip telaşlı telaşlı yemek yapmaya çalışırdı. Bana özel bir şeyler yapması mutlu olmamı sağlıyordu. Yakın bir ilişkimiz yoktu, ama o annemdi. Benim için kıymetliydi.

Salona gitmeden peynir kokusu almış fare gibi mutfağa yöneldim. Annem, Ayşe teyze ve birkaç çalışanımızın gülüşmeleri canlılıkla her yeri neşelendiriyordu.

Ellerimi belime koyup tüm dikkati üstümde topladım.

"Hanımlar yine neler döktürdünüz bakalım?"

"Mücevher Hanım, siz uyandınız mı? Horultularınız tüm evi inletti maşallah."

Berk'in içinde ne vardı ki? O horultuları insan çıkaramazdı.

"N'apalım anne? Yorulmuşuz," diyerek ellerimi belimden indirip tezgâha yaslanmış annemin yanına iliştim.

"Bir şey dediğimiz yok, değil mi kızlar?"

Bence 'Koca adamlarla uyuyor kızın, bir şey demiyorsun Neslişah Hanım,' demişlerdir içlerinden.

"Zaten horlayan Berk'ti."

"Çocukcağız ders çalışmaktan uyuyamamıştır."

Anneme gözlerimi hızla çevirdim. "Berk'ten bahsediyoruz, emin misin?"

Başını 'evet' anlamında sallayıp yeni pişen çikolata parçalı kurabiyelerden birini alarak ısırdı. *Berk, kopyasız ders geçemiyor* diyecektim ama sustum. Sonra annesiyle babasına çıtlatırdı *döpiyes giymiş kurabiye canavarı.*

"Mücevher, sen de yesene kızım." Annem değil, Ayşe teyze düşünüyordu beni. Neslişah Sultan, kurabiyeleri götürüyordu.

"Diyet bitti mi anne?"

Ayşe teyzemin yapmış olduğu harikalardan birini de ben yemeye başladım. Anneli kızlı pek boğazlıydık.

"Sen benim lokmalarımı mı sayıyorsun, Mücevher?" Annemin hâlâ ağzı dolu olduğu için birkaç kurabiye parçası yüzüme doğru uçuş gerçekleştirdi. Hayır, yut da konuş değil mi? Boşta olan elimle parçaları yüzümden aldım.

"Yok, ne münasebet! Meraktan sordum."

"Alırım ayağımın altına bak! Hassasım bu konularda."

Kadınlar ve diyetleri!

Ben de böyle biri olup çıkarım diye korkmuyor değildim.

Kapının çalışıyla yardımcılarımızdan biri açmaya gitti. Annemle ben de ellerimizde kalan kurabiye kırıntılarını silkeleyip kimin geldiğini görmek için hareketlendik. Gelenleri görünce yüzümde güller açtı diyebilirdim.

"Ooo... Kimler gelmiş öyle!"

Berk'in babası beni fark edince anında bana odaklandı. Gerçekten çok iyi bir adamdı. "Füsun, bizi kim karşılıyor gördün mü? Değerlim benim..."

Berk, Mehmet amcaya çekmişti, kesinlikle. Ona doğru ilerleyip sarıldım. Birkaç kez sırtımı patakladı. "Sanki daha bir güzelleşmiş görmeyeli." Kıkırdayıp bir daha sarıldım. Eğer moraliniz bozuksa Mehmet amcayı çağırın. Gerçekten işe yarıyor.

"Şımartmayın şu cadıyı." Moralinizi bozmak istiyorsanız da annemi çağırmalıydınız.

"Aman sen hep Mehmet'i sev Mücevher. Ben kimim ki?" Kırmızı ruju dudaklarına ustaca yaymış Füsun teyze, yaşıtlarına taş çıkartırdı. Hem Necla teyzeden hem annemden üç yaş küçüktü ve onlara hâlâ gençmişçesine nispet yapardı.

"Olur mu efendim? Böyle bir güzelliği nasıl fark etmem? Gözlerim kamaştı."

Üzerine giydiği siyah elbisesi tüm vücuduna oturuyordu. İki üç kilo fazlasına rağmen hâlâ var olan kıvrımlarını belli ediyordu. Kolsuz elbisesinin hiçbir detayı yoktu, fakat boynuna taktığı beyaz inci harika bir hava katıyordu. Siyah saçları taşlı bir tokayla mükemmel bir topuz yapılmıştı. Kadından asalet akıyordu, lakin içinde süslü bir kız çocuğu vardı.

"Mücevher, sen bambaşkasın!" Kahkaha atarak aya-

ğındaki siyah topuklulara aldırmadan yanıma koşup beni Mehmet amcanın hegemonyasından çekip aldı. Daha sıkı sarılıp üzerime sinen Deniz'in kokusunu, kendi lavanta parfümünün kokusuyla değiştirdi.

Beraber kol kola salona geçtik. Arkamızda kalan Mehmet amcayla annem rutin hatır sormalarını tekerrür ediyorlardı.

Oturduğumuz oldukça büyük ve dikkatinizi çekmek gerekirse taşlarla süslenmiş mor koltuğumuza adeta gömüldük. Güzelliğinin yanı sıra çok rahattı. Evimiz genel olarak morla, beyazla ve aralara sıkıştırılmış altının parlaklığıyla örtülüydü. Annem her şeyi kendine göre düzenliyordu. Yakında babamla bana da birer taş takıp duvara asabilirdi.

"Mücevher, nasılsın tatlım?" Kırmızı ojeli uzun tırnağını çenesine vurarak, hınzırca gülümseyen Füsun teyzeye döndüm.

"İyiyim, Füsun teyze; sen?"

"Ben de iyiyim." Yüzünü yüzüme yaklaştırıp fısıldamaya başladı. "Aşk diyorum hayatım... Var mı bir şeyler?" deyip rimelle kıvrıklaştırdığı kirpiklerinin altında kalan ela gözlerini kırpıştırdı.

Gergince oturuşumu düzelttim. "Yok, yok aşk falan!" Kalbim göğüs kafesimi delercesine atıyordu.

"Bak doğruyu söyle. Yok mu bir prens?"

Buldum da prensliği eksikti.

"Vallahi yok." Sesimi olabildiğince inceltmiştim. Günün özetini yapan annemlere yakalanmak istemiyordum.

"İş başa düştü desene." Başını 'olmamış bu' der gibi iki yana salladı.

"Kemal nerede kaldı ya?" Koyu bordo kravatını genişleten Mehmet amca kankalarını arıyor olmalıydı. Berk ya-

kışıklılığını bu adama borçluydu. Tıpkı Deniz'in de kendi babasına olduğu gibi. Çevremdeki tüm kadınlar mıknatıs gibi erkeklerin en iyilerini seçmişti.

Berk'in babası esmer, hoş bir adamdı. Gençlik fotoğraflarından gördüğüm kadarıyla İtalyan erkeklerini sollar nitelikteydi ama ne yazık ki çok erken bir zamanda Füsun teyze tarafından kapılmıştı. Şu an bile baktığı sinek dişi çıksa Füsun teyze terör estirirdi.

Deniz'in babası Tevfik amca ise tam bir sarışındı. Gözleri Deniz kadar koyu bir mavi olmasa da güzeldi. Saçları kırlaşmıştı, aralarından parlayan sarı teller size el sallıyordu. Uzun boyunun yanı sıra hafif bronz teniyle oğluna rakip olabilirdi. Babam ve o, Mehmet amca gibi şen şakrak değillerdi ama anlaşabileceğiniz hoşgörülü insanlardı.

"Tevfik'le beraber bir toplantıları vardı. Gelirler birazdan." Annem kolundaki altın rengi taşlı saate bakıp onaylayan birkaç ses çıkardı. Kapının çalmış olması da onu doğruladı.

"Ah, işte geldiler!"

Hepimiz cümbür cemaat kapıya gittik. Koyu parkelerde topuk sesleri yankılanıyordu. Benimse ayaklarımda sadece çorap olduğu için hafif sürtünme sesi geliyordu.

Yine bir kahkaha ve erkeklere has tokalaşma faslı başladı. Böyle giderse gecenin sonu gelmeyecekti.

"Nerede kaldınız aşkım?"

"Hayatım, trafik vardı. Necla'yı da alalım dedik, ancak gelebildik işte." Sanki Necla teyzelerin evi Fizan'daydı ve gelmek saatlerini almış gibi konuşmuştu babam.

"İyi yapmışsınız," diyen annem babamın dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı.

"Ooo... Biz gidelim gençler."

"Saçmalama Mehmet." Babamın yanakları kızarıyor-

du, annemse memnun bir ifadeyle gülümsüyordu. Haklı olarak Mehmet amca da fırsattan istifade dalgasını geçiyordu.

"Kapıda kaldınız. Hoş geldin Neclacığım." Annem, siyah şık kabanını çıkaran Necla teyzenin yanına gidip sarıldı.

"Hoş buldum canım." Ardından Füsun teyzeyle de sarıldılar.

Necla teyzenin gözleri beni bulur bulmaz onun da hedefi oldum. "Ay, benim pıtırcığım da buradaymış! Ayakta kalmış. Gel bakalım buraya küçük hanım."

Ve beş yaşındaki Mücevher, utana sıkıla yanına gitti.

"Hoş geldin, Necla teyze." Ona içten gülümseyip sarılacakken kollarımdan çekip kemiklerimi kırarcasına sarıldı. Mübarek kadın bayâ güçlüydü. Üstelik ana oğul beni çekiştirip duruyorlardı!

"Anne de bebeğim, anne. Elimde büyüdün sayılır, bir demedin gitti anne." Anne ile başlayan bir iki cümle daha dediğinde ona sadece gülümsemekle yetindim. Annem kendinden başka kimseye 'anne' dememi istemiyordu. Ancak evlenirsem falan diyebilirmişim gibi kurallar koymuştu. Bir de meraklıymış gibi Necla teyzeye öyle seslenemiyordum.

Elimden tutup yeşil elbisesinin etekleri uçuşa uçuşa salona geçtik ve oturduk. Bir yanımda Necla teyzem, bir yanımda Füsun teyzem vardı. Annem ise babamla ikili koltuğa geçmiş aşk tazeliyordu.

"Yoruldun mu aşkım? Ay, kıyamam."

"Anne, aile var burada ya!"

"Seni de görürüz evlenince. Karışma aşkımıza." Sanki Aslı ile Kerem'i ben ayırmışım gibi sinirle gözlerime bakıyordu.

"Öyle şeyler deme el kadar çocuğun yanında Neslişah." Babam bir an hiddetlenip romantizm dolu dakikaları at gibi tepti.

"El kadar mı? Ben seninle onun yaşındayken evlendim, Kemal."

Babam kınarcasına anneme baktı. "Olmaz! Benim kızım küçücük daha," dediğinde sesi titremiş, gözleri buğulanmıştı.

"Kemal, kusura bakma ama Mücevher büyüdü artık. Berk bile koca adam oldu." Füsun teyze gülüyor olsa da babamın aşırı korumacı tutumuna gönderme yapıyordu. "Yetişkin çocuklarımız olduğunu kabullenmeliyiz," dedi bilmiş bir tonda ve alaycı bir sesle.

"Olsun. Benim kızım küçük," dedi babam cevap olarak. Ne derlerse desinler fikrini değiştirmeyeceği gözlerinde çakan şimşeklerin öfkeli ışıltısından anlaşılıyordu.

"Evet babacığım. Ben küçüğüm," diyerek ona katıldığımı vurguladığımda evden yükselen sesler bir olmuş 'ya, küçül de cebimize gir köftehor' homurtularına dönüşmüştü.

"Hah, aynen öyle," diyen babam memnun olduğunu belirten bir neşeyle sırıtıyordu. "Mücevher'im benim."

"Babasının kızı işte." Annem kendini babamdan uzaklaştırıp sanki çok mesafe koyabilirmişçesine somurtuyordu. Kolunu kaldırsa adama değecekti.

"Evet, benim kızım. Gözlerinden burnuna kadar babasına benziyor. Kıymetlim o benim."

"Zaten sen onu sev. Ben kimim ki Kemal?" Kızını kocasından kıskanan bir adet Neslişah Sultan'la karşı karşıyaydık ve açıkçası annemle fazla uyuşmuyor olsam da bu hali oldukça komikti.

"Saçmalama Neslişah. İkinizi de çok seviyorum ama

ne yalan söyleyeyim kızım baş-"

Babamın sözünü kesen bağırışlardı. Yukarıdaki hareketlenme kıyametin ayak sesleriydi. Ne oluyor diyeceğim sırada aklıma üşüşen düşüncelerle gözlerim büyüdü. Çünkü olacakları tahmin edebiliyordum.

7

Kelebek Görse Ömrü Uzar

Merdivenlerden paldır küldür inen Berk ve arkasından köpek gibi koşan Deniz'in sesi tüm evi kargaşaya vermişti. Hiç kimse ne olduğunu anlayamıyordu, bense üç aşağı beş yukarı tahmin edebiliyordum, hem de korkuyla.

"Seni yakalarsam yaktım Berk!" Berk son basamağı uçarcasına atlayıp oradan oraya deve kuşu gibi koşturmaya devam ediyordu.

"İyi de isteyerek bir şey yapmadım ki!"

"Sarılıyordun orama burama! Daha ne yapacaktın lan!"

"Sen de öpüyordun beni resmen! Rüyanda ne görüyordun acaba Deniz?"

Ben kahkaha tufanını başlatan o büyük sesi salıvermiştim sonunda. Onları o halde hayal edince kendime engel olamıyordum. Babam ve Tevfik amca biraz tuhaf tuhaf bakınsalar da komik gelmiş olmalı ki, bizim gibi katıla katıla gülüyorlardı. Berk'se bizim oturduğumuz koltuğun arkasında savunma pozisyonuna geçmişti. Korkudan nefes alışverişi hızlanmıştı.

"Çık lan oradan! Kız gibi gitmiş saklanıyor kadınların arkasına!"

Deniz'in gözleri bana kaydığında iyice sinir olmuştu. Altın ışıltılarıyla süslenmiş saçlarının arasından parmaklarını sertçe geçirdi. "Gülme Mücevher! Adam beni elliyordu!"

Kulağıma doğru yavaşça eğilen Berk, Deniz'e çaktırmamaya çalışıyor, bir yandan da kelimelerini fısıldıyordu. "Bir şey yapsana pırlantam. Deşecek beni dağ ayısı."

Kıkırdamamı zar zor bastırıp ayağa kalktım. Deniz'in olduğu tarafa yürüdüm. "Deniz, yanlışlıkla olmuş. Hem sen de öpüyormuşsun..." Bunları söylerken bir kez daha güldüm. Durumun vahameti öylesine büyüktü ki, Deniz bana bile öldürecekmiş gibi bakıyordu.

"Pırlantam, senin yatıştırman gerekiyordu. Gülmen değil!"

O kadar çaktırmamaya çalış, gel böyle olayı duyur...

"Sen Mücevher'i mi ortaya sürdün! O bana sarılan kolunu öyle bir kıracağım ki, çatırtılarını tüm İstanbul duyacak lan!"

Deniz koltuğun arkasına yürümek üzereyken önüne geçtim. "Yeter ama ya! Deniz, koca adamsınız. Olan olmuş boş ver."

Berk'e işaret edip koltuğun arkasından çıkma vaktinin geldiğini belirttim.

"Utanmadan yanıma yatmış bir de sapık!"

Ah, o işte benim parmağım vardı safir gözlüm.

Berk yavaş yavaş koltuğun arkasından çıkıp arkama geçmişti. Aralarında sadece ben vardım.

"İyi de ben en son koltukta uyuyordum, Deniz. Nasıl yattığımı hatırlamıyorum bile."

"Şey... Şey yani..."

Kekele Mücevher, aferin kızım!

Deniz gözlerini üzerimden ayırmıyordu. "Ne şeyi Mücevher?"

"Berk'i yanına ben yatırmış olabilirim," dedikten hemen sonra aralarından hızla kaçıp mutfağa koştum. Bu sefer Tazmanya Canavarları benim peşime düşmüşlerdi. Üstelik işbirliği yapmışlardı! Ayşe teyzemin kanatları altına saklandım. Hemen arkasında durup bluzuna tutunmuş da olabilirdim tabi.

"Ay, ne oluyor?" diyen kurtarıcı meleğime karşımızdakileri gösterdim. Anlayıp kollarını bana siper etti.

"Mücevher, sen bu sapığı benim yanıma yatırıp öylece gittin mi?"

Evet.

"Hayır, Deniz. Ko-koltuktan düşmek üzereydi. İyilik için şey etmiştim." Lafımı tamamlatmayan Berk kekeliyor oluşuma bile acımamıştı.

"Öpüyordu bu beni pırlantam! Dudaklarımın nasıl kirleneceğini hiç düşünmedin mi?"

Ayşe teyzenin bel boşluğundan görebildiğim kadarıyla Berk yere tükürüyordu. *Sanki öpmüştü!*

"Bana bak konunun detaylarını vermiyorum diye öpücük meselesini kullanma! Şu küçük şeytan çıksın oradan, seni de halledeceğim." Deniz, Berk'e işaret parmağını sallıyordu.

"Ama ben kötü niyetli değildim, Ayşe teyze! Onların sapıklığının ceremesini ben niye ödüyorum ya?"

"Uzaklaşın bakayım eşek sıpaları!" Ayşe teyzem elleriyle kışkış yapıyordu.

"Ayşe teyze bu düpedüz hile! Seni sevimliliğiyle kandırıyor!" Berk'in itiraz sesleri yükselirken araya Deniz girdi.

"Ayşe Sultan'ım suçluyu ver, konu kapansın. Bak sana saygım sonsuz ama şu an durum bildiğin gibi değil," diyen Deniz ellerini yumruk yaparak arada Berk'e savurmayı ihmal etmiyordu. Berk ise usta bir şekilde yumruklardan sıyrılıyordu.

"Verme beni meleğim! Deşecekler beni vallahi! Bak akbaba gibi bekliyorlar."

"Sen ver onu bize Ayşe teyze. Ver ki sinirimi atabileyim."

Tabi babamın mutfağa el atmasını hiçbirimiz beklemiyorduk.

"Höst ulan! İki sapık bir oldunuz kıymetlimi mi sıkıştırıyorsunuz? Hem de tehdit ederek!"

Babam, Deniz'in de Berk'in de kulağını tuttuğunda tepinerek itiraz etmeye devam ediyorlardı.

"Sen de mi, Kemal amca? Hadi sen de vur!" dedi Berk ve babam kulağını iyice büküp inlemesine neden oldu.

"Hepsi Mücevher'in başının altından çıkmış Kemal amca," dedi Deniz. Sanki çok büyük bir kabahat işlemişim gibi öfkeyle konuştuğunda babam onun da kulağını çekiştirmiş, inlemesine neden olmuştu.

"Acımaz, Deniz! Kızımı tehdit edersiniz ha?"

Ve kral, prensesi kurtardı. Pardon, babam kulaklarını tutmayı bırakmadan kötü niyetli cüceleri mutfaktan çıkardı.

* * *

Yemek masasında garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yanımda oturan Deniz, sürekli bacağını titretip tabağındaki dolmayı çiğnemeden yutuyordu. Kocaman ağzında çatalla beraber yiyecekler kaybolan kurdun gözü kırmızı başlıklı suç makinesi kızdaydı.

"Deniz, titretmesene bacağını. Dikkatimi dağıtıyorsun," diyerek dudaklarımı kıpırdatmadan fısıldadım.

Sadece tabağa değen çatal bıçak sesleri yükseliyor, gerginliğimi artıyordu ve o sürekli titrettiği bacağıyla daha da ürkmeme yol açıyordu. Deniz sakinlikle kadehindeki

kan kırmızı şaraptan bir yudum aldı. Dudağının üstünde kalan kırmızılığı diliyle yalayarak usulca temizledi. Dudakları o kadar biçimli ve dolgundu ki gözlerimi zor ayırabilmiştim. Kadehini masaya dikkatlice bıraktı ve yavaşça başını sol omzuna eğip gamzesini çıkararak gülümsedi. Yalnız bu gülümseme kesinlikle hayra alamet değildi.

Hem kalbim için, hem hayatım için.

"Baban şimdilik konuyu kapatmış olabilir. Ama inan kapanmadı," diyerek göz kırptıktan sonra hiçbir şey dememiş gibi marine edilerek pişirilmiş dana etinden bir parça kesip ağzına attı, yavaş yavaş çiğnedi, âdem elması çiğnediği eti yutkunurken oynadı. Kalbim binlerce kez o anda ölümü yudum yudum içerek can verdi.

Tadı kaçan ben ise birkaç lokma şeyi açlığımı gidermek için yedim. Çünkü açıkçası Deniz'den korkuyordum. Yapacaklarından korkuyordum. Şu an yanımda süt dökmüş kedi gibi masum bir hava yaratıp sonumu hazırlamasından korkuyordum.

Tam korkumu düşünürken ayağıma bir şey sürtündü.

"Ay!" Ufak çığlığım herkesi korkutmuştu.

"Mücevher, ne oldu kızım?" Annem yemeğini bırakmış bana bakıyordu.

"A-ayağıma bir şey sürtündü!"

Deniz örtüyü kaldırıp altından duman rengindeki tüy yumağını çıkardı.

"Boncuk gelmiş, Mücevher. Ondan mı korktun?" Bugünkü aksiyon dolu maceralardan evin şımarık bücürüğünü unutmuştum.

"Boncuk! Anneyi korkuttun balım," diyerek Boncuk'a şaşkın gözlerle baktım.

Deniz mırıldayan tüy yumağını kucağına yatırıp kırılacak bir eşyaymışçasına sevmeye başladı. Boncuk dişi bir

kediydi. Deniz'i her gördüğünde mırıldıyordu. Boncuk bile kime gideceğini biliyordu.

"Anneyi mi korkutmuş prensesim?"

Anneyi o değil, sen korkuttun, Deniz. O, sadece üstüne geldi.

"Sen versene benim bebeğimi. Bana sürtündü özlemiş demek ki." Boncuk'u Deniz'den almak için ellerimi kucağına uzattığımda uyarısıyla ellerim havada asılı kalmıştı.

"Dokunma, Mücevher. Prensesimizi ben severim, sen yemeğini ye güzelim." Deniz erkeksi ve sert sesiyle kelimelerini 'dokunursan yakarım' der gibi söylemişti.

Sertçe yutkunup ellerimi geri çektim. Yemeğimden birkaç çatal daha koparıp ağzıma attığımda başıyla tabağımı işaret etti. Tekrar bir lokma koparıp yedim. Onaylayıp kediyi sevmeyi sürdürdü.

Kucağındaki Boncuk, öyle mayışmıştı ki uyuyordu. Anneciğinin başına gelecekleri bilmeden mavi gözlü kötü kalpli kurdun kucağında mışıl mışıl uyuyordu.

Hain Boncuk!

Füsun teyze boğazını temizleyince otomatik olarak ona baktık. Yanında oturan Berk'le Deniz arada bakışıyorlardı, sanki olanları yeniden yaşarmış gibi. Cidden komikti!

"Geçen gün Gülsümlerle görüştüm. Hani oğlu var ya... Adı neydi?" Dudaklarını büzüp aklına gelmişçesine parmağını şıklattı. "Hah, hatırladım. Berk, senin de arkadaşın ya oğluşum."

"Mert'i mi diyorsun anne?"

"Evet, onu diyorum. Annesiyle geçen gün çay içtik. Beraber bir akşam kahve içmeye davet ettim bize. Sizler de gelir misiniz? Zaten Mehmet de tanıyor eşini."

"Tanımayanımız yok aramızda Füsun. Kemal ve Tevfik'le de görüşüyorlar. Birkaç ortak projeleri bile var," diyen Mehmet amca kadehinden bir yudum aldı.

"Çok iyi bir iş adamı, değil mi Tevfik?" Babam da onayladı.

"Oğlunu da birkaç kez görmüştük. Gerçekten zeki bir iş adamı. İleride bizimkiler de böyle olsa keşke. Çocuk hem okuyor hem işi öğreniyor bu yaşta." Tevfik amca, Boncuk'u seven Deniz'e manidar bir bakış attı.

"Sanırım Deniz'le yaşıttı."

Deniz ise hiçbir tepki vermiyordu. Kucağındaki kediciği sevmeye devam ediyordu.

"Ah, madem siz de tanıyorsunuz. O halde hep birlikte bizde oturup sohbet edelim. Hem gençler de kaynaşır." Füsun teyze yine bir dolaplar çeviriyordu.

"Berk, Mert çok yakışıklı, değil mi oğluşum?"

Yemeğiyle oynayan Berk omzunu silkti. "Ya, öyle."

"Hem çok da başarılıymış."

Berk, çatalını tabağında döndürmeye devam ediyordu. "Ya, çok."

"Hem duydum ki bir gülümsemesi var-"

Berk birden ateş saçan gözlerle annesine döndüğünde sözünü de yarıda kesmişti. "Ya, bir gülümsemesi var kelebek görse ömrü uzar!"

Yarım ağız gülümseyip çatalını seslice tabağına bıraktığında onu ilk kez bu kadar sinirlenmiş görüyordum.

"Sen de hemen kızıyorsun, Berk!"

"Sen niye durduk yere Mertleri çağırıyorsun?" dedi Berk ve Füsun teyze onun sorusuyla gözlerini kaçırdı.

"Ben hepimiz dost oluruz diye düşünmüştüm," dedi Füsun teyze, suçlu biri gibi göründüğünün farkında değildi.

"Benim Mert'i sevmediğimi bildiğin halde?" Berk'in sesi dümdüzdü. Duygusuz, asi, biraz da kırgındı.

Füsun teyze iç geçirdiğinde pişman olmuş gibiydi. "Bir şans verseniz? Ben zorla görüşün demiyorum ki, sadece

hepimiz bir arada olursak eğlenceli geçer diye demiştim."

Babam, Mehmet amcalarla birlikte konunun sıkıcılığından bunalmış olacak ki, yemek masasından kalktı. "Size afiyet olsun. Neslişah, söyle de bize kahve yapsın kızlardan biri."

"Tabi hayatım."

Onlar gidince annem mutfağa seslenip kahve yapılmasını istedi. Anneler ve çocuklar masadaydı. Kesin yine üçlü çapraz ateşe maruz kalacaktık.

Necla teyze zarifçe boğazını temizledi. "Deniz senin kız arkadaşın varmış, doğru mu?"

Deniz'in kediyi seven eli bir anda donduğunda hazırlıksız yakalanmış olduğu belliydi. "Nereden çıktı şimdi bu konu anne?" Deniz gözlerini yavaşça annesine dikti.

"Duymayan mı var Şenay'ın kızıyla çıktığını. Kulağıma geldi haliyle."

"Gelmesin anne. Ciddi bir şey değil." Deniz sebepsizce sinirlenmişti. Belki de bu konuyu bizim yanımızda konuşmak istemiyordu.

"Ciddi değilsen el âlemin kızlarını oyalama, Deniz. Ailesi gayet ciddi görüyor olmalı ki sabah annesi arayıp görüşmek istediğini söyledi. İnanabiliyor musun? Üstelik kimle gezdiği belli olmayan o kızla çıktığın için!" Necla teyze bunalıp ellerini yelpaze gibi yüzüne doğru sallayarak havalandırmaya başlamıştı.

"Bilmiyordum anne. Ayrıca aradı diye görüşmek zorunda değilsin."

Elleriyle yüzünü havalandırmayı kesen Necla teyze, Deniz'e 'evde alırım hesabını' temalı bakışını yollamayı ihmal etmedi. Bense omuzlarımı düşürmüş onları izliyordum. Konu Leyla ve Deniz'di. Aman ne kadar da güzeldi, sevdiğim adamın aşk hayatını annesiyle tartışmasını dinliyordum.

"Bu arada Mücevher özellikle senin Mert'le görüşmeni istiyorum." Füsun teyzenin bir planı olduğunu sezmiştim.

"Niye ya?" diyerek kaşlarımı çattım.

"Ömrünün sonuna kadar sap mı kalacaksın? Bak ikisinin de sevgilileri oluyor. Senin neyin eksik kuzum?"

"Evet, Mücevher." Annem başını sallayarak karşımda oturmakta olan kırmızı ojeli Füsun cadısını onayladı. "Şu Mert denen çocuk benim hoşuma gitti. Hem yakışıklı hem akıllıymış. Sen de bizim kıymetlimizsin. Beğenirseniz birbirinizi, olur bu iş."

"Anne sen bana sevgili mi ayarlıyorsun?" Kan beynime sıçramıştı, Deniz'le Berk'e utançtan bakamıyordum bile.

"Ne olmuş? Senin de sevmek, sevilmek hakkın."

"Ben seveceğim adamı kendim seçebilirim anne!" Seçimlerimin tamamının Deniz'den yana olduğu düşünülürse bu işte berbattım.

"Seçemezsin sen, Mücevher! Utangaçsın, kimseyle konuşmuyorsun. Ayrıca bu iki zırtapozun, potansiyeli olan arkadaşlıklarını engellediğinin de farkındayım."

"İstersem onlar engel olamazdı ki! Niye zorluyorsun? Zamanı değil belki." Gözlerim dolmuştu, kendimi savunmasız bırakılmış hissediyordum.

"Zamanı, hem de tam zamanı. Baban burada diye sesimi çıkarmadım az önce ama Mert'le görüşmeni istiyorum. Füsun bahsedeli epey bir vakit oldu. Ben onunla görüşmenden yanayım."

Kollarımı göğsümde bağlayıp somurttum. "İstemiyorum."

"Üzgünüm küçük hanım. Bu sefer benim dediğimi yapacaksın."

Masadan bir hışımla kalkıp olağan öfkemi kustum. "Sen babamla zorla mı görüştün? Kendine layık görmedi-

gin şeyi bana nasıl layık görebiliyorsun?"

"Otur, Mücevher!"

"Sen otur benim yerime," dedim ve arkama bakmadan yukarı çıkmaya başladım. Deniz'in ve Berk'in sesinin yükseldiğini duyabiliyordum. Ama onları duyamayacak kadar kendimle doluydum. Kalbimi herkes mükemmel bir cam vazoyu kırar gibi kırıyor, tuz buz ediyordu. Kırılıp yerlere saçılan parçalar tüm ruhumu kesip kana buluyordu adeta.

Sevdiğim bir adam vardı. Söyleyemiyordum.

Bir kalbim vardı. Önemsenmiyordu.

Ben Mücevher Haznedar. Ailesinin tüm servetini önüne serdiği, o büyük mirasın tek varisiydim.

Ben Deniz'in herkesi fetheden yakışıklılığından önce kalbine vurulmuş kızdım.

Ben ölesiye sevdiği adamı, kimse anlamasın diye kalbine gömmüş kızdım.

Altın bir kafesin içinde, sevdiği adamın nefesi yüzünün kıyısına vuran kızdım.

Her şeye rağmen gülümsemesini yüzünden eksik etmeyen Mücevher'dim.

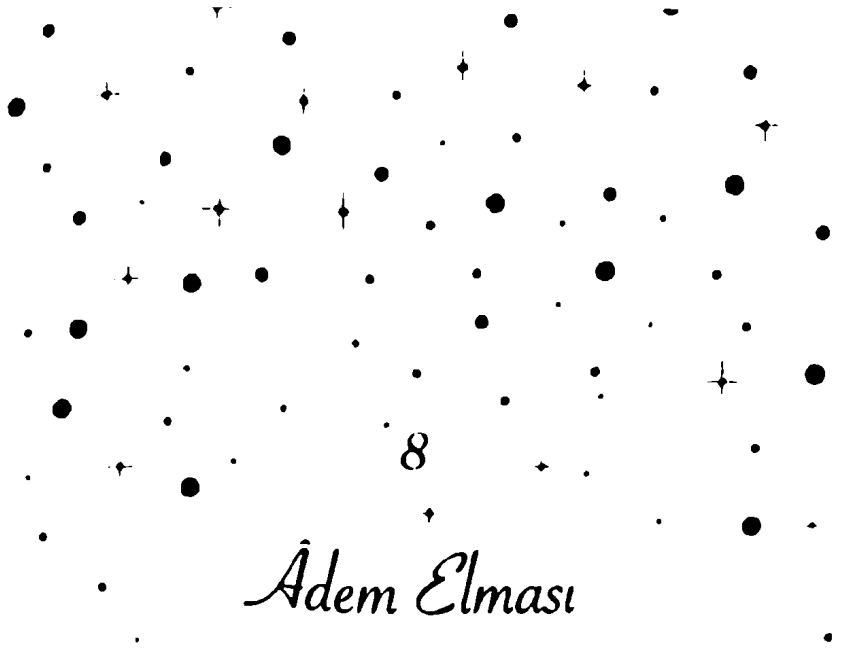
Şımarık *Berk'in pırlantasıydım.*

Umursamaz, dertsiz, tasasız zannedilen Mücevher'dim.

Kendine çalışkanlığı ve parasıyla bir krallık yaratmış olan Kemal Haznedar'ın tek kıymetlisiydim.

Ben Mücevher'dim.

Aslında sevdiği adamın kalbine bile sahip olamayan 'o' kızdım.



8

Âdem Elması

Berk ve Deniz'in talan ettiği yatağımın ortasına oturdum ve dizlerimi kendime doğru çekip sarıldım. Ne olabilir ki? Mücevher kim ki? O, kimseyi sevemez nasıl olsa...

Her dedikleri şeyi onaylamak zorunda olan, özgürlüğü olmayan bir kızdım. Onların dediklerini harfiyen yapabilecek kadar kişiliksizdim belki de. Neden bir kalbim olduğunu idrak edemiyorlardı? Üstelik annem sıralamada başı çekiyordu. Babama âşık olarak evlenmesine rağmen, sıra bana gelince en iyisi olmalı diye sevmeden biriyle beraber olmamı istiyordu. Ben çok mu mükemmeldim? Neden en iyisi olmak zorundaydı?

Kalp atışlarımın hızlandığını anlamasın diye Deniz'e yaklaşmaya korkuyordum. Keşke sahilde dolaşırken gülümsemesine âşık olacağım bir adamı sevseydim. Belki elinde tasmasını tuttuğu köpeğini gezdiriyor olurdu. Belki de martılara simit atıp arkadaş grubuyla eğlenen biri...

Keşke Deniz olmasaydı.

Ama keşkelerle yaşanmadığını bilecek kadar büyümüştüm. Kendimi onaramayacak kadar güçsüzdüm. Saf bir kız değildim, başka biriyle çıkıp Deniz'i kalbimden

sokup atamayacağımın bilincindeydim. Ben yönünü kaybetmiş bir kazazedeydim. Uçağım düşmüştü, sağ kalmıştım ve kıyılarına vurduğum adanın yerlisine, benim kalbimin topraklarının yabancısına âşık olmuştum. Yabancının burnumun dibinde olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Deniz bana gelmeden önce ona dair sevdiğim her şey karmakarışık bir sırayla çarpardı yüreğime, duyularıma ve her zerreme.

O, gelmeden kokusu gelirdi önce.

Sonra o safir mavisi gözleri.

Mükemmel olmayan kız, mükemmel adama âşık olmuştu. Deniz parmağını şıklatsa kızlar etrafına doluşurdu. Sanki bana inat yapıyordu. Gülümseyen gözlerimin içinde tuttuğum kırgınlığı fark edemiyordu.

Hani beni tanıyordun safir gözlüm?

Çok yanılıyordu. Beni hiç tanımıyor, ona âşık olduğumu göremiyordu.

Berk zaten dünyanın tek boynuzlu atlar tarafından yönetildiğine inanan biriydi. Ona göre ben prensestim, pırlantaydım. Pembeydim ona göre. Üzülsem etrafı ateşe verirdi. Pembeyim ya ben, kötülüğü fark edemeyecek kadar cahildim, saftım, masumdum.

Gözümden düşen yaşı sildim. Abajurun lambasını kapatmayan asalaklar sayesinde parlayan yaşı görebiliyordum. *Demek ki neymiş baba, Mücevher de ağlayabiliyormuş.* Ne yaparsak yapalım, bazı şeyleri engelleyemiyorduk. Sadece sebep oluyorduk işte. Babamın hayatına soktuğu o altın çocuk yüzünden acı çekiyordum.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya ihtiyacım vardı; içimi boşaltmaya, zehrimi akıtmaya deli gibi ihtiyacım vardı.

Ağlayamıyordum! Ah, doğru ya! Mücevher ağlayamazdı!

Sessizce içimi çektim. Cidden rahat bir nefes almaya

ihtiyacım vardı. Herkesten uzak bir yerlere gitmeliydim. Kapımın açılmasıyla gözümden akan bir yaşı daha silip silkelendim. Dönüp arkama baktığımda iki baş belasını gördüm.

"Niye duruyorsunuz öyle? Gelsenize," dediğimde çekinerek odaya girdiler. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordum.

Berk, "Pırlantam, üzüldün mü sen?" dediğinde başımı sağa sola hayır anlamında salladım. Yüzüme hafif bir gülümseme yayarak "Sadece anneme kırıldım Berk," dedim ve ikisinin yavaşça yatağın boşta kalan kısmına oturmalarını izledim. Oraya pek sığamayacak bir boyutta olmalarına rağmen itiraz etmeden oturup bana baktıklarında yataktaki eğime baktım. Donuklaşan bakışlarımı milim milim onlara çevirdim. "Merak etme, düzeliriz, her zaman ki gibi."

"Ben onları merak etmiyorum ki. Seni merak ediyorum," diyen Berk'in koyu kahve saçlarını ellerimle dağıttığımda kıkırdayıp "İyiyim, annem bu sefer biraz fazla abarttı," dedim omzumu silkerek.

Deniz'in ağzını bıçak açmıyordu. Sonuçta hepimizin farklı sıkıntıları ve uğraşması gereken sorunları vardı.

"Ya Mert'le görüşürsen pırlantam?" Berk'in gözlerindeki kızgınlık öyle yoğunlaşmıştı ki ela gözleri kahverengiye dönüşmüş, kızıl bir ışıltıyla alev alev yanıyordu.

"Görüşsem ne olacak, Berk? Umurumda bile değil."

"Öyle deme. Görünce beğenme ihtimalin var. Ona âşık olmanı istemiyorum."

"Berk, kimseye âşık olduğum falan yok." Gözlerimi bir süre tavanda tutup aheste bir şekilde devirdim. Zaten âşık olan birisi başkasını sevemezdi, tabii onlar bunu bilmediği için tereddüt ediyorlardı.

"Görüşmeyecekler zaten!"

Deniz'in bizi dinlediğini sanmıyordum ama görünen o ki gayet de dinliyormuş. Sesinden damlayan kin, avuçlarımı açsam doldurabilirmişim gibi kıvamlı ve yoğundu. Avuçlarım onun kiniyle dolup taşsa bileklerimden yerlere damla damla sızabilirdi. "Öldürürüm o iti!" diyerek sesini yükselttiğinde bizi birilerinin duymasını istemediğimden endişelendim.

"Deniz sesin fazla yüksek çıkıyor," dedim, dinlemeyeceğini bile bile söylemiştim.

"Görüşmeyeceksin o itle!" Deniz geri adım atmazdı ama benim zoruma giden etmiş olduğu hakaretti.

Kaşlarım çatılmış, gözlerim kısılmıştı. "Köpeklere laf etme, çok ayıp." Önemli olan kelimesinin ucunun nereye dokunduğuydu.

"Farkındaysan it dedim, köpek değil."

"Deniz, yalnız çok fark yok arada," diyen Berk'e sonuna kadar katılıyordum. Başımı onaylarcasına salladığımda Deniz'den boğuk iniltiler geldi, tınlamıyorum diyordu kendince.

"Sen çeneni kapa, Berk. Hadi bu akşam Mücevher izinli eziyetimden, ama sen..." Deniz işaret parmağını boğazında bir çizgi şeklinde aheste aheste gezdirdi. "Son duanı edeceksin," dedi ve karanlık bir gülümseme yüzüne bir maske gibi indi. "Yerleri öptüreceğim sana, Berk Taşkafa."

Berk yutkunurken âdem elması oynuyordu. Dayanamayıp dokunduğumda şaşkınlık içerisindeydim. "Berk, senin âdem elman var!"

"Ben de elledigin şeyi bademciğim sanıyordum, Mücevher'im. Erkeklerin çoğunda var."

O, konuştukça oynuyor, aşağı yukarı inip kalkıyor-

du. "Âdem elması," dediğinde ağzımdan hayranlık dolu bir ses yayılmıştı. İnanılmazdı. Bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da âdem elmasına dokunuyordum. Fakat bir anda Deniz elimi tutup kendi âdem elmasına koydu.

"Dokunma şu şerefsize! Bak bende de var," dedi, sahiplendiğini gösteren sesindeki titreşimlerin ilkel notalarını kulağıma savururken. "Üstelik sadece sen dokunabilirsin," dediğinde kalbim dudaklarımın arasında atıyor, damarlarım patlayarak kanı derimin altına boca ediyordu.

"Of, Deniz!" Elimi elinden kurtarıp parmaklarımı âdem elmasından alelacele çekmiştim. Onun âdem elması bile harikaydı. Sanki kor bir ateşe çırılçıplak dokunmuş gibiydim. Cayır cayır yanıyordu ve bu benim canımı acıtmıyordu.

"Oflama bana, âdem elması sapığı." Deniz'in kurduğu cümleye anlamsız bir ifadeyle yüzümü buruşturmuştum. "Ne diye ona dokunuyorsun ki?"

"Senin âdem elman, benim âdem elmam mı var, Deniz? Bırak dokunsun pırlantam." Berk sinsi sinsi gülerken, ben de ona katıldım. "Deniz, gerçekten bir âlemsin," dedim gözlerinin içine bakarak, sanki önemli bir detay olmadığını vurguluyordum, ki tamamen aksini hissediyordum.

Kesinlikle insanlar âleminden falan değildi Deniz Atasoy. Bir Yunan heykeli gibi her ayrıntısında cenneti vadediyordu.

"Dokunsana bir daha." Yüzünü yüzüme yaklaştırıp sıcak nefesini üfledi. "Seni incitmem ama bu yarım akıllının boğazını deşerim. Kan kaybından ölmeden önce korkudan ölür."

Berk'in bir kez daha yutkunma sesi gelirken, benim yutkunma sesim de ona eşlik ediyordu, fakat korkudan falan değildi. Deniz'in o ateş kadar sıcak nefesi yüzümü

yalıyordu. Gözlerinin ışıltısı kör edecek kadar parlaktı. Tehditlerini savururken bile muhteşem sesi beni hiç bilmediğim diyarlara sürükleyip falezlere çarpıyordu.

Aradan başımı bir refleksle çektim. Birimizin bunu yapması gerekiyordu. Hızlanan nefesimi dudaklarımın arasından usulca dışarı üfleyerek kendime hatırlatmalarda bulundum. *O, senin dokunmayacağın yasak meyve, Mücevher. Asla, ama asla dokunma.* Tanrım, belki de ejderha gibiydim. Pullarının çıkması ve kırmızının her tonuna dönüşüp zırhını oluşturması an meselesiydi.

"İyi ya, elleme çocuğu. Dokunmayacağım," dedim ve bir kova buzlu suya kafamı sokmuş gibi uyarıldım. Yüzüm alev almışçasına yanıyor olsa da kalbim çoktan tutuşmuş, ateş topuna dönüşmüştü ve belki de küllerini etrafa saçarak 'Ben Deniz'e âşığım aptallar' diyordu, avazı çıktığı kadar bağırarak.

"Sonunda anladın, kıymetlim. Bak bende her şey var, kimseye, hiç kimseye ihtiyacın yok," diyerek ruhumu mengenesine aldı, sıktıkça sıktı ve dilediği şekle ustaca soktu.

"Ya, ben de varım. Ben onun prensiyim ya!" Berk'in konuyu biraz kendi tarafına çekmesiyle rahatladım.

"Evet, sen de varsın. Aman eksik kalma. Bir yerin eksik sonra." Alayla gülümseyip "Prensimmiş bir de arsız ukala," diyerek gözlerimi bıkkın bir havayla devirdim.

"Neyimi beğenmedin anlamadım ki?" Berk gözlerini yavru kedi gibi büyütüp yaşlarla doldurdu. O, istediği zaman duygu sömürüsünün alasını yapabilen yüzsüzün tekiydi. Bu çocuk Çizmeli Kedi'nin insan versiyonuydu.

"Neyini beğensin ki? Tipe bak, evladım olsa görmemek için eve gitmem." Deniz, keyifiice sırıtarak Berk'e bakıyordu. "Yaşına acımaz aldırırdım," dediğinde, "Senin

böyle çocuğun olmaz. Bu genleri taşımak her yiğidin harcı değil. Leyla'da da o alt yağı yok ne yazık ki," diye cevabı yapıştırdı Berk.

"Leyla ne alaka?" Deniz'ın az önce alayla parlayan bakışlarının yerini yine o saf öfkesi mavi şimşeklerle alıyor, altın rengindeki kirpikleri kısılarak zift kadar yapışkan bir kinle süslüyordu bakışlarını.

"Dedem mi çıkıyor Leyla'yla? Annen istemese de gelin olarak bakıyor ona."

"Berk, bu konu bizi ilgilendirmez. Uzatmayın artık. Zaten tadımız yeterince kaçtı. Hem Deniz Leyla'yla mutluysa gerisi önemli değil." Bu sözler canımı yakıyor olsa da söyleyebilmiştim. Cidden nasıl ağzıma alıp söyleyebildiğimi ben de bilemiyordum. Midem tiksintiyle kıvrandı, kalbim kasıldı ve bakışlarıma sinen bulantı hissini gölgeledim.

"İlgilendirir Mücevher. Berk'i de ilgilendirir seni de. Rahatsız oluyorsanız bitirebilirim," dediğinde alaycı iç sesim fısıldadı. *Ondan ayrılsa yarın başkası olmayacak mı, Mücevher?*

Üstelik daha önce sırtını bir kız için bana dönmemiş miydin sen?

İçimdeki ses susmak bilmiyordu.

Gerçek bu, Mücevher. Gerçek tastamam bu, o seni, senin gibi sevemez.

"Özel hayatın seni bağlar, değil mi Berk?" Berk'e anlamasını umarak gözlerimi dikip kırpıştırdım.

"Aynen," diye yanıtlayan Berk yine de rahatsız olduğunu belli ediyordu, o ahenksiz, renksiz ve soğuk ses tonuyla. "Sorun yok kardeşim," dediğinde bile bir sorun olduğunu haykırıyordu.

Her şey bir yana Berk dürüsttü. Böyle bir anda patla-

yıverirdi. Sevmediğine ise asla yakın davranmazdı. Leyla'ya Deniz'in hatırına katlanıyordu. Tıpkı benim gibi.

"Hem siz gidin bakayım evlerinize. Uykum var benim." Burada durmaya devam ederlerse daha kötü olacaktım, uykum var bahanesine sığınarak esnedim. "Uykum var dedim," diyerek hâlâ kalkmak için hamlede bulunmayan Deniz ve Berk'e uyuşuk uyuşuk baktım.

"Kalabilirim bu gece... Eğer istersen?" dedi, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra devam etti. "Hep yaptığımız gibi, beraber uyuyalım."

Evet, beraber uyuyorduk.

Hep yaptığımız gibi, birbirimize sarılarak uyuyorduk. Geçmişin acımasız bir alışkanlığıydı.

"İstemiyorum, Deniz. Hiç gereği yok," diyerek istemediğimi vurguladım. Bakışlarımı kaçırıp dudağımı yana doğru büktüm. "Yalnız kalmalıyım."

Ona bakarsam *kal* diyebilirdim. Bana ait olmasa da ona sarılıp geçmeyecek yaralarımı üstünkörü pansuman yapabilir; yırtık, eski bir bandajla sarabilirdim. Yaradan sızan kanı görmezden gelerek gizlice yanağına dudaklarını bastırırdım, acımı katlanılmaz hale sokmaktan çekinmezdim.

"Ben kalayım pırlantam. Film izleriz hem," diye kendi önerisini sunan Berk'e kaçmam gereken bir oda gibi koştum. Gözlerim onu bulmuş, heyecanla parlamıştı. "Berk gerek yok, uyuyup dinleneceğim. Başka zaman izleriz," dedim.

Berk'in elinin üstünü sağ elimle tutup geri çektim. Deniz uzun süreli temasları sevmediğinden daha fazla Berk'in güven veren ellerini tutamamıştım. Deniz'i sırf birazcık gıcık edebilmek için dinlemezdim ama dişini Berk'e geçirebileceği korkusuyla geri adım atmıştım.

"İstese ne olacak? Sonra onu da elle, ben de katil olayım. Yok öyle yağma, yürü lan taş kafa!" Deniz baş hareketiyle gitmesini gösterdiğinde Berk hızlıca kalkıp kapıyı arkasından örtmeden koşturarak gitti. Evet, Deniz'e yakalanmadan topuklayacaktı. İkisi arasında bir hesaplaşma söz konusuydu, benim yırtmış olduğum bir hesaplaşmaydı üstelik.

"İyi olacak mısın?" diye soran ve gitmemekte direnen Deniz'e baygınca baktım. "İyi olacağım, o kadar büyük bir sorun değil. Annemi tanıyorsun." Daha fazla bir şey eklemedim, Deniz de anlamışçasına başını salladı.

"İyi olmak zorundasın. Benim için..." Kelimelerin ağırlığı ürpermeme neden olurken, bana yaklaşan Deniz'in dudakları alnıma değdi. Öyle hafif bir öpücüktü ki, gözlerimle görmesem inanmazdım. Ardından yataktan kalkarak kapıyı kapatmadan bir iki saniye daha bana baktıktan sonra hafifçe örterek gözden kayboldu.

Her temastan sonra kalbim böyle atacaksa çok yakında bir kalp doktoruna görünecektim. Fazla atan kalbim beni bile korkutacak boyuta ulaşmıştı. Kokusuyla sarhoş oluyordum. Sarhoşluğun ne olduğundan haberim bile yoktu. Hiç alkol almamıştım ki. Tiryakisi olunan bir sigaraydı, istesem de vazgeçemiyordum. İliklerime işlemiş sinsi bir hastalık gibiydi. En sonunda eriyecek ve beyaz, isli bir buhar olacaktım. Berbat olan tarafı ise acının şiddeti öylesine büyüktü ki artık hissetmiyordum. Kafamı kuş tüyü yastığıma atıp kastığım vücudumu serbest bırakmış, elimi kalbime götürmüştüm.

"Böyle atmasan ne olurdu ki? Ele vereceksin beni." Cevap beklercesine göğsümde duran elime baktım. "Utanmadan hâlâ gümbürdemeye devam ediyorsun. Gitti o, yavaşlasan diyorum," deyip kendi kendime güldüm. "Sa-

nırım bu böyle sürüp gidecek seni zavallı."

Dolan gözlerimi kapattım. Hayır, gözlerimi kapatınca neden Deniz'in saçlarını rüzgârda bir buğday başağı gibi sallanırken hayal ediyordum? "Bak, zihnimi de kendine benzettin. Artık benden bır halt olmaz, çöpüm ben."

Sessizlik suratıma tokat gibi çarparken olmayan uykumla savaşa girişmiştim. Saat henüz erkendi. Gece için çok erkendi.

Benim için her şey çok geçti.

"İyice melankolik oldum. Neden âşık oldum ki?"

Gözlerimi açıp bakışlarımı cibinlikten dolayı saydam bir cam gibi gözüken tavanıma çevirdim. En azından cibinlik beyazdı. Orada da Deniz'in gülümseyen yüzünü görünce yumruk yaptığım ellerimle gözlerimi ovuşturdum. "Gerçekten bir doktora gitmeliyim ya da psikolog olsa daha iyi olur."

Yatağın diğer tarafında kalan yastığı alıp yüzüme gömdüm. Tanrım, bu Deniz'in yattığı yastıktı! Kokusu ciğerlerimi yeniden doldururken yastığı yere fırlattım. "Sen git Leyla'yla uyu. Bir daha asla seninle uyumayacağım. Hem de sonsuza dek!" Bir hışımla yataktan kalkıp yastığın üstünde zıplamaya başladım.

"Pislik!" Bir daha zıpladım.

"Mavi gözlü şerefsiz!"

"Dağ ayısı!"

"Çakma kazanova!"

Yüzünü yastıkta hayal edip bir daha zıpladım. Art arda zıplıyor, dakikalarımı yastıkla harcıyordum, zerre umursamadan, gram utanmadan. "Eşekler cennetine gidersin inşallah! Evlendiğin gece karın olacak yelloz, adam çıkar inşallah!" diye bağırdığım esnada kapı açıldı. Babam, annem, Füsun çadısı ve Mehmet amca bana şaşkınlıkla bakı-

yorlardı. Ardından Necla teyze ve Tevfik amca da onlara katıldı.

Ne yani yastıkta zıplayan insan hiç mi görmediler? Herkes yastığının üstünde deli gibi zıplayabilirdi.

"Kızım, Mücevher, iyi misin anneciğim?" Annemin korku dolu gözleri tüm çehremde geziniyordu.

"İyiyim! Şimdi daha iyiyim!"

Umursamazca yastığın üstünden çekilip sabahtan beridir açmadığım at kuyruğumu sağlamlaştırmak için sıkıştırdım.

"Ne duruyorsunuz orada?" Anneme olan öfkem tazeliğini koruyordu. Füsun teyzeyi ise hiç göresim yoktu.

"Kıymetlim senin sesine çıktık. Kime sinirlendin sen böyle?" Babamın telaşlı sesine ne cevap vermeliydim?

Deniz'e! Anneme! Kalbime! Lanet olasıca hayatımın keşmekeşliğine! demek istiyordum.

Ama tam zıttı kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Hiçbir şeye baba, hiçbir şeye."

9

Lannet

Berk ve Deniz ortadan kaybolmuş, dediğim gibi gitmişlerdi. Bense babam ve diğerleri tarafından 'zıplarken' enselendiğim için salondaki mor ve tekli olmasına rağmen bir kişinin daha sığabileceği koltukta gözetim altında tutuluyordum.

"Niye öyle bakıyorsunuz ki?" Karşımda ayakta duran aileme ve can dostlarına anlamsızca bakıyordum. Hayır, ayakta durup bakmak da neyin nesiydi? Sanki içimde kötü ruh vardı da çıkmasını bekliyorlardı.

Halka şeklinde etrafımda olduklarından bunalmıştım. Babam başını eğip yüzüme yaklaştı. "Yok, gayet normal görünüyor."

Necla teyze şüpheyle babama baktı. "Zıplıyordu ama."

"Anormal miyim ya ben? Otursanıza! Başımda durmayın, bunaldım." Ellerimi yelpaze gibi yüzüme doğru yelledim.

"Şarap falan içmedi değil mi masada?" Tevfik amca başını iki yana sallarken sarhoş olduğuma kanaat getirmişti.

"O, hiç içki içmez ki," diyen Necla teyze de tekrar yüzüme eğildi.

"Bir şeyi yok işte. Hadi oturalım." Annem suçunu örtbas etmeye çalıştığından dolayı kaygısızdı. "Çocuk gibiler hâlâ."

Hepsi çil yavrusu gibi koltuklara dağılsa da gözleri beni incelemeye devam ediyordu.

"Biz de dedik eşek sıpaları mı bir şey dedi gitmeden." Tevfik amcanın gözleri kuşkuyla mavi bir ateş gibi yanıyordu.

"Hayır, Tevfik amca. Onlar bir şey demedi." Gözlerimi bir Füsun'a bir Neslişah'a çeviriyordum. Onlar da anlamışçasına gözlerini kaçırıyorlardı.

"Olur ya, derler kızım. Söyle bana, tamam mı?"

Gülümseyip başımı salladım. "Öyle bir şey olmaz, ama tamam Tevfik amca."

"Onlar nereye kayboldu acaba?" Konuyu iskambil kartları edasıyla dağıtan Füsun teyze ilgiyi kendinde toplamıştı.

"Aman! Genç adamlar, gece kulübüne gitmişlerdir." Annemin iğrenç tezine yüzümü buruşturdum.

"Kesin Deniz bara gitti! Ya o kızla, Leyla mıdır nedir, ya barda, ya da kulüplerde."

"Aynen Neclacığım. Berk de sabaha karşı geliyor eve. Üstü başı dağınık." Füsun teyze de başını sağa sola salladı. "Adam olmaz bu Berk."

"İnanabiliyor musunuz, Deniz eve gelmiyor bile!"

"Size ne? Eğlenecekler tabii ki." Mehmet amca elini *'hey gidi günler'* dercesine salladı. "Ben genç olacaktım, var ya!" Bakışlarında anlamlar yüklüydü.

"Ee, Mehmet, başka?" Füsun teyze, Mehmet amcanın bacağına topuklu ayakkabısını geçirdiği gibi adamın tuhaf bir ses çıkarmasına neden oldu.

"Hiç canım! Hemen evlenip çocuk yapardım yine diye-

cektim." Anlamların yerini derin bir üzüntü alsa da öyle olmadığını hepimiz biliyorduk. Topuklu ayakkabının deştiği yeri bize çaktırmadan ovalasa da Mehmet amcanın canının yandığı her halinden belliydi.

Boğazını temizleyip gözlerini bana çeviren babama döndük. "Ben iyi ki evlemişim. Kızım olmasa yaşayamazdım." Babamın sözleri her zamanki gibi sevgi doluydu.

"Yani ben değilim yaşama sebebin?" Anneme kızgın olsam da beni çok sevdiğini biliyordum. Babamı delicesine kıskanıyordu. Böyle kendine has hareketlerle de kur yapıyordu.

"Sen nefesimsin." Babamın cümlesi son noktayı koyduğunda annemin gözlerine yerleşen gülücükler metrelerce uzaklıktan görülebilirdi.

"Bizim kazanovalar da evlenir mi ki?" Füsun teyze Berk evlensin istiyordu. Babam gibi bir torun açlığı vardı.

"Bu gidişle birini hamile bırakıp evlenecekler zaten." Tevfik amca, Deniz'in çapkınlığından hiç haz etmiyordu. İkimiz de birbirimizden bağımsızca da olsa bir gün böyle olacağını düşünüyorduk.

"Yok, yapmaz öyle şey." Necla teyze boğazını temizledi. Bunu niye yaptığını anlayamamıştım.

"Yapsa ne olur ki? Torun başka olur. Ben kızımın evlenmesine karşı soğuğum ama bir torunum olsun çok istiyorum."

"O da olur. Baksana kızın pek güzel." Necla teyzenin gözlerinde tuhaf ışıltılar dolaşıyordu. Yani bir bakıma beni de sevebilecek birileri olacaktı, fakat Deniz? Asla benim sevdiğim gibi sevmeyecek birinden aşk dolu bir kalp istiyordum.

"Mücevher, bak bir torun az, duydun mu beni babacığım? Bir tane yetmez bana. Ben bakarım kuzularına."

"Of baba! Yok torun morun."

Füsun teyze parmağını sallıyordu. "Sus kız sen!"

"Ama istiyorum ben be güzelim. Dünyaları sererim senin bebeğinin önüne."

Ona ne şüphe?

"Baba, damat yok şu an. Torun doğal olarak yok."

"Seni alacak adamın vay haline zaten..."

"Ama çok şanslı olacak." Necla teyzenin babamı desteklemesine gözlerimi devirdim.

"Olur, olur..." diyerek ağzımın içinde geveledim.

Deniz'in olamayacağı kesindi. Zaten ne yaptığı da belli değildi. Hareketleri aklımı karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"Damat kim olursa olsun çekeceği var benden." Babamın yüzündeki tehlikeli bakışlar öyle olacağının bir işaretiydi.

Odama tekrar çıkıp yatağıma uzandım. Torun muhabbeti bitmek bilmemişti. Olmayan bir şey için sevinebiliyorlardı. Makyaj masama fırlattığım, yere düşmüş olan çantamın içinden boğuk da olsa telefonumun sesi yükseliyordu. Kalkıp çantamı yerden aldım. Telefonumu elime alıp arayana baktım.

Berk.

Aramasını cevaplayarak telefonu kulağıma tuttum.

"Alo? Pırlantam, nasılsın?" Gürültü bir ortamda olduğu belliydi. Sesten ve müzikten bağırıyordu.

"İyiyim Berk. Sen nasılsın?" Telefonu kulağımdan ayırmadan yatağa geri yattım.

"İyiyim... İyiyim. Deniz'le merak ettik. Arayalım dedim. Bizimkiler siz de mi hâlâ?"

Maalesef.

Deniz'in yaptığı gibi kolumu başımın altına yerleştir-

dım. "Evet, az önce yanlarındaydım. Sohbet ediyorlar."

Berk birisine bir şeyler söylemek için benimle olan konuşmasını kesmiş, dikkatini her kimse ona vermişti.

"Ne konuşuyorlar ya kaç saattir?" diye yeniden bana cevap verdiğinde sesli bir soluk çektim.

"Benim çocuğu konuşuyorlar," diyerek pat diye söylediğimde gözlerimi birkaç kez kapayıp açtım, dediğim şey bir bakıma doğruydu. Doğmamış çocuğa don biçen ailem gelecek hayalleri kuruyordu.

"Nasıl? Ne? Anlamıyorum," dedi, arka fondaki gürültü çok yoğundu, geri kalanını anlayamamıştım.

"Of, Berk! Kapatıyorum ben. Bir şey anlamıyorum gürültüden."

"Dur, kapa-" derken telefonu suratına kapattım.

Siz eğlenin! Ben de sürüneyim!

Diğer aşırı zekinin kafamı dağıtabileceği fikriyle gülümseyerek rehberden Zeynep'in numarasını tuşladım.

"Zeynep n'aber?" Ama Zeynep'in sesi gelmeden o kirli, elektronik müzik kulağımı doldurdu.

"İyiyim Mücevher. Sen tatlım?" Zeynep'in *'Beni aradı durun durun'* diyen sesini duydum elbette.

"İyiysen kapıyorum madem." Tavırsa tavırdı. Hep dışlanan ben oluyordum. Zeynep'in erkek arkadaşı Deniz'le Berk'in kankası diye her yerde beraberlerdi.

Bir kişi hariç. Bildiniz! Ben. Telefonu sessize alıp komodine bıraktım. Onları düşünmeyi reddediyordum.

Sabah gözlerimi acıtan ve gittikçe kamaştıran gün ışığına elimi siper ederek uyandım. Bugün okul yoktu ama yine de alışkanlık gereği erken kalkmıştım. Zaten öğlene kadar sırtında yorganıyla fosur fosur uyuyan biri hiç olmamıştım. Bir de üstümde dün okulda giydiğim krem rengi kazağım ve koyu kotumla uyumuştum. Berbat bir

haldeydim. Kesinlikle duş almaya ihtiyacım vardı.

Hem de en acilinden!

Yatakta doğrulup bir güzel gerindim. Kemiklerimin açılma sesi etrafa yayılırken başımda birleştirdiğim ellerimi indirdim. Kazağımı başımdan çıkarıp gelişigüzel fırlattım. Üstümde atletimle kalmıştım ve ev sıcak olmasına rağmen hafif bir ürperti sarmıştı bedenimi. Komodindeki telefonumu alıp saate baktım. Kim sekiz buçukta uyanırdı ki? Tabi ki ben!

Ayaklarımı sürüyerek odanın içinde bulunan küçük banyoya adımladım. Bir yandan da saçlarımı karıştırıp düğüm olmuş lastik tokayı arıyordum. Bulduğumda acı verse de tokayı çıkardım.

Beyaz mermer zemine basan ayaklarım buza değmiş gibiydi. Oyalanmadan gidip sıcak suyu ayarladım. Üzerimde kalan eşyalarımı çıkararak yeri boylamalarını sağladım. Sıcak suyun tenime değmesiyle keyiflendim. İki kez şampuanlayıp köpürttüğüm saçlarımdan etrafa yayılan Hindistan cevizi kokusu neşelendirmişti beni. Zaten küçük şeylerle mutlu olabilen biriydim. Her kokuyu sevmeyen ben, Hindistan cevizinin egzotik kokusuna dayanamıyordum. Üstelik fazlasıyla şımartıcıydı.

Suyu kapayıp duş kabininden yardım alarak sağlamca yere bastım. Hemen asılı olan pembe bornozumu üzerime geçirip aynı renkteki havluyu başıma sardım. Saçlarım oldukça uzun olduğu için havlunun ruloya benzer açık noktasından dışarı dökülüp yere su damlacıkları saçıyordu.

Buhar olmuş aynayı elimle yavaşça temizleyip yüzüme baktım. Yalandan gülümseyip göz kırptım. Sanki mutlu gibiydim. Ama bir şeyler eksikti.

Yapbozdum ben. Kayıp parçam yanımdaydı.

Tamamlanamıyordum.

Kalbim ona ait olmak için çıldırıyordu oysaki.

Banyonun kapısını açtığımda benimle beraber sıcak havanın da çıkmasını sağladım. Halıya basan ayaklarım sevinç çığlıkları atıyordu. Giyinmeden önce bornozumla yatağıma uzandım. En sevdiğim şeylerden biri buydu işte. *Sıcak, keyif veren bir duştan sonra bornozla uzanmak.* Parmaklarım birbirine değdiğinde derimin ilginçliğini fark edip gözümün önüne getirdim. Suyun altında kalmaktan buruşmuş ellerim yüzümde bir tebessüm oluşturdu.

Enis, doğduğunda elleri tıpkı böyleydi. Teyzemin biricik ikizlerinden en haşarısıydı. Beş yıl önce doğduğunda miniklikten görünmeyen o çocuğun gün gelip de koşturarak her yeri dağıtacağını söyleseler dünyada inanmazdım.

Kimseyle anlaşamayan o bücürükler bana dünyanın en muhteşem canlısıymışım gibi davranırdı. Üstelik hâlâ yarım yarım konuşuyorlardı. Bence fazla sevgiden pusulayı şaşırmışlardı. Gerçi annemin çok sevdiği, kullanmaya çekindiği çay takımının fincanını kırdıklarından beri fişlenmişlerdi. Bize geldiklerinde yerlerinden kalkamıyorlardı. Onlar çocuktu ve bunu yapmış olmaları gayet normaldi. Ama annem gözü gibi koruduğu çay takımının böyle elem verici fantastik bir macera karşısında pes edip tuz buz olmasını kaldıramadı. Özellikle Enis'e böyle bir şeyi tekrar yaparsa bize gelemeyeceğini açık bir dille söylemişti. Bize gelemeyeceğini sorun edeceklerini sanmıyorduk, fakat annem benimle de görüşemeyeceklerini söyleyince eskisine nazaran gittikleri yerlerde daha az sorun çıkartır olmuşlardı. Bir bakıma iyi olmuştu. Seval teyzem ve eniştem şikâyet almaktan kurtulmuşlardı.

Düşünceler âleminde gezinirken kapım bir iki kez tıklatıldı. Büyük ihtimalle Ayşe teyzeydi. Yine de toparlanıp yatağın kenarına oturdum. Yakamın biraz açılmış oldu-

ğunu görüp düzelterek mırıldandım. "Gir." Kapı sonuna kadar gıcırdayarak açıldığında gelen kişi karşısında neredeyse küçük dilimi yutuyordum.

Üstümde bornoz vardı! Kapının açılması ile göz göze geldiğim, en olmaması gereken kişi Berk'ti! *Keyif yapalım dedik, lanetlendik, iyi mi?*

"Mücev-" Berk'in lafını kesen arkasındaki üstü başı dağınık Deniz'di. Bornozumla, ilk kez karşılarındaydım ve yan çıplak vaziyetteydim.

"Uyanmış mı?" Deniz, kafasını Berk'in bıraktığı boşluktan uzatınca bornozlu ben ile karşılaştı. Utançtan konuşamıyordum. Aslında her yerim örtülü sayılırdı ama bornozumun boyu dizlerimin üstündeydi. Deniz'in gözleri tüm üstümü tararken Berk'in şaşkın suratına bir tokat patlattı.

Ah, acımış olmalıydı.

"Ne bakıyorsun lan, çabuk çık!"

Berk, kafasını sallayıp dışarı çıkarken ben de bacaklarımın açık kalan yerlerini örtmeye çalışıyordum. Deniz ise hâlâ ses çıkarmadan kapıda bekliyordu. Hışımla ona döndüm. Hâlâ öylece duruyordu! Sanki ondan utanmayacağım!

"Deniz! Sen niye bekliyorsun? Çıksana ya! Utanıyorum zaten. Ne işiniz varsa bu saatte evimde?" Gözlerimi kısıp çıkması için ellerimle kapıyı gösterdim. Geç gelen tepkim onu sıçratsa da biraz daha gözlerini üstümde oyalayıp geri geri çıkmaya başladı.

Resmen bakarak çıkıyordu!

"Deniz, çık! Yahu bornoz var üstümde, çıplak mıyım? Ne bakıyorsun be?"

"Hım... Manzara harika." Gözünü kırpıp kaçacakken, yataktan aldığım yastığı yüzüne fırlattım. "Dur, be kızım!

Yedik sanki!" dedikten sonra havada yakalamış olduğu yastığı bana fırlatıp odadan çıktı.

Tam bir pislikti ve ben o pisliğe âşıktım!

Üzerime iç çamaşırlarımı, sonra da uzun kollu pembe pijamalarımı giydim. Saçlarımın ıslak olmasına aldırmadan taradım. Havluyla olabildiğince kurutmaya çalışsam da uçlarından sular damlıyordu. Oldukça da uzun saçlarım vardı. Neredeyse belime kadar iniyordu. Bir türlü kıyıp kestiremiyordum. Bileğime siyah bir lastik toka takıp ayaklarıma da beyaz yumuşak dokulu bir çift çorap geçirdim.

Planlarıma göre bütün gün evdeydim. Aksi pek mümkün olmuyordu zaten. Kahvaltıya inmek için odadan çıktım. Merdivenleri olabildiğince yavaş indim. Kahvaltı masasında babamla oturup sohbet eden iki gerzeğe yeniden kızararak bakakaldım. Annem elinde büyük bir servis tabağıyla taşıdığı krepleri, beyaz dantel örtü serilmiş, üstünde bir tek kuş sütü eksik masaya bırakıyordu.

"Günaydın Mücevher." Anneme kızgın olsam da gülümsedim. Sonuçta annemdi. Masanın diğer ucuna tebessüm ederek oturdu. Onu affettiğimi sanıyor olmalıydı.

"Günaydın herkese."

"Aa... Benim kıymetlim uyanmış. Gel babacığım, seni bekliyorduk." Babamın kehribar rengi gözleri ışıl ışıldı.

Yanındaki boş sandalyeyi çekerek ben de oturdum.

"Mücevher, bugün evde misin kızım?"

Tabağıma krepten bir parça kesip koydum. "Evdeyim aslında. Bir işim de yok. Neden sordun?" Diğerlerinin yemek yeme sesleri geliyordu. Onlara bakamıyordum.

"Madem öyle... Hadi bugün benimle gel, hem işlere alışırsın, vakit geçirirsin."

Aslında yapacak hiçbir şeyim yoktu. Deniz'le Berk bizdeydi ama mutlaka kahvaltı ettikten sonra yok olurlardı.

"Bilmem ki..."

Babam tatmin olmuşçasına gülümsedi. "Bak senin yaşıtların stajyerlik yapıyor. Onlarla da tanışırsın. Yardımcı olurlar sana."

"Olur, yani hem yeni birileriyle tanışmak hoş olur tabii." Vişne reçeli sürdüğüm krepi ağzıma attım. Yavaş yavaş çiğnerken Deniz bacağımı dürttü.

"Mücevher, unuttun mu?" Ağzımda çevirdiğim lezzetli krepi yutarken Deniz'e baktım.

"Neyi?" Bana kaş göz işareti yapan Berk'e 'hayırdır' bakışı attım.

"Hani bugün bizimleydin? Söz verdin ya?"

"Hayır. Ben öyle bir söz vermedim. Ne saçmalıyorsun Deniz?"

"Eğer söz verdiysen başka zaman gelirsin kıymetlim." Babam çayından bir yudum aldı. "Benim için sorun değil."

"Yok ya baba öyle bir şey. Geleceğim seninle." Ayağıma atılan tekmeyle gözlerim büyüdü.

"Gidemezsin, söz verdin!" Deniz'in dudağının üstünde çikolatalı süt içmekten bıyık oluşmuştu. Cidden komik görünüyordu. Kavanozdan çikolatayı sıyırarak yiyen Berk'in ağzıysa bulamaç gibiydi.

"Niyeymiş o?" Deniz'e gözlerimi kıstım. Gizlice bacağını çekip ovaladığımda sızıyı yok saydım. "Film izleyeceğiz de ondan."

"Ne filmi ya? Sen git önce ağzındaki süt bıyığını temizle." Büktüğü parmaklarının tersiyle dudağı ve burnunun ortasında kalan boşluktaki sütü temizledi. Bunu yaparken bile mükemmeldi. Ben yapsam dalga geçilecek bir durum olurdu, ama o yapınca şu bisküvi reklamlarındaki adamlara benziyordu.

Üstelik fazlası vardı onlardan.

"Deniz, siz bize annelerimiz geç geldiniz diye eve alıp, maalbaşınız için kahvaltıya gelmediniz mi? Film izleyeceğinizden haberim yoktu." Anneme hak vererek başımı salladım.

"Üstünüzü başınızı değiştirdikten sonra gelecektik ama ozan kaynadı, Neslişah teyze." Berk'in elleri de çikolatayla bulanmıştı. Zira kaşla göz arasında parmaklarını da kavanoza sokmuştu.

"Hiç demediniz ki. Deseydiniz atıştırmalık hazırlatırdım ki hazırım. Baksana nasıl acıkmış çocuk Kemal."

"Gördüm, gördüm Neslişah. Nasıl acıktıysa sadece çikolata yiyor."

"Ondan böyle yakışıklıyım Kemal amca. Hep çikolatadan." Berk, elini yumruk yapıp çikolatalı başparmağıyla göbek bölgesini işaret etti. "Kaslarımın ihtiyacı var."

"Babanda kocaman göbeğin olacak lisedeki gibi. Görürsün o zaman kaslarını," diyerek sütümden bir yudum da ben aldım.

"Hiç de bile! Lise üçe kadar göbeğim vardı. O da minicikti."

Onu umursamıyor gibi yapıyordum. "Hı-hı."

"Neslişah teyze ya!"

"Müzevher! Öyle deme çocuklarımıza. Ye oğlum sen, ye! Babanın göbeği olmaz."

Berk, avucunun içini öpüp anneme üfledi. Daha sonra vegal arıtmaları da öğrüldü.

"Müzevher, geliyorsan gel kızım. Bak, çalıyorum ben. Başlıyorum ya." Babama döndüğümde büyük kadırmalı saatime bakıyordu.

"Tak, tak, o gelmeyecek Kemal amca. Bizimle bugün." Deniz'e gözlerimi devirdim.

"Film izleyecekmişiz baba. Sonra gelirim."

"Tamam o halde." Kalkmadan hemen önce alnıma bir öpücük kondurdu. Annem de onu yolcu etmek için ayaklandı. Masadan uzaklaştıklarından emin olunca karşımdakilere gözümü kırpmadan bakmaya başladım.

Berk kükredi. "Niye öyle bakıyorsun pembe bornozlu?"

"Sen git elini yüzünü temizle, yüzsüz!" Berk'in eli anında ağız bölgesine gitti.

"Burnunda bile var, git yıkan bence. Pembe bornozum yukarıda onu giyersin artık pembe Berk."

"Hı-hı. Giysin de gebersin. Senin bornozunu hiçbir erkek giyemez." Şaka amaçlı söylenen her cümlede despotluk yapıyordu, Deniz.

"Deniz, senin neyin var?" Bir yandan da annemi kontrol ediyordum. Babamla ayaküstü konuşmaları devam ettiği için Deniz'e yeniden döndüm.

"Ne demek neyim var?"

Biraz daha masaya eğildim. "Soruma, soruyla karşılık verme!"

"Sormadın ki bir şey." Mavi gözlerini kısarak bana dikti.

"Babamla işe gidecektim. Ne oldu da karışacağın tuttu?"

Omzunu silkti. "Hiç."

"Hiç yani."

"Evet, hiç."

Berk, tabakta kalan son krepin üstüne yarı çikolatalı çatalıyla krem peynir sürüp rulo yaparken mırıldandı. "Stajyerlerle tanıştıracak ya baban, kıskandı bu." Birden eliyle ağzını kapayan Berk'in ela gözleri kocaman olmuştu.

Deniz kafasına bir tane vurdu. "Lan, ne konuşuyorsun!

Yok, öyle bir şey. Film izleyelim diye şey ettim ben."

"Sen şey etme, Deniz. Hayır, neyin var anlamıyorum. Gerçekten..." Geri çekilip sandalyeye yaslandım. "Olduk-ça tuhafsın." Kollarımı göğüs hizamda bağladım.

"Ya erkekse stajyerler?"

"Ee..."

"Ya sana kur yaparlarsa?"

"Yapsınlar. Sana ne Deniz!" Cidden artık bu evcil hayvan muamelesinden bıkmıştım. Boncuk bile benden özgürdü. Üstelik odası vardı! Benim odamsa yolgeçen hanı gibiydi.

"Ne demek bana ne? Sen bana emanetsin!"

"Deniz, bir ekmek getirip kafanda kıralım. Bitsin artık şu söz ya!"

"Bıktın yani benden?" Gözlerini kapayıp açtı. Sinirden nefes alışverişi hızlanmıştı.

"Konuyu yanlış yerlere çekiyorsun Deniz! Sen benim üstümde baskı uyguluyorsun. Farkında değil misin?" Berk ise susmuş sadece o iğrenç çikolatalı peynirli krepi yiyordu.

"Seni koruyorum diyelim ona. Baskı falan yok üstünde. Gayet özgürsün." Nefesini dışarı üfleyip devam etti. "Biraz uslu olsan ben böyle mi davranırım?"

"Sen delirmişsin gerçekten. Evden dışarı çıkmıyorum. Ne uslu olması? Bu kıskançlığını gidip eteksizlerine yap! Bana karışma ya!"

"Ben sana istediğim zaman karışırım. Ayrıca eteksizler de kimmiş?" Yüzüne kibirli bir ifadeyle yamuk gülümsemesini yerleştirdi. Onu kıskandığımı sanmıştı, ki öyleydi ama bilmesi de gerekmiyordu.

"Sen daha iyi bilirsin, asıl karışman gereken kişileri!" Sinirim katbekat artıyordu. Hiç durmadan içimdeki keli-

meleri sıraladım. "Deniz, onlar senin sevgilin. Ben değilim. Saçma sapan agresifliğini onlarda dene, eminim çok hoşlarına gider. Ne yazık ki benim hoşuma gitmiyor!"

Tam ağzını açmış bir şey diyecekti ki annem geldi. "Ne oluyor ya? Sesiniz kapıya kadar geldi."

"Yok bir şey anne."

"Aman zaten demeyin. Doyduysanız kalkın da masayı toplasınlar." Annem eliyle yarısı Berk tarafından yenmiş masayı gösterdi.

"Ben doydum Neslişah teyze, ellerinize sağlık." Berk, kamını sıvazlayıp arsızca sırıttı.

"Afiyet olsun oğlum."

"Ben de doydum anne."

"Sen o yediğin yiyecekle doyduğunu mu düşünüyorsun?" Deniz, kalkıp yanıma geldi. Dün geceden kalma alkol ve ona has olan esanslı teninin kokusu nefesime karıştı. Eğilip ne bulduysa tabağıma yığdı.

Annem tek kelime etmeden yukarı çıkarken gülüyordu! Deniz'in bu tavırları hoşuna gidiyordu.

"Deniz, tamam. Koyma artık. O kadar şeyi nasıl yiyeyim? İnsanım ben ya!" Deniz, fırsattan istifade daha da çok doldurdu tabağı. Gözüne yeterli gelmiş olmalı ki, yanımdaki boş sandalyeyi çekerek oturdu.

"İnsanlar bu kadar şeyi rahat rahat yer. Şimdi sen onları bitirinceye dek buradayım."

"Yok artık!" diyerek tabağı öne doğru biraz ittim. Benim itelediğim tabağı geri çekti.

"Ben mi yedireyim? Hadi hadi başla!" Elime zorla çatalımı tutuşturup kafamı da tabağa yaklaştırdı. Pes etmeyeceğini bildiğimden koyduğu kahvaltılıklardan ağzıma tıktım desem yeriydi.

Ağzımın dolu olmasına aldırmadan konuştum. "Yarısını yesem?"

Deniz kaşlarını hayır anlamında yukarı kaldırdı. "Ye dedim. Pazarlık yok." Sandalyede uzun kalacağını düşündüğünden öne doğru kaykıldı. Uzun bacaklarını çaprazladı. Böyle bir manzaraya karşı yemek yiyordum. Boğaz'da yemek yemeyi sevenler vardı. Ben Deniz'in bahşettiği mavilikte, cennet gibi bir görüntüyle, iğrenç şekilde yemek yiyordum.

İşlediğim sevaplar bu kadarına yetiyordu. Onun muhteşemliğini izleyebilecek kadardı. Ama bir günah işlemiş olmalıydım, zira Deniz'den bana gelebilecek tek şey aramızda ne olduğunu bilmediğim bu duyguydu. Çatalımı tekrar karman çorman ettiği yiyecek kütlesine daldırdım. Hayat acımasızdı. Çatalın ucundakileri tekrar mideme gönderdim.

Deniz'le çevrelenmiş bir dünyada onsuz yaşıyordum. Berk ise tepki vermeksizin yıkamadığı pis elleri ile telefonuyla oynuyordu. Biz bir bütündük. Ben kalkmadıysam masadan onlar da kalkmıyordu. Ama ilginç bir durum daha vardı. Deniz'le ne zaman böyle hararetli şekilde tartışsam her şeye karışan Berk gidiyor aksine vurdumduymaz biri oluyordu. Deniz'in taarruzuna tek başıma savunma yapıyordum. Aralarında benim bile giremediğim bir bağ vardı.

Erkek dayanışması olsa gerekti.

Erkek dayanışması. Mantığın çöktüğü, gereksiz her bilginin saklandığı bir örgüttü. Erkekler de kadınlar kadar tehlikeliydi.

10

Hindistan Cevizi

"Kusacağım neredeyse."

Yüzümü buruşturup beyaz deri koltukta kolunu omzuma atmış olan Deniz'e iğneleyici gözlerle bakmaya başladım. Bütün tabağı yedirmişti ve karnımda berbat bir sancı vardı.

"Akşam yemeğinde de az yemiştin. Bir şey olmaz, mızmızlanma hemen." Boşta olan elini kaldırıp parmaklarının arasına aldığı burnumu sıktı. Ben de her zaman yaptığım gibi elini itekledim.

"Yapma şunu. Sevmediğimi biliyorsun." Kolunun altından sıyrılmaya çalışsam da bir milim kıpırdayamıyordum.

"Mücevher..." Deniz birden kolunu çektiğinde dirseklerine kadar katladığı gömleği üzerinde gerildi.

"Ne var?"

Ellerini saçlarıma daldırıp parmaklarını en dipten uçlarına kadar gezdirdi. Büyülü gibiydi elleri. Saçlarım bile dokunuşlarına serzenişte bulunurcasına sarılıyordu onlara. Sanki elleri orada kalsın der gibiydiler.

"Sen saçlarını kurutmadın mı?"

"Kuruttum."

Mavi gözlerine bakınca bir suç işlemiş olduğum vurgulanıyordu.

"Yalan söyleme bana, hâlâ uçlarından su damlıyor. Bak gömleğim bile ıslandı." Sorun gömleğinin ıslanmış olması mıydı? Berk'in izlediği çizgi filme bakıp omzumu sildim. Koca adam Berk, Shrek izliyordu. Üstelik televizyonun önünde yüzüstü yatıp dirseklerine başını dayamış, bizimle tüm irtibatını kesmişti.

"Babamdan veririm bir gömlek. Islandıysa, ıslandı. N'apayım? Sen attın kolunu omzuma."

"Sence sorun gömleğim mi?" Deniz'e tekrar gözlerimi çevirerek baktığımda kavisli tek kaşını kaldırmış, karizmatik bir bakış attığını gördüm.

"Bilmem..." Dudaklarımı büzüp düşündüm. "Değil mi?" Gözleri dudaklarımda oyalansa da çok kalmamıştı.

"Değil tabii! Ya hasta olursan? Gerçekten sorumsuzun tekisin."

"Hasta olursam olurum ya! Sensin sorumsuz." İşaret parmağımla onu gösterdim. Bana doğru yaklaşırken anlamsızca kaşlarımı çattım.

İşaret parmağımın ucunu sertçe ısırdığında yerimden sıçradım. "Ah! Ne yapıyorsun be? Köpek gibi ısırdın ya!" Ağzımdan zorla çektiğim parmağımın ucu kızarmış ve üstünde diş izleri çıkmıştı. "Hayvan! Sadist!"

Beyaz dişlerini göstererek, hırladı. Neden bu kadar... Ah! *Hırı- Aman ne diyorum!* Pisliğin tekiydi?

Gülerek üflediğim parmağımı avucunun içine alıp öptü. "E, hiçbir şey yok bunda. Yaygaracı seni." Kalbim yepyeni bir maratonda son sürat koşarken nefesim dayanmıyordu. Tekrar parmağımı çekip sırtımla koltuğun arasına saklayıp iyice yaslandım.

Parmağımı yıkamayı düşünmüyordum. Hastalıklı bir düşünceydi ve ben de akıl sağlığı açısından pek sağlam görünmüyordum, ha?

"Dengesizsin sen! Köpek!" Onu seviyor olsam da ağzımdan çıkan kelimelere engel olamıyordum. Sinirlenince söylenen insanlardandım.

"Düzgün konuş. Bak yine ısırırım." Dilini dişlerinin üstünde gezdirerek konuştu. "Hem de dilini ısırırım."

Hiç utanması yoktu.

"Sapık! Sapık köpek!" Dilimi ısırabileceği korkusuyla, diğer elimle ağzımı kapadım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, ta ki dudakları elimi siper ettiğim dudaklarımın tam hizasında olana dek. Aradaki tek engel benim korkudan bembeyaz olmuş elim miydi?

"Bir daha demek ister misin? Hım... Neydi?" Ağzımı kapatmış olduğum elimin üstüne dolgun dudaklarıyla iç titreten bir öpücük kondurdu. "Sapıklı, köpekli bir şeydi, değil mi?"

Başımı tam aksi olacak şekilde sağa sola salladım. Cevap vermek için elimi çeksem sıfıra sıfır mesafe kalırdı. Deniz'e birçok konuda güvenmiyordum. Özellikle inat ettiğinde kendimi ondan koruyordum.

"Ah, hadi ama! Tüm eğlenceyi bozuyorsun, Mücevher!" Arka fondan gelen Eşek'in, *'Shrek, biz dostuz'* şeklindeki yeşil devle olan konuşması ile aksiyonun dibine vuruyordum. "Demedin yani?"

Başımı yine olumsuz anlamda salladım. Alayla üst dudağının kenarını yukarı kaldırıp gözlerime baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Tüm mesafeyi açarak eski pozisyonuna geri dönüp seslendi. "Ayşe teyze!"

Ne diyeceğini merakla beklerken, evin yardımcı meleği oturma odasına girdi. "Efendim Deniz'im?" Ayşe teyze

gülümseyen yüzüyle bize bakıyordu.

"Bize bir saç havlusu getirir misin?"

Ayşe teyze getirdiği beyaz desenli bir havluyu Deniz'e uzatırken şaşkın gibi değil de, gerçekleşen bir mucizeye bakar gibiydi.

"Teşekkür ederim." Altın çocuk mükemmel gülüşünü sergileyip Ayşe teyzenin verdiği katlı havluyu açtı.

"Bir şey değil oğlum." Ayşe Teyze tekrar gözden kaybolurken, Deniz'in ne yapacağını merakla seyrediyordum.

"Dön sırtını." Ona hayretle baktım. O, mu kurulayacaktı saçlarımı?

"Deniz, ver havluyu ben kurularım." Yine de rahatsız olacağım bir durumdu. Saçlarımla oynanmasını sevmiyordum. Gerçi Deniz'in elinin değeceği her şeye vardım. Bu nasıl bir aşktı böyle? Karakterim değişiyordu adeta.

"Sana dön dedim. İkiletme!"

Oflayıp dediğini yaptım. Önümde kalan saçlarımı da eliyle toparlayıp sırtıma bıraktı.

"Cidden saçını bile kurutmaya üşeniyorsun. Lisedeki kızlar saçlarını yapmak için beşte kalkıyordu. Sen?" Havluyu saçlarıma sürterek her bir telini kurulamaya başladı. Belki öyle değildi ama bu his tarifsizdi. "Sen taramaya bile üşenirdin be kızım!" Tüy kadar hafif elleri yüzünden mayışmış olsam da söylediklerine kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Madem hayıflanacaktın niye kuruluyorsun? Zorladığımı hatırlamıyorum." Kalkacakken omuzlarımdan tuttu.

"Otur ve kımıldama, Mücevher." İşine itinayla devam etmeye başladı. "Alınma ama öyle, saçlarını kurulamaya üşeniyorsun, sonra da hasta oluyorsun."

Cevap vermedim.

Saçlarımı *'Fiona'* diye bağıran Shrek ve saz arkadaşlarının gürültüsünde kabul edemesem de ustaca kuruluyordu. Acaba kaç kızın daha saçlarını kurulamıştı? Eminim çoktu. Bir kurt içimi kemirirken, Deniz bir anda durdu. Saçlarıma değen nefesiyle irkilmiştim.

"Ne yapıyorsun Deniz?" Zorlukla sesimi çıkarmıştım.

"Güzel kokuyorlar..." Saçlarımı tekrar koklarken tüm sıcaklığı bana da bulaşmıştı. "Saçların..." Nefesini üfleye üfleye konuşuyordu. "Hım... Harika kokuyor..."

Kendimi bu müthiş hisse kaptırmadan bir gerçeği su yüzüne çıkardım. "Sen Hindistan cevizini sevmezsin ki." Evet, Deniz hemen hemen herkesin bayıldığı Hindistan cevizini sevmezdi. Kurabiyelerin üstünde görse yüzünü buruştururdu. Ne tadını ne kokusunu... Hiçbir şeyini sevmezdi.

"Gerçekten mi?" O, göremese de başımı salladım. "Ama çok hoşuma gitti. Artık seviyorum," diyerek geri çekildi. Benimse yüreğim firar edecekti yakında! Elindeki havluyu buruştururken kendimi biraz daha frenledim.

Saç kurulama seansının bitmesiyle, düzgünce oturdum. Birden bacaklarıma attığı hafif ıslak havluyla irkildim. Tepki vermeden alarak başka bir koltuğa fırlattım.

"Ben, sen kaldırırsın diye kucağına attım. Gittin koltuğa attın. Senden ev hanımı falan olmaz. Kaldın evde desene." Kollarımı bağlayıp dilimi çıkararak ona döndüm.

"Sana ne? Kalmam merak etme!" Başımı bir hışımla duvar tarafına çevirdim. Ama buna bile izin vermemişti. Eliyle çenemi tutup kendine çevirdi. "Haklısın. Evde kalamayacak kadar güzelsin." Çenemde olan elini geri çekip ensesini kaşıdı.

Kalbimden sonra aklımı da savaş meydanına çeviriyordu. Sanki elleri hâlâ saçlarımın arasındaymış gibi

hissediyordum. Tüm kalbim, bedenim onun etki alanına girmişti. Hastalıktı bu! Bir adamı bu kadar sevmek hastalıktı! Her hareketinden, her kelimesinden binlerce anlam çıkarmaya çalışıyordum. Ama yaptıklarının, yapacaklarının bir sınırı olmalıydı. Beni allak bullak etmeye hakkı yoktu.

Mahvoluyorum Deniz. Göremiyor musun?

En sonunda bir harabeye dönüşecektim. Kendime ben bile inanamıyordum. Aşk, bir hastalıktı. Ve geçmiyordu! Yıllardır sevdiğim Deniz'i oradan atamıyordum. Kalbime saplı bir oktu. Sökmeye kalksam kanamadan ölecektim. Öylece bıraksam acı verecekti. Yok muydu bir tedavisi?

Aptal animasyonu izleyen safir gözlüye başımı omzuma yatırarak baktım. Peri annenin, oğluna olan hitap şekline gülerken bile tatlıydı. Göz kenarları kırışıyor, gülmemeye çalıştıkça dudaklarını dişliyordu. Oysa bazen hiç sakınmıyordu tapılası neşesini. Mesela, Fiona'nın az kalsın 'Yakışıklı Prensi' seçecek olmasına gözlerini kısarak bakmış, devin onu kurtarmış olmasına zafer nidaları atmıştı. Ejderhayla, Eşek'in aşkını bile destekliyordu. Böyle absürt bir ilişkiyi benimsemiş biri olarak benim aşkımı da kabul eder miydi?

Bir ejderha değildim ama onun değer verdiği biriydim.

Bir Fiona değildim ama o da Shrek değildi.

Onu çizgi film boyunca izlemiş, her mimiğini takip etmiştim. İlişkilerde erkekler kadını izlerler, tüm davranışlarını ezberlerlerdi. Sonra aşk sözleriyle kalplerini çalıp sevdikleri kadınları asla bırakmazlardı. Okuduğum tüm romanlarda bu böyle oluyordu.

Ben bu aşka yalnız başlayarak tüm seçenekleri diskalifiye etmiş ahmağın tekiydim. Bir sarışının peşinde kendimi çürütüyordum. Romanlara konu olsam yüz karası

karakter seçilirdim. Leyla bile benden daha çok rağbet görürdü. Aşkını gizlice kalbine gömen, sessiz sinema oynayan bir kızı kimse sevmezdi. Görünmezler, asla başrolü alamazlardı. Ben hayatımın yan rolündeydim.

Arka Sokaklar'da bile bana yol tarifi sorulan vatandaş rolünü verirlerdi! Hah!

Deniz'le ben... Uzayda yaşam aramak gibiydi. Eğer bir gün uzaylıların var olduğu gerçeği açıklanırsa, o gün Deniz'le *biz* diye bir şey olabilirdi. Ama daha bunun tadını çıkaramadan uzaylılar Dünya'yı istila eder, bizi de ayrı galaksilerde köle yaparlardı. Kesin Deniz'i uzaylı bir prenses beğenip eş yapardı.

Soyları kuruyasıca uzaylı çirkin yaratıklar!

"Mücevher! Mücevher!" Bir ses çınlıyordu kulağımda. "Pırlantam!"

Yerimde kımıldanırken hâlâ halıda yatan ve bana seslenen Berk'e baktım. "Ne var yüzsüz?"

"Sesleniyorum, sesleniyorum duymuyorsun. Diyorum ki başka hangi filmi izleyelim?" Tek koluna başını yatırmış, çizgi filmdeki Eşek gibi bakıyordu. Sevimli, şımarık, haylaz ve kurnazdı.

"Fark etmez. Aç işte bir şeyler." Deniz ise telefonunu çıkarmış, birine mesaj yazıyordu.

"Söyle bir şey işte ya!" Ayaklarını yere vurarak, söylenince konu uzamadan kalkıp ünitenin Berk sayesinde karman çorman edilen DVD çekmecesini açtım. Bir ara düzenlemem gerekiyordu. Altın renkli çekmece kulpu gözümü alacak kadar taşlı ve parlaktı. Es geçip filmlere odaklandım.

"Problemlinin önde gidenisin. Gel yanıma halıda yuvarlanacağına, Berk." Elime aldığım filmlerin adına bakarak karar vermeye çalışıyordum.

"Yok, rahatım ben elmasım, zümrüdüm, yakutum..." Söylediği yalaka kelimelere sinirlenip ona doğru dönerek ayağını yetişebildiği kadar salladım. Tamam, tekmeliyordum da diyebiliriz. Ama ayağını çekeceğini kestiremediğimden elimdeki film kutularıyla beraber üstüne düşmüştüm.

"Berk! Niye çektin beni ya? Ah!" Sırtı o kadar sertti ki çarpan köprücük kemiğim kırılmış bile olabilirdi.

"Ya düşeceğini bilemedim ki..."

"Nasıl bilemedin? Ayağımı çektin pislik!" diyerek çemkirdim.

"Ne oluyor orada?" Gördüğüm şeylerden biri Deniz'in elinden koltuğa gelişigüzel fırlattığı, milletin kıyamadığı telefonu ve Berk'in poposuydu.

"Keyif yapıyoruz Deniz. Gel gel." Berk'in iğrenç espirisine inat poposunu çimdikledim.

"Ah, popom!"

"Ya, popon!"

Misilleme olarak o da bacağıma bir çimdik attı. "Berk!"

"Sen de benim canımı acıttın!"

Deniz'in ne yaptığına bakmak için kafamı ona kaldırdım. Dehşet verici gözlerle bizi izliyordu.

"İki dakika kendi halinize bırakıyorum ve şu halinize bakın!"

"Bak gördün mü? Senin yüzünden Berk!" Berk'in rahat sırtında istifimi bozmadan yatıyordum.

"Niye ya? Sen de tekme savuruyordun! Üstelik popomu çimdikledin! Bu evde taciz var!"

Gözlerim yerinden fırlayacak şekilde açılırken, Berk'e bir tekme daha savurdum. Tekmelerimden korunmak için bacaklarını tutuyordu, ben de olduğum yerde tepinirken söyleniyordum. "Bıraksana yüzsüz! Taciz varmış! Sen be-

nın bacağını çimdiklerken iyiydi ama!"

"İlk sen başlattın!"

Aramızda dalaşırken biri beni belimden tuttuğu gibi göğsüne yaslayıp sürüklemeye başladı. Deniz beni oyuncak bebek gibi koltuğa atıp Berk'in üstüne yürüdü. Yüzündeki saçları alırken Berk'in kendini kirpi gibi top haline getirdiğini görmüştüm.

"Sen Mücevher'in bacağını mı elledin?" Deniz, Berk'in poposuna bir tane patlattı.

"Yok, ya. Çimdik-" diyen Berk sesini anında keserek sustu. Çünkü Deniz onun bacağını çimdikliyordu. Berk bağırıp tekrar açtı ağzını. "O da popomu çimdikledi! Git onu dövya!"

Deniz'in parmakları durmuştu. "Poponu mu çimdikledi?"

"Evet! Evet! Git onu dövl" Deniz'in elinden kurtulan Berk, doğruca kendini başka bir kanepeye attı. "Ay, ölüyordum az daha! Manyak katil!"

"Sus be! Korkak!" diyerek Berk'in daha fazla ötmesini durdurdum.

Deniz, dizlerinin üzerine çöktüğü yerden kalkıp hızlı adımlarla yanıma gelerek gergin bir şekilde koltuğa oturdu.

"Hangi elinle çimdikledin poposunu?" dedi ve iki elimi de ellerinin arasına alıp sıktı.

"Ha?"

Hangi elimle mi? Gerçekten hangi elimle çimdiklediğimi söylesem vereceği tepkinin ya da cezasının boyutu beni geriyordu. Deniz'in uysal, şımarık, egoist, narsist, kibir küpü, neşeli veya tapılacak kadar yakışıklı olmasının yanı sıra tehlikeli bir tarafı da vardı. Üstelik Deniz, kesinlikle kendini beğenmişin tekiydi. Benim üzerimde

tahakküm kurmayı seven takıntılı bir adamdı.

Bir ona, bir de avuçlarının arasında tuttuğu suçlu ellerime baktım. İnce, uzun parmaklarım sıktığı için kırmızı bir renk almıştı. Berk de çıkıp *'hayır, ben çimdikledim'* diyecek kadar cesur değildi. Benden bile korkuyordu! Kararsızlığımla baş başa vereceğim cevabı bulmaya çalışıyordum. Bu sefer ısırmayacağı kesindi.

Aklında neler dönüyordu acaba?

11

Camdan Duvarlar

Gözlerimi kısmış, Deniz'in yüzündeki mimikleri takip ediyordum. Ama o, tuhaf bir şekilde kaşlarını çatmış, gayet ciddi olduğunu vurgulayan bir ifade takınmıştı. Ellerimi çekmeye çalışsam da bırakmıyordu. Ne yani, popoya atılan bir çimdik için idam mı edilecektim?

"Sen ciddisin?" Sesimi burukça bir gülümsemeyle vurgularken bile tepki vermiyordu. "Şaka değil mi, Deniz?"

Başını sağa sola salladığında sessizliğini koruyordu. Deniz'den korkmasam da ürküyordum. Hareketlerinin asla bir sınırı yoktu. Kafasına eseni yapan, hayatı uçlarda yaşayanlardandı.

"Deniz, benim popom sağlam. Küçücük bir çimdikle koca Berk devrilir mi oğlum? Beni korumayı bırak aşkım." Berk dudaklarını büzüp Deniz'e öpücük attı.

"Senin popon umurumda mı benim! Yavşağa bak! At bir daha öpücük de sökeyim dalağını!" Deniz, yine esip gürlemeye başladığından Berk'in esmer teni on ton atarak bembeyaz olmuştu.

"Ay, tamam! Yine gelmişler sana! Ben de popoma üzüldü herhalde diyordum. Aaa... Manyak!" Berk koltukta

bize poposunu dönüp küsme moduna girdi.

Deniz, başını havaya kaldırıp 'sabır' diyerek nefesini koyverdi.

"Deniz, poposuna çimdik attım, ne var bunda?" Başını bir anda indirip yüzüme yaklaştı.

"Niye çimdik atıyorsun, bir de poposuna?" Dudaklarımı ısırıp burnumu kırıştırdım. Böyle salak saçma bir olay yüzünden ecel terleri döküyordum.

"Ayol, benim popom sızladı çimdikleyince! Onu niye koruyorsun?" Berk bir hışımla tekrar bize doğru yuvarlandı. Koltuklar deri olduğundan gaz çıkarırmış gibi bir ses de ona eşlik etti. Deniz bile dayanamayıp güldü.

O güldü diye ben de güldüm.

"Gülme sen!"

Gülümsemem yüzümde donarken ona dil çıkardım. "Of! Deniz of!"

"Bir daha dil çıkar bak ben ne yapıyorum o zaman görürsün." Dudağının kenarı havaya kalkarken, hayal ettiği şey her neyse keyiflenmişti.

"Kerpetenle mi koparacaksın dilimi sadist?" Ellerimi bir kez daha çekmeye yeltendim ama boşunaydı.

"Yok, dilin lazım. Aklımda başka planlar var," diyerek göz kırptı.

"Ne planlanıyınış onlar?"

Zaten yakın olan yüzünü burunlarımızın değeceği mesafeye indirgedi. Sıcak nefesi tüm yüzümü yalıyordu. "Hım..." Gözleriyle dudaklarıma bakıp nefesini üfledi. "Dimağın almaz bebeğim. İnat edip yapmaya devam edersen öğrenirsin." Gözleri gözlerimi bulduğunda yüreğim süt çekmiş mısır gevreği gibi bulamaç olmuştu.

"Sen tam bir pisliksin! Dimağım almazmış. Halt etmişsin!" Yüzümü ondan uzaklaştırdım. "Ellerim uyuştu, De-

niz! Yeter ama bak şakaysa da hiç hoş değil!"

"Berk, çık odadan! Bizi biraz yalnız bırak!"

Deniz'e kocaman olmuş gözlerimle bakarken Berk'e döndüm.

"Yok ya! İyiyim ben burada. Konuşun siz ben dinlemiyorum." Koltuğun koluna dirseğini dayayıp başını da eline yasladı. "Yabancı mıyız kız Deniz? En son cezada kalmıştık. Hah! Evet, ceza." Parmaklarını şaklatıp kendine hak verdiğini vurguladı. Ela gözleri ise bir pırlantayı bile kıskandıracak şekilde parlıyordu.

Deniz, sıktığı dişlerinin arasından yılan gibi tısladı. "Berk, dalağını sökmemi istemiyorsan siktir git!"

"Aman ya! Hep dışlanan benim!" Berk, ayaklarını sürüye sürüye odadan tam çıkıyordu ki bize geri döndü. "Bak, yaramazlık yapmak yok. Vallahi Neslişah Sultan'a söylerim!"

"Çık lan dışarı! Kapa kapıyı da!" Deniz bağırınca benimle beraber sıçrayan Berk, 'Hıh!' diyerek kapıyı çarpıp çıktı.

"Gelelim senin cezana..." Ellerimi bırakmasıyla rahatlayıp parmaklarımı ovuşturdum. "Berk de olsa hiçbir erkeğin poposunu çimdikleyemezsin!"

"Deniz, ben çocuk muyum? Sana ne?" Aynı şekilde sesimi yükseltip bağırıyordum. "Fazla karışıyorsun. Yeter artık!"

"Bağırma bana!"

"Sen de bağırma o zaman!" Salık olan saçlarımı bunaldığım için elimle geriye attım. "Yoruyorsun beni."

"Ben başkasına dokunmanı istemiyorum." Gözlerini kaçırıp devam etti. "Ben yetmiyor muyum sana? Sevmiyorum başkasına dokunmanı. Üstelik bir erkeğin popusu ya!"

"Duyan da ayıp bir şey yaptım sanır." Dudaklarımı dilimle ıslatırken onun davranışlarının neden her zaman ayarsız ve dengesiz olduğuna anlam vermeye çalışıyordum. Hâlâ onu haklı çıkarmanın bir yolunu arıyordum!

"Yapamazsın. İzin vermem ki." Edepsiz saçlarımın bir tutamı yüzümün yarısını ele geçirmişti yine. Bu yüzden hep topluyordum. Bileğimde duran siyah lastik tokayı çekip aldım.

"Fazlasıyla sinir bozucusun." Saçlarımı toparlayıp tam tokayla bağlayacaktım ki Deniz elimdeki lastiği hızla avucunun içine aldı. "Deniz, ver tokamı!"

"Hep topluyorsun zaten. Bırak salık kalsın, eziyet ediyorsun onlara." Saçlarımdan bir canlı gibi bahsetmesi beni şekere bandırılan çilekmişçesine mutlu ediyordu. Fakat o tatlılık sahteydi.

Aslında o kırmızı çileğin hiç tadı yoktu. İçi dışına inat beyazdı. Kokusu tüm masumluğunu yitirmiş, kaybolmuştu. Şeker onun günahıydı. Bir olup bizi aldatıyorlardı.

"Saçlarımda bile söz hakkım yok." Bakışlarımız yeniden kesişirken kendimi onun büyüsüne kaptırmamak için inanılmaz derecede efor sarf ediyordum. "Kabul et. Sen bana emir vermekten hoşlanıyorsun. Ağabeyimmiş gibi davranıyorsun!"

"Ağabey mi? Sana kardeşimmiş gibi davrandığımı hatırlamıyorum Mücevher!" Sinirden gülüp yüzünü ellerinin arasına aldı. "Nasıl buna yordun davranışlarımı? Gerçekten bravo! Sen sandığımdan daha aptalsın."

"Hakaret etme bana! Arkadaşız desem attığım adıma dahi karışıyorsun! Babam bile senden daha az hesap soruyor!" Öfkeden saç diplerimi çekiştiriyordum. "Her defasında kavga ediyoruz senin ayarsızlığın yüzünden!"

İşaret parmağını gövdesine koyup kendini gösterdi.

"Benim yüzümden, öyle mi?" Alevlerle kuşatılan safir mavisi gözleri hiddetle bana çevrildi. "Hepsi senin kafanda kurdukların yüzünden! Sanki ben fark etmiyorum." Saçlarımda takılı olan elimi avuçlarının arasına koydu. "Canın yanacak, yapma."

Sıcak avuçları ona neden âşık olduğumu haykırıyordu. Ben onun her davranışına, her mimiğine, baştan sona ona vurgundum. Bir gün karşılıksız aşkım yüzünden dalgalarının altında boğulacaktım.

"Saç benim! Canı acıyacak da benim! Bırak acısın Deniz!" Avuçlarından kurtardığım elimi diğer elimle birleştirip ona sırtımı döndüm. Ona baktıkça öfkem buharlaşıp havaya karışarak yok oluyordu.

"Ben olduğum sürece canın acıyamaz! Hiç ayrılmayacağımız düşünülürse... Sonsuza dek böyle olacak."

Gözlerimi yumdum. "Ya sen yakıyorsan?" Fısıltı halinde yayılan sesim canımın yandığını belli ediyordu. Duygularına gem vuran o değildi, bendim.

"Seni üzüyor muyum?" Omzumdan tutarak bedenimi yavaşça kendine çevirdi. Yumduğum gözlerim açıldığında onun da benden farklı görünmediği aşikârdı.

"Bilmiyorum." Doğrusu buydu. Yanımda olduğunda bile özlüyordum. Görmemeyi dilerken dahi nefesini hissetmeyi deli gibi istiyordum.

Çıkmaz sokaklardaki evsizdim. Gidecek hiçbir yerim yokken bile karşımdaki duvarı aşmak, engelleri yıkmak istiyordum.

Deniz benim duvarımdı. Camdan duvarımdı. Özgür olduğumu düşündürüyordu. Tüm hayatın içindeydim, ama bir o kadar da dışındaydım. Elimi o canlı yaşama uzatmak istesem camdan duvarlara çarpıyordu.

"*Bilmiyorum* bir cevap değildir Mücevher. Ya evet vardır ya da hayır."

"Çok biliyorsun sen."

"Çok bilmiyorum..." Parmaklarının ucuyla çenemi kaldırıp tamamen gözlerine bakmamı sağladı. "Her şeyi biliyorum. Seni ezbere biliyorum ben. Sayfa sayfa... Satır satır..." Diğer elinin işaret parmağıyla şakağına dokundu. "Tam buradasın ve hiç çıkmıyorsun."

Konudan konuya atlamak bizim işimizdi. Hadi ben aşkımın esiriydim, ya o? Sel suyu gibi ortalığı bulandırmaya bayılıyordu.

"Bence hiçbir şey bildiğin yok." Meydan okurcasına gözlerimi kıstım. "Beni gram tanımıyorsun, Deniz. Sadece kendi bildiğini okuyan Fred Çakmaktaş'ın tekisin!"

"Sen bana mağara adamı mı diyorsun?" Çenemdeki parmakları sıkılaşırken güldüm. "Demiyorum, öylesin."

Göz bebekleri büyürken burun delikleri ejderha burnu gibi genişliyordu.

"Ne o? Sinirlendin mi?"

"Sen kendi mezarını kazıyorsun." Çenemi elinden kurtarmaya çalışmadım. Yaksın yakabildiği kadar canımı. Ben zaten kül olmayı göze almıştım.

"Ben ceza veremem sana, ama kendimi kullandıramam da Deniz. Dayanma gücüm, sınırlarım var."

Çenemdeki eliyle beni kendine çekerken, milim milim ona yaklaşıyordum. Tıpkı bir kayık gibi dalgalarının arasından kıyıya ulaşıp demir almaya uğraşıyordum. Deniz, benim limanımdı. Bir gün o küçük kayık limandaki kayalara oturacak, her bir tahtası keçelenip denizin sularında yok olacaktı. Her şeye rağmen sonunda denize karışmak vardı. Denizin tuzlu suyuyla yıkanacak, parçaları dünyanın dört bir yanındaki kumsallara vuracaktı. Görenler o tahta parçalarının neye ait olduğunu bilmeden kumsala aşklarını kazıyacaklardı.

"Senin için ceza, benim için ödüldür belki." Gözleri dudaklarıma kayarken kendinde değil gibiydi. "Sen benim ödülümsün. Her baktığımda yanımda olmasını istediğim tek kişisin."

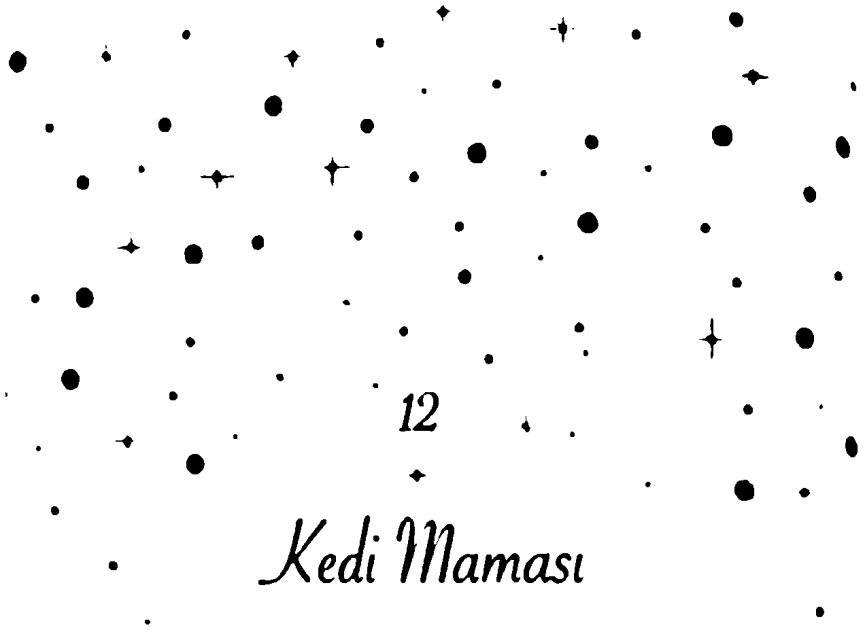
Demek istediğim binlerce cümle peyda oluyordu naçizane aklımın diplerinde, gün ışığı görmemiş kelimelerdi. Yüz kızartacak kadar küstah, bana tezat düşecek kadar tutku doluydu üstelik. Bedbaht ruhum, sınır nedir bilmeyen adamın ellerinde ebediyen can çekişecekti.

"O halde bırak da ben karar vereyim, Deniz." Safir mavisi gözleri dudaklarımdan sıyrılıp kehribarlarıma erişti. "Ceza mı yoksa ödül mü olduğuna..."

Yüzümdeki her noktayı karış karış inceliyordu. "İlk defa korkuyorum, Mücevher." Burnunu burnuma sürttü. İlk defa, yaşadığım bir anı, böyle sözler tamamlıyordu. "Senden korkuyorum. Beni ele geçirmenden."

Kaşlarım benden habersizce çatılırken, Deniz her mimiğindeki ciddiyetle beni alt ediyordu. Dediği gibi ben fazla aptaldım, fazla âşık.

Bir söz vardır ya, *'Her şeyin fazlası zarardır'* diye. Ben boğazıma kadar Deniz'le dolmuştum. Boğulsam kaç yazardı?



12

Kedi Maması

Burunlarımız birbirine değerken Deniz bir elini bel boşluğuma, diğer elini enseme yerleştirdi. Sıcak nefesi yüzümü arşın arşın yakarken donakalmıştım. Sanki bir yere kaçacakmışım gibi tutuyordu. Önlemeye çalışır bir hali vardı. Yavaşça gözlerini kapayıp ensemdeki elini iyice sıkılaştırdı.

Ben ondan kaçmazdım.

Kaçsam bile kendimi onda bulurdum. Her yanım Deniz'le doluydu. Onu görmesem kafayı yerdim. Deniz'i her gördüğümde ruhum firar edecekmişçesine kanat çırpıyor, kalp atışlarım birkaç insana bedel atıyordu.

Şimdi olduğu gibi...

İşte zaman böyle anlarda durmalıydı. Ağır çekimde yaşanmalıydı. Tüm aksilikler yavaş yaşanırken, böylesi muazzam anlar hızlıca akıp gidiyordu. Belki Deniz böyle binlerce an yaşamıştı ve o yüzden gözlerini kapatmakta zorlanmıyordu. Ama benim için hiç de öyle değildi. Gözlerimi kırpmadan onun mükemmel yüz hatlarını izliyordum.

Bir rüzgâr esiyordu Deniz'den. Buram buram o ko-

kuyordu. Her teneffüsümde duyularımı işgal ediyordu. Onun bunu başkalarıyla yaşamış olma ihtimali bile tüm devrelerimi yakıyor, başımdan dumanlar çıkarıyordu. İhtimaller kıskançlık krizlerine girmeme yeterken, o bunları gerçek anlamda başkalarıyla yaşıyordu. Mesela Leyla'yı öpen dudakları bana yasaktı. Yanağıma değse kalbim dışarıya fırlayacak gibi atardı.

Leyla aklıma gelince ister istemez midem bulanmıştı. Deniz'in Leyla ile olan yakınlaşmaları gözümün önünde belirirken ondan uzaklaşmak için delik arıyordum.

"Deniz..." Başımı ondan çekmeye çalışıyordum ama nafileydi. Ensemdeki elinden kurtulamıyordum.

"Biraz... Biraz daha böyle kalalım." Burnunu burnuma sürttü. Bu iş kesinlikle iyi bir yere gitmiyordu. "Lütfen..."

Sesi bir melodinin güzide notaları gibiydi. Efsununa kapılmamalı, büyüsünden kurtulmalıydım. "Deniz, bizi böyle görürlerse yanlış anlarlar. Biliyorum kötü bir niyetin yok ama-"

"Umurumda değil, ne anlarlarsa anlasınlar." Belimdeki eli uslu durmuyor, aksine bel boşluğumda geziniyordu.

"Benim umurumda, Deniz." Benim için önemliydi. O başkalarıyla gününü gün edip benimle Lego parçalarıyla oynar gibi oynuyordu. Sonra bozup etrafa saçıyordu. Koltuğun altında kalan o kırmızı Lego'ydum sanki. Toplamaya tenezzül dahi etmiyordu.

Deniz, siyahlaşmış mavi gözlerini sinirle açtı. "Ben istiyorum. Umurumda değil diyorum. Uymak zorundasın."

"Neyi bana sordun ki?" Nefeslerimiz çarpışan düşman askerler, biz ise savaşı komuta eden krallar gibiydik. Ne için, kim için savaşıyorduk? Kaybedenin çoktan belirlendiği bu savaşın kurallarını kim yazmıştı? Bu güç gösterisinin sebebi neydi?

"Sana sormuyorum çünkü... Çünkü kaçıyorsun!" Eli acı verecek kadar belimi sıkıyordu. İniltimi ağzımdan kaçırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Kaçmıyorum, senin koruyamadığın seviyeyi koruyorum!" Deniz'in tuhaf yakınlaşmaları hep vardı. Sevgilileri de hep vardı. Onunla olmak istediğim milyarlarca an vardı, fakat bu şekilde aşağılanmayı hak etmiyordum. Madem arkadaşı olarak görüyordu, daha fazlasını talep de edemeyecekti. Deniz her istediğine sahip olamayacaktı.

"Hangi seviyeden bahsediyorsun ki?" Nefesini bilerek dudaklarıma üflüyordu. "Ben bilmiyorum seviye falan," derken, gözleri gözlerimden dudaklarıma kayıyordu.

"Sen keçileri kaçırmışsın, Deniz."

"Bende keçi yok, Mücevher." Fısıltısı dudaklarıma çarparken kalbim kulaklarımda çınlıyordu. "Bende yalnızca kuzular var. Her gece sayıyorum, tamlar."

"Leyla'yla mı sayıyorsun? Belki de o yüzden tamdır." Göz bebekleri büyürken gülümsedim. "Sevdiğin kadınla her şey tamdır, Deniz."

Biz bir madalyonun iki yüzü olsak da, çok farklı konumlardaydık. Ben madalyondaki yalnız kadın figürüydüm. O ise altın sarısı saçları zümrüt yeşili zeytin yapraklarıyla süslenmiş bir tanrıydı.

"O, öylesine sıradan biri." Yüzü biraz uzaklaşınca kendimi boşlukta hissetmekten alıkoyamadım. "Sevdiğim kadın değil." Ensemdeki eli saçlarımı kavrayıp yüzlerimizi birbirine yapıştırdı. "Duydun mu? Öylesine biri."

"Canımı acıtıyorsun Deniz!" Saç diplerim çığlığı basarken dişlerimin arasından konuşuyordum. "Umurumda da değilsin."

"Kuzuları sadece seninle sayıyorum."

"Saymasan da olur! Aman ne büyük bir lütuf!"

"Gerçekten çok salaksın!"

"Sen daha da salaksın!"

Diliyle dudaklarını ıslatırken nefesim sıkılaştı. Onun dudaklarından çok benim dudaklarıma değen diliyle nabzımı hissedemez olmuştum.

"Hiç zekiyim diye geçinme. Daha ne dediğimi anlayamıyorsun."

"Eminim ne dediğini Leyla çok iyi anlardı."

"Niye konuyu ona getiriyorsun?" Elini serbest bırakınca ondan anında uzaklaşıp koltuğun en ucuna sindim. "Kıskanıyorsun değil mi?" Koltukta yan yan kayarak bana ulaştığından eliyle yüzümü kendine çevirdi.

"Kıskanmıyorum! Niye kıskanayım?"

"Kıskanıyorsun bence, yüzün düştü güzelim."

"Yok öyle bir şey. Kıskanmıyorum dedim ya!" Sinirden, stresten, kıskançlıktan ve adını koyamadığım duygularımın sebep olduğu kargaşayı bastırmak adına yanaklarımı balon gibi şişiriyordum. O ise alaylı gözleriyle sırıtıyordu.

"Hiç bakma öyle rakun gibi. Kıskanmıyorum seni!"

"Sensin rakun." Deniz'in alaylı gözleri kısılmıştı. "Kıskanıyorsan söyle güzelim, bakarız çaresine."

"Gerek yok, hatta git onunla flörtleş!"

"Sen bayâ kıskanıyorsun, hım..."

"Ne münasebet!"

Tek kaşını kaldırıp dudaklarını büzdüğünde yüreğimden sızan hisler bedenime zehir gibi yayılıyordu.

"Ondan ayrılmamı ister misin?"

Ayrıl desem ayrılır mıydı? Kabul ediyorum aptalca bir düşünceydi.

"Senin işin gücün yok mu? Benimle uğraşıp durduğuna göre yok sanırım."

Beni kolunun altına alıp sarıldığında kokusunu içime

çektim. "Sana ayıracak vaktim daima var." Kızgın olsam da sert gövdesine kollarımı sardım. "Belli oluyor zaten."

"Aklımda bambaşka bir senaryo vardı ama." Kollarını daha da sıkı sardı. "Bununla idare edeceğim artık." Büyük ihtimalle vereceği cezayı kastediyordu. Sarılmış olması bile beni havalara uçurmuştu. Sadece ona ait olan esans üzerime sinecekti.

"Deniz, Berk'in hiç sesi gelmiyor. Farkında mısın?" Göğsüne yasladığım başımı kaldırıp ona baktım.

"Şimdiye kadar on kez buraya gelirdi. Çok ilginç."

Sesime çok gizli bir şey konuşuyormuş gibi tını katmaya özen göstererek fısıldadım. "Bir işler karıştırıyor olmasın?"

"Şu huzur dolu anımı gürültüsüyle bozan canlı sessizliğiyle de bozdu ya, başka bir şey demiyorum!"

Benimle huzurlu muydu?

"Neyse ne Deniz! Hadi Berk'e bakalım." Ondan sıyrılıp koltuktan kalktım. Hâlâ oturmakta olan Deniz'in elini tutup çekmeye çalıştım. "Hadi Deniz!"

"Kaldırırsan gelirim," diyerek göz kırptı. Daha çok hırs yapıp çekmeye çalıştığımda sadece yorulmakla kalmıştım.

"Deniz nasıl kaldırayım ben seni ya!"

"Orası beni ilgilendirmez."

Deniz'in inadı ve beni fazlasıyla aşan vücudunu çekmeye çalışmak aptallıktan öte bir şey değildi. "Of ya!" Bir kez daha çekip kendimi onun kucağında bulduğumda az kalsın çığlık atacaktım. "Deniz!"

"Beni kaldıramadığına göre buradayız." Kollarını yeniden etrafıma sardığında sıklaşan nefesimi deşifre eden göğüs kafesim aşağı yukarı inip kalkıyordu. "Odanın ambiyansı da çok güzel, Mücevher. Fazlasıyla sıcak..."

Yüzünü boynuma yaklaştırdığında derin bir soluk çekip yaslandı. "Oda parfümünüz de harika. Burada kalalım."

Başını elimle yukarı doğru kaldırdım. "Oda parfümü boynumda mı kokuyor?"

"Oraya da sinmiş işte. Ne var koklasam biraz?" İzin isteyen gözleri yumuşamış, karşı koymamı imkânsız kılmıştı. Tepkisizliğimi fark ettiğinde elimdeki yüzünü eğip avuçlarıma öpücük bıraktı. "Gitmek istemiyorum."

Aramızdaki çekim inkâr edemeyeceğim kadar berrak ve kuvvetliydi. Bedenimi saran kollarından direttiğim takdirde kurtulmamam imkânsızdı. O gitmek, ben ondan uzaklaşmak istemiyordum. Kucağında oturduğum için rahatsız bile olmuyordum. Aslında yıllarca böyle oturabilirdim. Yıllarca onunla nefes nefese yaşayabilirdim. Yıllarımı onun için gözümü kırpmadan harcayabilirdim. Hem de karşılığında hiçbir şey istemezdim.

"Deniz, eğer annem bizi bu şekilde görürse babama yetiştirir, benden demesi."

"Desin." Tekrar başını boynuma gömdüğünde bir iki saniye ne yapacağımı bilemeden kalsam da ona boyun eğdim. Benden habersizce isyan bayrağını çeken ellerim boynuna dolanmış, Deniz'in oyununa gelmişti.

"Seni öldürebilir."

"Hım, öldürsün." Burnunu köprücük kemiğime sürttü. "Buna, bu kokuya değer."

Değse iyi olurdu. Babam Deniz'in bu kadar yakın davrandığını görse kalpten giderdi.

Benim gibi...

"Nasıl kokuyorum?" Fısıltı halindeki sesimden merak akıyordu. Bence çok sıradandım. Kokumu beğenmesi pek gerçekçi gelmiyor, alay ediyormuş hissi uyandırıyordu.

"Neden soruyorsun ki?"

"Sadece merak Deniz."

Bir kez daha burnunu tenime yumuşakça sürtüp kokumu içine çekti. "Güzel olan ne varsa öyle kokuyorsun. Çiçekler bile kokunu kıskanır." Boynuma sıcak bir öpücük bıraktı. "Arada Hindistan cevizi esansı da geliyor. Çok güzel."

"Yalan söylüyorsun, Pinokyo."

"Kızım soruyorsun cevap veriyorum, beğenmiyorsun! Ne zor bir şeysin sen!"

"Sen Hindistan cevizini sevmiyorsun ama kokunu beğeniyorum diyorsun! Yalancı!"

Boynumdan başını çekip gözlerime sinirle baktı. "Çok oldun sen artık!"

"Çok olan benim yani?" Ağzımdaki havayı üfleyip kollarımı doladığım boynundan çektim.

"Trip de attığına göre sen karar ver, Mücevher."

"Sanki sen trip atmıyorsun." Kollarımı göğsümde bağlayıp bacaklarımı kucağından sarkıttım. "Berk'in yanına gidecektik güya."

"Kalk kucağımdan da bakalım şu pisliğe."

"Sen oturttun kucağına! Kalkıyorum işte." Kucağından kalkıp oda kapısından geniş antreye çıktım.

"Nerede o salak?" Söylene söylene gelen Deniz'in uzun bacaklarıyla bana yetişmesi kolay olmuştu.

"Bak Boncuk, bu benim yemeğim. Miyavlayıp durmasana ya!" Berk'in hafif kızgın sesi ve Boncuk'un miyavlaması kulağımı doldurmuştu.

"Berk'in sesi değil mi bu?"

Mutfağın önünde durup Deniz'e baktım. "Ta kendisinin."

"Boncuk'la konuşuyor." Başımı sallayarak onu onayladım.

Mutfaktan içeri girince tezgâhta oturan Boncuk'la ve bir şeyler tıkınıp söylenen Berk'le karşılaştık.

"Bu benim mamam, senin değil! Bakma öyle masum masum." Berk ağzına konserve kutusundan kaşıkla pembe bir yiyeceği soktu. "Çok lezzetli ama insanlar için bu." İşaret parmağını sallayıp Boncuk'un daha da miyavlamasına neden oluyordu. Arada Boncuk kutuya pati de atıyordu.

"Berk, ne yapıyorsunuz siz orada?" Tezgâha yaklaşıp Boncuk'u kucağıma aldım.

"Buzdolabından yiyecek bir şeyler alayım dedim. Bunu buldum." Konserve kutusundan ziyade onun tepkilerini izliyordum. Kızgın, şaşkın ve komikti. "Yemeye başlarken kucağındaki kıl yumağı yemeğime musallat oldu ya!"

Elindeki kutuya dikkat kesildiğimde şok olmuştum. Deniz yanıma gelip mırlayan Boncuk'u sevmeye başladığında olayı çözmüştüm.

"Berk, sen o elindeki kutunun dışına baktın mı?" dediğim gibi Deniz, Berk'in elindeki konserve kutusuna kaşlarını kaldırarak baktı.

"Yok bakmadım, sadece yiyordum. Çok lezzetli bir şey ama." Gözleri ışıltılarla parlayan Berk, bir kaşık dolusu pembe renkteki yiyeceği yeniden ağzına attı.

"Lan kedi maması o! Tabii ister Boncuk!" Deniz hiddetle kutuyu gösterirken kıkırdıyordum.

"Berk, Boncuk senden daha akıllı!" Boncuk'u havaya kaldırıp burnuna öpücük kondurdum. "Anneciğim anlamadı mı bu pisboğaz seni?"

"Benim de burnumdan öpsene Mücevher." Deniz burnunu bana yaklaştırdı. "Bir kere öp."

Burnunun ucunu parmaklarımla sıkıştırdım. "Fırsatçı!"

"Bu kedi maması olamaz. Mücevher, benim de burnumdan öp. Bak kedi maması yedim." Bir yandan da Berk burnunu uzatınca Deniz aramıza girerek uzaklaştırmıştı.

"Burnunu benim ısırmamı ister misin, Berk?"

"Isır beni Deniz!" Bir elinde kedi maması diğer elinde kaşıkla dudaklarını büzen Berk, burnunu Deniz'e yaklaştırdı.

Deniz kaşıklıktan çatal alıp Berk'in burnuna batırdığında ağzım açık kalmıştı.

"Ay!" Burnunu tutarak geri çekilen Berk elindeki her şeyi yere atmıştı. "N'aptın ya?"

"Sen burnunu Mücevher'e mi öptürecektin?" Deniz çatalı silah gibi elinde tutuyordu. "Mama yerine beynini yemiş olmalısın, Berk."

"Şaka yapmıştım, Deniz!" Berk'in burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu. "Ya koparacaktın burnumu hayvan!"

"Deniz, çocuğun burnuna çatalı niye batırdın?" Boncuk'u yere yavaşça bıraktığımda başımı iki yana sallıyordum. "Gel bakayım burnuna Berk." Berk, bana doğru adımlarken Deniz önüme geçti.

"Ben bakarım burnuna." Geniş omuzları ve uzun boyuyla Berk'i görünmez kılan Deniz, "Yaklaş, Berk," deyip kedi maması yemiş adama tehditvari bir hava yaratıyordu. "Kötü bir şey yapmayacağım."

"Önce elindeki çatalı bırak aşk çocuğu."

Deniz elindeki çatalı gürültüyle tezgâha fırlattı. "Gel sadece bakacağım, bir şey yapmayacağım."

"Güveneyim mi?" Sesinden şüphe damlayan Berk ikilemde kalmış gibiydi.

"Kedi maması yedin, başına daha kötü ne gelebilir, Berk? Hem burnuna çok batırmadım çatalı. Bak hâlâ yerinde."

Deniz'in arkasından hızla çıkıp Berk'in yüzüne ellerimi uzattım. "Eğil bakayım, Berk." Yüzüme doğru eğildiğinde burnundaki çatalın izleri ayan beyan ortadaydı. Burnunu sıkıp başını kaldırdım. "Ufak izler dışında bir şey yok."

"Mücevher, bu benim burnuma göz dikmiş resmen. Pırlantam çok sızlıyor!" Olayı gereğinden fazla dramatize eden Berk sadece şımarıklık yapıyordu. "Sen sıkınca daha da sızladı."

Gerçekten canı yanmış olabilirdi. Berk'i çok sevdiğim düşünülürse vicdan azabı çekiyordum. Benim yüzümden burnuna çatal batırılmıştı. "Deniz, bu yaptığın çok ayıp!" diyerek Deniz'e döndüm.

Deniz ise pişkince ellerini havaya kaldırdı. "Suçluyum ben, acı biber sür dilime dudaklarıma." Dilini dudaklarında fütursuzca gezdirip öpücük attı.

"Pırlantam, bu yakında bana da yürür. Güvende değilim kıymetlim!" Berk, yalandan göğüsleri varmış gibi ellerini çaprazlayıp kendini korumaya aldı. "Namussuz bu kızlar!"

"Senin neyine yürüyeyim ben? Bir de şeyler gibi konuşuyor."

"Deniz, sen çok edepsizsin." Berk'in kollarını indirip "Sen de insan ol biraz," dedikten sonra yerdeki kedi maması konservesi ile düşen kaşığı aldım. "Üstünde kocaman kedi resmi var, hiç mi görmedin, Berk?" deyip konserveyi gösterdim.

"Yok görmedim, ama çok lezzetli. Kendime de alacağım." Mamayı elimden alıp temiz bir kaşık çıkararak salona giden Berk'e hayretler içerisinde bakıyordum.

"Neden ben yokken sizi görüştürmediğimi anlamışsındır herhalde." Deniz'le de görüşmesem olurdu. O da

normal değildi. Kim normaldi ki aramızda?

"Seni bile yer o. Benim olanı benden başka kimse yiye-mez," deyip Berk'in peşi sıra mutfaktan çıkan Deniz de afallamama yetmişti.

Deniz'in sınır tanımayan yakınlığı eritirken, Berk'in midesizliğiyle tüm dengeleri bozmuştuk. Cidden o kedi mamasını nasıl yiyebiliyordu hâlâ?

13

Sadece Benimsin

"Mücevher, o pijamalarınla bütün gün dolaşacak mısın kuzum?"

Annemin kinayeli ses tonunu göz önünde bulundurursam pijamalarımı çıkarmam mesajını almalıydım. Ama sessizliğimi takınmak benim için daha kolay olurdu.

Annem tarayıp taşlı bir taç taktığı uzun kestane rengi saçlarını omzundan geriye attı. "Beni duyduğunu biliyorum. Çabuk o pembe pijamalarını çıkar ve düzgün bir şeyler giyin." Neslişah Haznedar buydu işte. Emir vermekten hoşlanan, kendini gerçekten kraliçe sanan bir kadındı.

"Anne, ben çocuk değilim. Canım böyle dolaşmak istiyor." Gözlerimi kedi maması yemekten karnı şişmiş Berk'e çevirdim. Telefonuyla oynayıp aptal aptal gülüyordu.

"Sana dediğimi yapmaya ne dersin?" Hiç usanmadan aynı konuyu yineliyordu.

"Bildiğim kadarıyla monarşi son bulalı çok oldu anne. Neden kendinle ilgilenmiyorsun?" Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde net bir kızgınlık hâkimdi porselen kadar beyaz yüzünde.

"Burası benim sınırlarım ve siz de benim sınırlarımdasınız küçük hanım. O yüzden dediklerimi kulak arkası edeceğine yapmalısın."

Pırlanta küpesinin ışıltısı gözlerimi alırken gülümsedim. "Ben sen değilim. Bırak istediğim gibi davranayım." Berk'in yanında bana annelik dersi veriyordu ve ben bundan nefret ediyordum.

Annemin kuralları fazlasıyla sinir bozucuydu. Nedensizce beni kendine benzetmeye çalışma huyu vardı. Altına bulamak istediği bir gerdanım, pırlantalar döşemek istediği parmaklarım vardı.

"Gerçekten Mücevher fazla inatçısın, arada genç kız olduğunu unutmaman gerekir."

Kim bir kız olduğunu unuturdu ki? Sanki alttan alttan laf soktuğunu sezmiyordum.

Spor ayakkabıları hafif bir ses çıkararak gelen Deniz'in salona giren bedeninde gezdirdim bakışlarımı. Gözleri bana denk geldiğinde parlarken güneşi bile kıskandırıp küstürüyordu. İkili koltukta oturduğumdan kendini yanıma bıraktı.

"Ne o, yüzün düşmüş yine?" Gülerek elini yanağıma koydu. "Sana hep demiyor muyum ben, gülmek yakışıyor diye?"

Yanağımdaki eli vücut ısımı kesinlikle otuz altı buçuğun üstüne çıkarmıştı. Havale geçirmeme ramak kalmış gibiydi. Deniz'in beni sakinleştirmesi gerekiyordu, daha da ısıtması değil. Anlamaması için yüzümü elinden yavaşça çektim. O da boşta kalan elini yumruk yaparak aşağıya indirdi.

"Yüzümün düştüğü falan yok. Her an gülemem, Deniz." Zaten yeterince kafamı bulandırmıştı. Üstüne annem de eklenince keyfimin yerinde yeller esiyor, in cin top oynuyordu.

"Annen burada olmasaydı gülümsemen için elimden gelen ne varsa yapardım." Kulağıma eğilmiş, fısıltıyla kalbimi yakan kelimelerini döküyordu dudaklarından. "En azından biraz tebessüm et. Oda buz gibi olmuş güzelim."

Kulağımdan çekilirken saçlarımı okşayıp yerine yaslandı. Bence gayet yüksekti sıcaklık. Balkanlardan esen soğuk rüzgârlar yerini çölün yakıcı sıcağına terk etmişti.

Yarım ağız gülümseyip "Oldu mu?" dedim.

"Olmadı ama idare edeceğiz artık." Dudağının kenarını ısırıp anneme döndü. "Fazlasıyla inatçı bir kızın var sultanım."

Annem, oldu bitti Deniz'in iltifatlarına dayanamaz, yelkenleri suya indirirdi. "Gördün mü, Mücevher? Benimle aynı fikirde Deniz de." Annem kendine güveni gelmiş bir şekilde bacak bacak üstüne attı. Tabii bunu yaparken bol elbisesinin eteğini düzeltmeyi ihmal etmedi. "Kız mı yetiştirdim, erkek evlat mı belli değil."

"Kesinlikle katılıyorum, Neslişah teyze." Deniz bana dönüp sağ gözünü kırptı. "Ama böylesi daha iyi, fazla masum."

"Ay, yesinler onun masumluğunu. Böyle paspal gezerse kendi değil, ben bulacağım evleneceği adamı."

Deniz bunu duymayı beklemiyor olmalıydı ki tadı kaçmışçasına yüzündeki eğlenen ifadeyi sildi. "Eminim bulursunuz."

Deniz'in ellerini tutup *'seni seviyorum'* diye haykırmak istiyordum. Kalbim onun için delicesine atıyor, yepyeni bir ritimle raks ediyordu. Onun için her şeyi yapabilecek bir ruh hali içerisindeydim ama o bunu görmüyordu.

"Neyse, siz oturun. Ben biraz telefon görüşmeleri yapacağım odamda." Annem yeşil elbisenin eteğini savurarak salondan çıkarken kalktığı boş koltuğa bakıyordum.

Sanırım onun istediği kız evlat değildim.

Buruk da olsa gülümseyip Deniz'in kolunu dürttüm. "Annemin dediklerine aldırma. Sadece..." Gözlerimi gözlerine sabitleyemedim. Onun yerine karşı duvardaki kırık ayna parçalarıyla süslendirilmiş, şatafatlı saate baktım. "Hayalindeki mükemmel kız çocuğu ben değilim. Kusurmuş gibi yakınıyor, o kadar."

Deniz'in nefesi sinirden midir bilinmez hızlanmıştı. "Sen zaten mükemmelsin. Niye yakındığını anlayamıyorum." Benim için de bir bilinmezlikti bu. "Şu saçma damat ve torun konusu da kafamı attırıyor."

Keşke bir gün kafası öyle bir atsaydı ki beni ıssız, kervan geçmez bir yere götürseydi. Yalnızca ikimiz olsaydık. Kalbini bana verseydi. Çok mu şey istemiş olurdum?

"Dediğin gibi saçma bir konu işte." Bu sefer içten bir şekilde ona gülümsedim. "Zaten sizinle mutluyum. Annemi dinlediğim söylenemez."

"Bak annen bu dediğini duymasın pırlantam." Berk elindeki telefonu kotunun daracık cebine sıkıştırdı. "Her yerde gözü kulağı var onun. Annem ve o fazla tehlikeli." Berk'in konuya girişi Deniz'le beni bile şaşırtmıştı. Biz onu hayattan kopmuş sanıyorduk.

"Duyarsa da umurumuzda değil. Senin de elin telefonda, kulağın bizdeymiş. Aynı annene çekmişsin, Berk." Deniz beni kolunun altına alıp başıma bir öpücük kondurdu. "Sen de bana bağımlılık yaptın iyice. Kendi evimden çok sizdeyim." Diğer elini ensesine götürüp ovaladı. "Tutulmuş her yerim."

Akşam barda sürtmenin bedeliydi bence.

"Deniz eve git istersen. Üstün başın alkol ve..." Burnumu gömleğine dayayıp kokladım. "Sigara kokuyor. Hem yıkanır hem dinlenirsin." Aslında hayran olunacak kadar

hoş kokuyordu, tüm o çirkin kokulara rağmen. Hayır, Leyla'nın şekerli parfümüne rağmen mükemmel kokuyordu.

"İyi fikir, ama gitmek içimden gelmiyor. Annem başımın etini yiyecek." Başını koltuğa yasladı. "Müdahale etmesinden nefret ediyorum. Sonuçta benim hayatım."

"Bence onlar buraya gelmeden git. Hatta şu kedi maması yiyen midesizi de yanında götür."

"Hemen kov zaten! Ne var kedi mamasını insanlar yiyemez mi?" Bana dilini çıkaran Berk kafasını bir hışımla diğer tarafa çevirdi.

"Adı üstünde Berk, kedi maması." Kıkırdayıp Deniz'e biraz daha sokuldum. Dünyanın en güvenli yeri onun yanıydı. Tüm kötülüklerden izole ediliyordum sanki. Karanlığın kasvetli gölgesi onun ışıltısına direnemiyor, gerisin geriye kaçıveriyordu.

Işıl ışıldı Deniz. Tıpkı gün doğumu gibiydi. Gamzesinden, eşsiz mavi gözlerine kadar kusursuz, şatafatlı ve harikuladeydi. Her detayında bir bir kayboluyordum. Elleri arasından suya karışan kum taneleriydim sanki. Her zerrem onun olmak için yanıyordu.

"O anlamaz, Mücevher. Kedi mamasından kuş pisliğine kadar her şeyi yer o mendebur." Deniz'in doğru tespiti beni güldürürken, zaten bize küsmüş Berk'i iyice sinirlendirmişti.

"Gözün mavi diye adam mı oldun? Sanki sen ne bulursan yemiyorsun! Sırf tipin yüzünden dikkat çekmiyorsun!" Berk'in gözleri Deniz'den bana kaydı. "Pırlantam sana da hiç yakıştıramadım. Şu sarı kafayla bir oldun beni ezikliyorsun! Canım çekti yedim! Bir daha olsa yine yerim!"

"Mücevher benim değil, senin tarafında olacak?" De-

niz'in sesi oldukça kendine güveni yüksek çıkıyordu. "Hiç sanmıyorum. Senden önce ben vardım, Berk."

Kaşlarım çatılırken, Deniz'in Berk'i dışlamasına anlam verememiştim. "Deniz ne alaka?"

"Sen sadece benimsin. Berk şerefsiziyle de arkadaşsın. Nokta. Tek kelime edenin dalağını sökerim."

Beraber dakikalarca sohbet edip gülerken bile aklımda kalan, kafamı kurcalayan son cümleleriydi. Sadece onun olmak berbat, aşağılıkça bir his olabilirdi. Fakat ben kapıldığım adamın sözlerinden, davranışlarından hayıflanamıyordum. Kalbimdeki boşluk onun ateşiyle dolmak yerine yanıyor, zavallı kalbimi kül ediyordu. Hayıflanmadığım gibi, kalbimin kül oluşuna yüzümdeki matemli ifadeye inat gülümseyerek kan kırmızı bir kadeh kaldırıyordum.

"Gidiyorum ama yine geleceğim." Biraz daha sohbet ettikten sonra Deniz'i ikna etmiş evine göndermeye çalışıyordum. Kapıda çay seremonisi edasıyla oldukça ağır ve yavaş gelişen bir yolcu etme trafiğine girmiştik.

"Deniz, ben buradayım. Gelirsin." Uykusuzluktan çöken gözlerine içim sızlıyordu. Mor halkalar gözaltlarını ele geçirmişti. "Biraz uyuman gerek, yorgun görünüyorsun." Gövdesinden iterek dışarı çıkardım. Ayakları işimi kolaylaştırmak amacıyla geri geri gidiyordu.

"Gitmek istemiyorum, yorgun da değilim. Gidiyor olmamsa..." Esneyip yüzünü buruşturduğunda gözlerimi devirdim. "Sırf seni kırmamak için güzelim." Onu iten ellerimi tutup beni de beraberinde dışarı sürükledi. Eşiğe gelene kadar aynen devam ettirdi bu küçük oyununu. "Benimle gel, beraber uyuruz."

Cazip önerisini değerlendirmeye kalksam üzerime kaban geçirip peşi sıra giderdim, ama başımı olumsuzca salladım. "Sadece sen gidiyorsun. Belki yüzsüz Berk seninle

uyumaya gönüllü olur," diyerek göz kırptım.

"O bir kere olur. Ayrıca hâlâ sinirliyim. Anlayıp uyanmasam..." Sinirden tekrar gözleri kararmıştı. "Gerçi senin parmağın varmış."

Ellerimi göğsünden indirip vestiyerdeki kabanını uzattım. Kabanı aldıktan sonra giyip tekrar bana döndü. Deniz gitmek bilmiyordu. "Bari yanaktan öpseydin. Kuru kuru yolluyorsun!"

Dayanamayıp pes ederek eğilmesini işaret ettim. Fasulye sırığı gibi uzundu. Eğilince yanağına hafif bir öpücük kondurdum. "Oldu mu?"

Başını yukarı kaldırırken pek de hoşnut değildi. "Hiç yoktan iyidir."

"Deniz! Hadi be!" Arabanın yanında bekleyen Berk, Deniz'le beraber gidebilmek için sabırsızca bağırıyordu. "Ağaç oldum be oğlum!"

"Kapa çeneni!" deyip karşılık veren Deniz mavi gözlerini bana çevirdi. Dışarıdan esen soğuk rüzgâr yüzünden üşümeye başlasam da yakınmıyordum. "Eve gittiğimde sadece dinleneceğim, uyumak için sana geleceğim, Mücevher."

Bana cevap fırsatı tanımadan arabasına yürüdü. Kapısını açarken bana son defa bakıp göz kırptı. Berk ise bana öpücük atmayı tercih etmişti. Umarım Deniz görmemiştir. Yoksa arabanın içinde katliam yaratırdı.

Kapıyı yavaşça kapayıp kendimi sıcak evimin geniş antresinde yapayalnız buldum. Tek çocuk olmak oldukça sıkıcıydı. Bir kardeşim veya ağabeyim olsaydı daha renkli bir hayatım olurdu. Kim bilir, belki de bu kadar yalnız hissetmezdim.

* * *

Odamda pazartesi günkü vizelerimden birine çalışıyordum. Denizler gittikten sonra en mantıklı şey bu gelmişti gözüme. Saçımı toplayacağım lastik tokayı nerede bıraktığımı hatırlayamıyordum. Zira en son Deniz'in elindeydi. Üşendiğimden yeni bir toka almak yerine kurşun bir kalemi Çin çubuğu gibi kullanarak topuz yapmıştım. Her kız bu topuzu mutlaka yapmak zorunda kalıyordu. Biraz dağınık oluyordu ama iş görüyordu.

Çalıştığım konu giderek daha da can sıkıcı hale geliyordu. Liseyi beğenmezlik yaptığım o güzel günler çok eskide kalmıştı. Şimdi mumla arıyordum. Ama lisenin en güzel yanı Deniz'di. Büyük bir sınıfta arkadaş olmak oldukça havalıydı. Özellikle üst sınıf arkadaşınız Deniz gibi bir yakışıklıysa.

Kalemlerden birini ağzımda çevirirken Berk'le tanıştığım lise birinci sınıf günüm aklıma geldi ve gülümsedim. Hafif göbekli, göze çarpmasa da hoş bir çocuktu. Deniz yüzünden tek başıma oturuyordum ve yanımdaki sıra boş olduğundan ağır sırt çantamı koyup rahatıma bakabiliyordum. Tabii Berk'in dersteyken gelmesi, sadece benim sıramda tek kişilik yer olması gerçekten bir tesadüftü.

Tahminlerin aksine ilk benimle arkadaş olmuştu yüzsüzlerin lordu. Süt çocuğu olmadığını vurgulayan yaramaz mimikleri vardı. İmayla parlayan alaylı ela gözleri tüm sınıfı tararken bende durmuştu. Hatta rahatsız olup gözlerimi dahi kaçırmıştım, ama o inatla bana bakmaya devam etmişti. Bu sefer ben de bakışlarımı kaçırmak yerine onun yüzünde sabitlemiştim. Yüzündeki o tuhaf sırıtma ona cephe almama neden olmuştu.

Ben önyargıları olan biriydim. Belki yanlıştı ama hangimizin yoktu ki?

Sınıf öğretmeni onu benim yanıma postaladığında çan-

tamu kucağıma almıştım. Sırayı rahat oturacağı kadar çekip bir güzel yayılmıştı.

"Selam." Ona döndüğümde parmaklarını hafifçe kıraraк oynattığını görmüştüm.

Biraz utangaçça da olsa, "Selam," diyebilmiştim.

"Gözlerini benden kaçırmadın..." Daha çok soru sorar gibiydi kelimeleri. "Bu hoşuma gitti."

"Senin bakışlarından ben rahatsız oldum." Gözlerimi gözlerine çıkardığımda, "Hoşuma gitmedi," dedim.

"Göreceğiz."

Göreceğiz. Bu kelimenin anlamlar taşıdığını yeni fark ediyordum. Meğer önyargılı olmak kolay, öngörü kazanmak zormuş.

Berk'in hayatımda yer alabileceği o an aklımın ucundan geçmezdi. Bizim arkadaşlığımız emin adımlarla ilerlerken Deniz yine esip gürlemişti. Berk'le beni koparmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Nasıl olmuştu da bir araya gelmişlerdi bilmiyordum ama çok iyi olmuştu. Benden daha samimi olduklarının altını kırmızı kalemle çizmek lâzımdı. İki düşman ebedi dost olurken bana düşen sadece bu ittifakı izlemek olmuştu.

Kar Taneleri

Deniz, onu beklememe rağmen gelmemişti. Tam bir aptaldım. Bütün gece onunla uyurum diye sabahlamıştım. Pazar sabahı evin içinde yürüyen ölü gibi gezinmiştim.

Onu sevdiğim için her gün kendime lanetler yağdırıyordum. Bir ara evine gitmeyi bile düşünmüştüm. Sırf onunla uyumak için! Pazar günü aradığında sadece iyi olup olmadığımı sormuş ve benim sorduğum sorulara kısa cevaplar vererek geçiştirmişti. İyi değildim üstelik!

Bir ileri, bir geri gidiyorduk.

Pazartesi sabahı Berk'i de görmek istemediğimden okula babam bırakıyordu. Cama başımı yaslayıp Deniz'in benim kalbimi gerçekten hak edip etmediğini düşünüyordum. Onu gerçekten temiz bir aşkla seviyordum. Kim olduğunu önemsemiyordum. En yakın arkadaşlar sevgili veya âşık olacaklar listesine asla ama asla girmemeliydi. Gerçi böyle bir liste yapılabildiğini sanmıyorum.

Elimde olsa Deniz şu an kalbimde yer dahi edinemezdi. O, hiçbir zaman beni sevmemişti. Hareketleri tam aksini gösterirdi, uzaktan izleyen herkese. Beni sevseydi li-

sede tutulduğu Nehir için aylarca ruh gibi gezmezdi veya onun için beni silmezdi. Evet, Deniz, Nehir beni hayatında istemiyor diye benimle görüşmeyi kesmişti. Bir yılda hayatımı mahveden o kızı unutamıyordum.

Belki Deniz'in zahmet edip beni görmeyen gözlerine dostça bakmak zorundaydım ama yanımda olmasından her halükarda memnundum. Platonik aşkta doktoram vardı. Tavsiyem asla böyle bir aşka kapılmamadan yanaydı. Sonuçları çok ağır olabiliyordu.

"Kıymetlim, geleli beş dakika oluyor ama sen kıpırdamadın bile." Babamın sesiyle normal hayata dalış yaparken okulun girişinde durduğumuzu fark etmiştim.

"Hâlâ uyanamadım sanırım." Emniyet kemerimi çıkarırken, göz ucuyla babama bakıyordum.

"Sende bir tuhaflık var. Babalık içgüdülerim devrede."

"Bende sadece uyku var, Kemal Bey." Çantamı kolumda sabitlerken babamın yanağına öpücük kondurdum. "Babalık içgüdülerine normale dönme mesajı verebilirsin."

"Emin değilim... Neyse alırım ifadeni bir ara." Annemden daha duyarlı bir babam vardı. En azından biri benim duygu değişimlerimi hissedebiliyordu.

Kampüse girerken aklımda dolanan Deniz'le ilgili her şeyi arka plana attım. Zor oluyordu ama yapmak mecburiyetindeydim. Alışmış da sayılırdım. Kantine gitsem saz arkadaşlarımın hepsi oradaydı muhtemelen. Deniz'in yapışığı Leyla ve onun mide bulandırıcı hareketlerine karşı tahammülüm en alt seviyelerdeydi bugün. İlk ders yaklaşık yarım saat sonra başlayacaktı. Şimdiden dersliğe gidip kafamı bir sıraya koysam iyi gelebilirdi. Aslında bana sıcak bir kahve iyi gelirdi, lakin o da şu an mümkün görünmüyordu.

Ben duygusal biriydim. Güçlü durmak daha çok yıpratıyordu, sonbaharın acımasızca vurduğu sararan yapraklar gibi. Deli rüzgârın esintisinde savruluyordum. Tüm fırtına dindiğinde üzerime basıp geçiyorlardı. Hışırtısını sevenler sırf zevk için çiğniyordu beni. Lime lime olana dek harap ediyorlardı. Oysa bilmezler bir yaprağın hayatını. Toprağa yeniden karışmak için acı çekersin. Çekeceksin ki yeniden ağacın endamlı gövdesinin kollarında yaprak olabilesin.

Dersliğe giden adımlarım Deniz'e gitmek için yalvarıyordu. Daha ne kadar alçalabileceğimi kestiremiyordum. Boş olan sınıfın kapısını açıp öndeki sıralardan birine oturdum. İçi kitap dolu çantamı yanımdaki boş sıraya bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. Kalbimi frenlemem gereken zamanların bu kadar erken çatacağını düşünmemiştim. Belki görünüş olarak süslü püslü bir kız değildim ama ruhum tam anlamıyla incinmeye açık, kar taneleri kadar hassastı. Tam anlamıyla *kar taneleri* gibiydim. Dokununca eriyor, eşsiz ama gözle görülmeyen şeklim suya dönüşüyordu.

Deniz'den nefret etmek için binlerce sebep sıralayabilirdim. Çok da mükemmel değildi! Uçkuruna düşkün sarışının tekiydi! Nefesim dudaklarımı öfkeyle yakıyordu. Belki de kabarımın hâlâ üzerimde oluşundan bunalmıştım. Her halükarda Deniz'i parçalayarak öldürmek istiyordum. Benim kalbim her gün ölüyordu. Sadece bir kez olsun onun bu duyguyu tatmasını delicesine istiyordum. Benim onu kıskandığım gibi kıskanmasını, yüreğinin bir bezi sıkarmış gibi sıkılmasını, tenis topu gibi oradan oraya sekmesini istiyordum. Evet, bunu ona yaşatacaktım. Ne hissettiğimi kendisi öğrenecekti, bizzat içine düşerek. Dersin başlamasına on dakika kala sınıf yavaşça dolmaya

başlarken kararımdan emindim. Hatta rahatlamış sayılırdım. Yerimden kalkıp çantamı elime aldım. Önce yüzümü yıkamalı, kendime gelmeliydim.

Tuvalete girer girmez çantamı lavabo kenarına koydum. Soğuk, tazyikli suyu açıp defalarca yüzümü yıkadım. Su damlacıkları yüzümün kenarından akarken aynadaki yansımama baktım. Berbattım. Gerçekten bu halimle beni Deniz değil, herhangi bir erkeğin bile beğenmesi mümkün değildi. Abartıyor da olsam öyleydi. Tuvalete başka bir kız geldiğinde kenarda asılı olan aparattan kâğıt havlu koparark yüzümü kuruladım. Kızın yüzüne baktığımda oldukça hoş olduğunu fark ettim. Ben badem şeklinde kehribar gözlü, bakımsız bir şeydim. Onun ise açık mavi gözleri, rengini açtırdığı doğal gibi duran sarı saçları vardı.

Çantamı elime alıp çıkacakken bana seslendi. "Sen ikinci sınıflardan Mücevher değil misin?" Ona doğru çevrilen başımı salladım. Kız ise, yanaklarına allık sürüyordu, siyah fırçasının artık pembe olmuş uzun tüylü ucuyla. Yanakları renk alırken, yüzü daha da aydınlanmıştı.

Gözlerimi üstünde gezdirerek ne yumurtlayacağını bekliyordum. "Neden sordun?"

"Deniz'in yanındasın sürekli. Leyla bahsetmişti." Allığını ve fırçasını çantasındaki küçük metalik renkli makyaj çantasına sıkıştırırken bana baktı. "Arkadaşız da Leyla'yla. Sadece anlattığından daha farklı göründün gözüme."

Demek ki sadece ben incelemiyordum çevremi. Her dişi birbirinin tüm ayrıntılarını kafasında tartıyor olmalıydı. Ne kadar hemcins olsak da birbirimizin azılı düşmanlarıydık.

"Sana ne anlattı Leyla?" Cidden benim hakkımda ne demiş olabilirdi? Tanımıyordu bile. Deniz'in gereksiz kız

arkadaşıydı. Ben de Deniz'in arkadaşıydım. Aramızdaki ilişki bundan ibaretti.

"Fazla güzel olmadığınla ilgili şeylerdi." Açık mavi gözleri kısılırken, manikürlü tırnağını çenesine vuruyordu. "Fazla güzelmişsin. Anlamalıydım aslında. Leyla güzel olan kızlardan çirkin diye bahseder."

Arkadaşım dediği kızın eksikliklerini anlatmasına şaşırmıştım doğrusu. Bir anda kendi kendine konu açması tuhafıma gitmişti.

"Senin Leyla'nın dediklerini anlatmandaki amaç ne?"

Kız hafifçe güldü. "Leyla'ya dikkat et, Mücevher. Deniz yüzünden seni rakip görüyor. Aranızı açmaya kalkabilir."

Omzumu silktim. "Eğer Leyla için aramız açılacaksa varsın açılsın. Uyarmana gerek yoktu."

Leyla gibi bu kızdan da hoşlanmamıştım.

"Sen bilirsin tatlım. Leyla yılan gibidir, zehirler sizi."

Sınıfa girdiğimde düzelen havam yine buhar olmuştu. Nerede sorun varsa çekiyordum. Tüm insanlık bir olmuş 'Mücevher'i nasıl mutsuz ederiz?' derdindeydi sanki!

Yine aynı yere otururken tek kolumu sıraya dayayıp başımı elime yasladım. Sürekli gördüğüm yüzlere günaydın deyip gülümsüyordum. Berk'in derse gireceğini sanmıyordum ama diğer derse yüzde yüz gelirdi. Malum sınav vardı. Yanımda bir gürültü oluşunca elime yaslı olan başımı hafifçe o yöne doğru çevirdim. Hayret, bir erkek yanıma Deniz'i takmadan oturabilmişti. Adam, bana gülümseyen erkekleri bile dövüyordu. Kendi yetmezmiş gibi Berk embesiline de dövdürüyordu.

"Günaydın." Güler yüzüyle bana bakan çocuğa şaşkınlıkla açılmış gözlerimi sakınmadan bakıyordum.

"Günaydın." Sesim cızırtılı çıkınca utansam da önemsemedim.

"Sormadan oturdum ama." Eliyle karmaşık koyu kahve saçlarını karıştırdı. Oldukça sevimli birine benziyordu bu haliyle.

Ayıp olacağı düşüncesiyle elimi indirip daha düzgünce ona döndüm. "Sorun değil. İstediğin yere oturabilirsin sonuçta." Bunu sorun eden sadece çekinmeden küfür eden, yumruklarını sallayan, kimseyi umursamayan, *psikopat Deniz'di.*

"O zaman bundan sonra beraber oturalım. Tek yakın sen göründün bana."

Ona bakışlarımı fark etmiş olacak ki güldü. "Yurtdışındaydım bir süredir. Orada okuyordum. Kaydımı buraya aldırdım. Yani yeniyim." Kahverengi gözleri bende geziniyordu.

"Hım, anladım." Gözlerimi ondan çekip çantamdan birkaç ağır hukuk kitabını çıkardım. "Bu dönemde okul değiştirmek için fazla çılgın olmalısın." Yarı dönemin sonuna geliyorduk neredeyse, finallerin bitimi de yakındı. Okul değiştirmek için oldukça zor bir dönemdi.

"Ailevi problemler işte."

Ona başımı onaylarcasına salladım. "Düzen kurmak zor oluyor okulda. Hoş geldin o halde," diyerek samimi bir şekilde gülümsedim. İnsanların özel hayatları konusunda fazla meraklı biri değildim, konuyu noktalamak en iyi seçim gibi görünmüştü.

"Hoş buldum. İlk arkadaşımı edinmiş oldum an itibariyle." Elini bana uzatınca çekingence karşılık vererek tokalaştım.

"Eminim daha çok arkadaş edinirsin. Sıcakkanlı birine benziyorsun." Elimi ondan biraz zorlanarak çekebilmiştim, zira hemen bırakmamıştı.

"Aslında sıcakkanlı değil, soğuk biriyimdir ama sen-

den hoşlandım." Afallayan yüzüme güldü. "Yanlış anlama. Daha yakın gördüm seni." Gözlerim normal bir şekil almış olmalıydı ki rahatladı. "Bu arada adım Burak. Senin?"

Derin bir nefes aldım. "Mücevher."

"Biliyor musun? Bu adı ilk kez duydum. Ama güzelmiş, tam senlik." Yüzünde eğlenir bir ifade vardı.

"Ben ismimi pek sevmiyorum. Eski ve... Ah, sevmiyorum diyebiliriz sadece."

"İsmi ve kendi güzel olanlar daima şikâyet ederler, Mücevher." Gülerek kitabının kapağını açtı. "Sen de o gruba dâhilsin. Kendin dışında her şeye duyarlısın, hep başkalarının peşindesin." Kitabın arasındaki kalemi alıp elinde çevirmeye başlarken gözlerimi kırpıştırdım.

Yeni gelen birisi için fazla iyi bir gözlemciydi. Rahatsız edici bir cümle de olsa önemsemedim. Önyargılı olmamayı öğreneli uzun zaman olmuştu, öyle değil mi?

"Kantine beraber gitsek sorun olur mu?" Baş ağrıtan bir dersin sonunda sınıfça haşatımız çıkmıştı ve ben kahve içmediğim için kafein yokluğu çekiyordum.

"Saçmalama ne sorunu. Ben de tam oraya gidecektim." Kitapları çantama gelişigüzel tıkarken, ders başlamadan önce çıkardığım kabanımı da koluma aldım. Ona dönüp dudaklarımı kahve diyerek oynattım.

"Sen de New Yorklular gibi güne kafeinle başlayanlardansın desene." Samimi gülüşüyle ayağa kalkıp kapıya çabucak ulaşmıştı. Boyu oldukça uzundu, fit bir vücudu vardı. Kemikli yüz hatlarına rağmen samimi bir yüze sahipti. Okulda çok beğenileceği kesindi. Beni bekleyişi de beyefendi biri olduğunu vurguluyordu.

"Demek Amerika'da okudun." Koridor boyunca kendi kendine hayatını anlatmaya başlamıştı.

"Evet. İstemeyerek gittim, istemeyerek döndüm." Kazağının yakasını düzeltirken kantine girmiştik.

"Aileler... Eninde sonunda istedikleri oluyor. Sorun etme, bendensin."

Burak bu lafıma cıvıltılı bir kahkaha attı. "Sen fazla uysal duruyorsun. Aileni üzeceğini sanmam."

Dudaklarımı büküp "Sen öyle san," derken yalandan tavır yapıyordum.

"Ha, diyorsan *'görünüşüme bakma, vahşiyim'* orasını bilemem. Fakat bayâ masum bir tipin var. Senden beklemiyorum ilginç ataklar."

"Saçmalama, iyi analiz etmişsin beni. Vahşi değilim ama süt kuzusu da değilim." Gözlerimi kıstım. "Özgür bir yapım var benim bayım."

"Hadi ya!" Şaşırmış bir hava yaratacakken koyverip güldü.

"Sen de pek ciddi birine benzemi-"

"Mücevher!" Sözümü tamamlayamadan Deniz'in gür sesi devreye girmişti. Neredeyse kahve alacağım noktaya gelmiştik oysaki.

Hep bir engel çıkıyordu kahve içmeme.

Burak'la beraber arkamıza dönünce öfkeli mavilerle karşılaştım. Aramızdaki mesafeyi hızlı adımlarla yok etti.

"Kim bu?" Başıyla Burak'ı işaret ediyordu. Çenesi ise ondan habersiz kasılıyordu. Mimiklerinin kayıtsız hayranıydım. Detaylarını eksiksiz biliyordum.

"Sınıf arkadaşım." En doğru ve seviyeli cevap buydu. "*Bu* değil ayrıca, Burak adı." *Bu* yerine, *'Yanındaki kim?'* ya da *'Arkadaşın kim?'* demesi gerektiğini asla öğrenemeyecekti.

"Adının zerre umurumda olduğunu sanmıyorum." Deniz, yine durduk yere dalgalanmıştı. Gözlerinden oku-

nan hiddet davranışlarına yansıyordu.

"Bir sorun mu var arkadaşım? Kızı bir sorguya çekmediğin kaldı." Burak'ın olaya müdahale etmesi normaldi. Deniz ona pisliğe bakarmış gibi bakıyordu.

"Sana ne lan? İster sorguya çekerim, ister çekmem. Sana ne giren çıkan var da karışıyorsun!"

Konunun alacağı hali tahmin ettiğimden dolayı araya girdim. "Deniz ayıp oluyor! Burak benim yeni sınıf arkadaşım. Düzgün konuş!" İlkokul çocuğu gibi her şeyi tane tane söyleyip ağırdan alıyordum. Malum öküzden bozma ayılar geç algılıyordu. "Burak, Deniz de arkadaşım. Böyle tanışmanızı istemezdim ama..."

"Siz arkadaşsınız bir de!" Burak şaşkınca yüzüme bakıyordu.

"Evet, arkadaşız." Gözlerimi devirip Deniz'e baktım. Sanki Burak'ı parçalayacaktı. Resmen üzerine atlamak için bir açık arıyordu.

"Arkadaştan daha öteyiz. Sen anlamazsın."

"Bu kadar korumacı olduğuna göre kardeşin gibi görüyorsun, ama bana hakaret edemezsin." diyen Burak seviyeyi korumaya çalışsa da işe yaramıyordu.

"Adın umurumda değil! Hakaret de ederim, küfür de ederim!" Deniz kolumdan tutup sert bir şekilde çekince göğsüne çarptım. "Bu kızdan uzak dur oğlum, yakarım."

Başımı Deniz'in göğsünden kaldırdım. Kolumu mengene gibi sıkıyordu, gövdesi ve benim aramda tutarak. "Deniz, bıraksana ya kolumu!"

Kulağıma eğilip temmuz ayının sıcak bir yaz gecesi kadar nemli nefesini üfledi. "Tek kelime etme."

"Arkadaşım kız istemiyor, bırak kolunu." Burak, başına geleceği bilmiyordu. Diğer kolumdan da o çekince işin büyüyeceğinin farkındaydım.

"Sen onun kolunu mu tutuyorsun?" Deniz'in gerginliği sert göğsünden anlaşılıyordu. Birileri araya girmezse yerleri öptürme seansı başlamak üzereydi.

Alayla gülen Burak bozguna uğramıştı. "Mağara adamı mısın? Kolunu tuttum diye dövecek misin?"

"Yerleri öptürürüm," diyen Deniz'i destekleyen sloganlar yükseliyordu.

Bize yardım edeceğini sandığım Berk'in de dâhil olmasıyla gözlerimi kapayıp açtım.

"Vay, olay var ve ben yokum. Zaten ellerim kaşınıyordu."

Kantine göz gezdirdiğimdeyse öğrenciler olayı seyretmek için etrafımızda halka şeklini alıyordu.

"Deniz, eğer tahmin ettiğim şeyi yaparsan suratına bakmam!" Mavi gözleri gözlerime kenetlenince biraz yumuşar gibi oldu. Daha sonra hâlâ kolumu tutan Burak'a bakınca tüm o yumuşamanın yerini daha tehlikeli bir öfke panltısı ele geçirdi.

"Berk, Mücevher'i yanına al. Biraz temizlik yapacağım." Beni tek hamlede Burak'ın elinden kurtarıp Berk'e fırlattı. Berk'in fırsat verdiğince patlak veren kavgaya baktığımda Deniz'in çoktan Burak'ı altına alıp indirdiğini fark ettim. Yumruğunu havaya kaldırıp hırsla Burak'a savurdu.

Çocuğun kemiğinin çatırtısını tezahürat yapanların kargaşasının arasında olsa dahi duymuştum.

Deniz Atasoy, acımasızdı.

Deniz, yumruklarını hiddetle Burak'a geçirirken tek bir kişi bile araya girip engel olmuyordu. Bu ne çeşit bir kıskançlıktı ki önünü alamıyordu? Berk'in kolları arasında, içindeki yanan volkanı söndürmeye çalışan bir adamı izliyordum. Her şeyi geçtim. Ben birisinin böyle dövülmesi

için değer miydim? Hayatım dejavulardan ibaretti. Bu anı defalarca yaşamıştım. Engel olmaya çalıştıkça Deniz daha fazla azıyordu. Benim onu değil de, bir başka erkeği savunmama kızıyordu.

Tıpkı odun ateşi gibiydi. Yakıcı ve buram buram puslu, gri bir is kokuyordu, Deniz.

"Mahvetti çocuğu." Zeynep'in de yanımızda olduğunu ancak idrak edebilmiştim. Dediği üzere Burak'ın hali perişan olmalıydı. Arada Deniz'e yumruk sallıyordu ama ne işe yarardı ki? O kendini savunmak için vuruyordu, Deniz ise kesif bir nefretle.

"Berk, bırak da müdahale edeyim! Bir suçu yoktu o çocuğun!" Berk'in kolları arasında debeleniyordum. "Berk, bu iş bittiğinde beni kaybedersin!"

"Mücevher, bırakırsam Deniz de beni mahveder."

"Bırak dedim!" Boğazım patlarcasına bağırıyordum. "Bırak Berk!"

"Berk, bence de bırak. Durdursun." Zeynep de benim gibi düşünüyordu. Deniz öldüresiye suçsuz birini dövüyordu, suçluluk duygusu beni parçalara ayırıyordu.

"Başım derde girecek ama..." Berk kollarını gevşetir gevşetmez, çantamı ve kabanımı Zeynep'e uzattım. Ağzımı oynatarak teşekkür ettim ona.

Deniz'in yanına giderken durmasını dilemekten başka seçeneğim yoktu. Tam tekrar sayısız yumruklarından birini indirecekken kolunu tuttum. Arkasına kim diye bakarken gözleri bende donakaldı. Zaman durmuş gibiydi. Altında kıpırdayamayan Burak'a göz gezdirdiğimde yüzü kanlar içindeydi. Deniz'in sadece dudağı kanıyordu, onun dışında sapasağlamdı ve bir o kadar merhametsiz.

"Tek bir yumruk daha atarsan beni sonsuza dek kaybedersin." Kolunu çekmeye çalışıyordu. İstese çekerdi de.

Sadece benim kararlılığımı ölçüyordu. "Yemin ederim, Deniz. Yüzümü göremezsin." Kolunu bıraktıktan sonra sırtımı dönüp kalabalığı yararak yürümeye başladım. Başıma bir ağrı sinsice saplanıyor, kalbim aşina olduğu sızıyla atıyordu.

Kantinden çıktığımda boşalmış bir koridora kendimi attım. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Benim yüzümden birilerinin hırpalanmasından yorulmuştum. Peşim sıra hızla gelen ayak seslerini duyduğumda gün ışığı girmeyen gri koridorda durakladım. Kimin geldiğini anlamayacak kadar salak değildim. Titrek nefesimi dudaklarımdan üfleyip yavaşça ona döndüm. Hâlâ sinirle üzerime yürüyordu. Bir deliyle yaşıyordum. Bazen kendimi uyum sağlayan bir bukalemunmuş gibi hissediyordum. Sürekli Deniz'e göre şekil alan bir köleydim.

Bana bir adım kala durduğunda mavi gözleri alev alevdi. O da nefesini ciğerlerini patlatacakmışçasına salıyordu, okulun sıcak ve boğucu havasına.

"Onun için kendini öne sürdün! Beni seninle vurmaya hakkın yoktu!" İşaret parmağı suçlarcasına beni gösterdiğinde diğer eliyle sertçe alnını ovuşturdu.

"Çünkü ne yaptığını bilmezin tekisin!" Parmağını aşağı itip ben de saçlarımı çekiştirdim. "Suçsuz olduğunu bile bile dövdün onu! Sen ne ara bu kadar acımasız oldun!"

"Suçsuz muydu o şerefsiz! Senin yanına yaklaşmayacağını bilmeliydi! Bana onu savunma!"

Hep sen haklısın zaten.

"Sen ona ne yaptığının farkında mısın gerçekten?" Acı acı güldüm. "Çocuğun yüzü kanlar içindeydi! Bu nasıl bir sinir ki geçmek bilmiyor! Bıktım artık Deniz!" Koridorda bağırışlarımızın ardı arkası kesilmiyordu. "Bıktım!"

"Sen benimsin, Mücevher! Bunu o kalın kafana sok!

Ben istemediğim sürece sana kimse yaklaşamaz!" Suratındaki pis sırıtış ondan gerçekten korkmam gerektiğini yüzüme utanmazca vuruyordu. "O piç hak ettiği cezayı aldı. Bir daha denerse..." Son adımı kapatıp eliyle çenemi sıkarak kendine yaklaştırdı. "Yemin ederim sana, ölüsünü bile bulamazlar."

"Sen ruh hastasısın! Ben senin küçük kız kardeşin değilim!" Çenemi elinden kurtaramadan koridordaki duvara itti beni. Sırtım soğuk gri duvara çarparken tekrar çenemi tuttu.

Sert dokunuşu yumuşasa da hâlâ kendinde değildi. Safir mavisi gözleri meydan okuyor, düşünmeden kurduğu cümleler gururumu incitiyordu. Çekip gitmek yerine, neden yanında kalmaya devam ettiğimi bilmiyordum, mantıklı bir açıklaması da olamazdı.

"O şerefsiz de aynı şeyi dedi. Ve onun kulağına eğilip ne dedim biliyor musun?" Ellerimle göğsünü itmeye çalışırken çenemi bırakıp kollarımı başımın üstünde birleştirdi. Vücutlarımızı birbirine daha da yapıştırdığında kokusu, sıcaklığı her yerdeydi.

"Merak ediyor musun?" Nefesi bedenimi tutuştururken ondan niye kopamadığımı ahlaksızca fısıldıyordu yüreğim, karşı çıkan mantığıma. Mantığım ise ritimlerin dengesizliği altında un ufak ezilerek toz bulutuna dönüşüyordu.

"Senin pisliklerini merak etmiyorum. Kim bilir o aklından neler geçiyordu? Neyi kurguladın, kim bilir?" Buharlaşamayan nefretim zeytinyağı gibi çıkıyordu üste. Sesimden, mimiğime yansıtıyordum. "Ben senin ezebileceğin kız kardeşin değilim. Artık hayatıma karışmaktan vazgeç!"

"Biliyor musun bu sefer ısrarla anlatmayacağım." Du-

daklarını yalayıp tehlikeli mavilerini gözlerime dikti.

Ardından dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Yavaş yavaş öperken gözlerini yummuş, kendini tamamen ânın getirdiği bu garip hisse kaptırmıştı. Usta dudakları, nefesimi tüketircesine içine çekiyordu. Gözlerimi kapatmak bir yana tepki bile veremiyordum. *Acizdim.* Onun yanında, her koşulda acizdim.

Öpücükleri daha da sertleşirken ona ayak uydurmuyordum. Belki de bu yüzdendi öpücüğündeki sertlik. Dudaklarımı yaralarcasına öpüyordu. Dudağındaki kandan metalik bir tat ağzımın içinde dönüyordu. İğrenç gelmesi gerekirken rahatsız etmiyordu. Kollarımı bırakan elleri belime indiğinde beni daha çok kendine çekti. Karşılık bekliyordu. Çekinmeden, utanmadan, pişmanlık duymadan karşılık vermemi bekliyordu.

Öfkeyle yanıyordu ilk öpücüğüm.

Gözlerimden akacak yaşları gerisin geri yollarken, ellerimle onu son gücümle ittim. Aksi halde karşılık verecektim. Benden ayrıldığında bile dudaklarım yanıyordu. Belki ihtiyaçla, belki aşkla, belki de onun gibi öfkeyle...

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Fısıltılı sesim şaşkınlık kokuyordu. "Oyuncakla oynar gibi oynuyorsun benimle! Deniz, biz artık küçük çocuklar değiliz! Bana bir kova solucan topladın diye korkup babasına sarılan kız değilim ben!"

Onun beni severek öpmesini istemiştim, içindeki ateşi söndürmesi için değil.

"Sürekli kardeşim gibi gördüğümü ima ediyordunuz. Görmüyorum işte! Kardeşim gibi görsem öpmezdim."

Arama mesafe koyarak uzaklaştım. Kendini duvara yaslamış bana bakıyordu. Yüzünde gram pişmanlık yoktu. "Sen benim tanıdığım Deniz değilsin. O, bunu yapa-

cak kadar adileşmedi!" Gözlerimden akacak yaşlar barajı yıkmak isteyen merhametsiz sular gibiydi.

"Hâlâ ayrıyım ben. Sen değiştin."

Kuruyan boğazımı yumuşatmak için istemsizce yutkunuyordum. Dudaklarımsa bir daha öpmesini istiyordu. "Aynada kendine bir bak, Deniz. Kalan masumiyetin de yok olmuş. Tıpkı adın gibi kendi denizinde, kibrinde boğulmuşsun."

Bir an önce yanından ayrılmalıydım. Gözlerim ifadesiz yüzünde bir saniyeliğine dolaşmıştı. Gördüğüm, sadece beni irdelercesine izleyen gözlerdi. Arkama bakmadan yeniden koridorun sonuna koştum. Kantinden dağılan insan deryasını geçip Deniz'in Burak'ı dövdüğü noktaya baktım. Ama orada yoktu. Birkaç genç aralarında *'Ne dövdü ama!'* diyerek gülüşüyorlardı. Erkeklik buydu işte. Gövde gösterisi yapıp birilerini dövmekti. *Adamlık buydu.*

İçlerinden birini zorlukla durdurdum. "Az önce yerde yatan çocuk nerede?" Yüzümü incelediğinde *'lütfen'* diye fısıldadım. Cevap vermeyeceğini sanırken derin bir nefes çekerek bir iki adım uzaklaştı.

"Revire götürdüler. Ama seninle fazla muhatap olmak istemiyorum," deyip arkadaşlarıyla beraber hızla koşmaya başladığında aklımda Burak vardı. Onun kaderini paylaşmak istemeyişlerine hak veriyordum. Çünkü Burak oldukça fazla zarar görmüş, incinmişti. Umarım beni affedebilirdi.

Revire doğru yürürken dudaklarımda Deniz'in tadı vardı. Bir şeyleri anlatmak yerine göstermeyi tercih eden adamın huzursuz öpücüğünün izleriyle, ruhumda bıraktığı hasarlarla, kalbimde açtığı yaralarla bir başımaydım. Kimsesizdim ve o adam zavallı Mücevher'e asla iyi gelmeyecekti.

Deniz beraberinde fırtına getirir, sadece yıkım bırakır-
dı. Kalanlarla yüzleşmek hep Mücevher'in kaderiydi.

15

Daha Çok Sev Beni

Kendimde değil gibiydim. İçimdeki boşluk hâlâ dolmuyordu. Ben ilk öpücüğümü böyle hayal etmemiştim. Deniz'in yüzüne bakabileceğimi de sanmıyordum. Midem bulanıyor, başım dönüyor, panik tüm vücudumu milim milim ilerleyerek zapt ediyordu. Aşk bu kadar basit olmamalıydı.

Sorun ettiğim şey ilk öpücük değildi. Sorun bundan sonra ne olacağıydı. Deniz ve ben arkadaştık. Belki ben öyle görmüyordum ama yine de bu şekilde davranmamalıydı. Ruhumu delik deşik ediyordu, rastgele ateşlediği kurşunlarla.

Revirin kapısında dikilmiş Burak'a ne diyeceğimi düşünüyordum. Ondan utanıyordum. Bir daha yanına yaklaşmayacaktım. Kapıyı tıklayıp içeriye doğru başımı hafifçe eğdim. "Girebilir miyim?" Vicdanım benimle alay ediyordu. Daha çok belalar açacağımı fısıldıyordu.

"Tabii, bizim de işimiz bitmişti."

Hemşire gülümseyerek kapıyı açıp benim meydana çıkmamı sağladığında utançla içeriye bakıyordum. Sedyede yatan Burak ise tahminimden daha kötüydü. Ço-

çuğun ilk gününü cehenneme çevirmiştim. Beni görünce gözleri açılmıştı. Anıları canlandı sanırım.

"Ben de kimin beni görmeye geldiğini merak ediyordum." Sesi tuhaf bir tını yayıyordu. Yüzü büyük ve mora çalan bir kırmızı rengine bürünmüştü. Büyük olasılıkla daha da moraracaktı. Burnuna tampon yapılmıştı. Sesi o yüzden değişik çıkıyor olmalıydı.

"İstersen gidebilirim, Burak. Seni rahatsız edeceksem..."

"Hayır ya, gitme." Zorlukla sedyede doğrulduğunda, "Artık saldıracağını sanmam arkadaşının," dedi. Burukça gülümsediğinde kapıyı yavaşça örttüm.

Sedyenin yanında duran sandalyeye oturduğumda onu inceliyordum. "Gerçekten çok üzgünüm, Burak. İlk gününü mahvettim." Üzerindeki kazağı çıkarmışlar, yerine beyaz bir tişört giydirmişlerdi.

"Senin suçun değildi. Sadece sebep oldun diyelim, dürüst olmak gerekirse."

"Aynı şey." Kelimeleri seçerken dikkat etmeye özen gösteriyordum, en ufak bir hatayla onu daha da incitmekten korkuyordum. "Çok üzgünüm, gerçekten çok üzgünüm," diyebildim cesaretimin el verdiği kadar.

"Üzgün olmana gerek yok, açılışı dayakla yaptım diyelim. Umarım bütün yılım böyle geçmez."

"Bir daha yanına yaklaşmayacağıma söz veriyorum. Deniz de senden uzak durur böylece." En iyi seçenek buydu. Zaten bir daha onun da benimle görüşmek isteyeceğini zannetmiyordum.

"Aslında haklısın." Yüzündeki bir noktaya dokunup suratını ekşitti. "Ama seninle görüşmezsem bu dayağı boşuna yemiş olurum."

"Sen ciddi misin?" Deniz'i göze alıp benimle görüşecek olmasını beklemiyordum.

"Herhalde ciddiyim. Dayak yedim diye korkak değilim."

"Yine de görüşmesek daha iyi olur." Burak zarar görmüştü ama Deniz'in de bu olay yüzünden başı belaya girsin istemiyordum. *Kabul ediyorum, yine iğrençleşiyor, gurumu kendi ayaklarımın altında çiğniyordum.*

"Çünkü sen o mağara adamının tarafındasın."

"Kimsenin tarafında değilim," dedim, ben bile inanmazken bu sözüme kolaylıkla sığındığım bahanelerin en gerçekçi sebebine sarıldım. "Deniz, senin peşini kolay bırakmaz. Selamlaşmamalıyız bile."

"Onu hayatından çıkarmayı denersen, hayatına girip dostun olmaya çalışan insanları tek bir kişi için çıkarmaktan sonsuza dek kurtulursun." Doğruyu söylediğini bilmeme rağmen inkâr etmek ve onu geri püskürtmek için sebepler sıralıyordu, bloke olmuş mantığımla işbirliği yapan haylaz kalbim.

"Ben çıkarmayı istemiyorum. Mecburum Burak." Deniz'i hayatımdan çıkarmak kalbimi sökmek gibiydi. Düşüncesi dahi tüylerimi ürpertiyordu. Bir kez daha yokluğunu kaldıramazdım.

"Bahane üretiyorsun. Fazla yüz vermişsin. Gerçi aranızda ne var ne yok bilemem. Senin için adam dövecek kadar sadist sadece."

"Uzun zamandır hayatımda. İstesem de çıkaramıyorum."

"İşin zor, Mücevher. Seninle görüşmekte sakınca görmediğimi bilmeni isterim."

Revirin kapısı açılınca ikimiz de konuşmayı keserek oraya doğru başlarımızı çevirdik. Bir iblis tüm gösterişiyle bize bakarken mavi kıvılcımlar tenimi yakıyor, buz tutan ellerimden kalbime dek dağılıyordu.

"Sen bu piçin yanına mı geldin?" Deniz kapıyı sertçe çarparken olduğum yere korkuyla sindim.

"Piç kim acaba?" Burak oldukça cesurdu, ama cesaret aptalların silahıydı. Sonunda elinde patlar, ölüme bir davetiye çıkarırdı. Erkekler hem cesur hem aptal, bir o kadar da merhametsizdi, birbirlerine karşı.

"Yediğin dayak az gelmiş olmalı."

"Deniz..." Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatıp yeni bir kavganın patlak vermesini önlemeye çalışmak için devam ettim. "Sadece geçmiş olsun demek için gelmiştim." Gözleri beni bulduğunda aynı derecede tehlikeliydi. Düşmanına bakar gibiydi, belki de nefret ettiği birine bakar gibi. Bu beni garip bir şekilde rahatsız ederken korkutmuştu da üstelik.

"Kalk o sandalyeden ve yanıma gel."

Burak'a dönüp "Geçmiş olsun," dedim. Sandalyeden kalkarak hızla Deniz'in yanına gittiğimde nefes nefeseydim. Kolumu tekrar çekiştirip kapıyı açarak ikimizi de dışarı çıkardı. Beni bez bebek gibi peşinde sürükleyerek götürdüğünde itiraz etmedim, etsem dinler miydi ki?

Revirin kapısının biraz ilerisinde durakladığında bana döndü. Kolumu biraz daha sıkarken safir mavisi gözleri beni parçalayacak kadar siyah bir kinle süslenmişti.

"Dersini almayan sensin, Mücevher! O şerefsizin yanına yaklaşmayacaksın! Seni revirden topluyorum ya!"

"Bana karışmamanı defalarca söylemiştim, Deniz. Niye aynı şeyleri yaşıyoruz anlamıyorum. Kabul etmek istemesen de bu benim hayatım." Ona bakarken içimde bir şeylerin harekete geçişini hissedebiliyordum. Ne yaparsa yapsın deli gibi istiyor, onu arzulamaktan vazgeçmiyordum. Gerçekten de daha ne kadar alçalabilirdim?

"Kafandan bensiz bir hayatı silip atsan iyi olur." Beni

kendine çekerken bile söylediklerinden son derece emindi. "Soluduğun havada bile ben olacağım, Mücevher. Kabullenmesi gereken kişi sensin kıymetlim."

"Olmayacaksın, Deniz. Sonsuza dek beraber olmayacağız." Sinirle bir soluk çekerken gülüyordum, bir deliye benziyor bile olabilirdim bu halimle. "Sen istediğin hayatı, istediğin insanlarla yaşıyorsun. Bana da fırsat tanıman gerek."

"İstediğin adam, daha bugün tanıdığın biri mi?" Sözleri kulağa bırakılması gereken kötü bir alışkanlık gibi geliyordu ya da iğrenç, utanılası bir davranıştan bahsediyor gibiydi. Kötü bir şey yapmadığımı bilmesine karşın kabuğuma sinmem için üstüme geliyordu.

"Fırsat tanımak istiyorum dedim. Hayatıma dâhil edeceğim insanlar kim olursa olsun alış, Deniz."

"Alışmıyorum, senin yanında benden başka kimse olmayacak. Duydun mu, Mücevher? Sadece ben olacağım yanında."

"Bunu senin diyor olman çok ironik." Nefesimi kontrol etmekte zorlanıyordum, zira sürekli tükeniyor, bocalamama neden oluyordu. "Beni bir kız için silmiştin. Âşık olduğunda gözün beni görmüyor." Kollarını belime dolarken ona daha çok yaslanıyordum.

"Ben de sevilmek istiyorum, Deniz. Bir erkek tarafından delice sevilmek istiyorum. Delice sevmek istiyorum." Delice Deniz'i seviyordum. Ama yanlış yapıyordum. Sırtıma 'bayan yanlış' notu yapıştırılmış gibi geziniyordum. Tek farkı, haberim vardı o sarı not kâğıdından.

"Hiç unutmayacaksın, değil mi? Nehir için seni bıraktığımı." Gözlerine baktığımda pişmanlığı seçebiliyordum. Yutkunurken oynayan âdem elmasından anlayabiliyordum. Onu affetmediğimi biliyordu. Affedemiyordum

ama kalbim onun için atıyordu ve ben bundan gram pişman değildim.

"Bir gün dağılacağız, Deniz. Sizden çok ben dağılacağım. O gün çattığında..." Dolan gözlerimi gri kazağına indirdim. "Sarılacak biri olmalı yanımda. Beni toparlayacak biri olmalı."

Ben onsuz yaşamayı göze alamazdım, korkağın tekiydim. Yokluğumu düşünerek hislerimi bir kez olsun tatmasını istesem de kalbimin acısı ağzımın içinde paslı bir kan tadı bırakıyordu. Kalbim onun pişmanlığıyla kanıyor, derin yaralarla zavallı bir tutsaklığa boyun eğiyordu.

"Senin yanından ayrılacağımı düşündüren ne?"

Cevap pek çok şeydi. Pek çok şey Deniz'den ayrılacağımı hain bir sesle, yaralarımı görmezden gelerek kulağıma fısıldıyordu. Bizi birbirimizden ayırmaya yetecek bir gücün varlığını bilmiyor oluşuma rağmen iliklerime kadar hissediyordum.

"Deniz, sen yaptıklarının boyutunu hiç düşündün mü? Ben Leyla da değilim, Nehir de."

Kolları belimi sıktığında yanlış kelimeleri söylediğimi biliyordum, yanlış değil de Deniz'in duymak istemediği gerçekleri diyebilirdik. "Ben Mücevher'im, Deniz. Sahip gibi davranman onların hoşuna gidebilir, ama benim gitmiyor. Değersiz hissettiriyorsun."

"Değersiz..."

Dudaklarından dökülen değersiz kelimesi bile çok nadir bulunan bir elmasmış gibi çıkıyordu. Benim kalbim ve aklım onun en çirkin kelimesiyle depremlere teslim oluyor, yıkılan her taşın altında kalmaktan gocunmuyordu.

"Sana fazla değer verdiğimden alıştın, sıkılıyorsun." Gözlerimi mavilerine karıştırdığımda neden sadece öfke görüyordum? Üstelik ondan sıkılmam mümkün değildi.

Keşke sıkılsaydım. Bıkabilseydim. Deniz, bendeki kendinin farkına varamamıştı. Ben bile onu haklı görüyor, kutsal bir varlıkmış gibi ilahlaştırıyordum, örümcek ağlarıyla sarmalanmış aklımın küf kokan derinliklerinde.

"Senden sıkılmadığımı biliyorsun." Ağzımın içi öyle kurumuştu ki, bu soğuk algınlığında ateşten olan bir şey değildi. İçimdeki kelimeler ve duygular dudaklarımı yaka yaka dağlıyordu.

"Öptüğüm için mi tüm bunlar? Küçücük bir öpücüktü." *O küçücük öpücük kalbimi titretmişti.* "İlk öpücüğünü almamı bana çok görmezsin herhalde."

"Aldığın için mutlusundur o zaman." Buruk bir ifadeyle gülümsediğimde acı çekiyordum.

"Bilmiyorum, senin hoşuna gitti mi?"

Yüreğim ağzımda dans ediyordu egzotik kokularla. Kelebek sürüleri uçuşuyor, bilmediğim ritimler kalbime sancılar saplıyordu.

"Ben de bilmiyorum. Daha önce..." Utandığım kelimeleri fısıldamak zorunda kalmıştım. "Hiç kimseyi öpmemiştim, Deniz."

"Öpmedin zaten. Karşılık vermeden öylece kaldın."

Ne yapabilirdim ki? Öpmeyi bile bilmiyordum. Oysa onun dudakları profesyonellerle çalışıyordu. Benim sıradan, basit ilk öpücüğümden ne hissedebilirdi? "Deniz, karşılık vermemi mi istiyordun?" Ona sahte bir imayla bakmıyordum, salağa da yatmıyordum. Merak ediyordum sadece. Öpmekle, öpmeyi istemek farklıydı bana göre.

Her öpücükte duygu aranmamalıydı. Öyle bir öpmeliydi ki; bana dudakları arasında cenneti vadetmeliydi, cehennemi sunarken.

"Sadece kardeş olmadığımızı anlaman için öpmüş-

tüm." Gözleri benden daha uzak bir yerlere gittiğinde zar zor yanıtlıyordum onu. "Anlıyorum."

Ondan uzaklaşmalıydım. "Sınavım başlamak üzeredir. Gitmeliyim." Kolları arasından çıkmak ondan bağımsız olmam demekti. Zarların bir kez benim elimde olmasını istesem de kaderimin buna izin vermeyeceğini onun sıcaklığından sıyrıldığımda hissetmiştim.

Sınav kâğıdı yüzüme *'ne kadar aptalsın sen'* der gibi sırıtıyordu. Berk bu sefer her ne halt yiyorlarsa sınava dahi girmemişti. Keşke ben de girmeseydim. O kadar çalışıp hazırlandığım konular sanki hiç bilmiyormuşum gibi geliyordu. Elimdeki kalem bile anlamsızdı şu an. Yazı yazmak için kullanılan bir aracı elimde döndürüyordum. Birkaç soruyu cevaplandırıp kâğıdı hocaya verdim. Zeynep'e baktığımda gayet güzel soru çözdüğünü gördüm.

Onun aşk hayatı düzenliydi. Kızdığında değil, bir tartışmayı uzatmamak için öpen sevgilisi vardı. Koridora çıktığımda yine tanıdık erkek sesleri kulağımı doldurmaya başladı. Etrafıma baktığımda en uçta konuşan dört beden gördüm. Heybetli olan Deniz'di. Zaten yaş olarak da en olgunlarıydı. Yanında omzuna elini koyan da Berk'ti. Zaten başka bir arkadaşı ona dokunamazdı bile. Sebebi dostluk değildi. Deniz'in bir gün Berk'e *bana sadece kızların dokunmasını seviyorum* dediğini duymuştum. Benim yanımda bile böyle konuları konuşuyorlardı. Ben kız değildim sanki. Ağzımdaki acı tadı yok sayarak yanlarına ilerledim. Zeynep'in erkek arkadaşı da aralarındaydı ama diğerini tanımıyordum.

"Henüz sinirimi atamadım." Deniz'in bugün sinirlerini ben bozmuştum. Kurban olarak Burak seçilmişti sadece.

"Gerisi bizde, takma kafana," diyen Emir'i Berk susturduğunda beni fark etmişti. "Pırlantam, sen niye çıktın

sınavdan?" Diğer gözler de birer birer beni bulunca dudaklarımı dişledim.

"Eğer Burak'ın kılına dokunursanız ben değil Kemal Haznedar'la muhatap olursunuz."

"Babanı karıştıracak kadar neyine ısındıysan o lavuğun!"

"Deniz ben diyeceğimi dedim. Berk senin için de geçerli aynısı. Ama sana babam değil, daha etkili bir yöntemim var, biliyorsun. Sana özel." Duvarda dördü bir sıraya geçince kollarımı göğüs hizamda bağladım. "Siz de..." Ellerimle Emir'i ve diğer çocuğu gösterdim. "Bunlara uyup başınızı yakmayın."

"Karışmasan şaşardım." Deniz, bana tenezzül edip bakmasa da sözümü dinleyeceğini düşünüyordum.

"Ne tesadüf ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum. Kendi hayatınızla ilgilenin, benimkiyle değil." Telefonum çalınca susmak zorunda kaldım. Ders çıkışında babama mesaj atmıştım müsait olduğunda beni araması için, aldığım bazı kararları uygulayabilmem için ona ihtiyacım vardı. Aramayı cevapladığımda ortamda gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

"Efendim baba?" Sesimi hiçbir şey olmamış gibi sevecen çıkarmıştım.

"Bebeğim, şoför seni almaya gelmiş. Kapıda bekliyor demek için aradım."

"Tamam baba." *Evde görüşürüz,* diyen babamla kısaca vedalaşıp telefonu kapadım. Son kez yüzlerine bakıp "Uyarımı yaptım ve gidiyorum. Dediklerimi unutmayın," dedim.

"Nereye ve kiminle gidiyorsun?" Deniz ellerini kotunun cebine sokup yüzüme alayla bakıyordu.

"Evet, pırlantam ya! Ben bırakacaktım seni!"

"Artık sizinle gidip gelme işi bitti. Bundan sonra kendim halledeceğim."

"O ne demekmiş?"

"Babam bir şoför ve araba ayarladı okula gidip gelmem için. Yani bundan sonra beni taşımak zorunda kalmayacaksınız."

"Sanki bir şey diyen vardı." Deniz tavırlı, havalı bir adamdı. Önemsemediğimi belli etmekten kaçınmadan gözlerine meydan okuyan bir tavırla bakmayı sürdürdüm.

"Sonra görüşürüz," diyerek yanlarından geçip giderken kalbimdeki ağırlığın sebebinin o olması bitmek bilmeyen gözyaşlarımı doğurmak üzereydi.

* * *

"Nasıl geçti günün?"

Babamla birer kahve içip sohbet ediyorduk. Uzun zamandır vakit ayıramamıştık birbirimize. Onun bana garip bir düşkünlüğü vardı. Gözünün önünden ayıramıyor, nefes aldığımdan bile emin olmak istiyordu. Bazen onun huylarını Deniz'de görmüyor değildim.

"Her zamanki gibi." Gözlerimi kaçırdığımı anlamasın diye kahvemden hızlıca bir yudum aldım, ama ne yazık ki dilim de dudağım da yanmıştı. Biraz inleyince babam su bardağını uzattı.

"Dikkatli içsene güzelim, ağzın yandı."

Suyu içerken bile yanıyordu ağzım. Umarım kızarmazdı.

"Birden oldu baba. Cidden çok sızlıyor." Dudaklarıma elimi değdirince daha da sızlamıştı.

Salona giren annemin yüzü beni görünce attı. "Ay, ne oldu ağzına?" Bana koştururken telaştan düşecekti.

"Kahveyi içerken yaktı kendini." İkisi birden yüzüme eğilmiş geçecek bir şeyi üzgünce izliyordu.

"Ah, be kızım! Nasıl da yanmış küçücük ağzı Kemal?"

"Görüyorum Neslişah! Krem falan mı sürsek?" Babamın yüzünün rengi atmıştı.

"Ay, yok artık!"

Kapı çaldığı halde tek odak noktaları bendim. Annem önümde diz çöküp dudaklarıma üflüyordu. Babam kendi suyunu bana uzatıyordu.

"Ağlayacağım şimdi vallahi!"

"Kemal bir hoş geldin yok mu?" Tevfik amca bizi görünce dondu. Arkasından Necla teyze, en son da Deniz durmuştu.

"Niye toplandınız Mücevherimin başına?" Tevfik amca bize doğru gelirken yerin dibine girmek istedim. Karmaşanın ortasındaki odak noktası olmaktan oldum olası nefret ederdim ve şimdi tam da ortasındaydım.

"Kahve içerken ağzını yaktı, değerlim."

"Ay, Mücevher iyi misin meleğim?" Necla teyze de başımda dikilince sıkıntı basmıştı.

Deniz ise koltuklardan birine geçmiş bana dik dik bakıyordu.

"Bir şey yok ki! Yandı geçer ya!" Annem çenemden tutup yine baktı.

"Ay, kızarmış mı?"

Ardından babam yüzümü kendine doğru çekti. "Üfleyeyim mi babacığım?"

"Ay, dudaklarına bir merhem hazırlarız bir şeycik olmaz." Necla teyze de yüzümü çekip kendi tanısını koyuyordu.

Babam yüzümü yeniden kendine çevirdiğinde çığlık atmak üzereydim. "Babası üflesin geçer, değil mi hazi-

nem?" Kehribar rengi gözleri dolmuş, gerçekten geçeceğine inanırcasına bir ışıltıyla bakıyordu. Dedikleri ne varsa yaparlarken sesimi çıkarmamıştım. Bazen itiraz etmek bile işe yaramazdı. Kabulleniş; daima en kolay kaçış oluyordu.

Odamda başımı yastığa gömüp dinlenmeye çalışıyordum. Cidden evrenin bana garezi vardı. Kapım çalınmadan açılınca başımı yastıktan kaldırdım.

Deniz'in gözleri karanlıkta parlarken yüzüme odaklandı. Yarı açık kapının kolunu tutuyordu. "Uyumaya geldim."

"Deniz, şu an seni görmek istemiyorum. Lütfen uyumayalım." Başımı yeniden yastığa gömüp gitmesini beklemeye başladım. Kapının çekilme sesini de duyunca rahatlamıştım. Yatakta bir ağırlık hissiyle gözlerimi aralayıp başımı yastıkta yan çevirdim. Deniz'in yüzü yastığımın yanısındaydı.

"Uyumayabiliriz istersen." Dudakları baştan çıkarıcı bir davetle kıvrılırken kendime hayali bir tokat attım, yine de yeterli gelmedi. Kıvrımlı, pembe ve kalın dudaklara gereğinden fazla takılı kaldıktan sonra derin bir iç çektim.

"Arsızlıkta Berk'i solluyorsun bazen." Kaşlarım istemsizce çatıldığında gözleri dudaklarımdan saç diplerime kadar dolaşıyordu.

"Dudakların kızarmış gerçekten."

Gözlerimi şaşkınlıkla, inanamaz bir ifadeyle kırpıştırdım. "Beni dinlemiyorsun, Deniz."

"Mücevher, bazen sadece dudaklarını izliyorum. Ne dediğini tahmin ederek buluyorum."

Duyduklarımı idrak etmekte güçlük çekiyordum. Hiçbir zaman geç algılayan biri olmamıştım üstelik. Deniz'in bana karşı tutumunda bambaşka bir değişim vardı.

O, benim bildiğimden çok farklı gibiydi. Kolları belimi sararken yüzüme yaklaşan yüzüne nefesim değiyordu. Onu sevdiğimi, hatta onun da beni sevdiğini hissettiğim zamanlar oluyordu elbette, ama gerçekler daha farklıydı. Yeni idrak ettiğim şeyler üçüncü gözümü açıyordu. Deniz'in dalgalarının arasında köpek balıkları gizliymiş meğerse. Masmavi sularının altında altın tozundan kumları vardı, ama denizkestaneleriyle bürülüydü o altın kumlar. *Adı gibiydi.* Deniz'e has, bir çeşit tuzaktı. Can yakacak kadar dikenliydi. Bir yandan da gözler önüne sunulan doğal bir mucizeydi.

Belimde sarılı olan kollarının arasında güvende değildim sanki. O, öfkesiyle beni cezalandıran, kendini düşünen bir narsisti. Kendini Everest'in tepesinde gören bir egoistti, sinirini atmak için birilerini döven bir sadistti. Merhamet yoksunuydu. Kafamda öyle bir yere oturtmuştum ki onu, tahtından indiremiyordum. Devrilmez bir diktatördü. Bense hâlâ ona tezahürat ediyor, tüm yanlışlarına rağmen arkasında çelik irademle, boyun eğmez benliğimle bir kale gibi duruyordum.

"Kimseyi benim gibi sevme, Mücevher. Sadece beni sev, daha çok sev beni." Sözlerinden kendini beğenmişlik aksa da, zaten en çok onu seviyordum. Çıkmaz bir labirentte sıkışmıştım ve asla yolumu bulamayacaktım. Ayaz gibi çöken karanlık kalbimi buz kestiriyordu, inanmakta zorluk çektiğim gerçekler yüzünden.

Taparcasına bir adamı seviyordum. Ben günahkâr bir kuldum. Tanrı gibi gördüğüm bir adamın gazabıyla yanacaktım, kor cehennem ateşlerinde. Adını durmaksızın sayıklayıp kalbimin katili olduğunu bilirken bile dilimden düşürmeyecektim. Tam anlamıyla bir günahkârdım. Fakat derdim zaten sevap kazanmak değildi. Ben Deniz'in günahlarına onu tanıdığım gün ortak olmuştum; iyilik,

tercih ettiğim bir yol zaten olmamıştı.

"Bencillik bu," dedim, gözleri dudaklarımdan itibaren tüm yüzümü tavaf ederken. "Biliyorum," diye kısa bir cevap verdiğinde içine düştüğüm handikaptan habersizce devam etti. "Dudaklarını tekrar öpmek istiyorum. O içtiğin kahveyi bile yok etmek istedim. Hatta içtiğin fincanı kırdım. Sırf dudakların benden başka bir şeye değdi diye."

"Saçmalıyorsun." Nefesimi yavaşça bıraktığımda bana kollarıyla daha sıkı sarıldı. "Yaptığım her şey saçma geliyor sana. Bir kere düşünme sonunu." Bana o kadar çok yaklaşmıştı ki, kalbimin durması an meselesiydi. "Şu an bile o beyninden geçen şeyleri duyabiliyorum."

"Ne duyuyorsun?" Soruma bir cevap vermesini bekliyordum.

"Sonuna kadar inkâr var. Beni irdeliyorsun." Yutkunup ara verdiği cümlesini tamamladı. "Ama kalbin rest çekmiş. Yol ayrımındasın, Mücevher. Seçip seçmemekte hâlâ kararsızsın."

Nefesi nefesime karışırken sustum, aşkımı yüzüne haykırabilecek kadar cesur değildim. "O yüzden sadece kuzuları sayacağım yine ve yine." Başını boyun girintime gömüp saymaya başlamadan durakladı. "Bir gün saymayı bırakacağım, Mücevher. İyi düşün ya da boş ver, düşünme. Senden istediğim tek şey, daha çok sevmen beni. Delice sev işte, her zaman yaptığın gibi." Dudakları boynumda gezinirken ben hiç böyle yanmamıştım aslında.

"Sen?" Saçlarına dokunup gelişigüzel oynuyordum.

"Dediğimi yap sadece. Daha çok sev." Köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu. "Kalbinin atışını duyacaklar yakında, ama aferin kızıma. Daha çok sev, sadece beni sev, *kıymetlim*."

16

Eşitlenen Bakış Açısı

Deniz'le yaşamak çok farklıydı. Onu ilk gördüğümde mavi gözleri beni baştan aşağı süzmüştü. Hatta çekinip onunla göz göze gelmemeye çalışmıştım. Annesinin yanından ayrılmıyordu. Öylece yabancı olduğu bizleri inceliyordu. Oysa, babam onun çok sıcakkanlı bir çocuk olduğunu söylemişti. Fakat gözleri öyle soğuktu ki, insana kendinde bir hata olup olmadığını sorgulatıyordu. Şu an yanımda uyuyor oluşuna kahkaha atmak istiyordum. Uzun zamandır birçok şeyi beraber yapıyorduk. Sevdiğimiz yiyecekler bile hemen hemen aynıydı. Benim hiç sevmediğim patlıcan yemeklerini Deniz de yemiyordu. Necla teyzenin *'sen severdin'* dediğini duymuşluğum bile vardı. Seviyordu ama benim yüzümden yemiyordu.

Dolgun, kapalı dudakları hafifçe aralanıp anlamlandıramadığım birkaç şey mırıldandı. Fırsat buldukça her detayını seyrediyordum. Kahverenginden daha çok bronz rengi olan ve kalemle çizilmiş gibi duran düzgün kaşları, gür altın rengindeki kirpikleri, nefesiyle aralanan kadınları kıskandıracak kadar etli, hafif pembe dudakları, çok belli olmasa da belirgin elmacık kemikleri ve pürüzsüz

buğday teni akıl bırakmayacak kadar mükemmeldi.

Bana ait olmayan mükemmellikti. Söylediği kelimelerle kalbim titrese de o asla benim olamazdı.

Çünkü o, Deniz Atasoy'du. Nehir'den sonra *asla âşık olmayacağım* diyen bir adamdı. Delicesine bir kızı sevmişti. *'Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor Mücevher'* demişti kırgın yüreğimi parçalarcasına.

Nehir'den sonra sayısız kızla çıkmıştı. Birçoğu ondan yaşça büyüktü, birçoğu barlardan çıkma kadınlardı. Değişmeyen tek şey Deniz'in durmak bilmeyen hırsıydı. Sorunun kaynağı Nehir'in onu bırakmasıydı. Kendi kendini bitirdiğini söylüyordu o zamanlar Necla teyze. Berk de Deniz'le görüşmem gerektiğini, ona iyi gelebileceğimi söyleyip durmuştu. Yoksa Deniz'i affetmeye çok da hevesli değildim. Aldatılmış olmasına rağmen, Nehir'in suçsuzluğuna inanıyor, saf bir kız olduğundan birine kapıldığını düşünüyordu. Bazen o bunları anlatıp rahatlarken nasıl dayandığıma hayret ediyordum. Bana sarılarak, başka bir kız için üzülüyordu.

Çapkın Deniz Atasoy'*u alt etmişti Nehir.*

Elimi başımın altına yerleştirip buruk bir gülümsemeyle gözlerimi kapadım. Zamanın bana ayırmış olduğu şu kısacık anında benimleydi, benim yanımdaydı. Önemli olan da buydu. Dudaklarımı tekrar öpmek istediğini de söylemişti, belki ikimiz için atılmış kocaman bir adımdı bu. İlk öpücüğüm, bir başlangıç olabilir miydi? Ama nedense sanmıyordum. Bir gün kavrulan kalbimi tamir edecek bir adamla tanışacaktım. Gerçi Deniz'in gereksiz ambargosu yüzünden ellilerimde tanışmaktan korkuyordum o adamla.

Uyumak istiyordum. Gecenin karanlığı yorgan gibi örterken üzerimi, yıldızımı izlemek istiyordum. Başka bir

kadın onu hayatımdan almadan önce yüreğimi tatmin et. mek istiyordum. Ne beni öpmesini ne de aşkla bakmasını istiyordum. Sadece bu özlemi dindirmek istiyordum. Ak. lımla hareket ettiğim zaman yüzünü hatırlamam gereke. cekti. Güçlü bir kız değildim. Kimseyi dize getiremezdim, fakat öyleymiş izlenimi yaratabilirdim. Uykumun arasın. da bir kol mengene gibi sıkıyordu sanki vücudumu, uy. kum bölünmesin diye ittiriyordum ama daha da sıkıyor, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Gözlerimi aralayıp önce karanlığa alışmayı bekledim birkaç saniye. Ardından Deniz'in yüzüyle burun buruna geldim. Gerçekten uykusunda sarılıyordu. Berk haklıydı. Deniz bayâ sapıklaşıyor olmalıydı uyurken.

"Deniz." Uykulu sesimle ismini fısıldarken, Deniz bi. raz daha yaklaşıp kendini bana doğru bastırdı. "Yok ar. tık, Deniz." Elimle omzunu dürtüyordum, ama bu nahoş durumdan kurtulmam uzun süreceğe benziyordu. Kasık. larıma değen sertlikle ürkmüştüm, bir titreme bedenimi ele geçirmişti. Üstelik kazağını çıkartmıştı, çıplak vücudu yakıcı bir alevle tenime işliyordu. Kim uykusunda soyu. nurdu ki?

"Deniz uyanmalısın." Bana kendini sürtüp dudakları. nı yanaklarımda gezdiriyordu ve ben Berk kadar güçlü olamadığımdan debelenmeme rağmen kıskacından kur. tulamıyordum. Kahretsin ki Deniz'in uykusu ağırdı.

"Benimsin." Beni altına alırken tuhaf tuhaf bir şeyler söylüyordu, anladığım tek şey 'benimsin'di.

Anlaşılan o ki rüyasında birilerini götürüyordu, pislik.

Çıplak, kaslı göğsünün altında ezilirken korkudan ve heyecandan titreyen nefesimi dışarı verdim. Başını boy. numa gömüp mırıldayan kedi gibi uyuyordu. Bundan sonra asla uyumayacaktım Deniz'le. Başıma ne geleceğini

az çok biliyordum. Öyle ağır ve cüsseliydi ki, altında hareket etmek imkânsızı iple çekmek gibiydi.

"Şştt..." Boynuma nefesini üflerken, kafasını çekmeye çalışıyordum. "Deniz uyan, benim Mücevher." Ellerimi indirip boynumu öpüyordu. "Deniz, kime diyorum ben? Aç gözlerini lütfen." Omuzlarını sarsmak için ellerimi koyduğumda geri çektim. Ateşe dokunmuş gibiydim, zira üzerinde hiçbir şey yoktu, kabul etmeliyim ki böyle daha vahşi bir yakışıklılığı vardı. Dağınık saçları yüzüne vurmuş hırçın birer dalga gibiydi.

Ona hangi kız, arkadaş gözüyle bakabilirdi ki? Sanırım benim payıma düşen rol buydu. Arka fondaki çalı olmayı tercih ederdim. Asıl karaktere âşık görünmez kız olmayı istemezdim. Uyuduğunu belli eden boynumdaki ritmik kalp atışları ve sıcak nefesiyle sarhoş gibi hissediyordum. Başımı yan çevirip yanağımı omzuna yasladığımda uyanmayacağına emin olmuştum.

En azından durulmuştu, gerçek şu ki beni *ellemesini* istemiyordum. Seviyorum diye sapık hayallerine malzeme olmak midemi bulandırıyor, safranın acı tadı boğazıma yükseliyordu. O acı tadı boş verip tarifsiz sıcaklığını örseleyen kokusunu içime, ta ciğerlerime kadar doldurdum. Kendi kokumu unutana dek sadece onu soludum, onu düşündüm. Tenimi okşayan nefesiyle gözlerimi kapattım.

"Mücevher... Uyansan artık." Yüzüme üflenen nefese ve melodik bir şekilde telaffuz edilen ismime gözlerimi açmıştım. Uykum defalarca bölündüğü için sabaha karşı uyumuştum, deli gibi uykum vardı. Sol tarafımda yatan Deniz'i boş verip diğer tarafa döndüm. "Uykum var." Gözlerimi yeniden kapatırken, elimi yanağımın altına koymuştum.

"Ama saat on olmuş. Uykum yok benim. Kalk hadi."

Belimi dürtükleyince yerimden sıçradım. Gıdıklanıyordum. Deniz'in sırtan yüzüne dönünce, işaret parmağını havaya kaldırdı. "Suçlu bu Mücevher. Ben yapmadım." Muzip bir şekilde yana doğru büktüğü dudaklarıyla gülen Deniz, sinirimi zıplatıyordu.

"Suçlu sensin! Bir daha asla birlikte uyumuyoruz, Deniz!" Yatakta doğrulup sırtımı beyaz renkli, kumaş dokulu, yumuşak başlığıma yasladım. O da yatağın ortasında üstüne bir şey giymeden oturmuş küstahça bana bakıyordu.

"Niyeymiş?" dediğinde, tek kaşı havaya kalkmış, alayla sırıtıyordu.

"Sen var ya bildiğin sapıksın! Uykunun içinde her haltı yedin be! Öküz gibi de ağırsın. Üstümde uyudun!" Kollarımı göğsümde bağlayıp kızaran yüzümü yorganın altında kalan bacaklarıma eğdim.

"Olur öyle arada." Pişkin pişkin kahkaha atınca utangaçlığımı umursamadan suratına baktım. "Bir daha olmayacak. Çünkü bir daha birlikte uyumayacağız," dedim tane tane ve her bir kelimenin üzerine bastıra bastıra. "Yatağıma yaklaşamayacaksın bile, Deniz Atasoy."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp kaşlarını tek bir çizgi halinde yukarı kaldırdı. Zeus'un kayıp oğlu falan mı vardı? Ya da Apollyon'un bir su perisinden peydahladığı oğlu muydu bu yatağımda oturan, *altın çocuk?*

"Daha çok beraber uyuyacağız," deyince suratımdaki şok ifadesi nasıl bir boyuta ulaştıysa Deniz yeryüzünü sarsacak kutsal bir kahkahayı etli dudaklarının arasından salıvermişti. Kalbim festival alanı gibi rengârenk olurken içimde emsalsiz bir coşku seli vardı. Kafamdaki Deniz'den kurtulamıyordum. Ondan nefret etmemi sağlayacak bir yönü olmalıydı.

"Deniz, sen beni dün gece..." dediğimde yanaklarım yanıyordu. Saf bir utançla gün ışığının usulca sızdığı pencereye çevirdim bakışlarımı. Kış güneşi gibi yanıltıcı olan sevdiğim adam gözleriyle her hareketimi takip ederken kelimeleri fısıldayacak cesareti bulamıyordum.

İliklerinize kadar ısınacağınızı düşünürken tam aksine donuyordunuz. Elleriniz buz keserken bedeniniz kendini ısıtmaya çalışıyordu. Deniz'in yanında ben de böyleydim, bir bakıma ısınıyordum, hem de yanacak kadar. Altını bile eritebilecek kadar ısınıyordu tenim, ama buz parçaları taşıyan deniz suları sayesinde bir çeşit nöbet geçiriyordum. Tir tir titrerken, bir denizci gibi azgın sularda olmaktan mutluluk duyuyordum.

Hipotermi can yakar mıydı ki?

"Ben seni dün gece?" Bana doğru yatakta ilerliyordu, güçlü kolları üzerinde. Gerilen göğüs kaslarına bakmamaya çalışmak çok zordu. Sevdiğimiz adamlarda bir kusur olmalıydı. Olmalıydı ki bakınca aklımız başımıza gelmeliydi. Mesela şu an benim aklım simit atılmış martılar gibiydi. Kim bir parça susamlı simit için havada takla atardı ki?

Tabii ki Mücevher'in aptalların daniskası kalbi!

Bacaklarıma doğru uzanıp yüzünü yüzüme çevirdi. Çocuksu ama serseri bir havası vardı. Nasıl yapabiliyordu bunu bana? Parendeler atan kalbim neden kendini sadece ona peşkeş çekiyordu?

"Berk'in dediği gibi sapık sapık davranıyordun!" Öfkeli sesimin sebebi oydu. Umursamazca gülen yüzü, keyifle kıvrılan üst dudağı, nefes alırken inip kalkan bacaklarıma değen göğsüyle aklım hiç de iyi niyetli olmayan hislerin kontrolüne geçiyordu. Fazla bir şey yapmasına gerek yokmuş aslında. Nefes alsa yetiyormuş. Tam anlamıyla etkile-

niyormuşum, Deniz Atasoy'dan.

"Sapık sapık davranmak..." Sağ gözünü kırpıp "Biraz daha açsan diyorum konuyu," dedi, muzip ve erkeksi bir sesle.

"Deniz neden pisliksin? Bence bu konuyu tartışmaya açalım." Dudaklarımı yana doğru büküp vücudumun yüzde altmışını kaplayan ağırlığı göz ardı ettim.

"Bence sapıklığımı tartışalım, kıymetlim." Gözlerimi açarak ona baktım. Belki de ne yaptığının farkındaydı. Yani beni uyuyor numarasıyla sıkıştırıyor muydu?

"Sen, sen uyumuyordun değil mi?" Sinirden saçlarını elime dolayıp her teli derisinden cızırtıyla kopana dek çekmek istiyordum.

"Temel olarak uyuyordum ama ince sesli seksi bir kız fazla tetikledi beni." Diliyle ıslattığı dudakları bir elmas gibi parıldıyordu.

"Sen benim üstüme yattın ve resmen ezdin! Neyi tetikledim ben? Bir daha yanıma yat, bak ben sana ne yapıyorum!" Gözlerim sinirden alev saçıyordu sanki. Tahmin etmediğim bir şey gerçekleştiğinden az kalsın dilimi yutuyordum. Kollarıyla bacaklarımdan tutup beni altına çektiğinde yüzü tüm güzelliğiyle bir nefes mesafesi uzağımdaydı.

"Şimdi eşitlendik." Göğüs kafesim heyecan ve biraz korku karışımıyla daha hızlı inip kalkıyordu.

"Ne eşitlenmesi?" Üstümdeki ağırlığını kollarına verip aramıza biraz mesafe bıraktı. Gözlerimi yüzünden başka bir yöne çeviremiyordum, ki çevirsem bile görebileceğim onun çıplak vücudu olurdu sadece.

"Bana fazla yukarıdan bakıyorsun. Bakış açını değiştir güzelim." Nefesiyle tonlarca şarap içmiş gibiydim. *Sarhoştum.* Deniz'in tuzlu sularında sarhoş olmuş, boşa kürek

çekip dalgalarla savaşan bir kayıkçıydım.
Geri dönüşü yok muydu? Kalbimdeki sancıyı yok edebilecek
bir güç yok muydu?

17

Eşitlik

Eşitlik.

Söylemesi hoş, içi doldurulamayan bir kelimeydi. Ben kendimi Deniz'le kıyasladığımda eşitlik aklıma bile gelmiyordu. Gardımı indirmiş bir şövalye gibiydim karşısında. Gücü, kudreti ve kendine güveniyle yerle yeksan oluyordum. *Ben en dipteydim.* Kusurlarımı Deniz'le örtüyordum. Onun boğuklaşan sesiyle kavruluyor, dokunuşlarıyla kendimden geçiyordum. Alıntılar yapıyordum ondan, tıpkı usta yazarlar gibi. En sevdiğim romanı karıştırıyor, yakıcı cümlelerle okuyucularımı mest ediyordum. Alıntılarla yaşıyordum. Bana ait olmayan kelimeleri eğip büküyor, başkalarına öteliyordum. Esin kaynağım mavileriyle içimi tir tir titreten bir adamdı. Gündüzlerin prensi, gecelerin efendisiydi. Büyülüydü sözleri. Elime kalemi alsam ve bir kelime yazsam sadece 'o' oluyordu cümlede.

Yüklem de oydu, özne de.

Kitap da oydu, kalem de.

Ben çimensem, o yağmaya üşenen bir yağmurdu. Çiğ damlaları gibi düşüyordu üstüme. Az az, gram gram, adını haykırmamı istiyordu arsızca. Çünkü o suydu. O,

hayattı. Ona ihtiyaç duyan da, muhtaç olan da bendim. İçmemeye direnSem ölüyordum. İçsem doyamıyordum, çölde su arayan bir kuldum. Yalvarıyordum onun için, dilekler tutuyor, sözler veriyordum. Ondan biraz daha hak edebilmek, biraz daha tadına varabilmek için.

Benim ikilemlerim vardı.

Deniz'in üzerine kurulmuş satranç taşlarıyla yine onu yıkmaya, yenmeye uğraşıyordum. Zaten mağluptum. Nedensizce bir hırsım vardı. Yüzsüzce bir açlığım vardı. Üflesem dökülecek gözyaşlarım, dokunsam kırılacak camdan bir şatom vardı. Siyahların emiri, şah olan Deniz'i mat etmek için tüm taşlarımı feda etmiş, bir piyon ve beyaz şahla direniyordum. Oysa o fillerle ezmişti kalelerimi, dörtnala koşturduğu atıyla yok etmişti askerlerimi. Acımıyordu bana. Arkasına saklandığım gökkuşağının renklerindeki gerçeklerimi göremiyordu. Kalbimi tanımıyordu.

Kırmızı topraklar asaletle kanıyordu. Susuzluktan yanılmış, aşındıran rüzgârlara teslimdi. Eskiden bin bir çiçekle dans eden ormanların yerini kuraklık almıştı. Kalbim tamamen kurumuştu. Göstermelik ağaç diken Deniz'e alkış tutanlar kanla yıkanıyordu. Topraklarım kanıyordu benim. Yerim yurdum yok olmuştu, hiçliğe bile huzurla karışamıyordu bedenim. Ölmek yasak kılınmıştı, isyan etmek haram sayılmıştı, Mücevher Haznedar'a.

"Sana yukarıdan mı bakıyorum Deniz?" Kollarından destek alan Deniz'in altında çaresizliğime lanetler savuruyordum. Ona karşı hoyrat ve kız çocuğu kadar sakin kalan bir yanım vardı. Geçmişimi avuçlarının arasında tutan bu adama geleceğimi heba etmek istiyordum. Kopan bir inci kolye gibi etrafa yayılmak, tane tane kaybolmak istiyordum. Beni eksikliklerimle kabullenmesini arzuluyordum.

"Bazen öyle tepeden bakıyorsun ki, korkuyorum Mücevher. Nefes alamayacaksın diye korkuyorum." Nefesini bilerek dudaklarından salmış, firar eden sıcak nefesime karıştırmıştı. "Sadece izlemeyi öğrenmişsin. Bir kartal gibi bakıyorsun tünediğin uçurum kenarındaki tümsekten. Bazen tek yapman gereken olaya dâhil olmaktır. Sessiz bir seyircisin sen."

Kartal gibi... Ben bir kartalsam, Deniz av mı oluyordu? Pençelerine kan bulaşan niye ben oluyordum? İzlemeye bile çekindiğim adamın kafasındaki önyargılar yüreğimi sızlatmıştı. *Sen beni nasıl severdin acaba? Hangi kurala bağlı kalırdın? Tezler mi yazardın elde edebilmek için? Yardım mı dilenirdin üstlerinden? Gururunu ayaklar altında ezdirip gözlerine mil mi çekerdin, sevdiğini başkalarıyla gördüğünde acı çekmemek için?*

Sessizliğimdeki çığlıkları duymamak senin kulaklarının hikalı olduğunu göstermez miydi?

"Beni kalıplara sokan adam mı söylüyor bunu? Seyirciyim öyle mi?" Acıyla kıvrılan üst dudağımı koparmamak için zor duruyor, beni ele vermeye ant içmiş ifadelerimi saklayamıyordum. "Senin oyununda ben yokum, Deniz. Biz farklı bir perdeden konuşuyoruz. Anlayamayan sensin, bana yabancı kalan, tepeden bakan da sensin. Ben sadece seni gözünde büyütmüş koca bir aptalım."

Kelimelerin dahası vardı, fazlası vardı, eksiği de vardı. Tıpkı benim gibi... Hıçkırığımda boğulacaktım. Köpükler saçarak, ciğerlerim patlayarak ölecektim. Ben diğerlerinin aksine Deniz'in oksijenine muhtaçtım. O olmadığında ölümü tadacak şanssız kişiydim, sonsuza dek lanetlenmiş ümitsiz âşığıydım.

"En büyük hatan bu zaten. Fazla sevip bağlanıyorsun."

Artık tepkilerim bile azalmıştı. Heyecanı bedenim ya-

rıtıyordu. Bilmem kaçıncı deprem yeryüzünü sarsarken, Magma'da ateş bile sıçramamıştı. Ne oluyorsa yer kabuğunda oluyordu. Cüretkârlığını insanlığı hezimete uğratmak adına sergiliyordu. Hades'in bir çağrısıydı belki de, ölümlü çağrısına gitmek üzereydi, ayaklarımın altı karıncalanıyordu. Evet, ölüme Deniz için gidebileceğim doğruydu. Hades'in çağrısı karmaşa doğuruyordu ve bambaşka şeyleri de yanına ekleyebilecek kadar bağışlayıcıydı.

Taze ruhlar, yeni günahlar, delinmiş yasaklar, başlamamış sevaplar, herkes o kayığa binip gümüş paralarını veriyordu zebanisine. Hades'e ulaşmak için ikilem de kalmıyorlardı. Karşı tarafta cennet vardı sonuçta. Karşı konulmaz cennet. Cennetle, cinnet bana hep eş anlamlı gelirdi. Kendi cennetimizi yaratmak için birilerinin ışığını söndürüyorduk. Bazen titrek bir mum ışığını, bazen sırayla yanan meşaleleri... Değişiyor, vahşileşiyorduk isteklerimizin uğrunda köle olurken, tiz sesli kahkahalarımızı ölüm çığlıklarıyla sustururken.

"Farkındayım. En son bağlanmam gereken kişilere ilk önce bağlanmak benim hatam." Açık uçlu sözlü saldırısında gizli ben deşifre olmuştu. Onun kadar yaralayamasam da, en etkili kelimelerimi seçerek savaş meydanındaki yerimi alıyordum. Ben kralın gövde gösterisi yaparken gözden çıkardığı ilk gladyatörüydüm. En güçlü duran ama vazgeçilmezi olmayandım.

"Tek bir kişiye bağlanmak varken fazla insan seçiyorsun. Evet, hatalısın," dedi. Arşın arşın yüzümü dolaşan safirleri bencillikle buğulanmıştı, kesif bir küf kokuyordu bakışları. "Sadece bana bağlanman gerekirken araya sıkıştırdığın insan müsveddeleri var."

Tebaasına değer vermeyen hükümdarların sonu yıkılıştı. Deniz ise asla yıkılmıyor, gün geçtikçe daha da güç-

leniyordu. Altın bir çocuktu o. Bildiğim tüm mücevherlerden daha parlak ve kıymetliydi. Adımın özellikleri ona kazınmıştı.

"Ya senin araya sıkıştırdıklarına ne demeli? Sana serbest, bana yasak mı?" Aramızda soğuk bir buz tabakası vardı artık. Bunu daha net görebiliyordum.

"Araya sıkıştırdığım kimse yok." Dişlerini sıkarken, dediklerimin doğruluğuyla allak bullak olmuştu. "Hatalarımın olduğunu biliyorum. Ama seni kıyasladığım tek bir canlı yok dünyada."

"Bu dediğine deliler bile inanmaz, Deniz. Biz birbirimizin hayatına sıkışmışız ve ben kurtulmak istiyorum bu durumdan." Prangalar vurduğu ellerimi ondan çekip alma dürtüsüyle yaşıyordum. Benim üzerimde benden fazla söz hakkı vardı. Bundan rahatsız olsam da *hay hay* diyordum. Bazen kendimi Edward'ını kaybetmiş Bella gibi hissediyordum. Deniz yanımdayken yok gibiydi. Korurken bile acımasızdı.

"Sana sıkışmaktan zevk aldığım kesin." Edepsiz kelimelermiş gibi dökülenler aslında sadece beni utandırıp çenemi kapama taktiğiydi. "Kurtulma kısmını egale ettim bile. Benim olduğunu biliyorsun. Baban bile biliyor. Bana teslim etti kader seni."

"Sen öyle sanmaya devam et. Bir gün toz gibi uçtuğumda ne demek istediğimi anlayacaksın." Uçma kısmı tamamen uydurmacaydı. Uçup uçup ona konardım.

"Bir gün tamamen toz olup bana karışacaksın. Bunu kafana sok. Her şeyini benimle paylaşacaksın."

Her şeyi paylaşmak... Üç kelimelik bir hayat tamlaması.

* * *

Deniz başka bir şey demeden beni çatışmanın orta-

sında terk etmişti. Üzerimden çekildiği anda yoksunluk hissi baş göstermişti. Belki de gerçekten sadece ona bağımlıydım. Üzerimde hiç kullanmadığım uyuşturucu gibi bir etkisi vardı. Kopmaya çalıştıkça güçlenen bağ, ondan uzaklaşmaya çalıştıkça geriliyor, bir anda şaklayarak beni Deniz'e yeniden yapıştırıyordu. Anne karnındaki bebeğin kordon bağı gibiydi. Tek fark, bebek ve anne çok temiz bir bağa sahipti. Deniz ise pisliğin tekiydi. Yüz buruşturacak kadar itici, insanı saç diplerine kadar titretecek bay mükemmeldi.

Cam kenarındaki mor sedirimde oturuyordum; dizlerime yasladığım başım ağırlaşmış, boyutlar arasında sürükleniyordu.

Kitap okumayı seven ben, sayfa karıştırmaz olmuştum. Aşk romanlarına elimi sürmüyordum. Sonları hep mutluydu. İsteksiz kız sevdiği adama kapılıyor, onun sevgi ve ihtiras dolu fısıltılarına boyun eğiyordu. Ben dünden razıydım safir gözlüye. Bir tuhaflık vardı bizde. Suçu üstüne alan elbette ki yoktu.

Yoktuk.

Yokluğun somut haliydik. Aramızda bir şeyler vardı. Suya atılan minik taşın yarattığı titreşimler kadardı ancak.

Yetmiyordu bana.

Öpücükle kutlanan dudaklarım fazlasını istiyordu ve ben kendimden iğreniyordum. Onun başkalarına sunduğu dudaklarını talep ediyordum. Dilekçe yazıp önüne sunmayı isteyen ruh hastası bir tarafım gün yüzüne çıkıyordu. Olumlu yanıt için günlerce kapısının önünde sabahlayabilir, işim görülsün diye rüşvet bile verebilirdim. Süzme salak bir Mücevher'i tanımak için çırpınan sazanlara sırıtıyordum.

Kemal Haznedar'ın prensesi bir adama kul köle olmuş-

tu. Parayla satın alınamayacak ne varsa oradaydım zaten. Annemin aksine ben, hep farklı şeylere aç kalmıştım. Deniz'e... Onun aşkına... Gözlerine... Ve bir anda alıştırdığı dudaklarına, bir kurt gibi açtım, kana susamış gibi peşin deydim. Bütün günümü onunla geçirebilirdim. Gülüşünü izleyerek, kokusuna mest olarak, saçlarına dokunarak...

Bazen çok isteyip de erişemediğim için bu kadar kafama taktığımı düşünmüyor değildim. Ama kalbim beni yanıltıyor olamazdı. Onu görünce nabzım hızlanıyor, dilim damağım kuruyordu. Sakarlık yapmamak adına elimi ayağımı nereye koyacağımı şaşırıyordum. Daha çok sakarlık yapmaktan başka bir işe yaramıyordu üstelik. Rezil oluyordum.

Evlerine gittiğimde mutfaktan su içerken arkamda belirmişti. Sonuçta onun eviydi. Mutfağına girmek hakkıydı. Ama onun nefesine eşlik eden hava bile beni çıldırtıyordu. İçtiğim su zehir olurken, iyice yaklaşarak arkamdan dolabı açıp bardak alırken ben ben değildim sanki. Yukarı uzanan kolları, bedenime değen gergin vücuduyla aklım şaşmıştı. Elimdeki bardak yerle buluşmak zorunda kalmıştı. Şok ve karmaşayla gerilerken Deniz'in ayaklarına da basmıştım. O, beni cam kesmiş olabilir diye yoklarken kızaran yüzümü ona çeviremiyordum. Çok romantik bir anı, çok berbat noktalamıştım. Deniz'le sevgili olsam bana üç gün katlanırdı. Dördüncü gün tekmeyi basardı muhtemelen. Dokunsa kızarıyor, öpse moranıyor, sarılsa yeşeriyordum.

Rengârenk bir sevgiliyi kimse istemezdi.

Tatmadığım kadar pahalı ve asırlık fıçılarda saklanan, baş döndüren bir şaraba benziyordu. Şömine ateşinde kaynamış, sıcaklığıyla iç ısıtacak bir sıvıydı benim için.

Şarap gibi adamdı.

Bugün de iki lokma bir şey yiyerek, sadece onu düşünmüştüm. Aşk acısı gerçekten iştah kesiyordu. Sanki ışığım da biraz sönmüştü. Yüzümün rengi solmuştu kuruyan güller gibi. Gitgide kendimi bitiriyordum. Karlar Kraliçesi olmak zordu. Öpmüş olsa da her şey aynı hızda ve monotonlukta devam etmek zorundaydı. Gururumu hiçe sayıp ona *'seni seviyorum'* diyemezdim. İlk adımı atamazdım. Reddedilmek korkutuyordu beni. Aynı zamanda hislerimin karşılıksız olma ihtimaliyle tüm bağlarımız kesilebilirdi. Bazense deli tarafım, *söyle kurtul, nereden inceliyorsa oradan kopsun* diyordu. Bizim aramıza giren binlerce şey vardı. Biz vardık. Deniz vardı. Biz yanlıştık.

Babamın hayalinde kurduğu *'arkadaştan öte kardeşler'* fikri beni çürütüyordu. Lime lime ediyordu içimi. Ben Deniz'le kardeş olmak istememiştim. Arkadaş olmak da istememiştim. İstemiyordum. Benim olmasını istiyordum. Gerekirse çarşafa dolayıp gezdirirdim. Onu gören çırpı bacakları öldürmememin tek yolu bu olurdu. Hep erkekler mi kıskanacaktı? Ben de kıskanıyordum. Sorularımı sadece kendim sorup cevaplıyordum.

Deniz beni kıskanıyordu. Biliyordum, bunu apaçık hissettiriyordu. Ama gerisi bomboştu. Dişsiz bir yaşındaki bebek gibiydi ilişkimiz. Ne olacağımız belirsizdi. Sanırım evlense karısını eski sultanlar gibi boğdurturdum. Ne var yani, bir kere de Haliç'e Deniz'in bir kırığı girseydi?

Başımı dizlerimden kaldırıp pijama altımdaki kahverengi ayıcığa baktım. O bile benden daha sevimliydi.

Bazen Deniz'i, Boncuk'tan kıskanıyordum. O duman rengindeki tüy yumağı kedim, Deniz'in kaslarında uyuyordu. Ben dokunsam Deniz alay eder, ölene kadar başıma kakardı. İçimdeki melekle şeytan kavga ediyordu. Şeytan ellemememi, melek dokunmamı istiyordu.

Benim varoluşumda bir laçkalık vardı.

Şeytan saf değiştirip iyiliğimi istiyor olamazdı. Peki, meleğim kafayı mı yemişti de Deniz'e dokunmam için yalvarıyordu?

Havanın yeniden kapaması dünyamı biraz daha karartmıştı. Yaz gelse iyi olurdu. Kemiklerim ısınır, Deniz'in olmadığı bir yerde tatil yapardım. Hiç değilse döndüğümde günlerce sarılıp bahanesiz öpebilirdim yanaklarını. Berk'i de öpmek zorunda kalıyordum ama Deniz için o yüzsüze göz yumuyordum.

Yüzsüz Berk. Öyle sinsi bakışları vardı ki; bendeki tersliği anlayacağından tırsıyordum. Füsun cadısının oğlu da böyle olurdu zaten. Sinsi, dedikodu yumağı, yapışık, arsız, Berk Kaya.

Uyuşmuş bacaklarımı sedirden indirirken biraz gerindim. Dersleri ekmiş, kendime kafa izni vermiştim. Kollarımı oynatıp karamsar havaya kaşlarımı çattım. *Senin kime garezin var da bu kadar soğuksun?* Ay ile güneş zıtsa suç bizim miydi? Kuzey yarım kürede yaşamayı ben mi seçmiştim? Gerçi güney yarım kürede ve Brezilya'da yaşıyor olsaydık Deniz'i kesinkes gebertirdim. Rio karnavalındaki yarı çıplak kadınlarla başımı belaya sokardı. Bundan da zevk duyardı.

Pislik.

Sayesinde uyuyamadığım için dağınık olan yatağıma ilerleyip yeniden uzandım. O, kokuyordu çarşafım, yastıklarım ve yatağım. Bir erkek neden vanilya gibi kokardı? Araya karışmış kakao çekirdeklerinin yaydığı müthiş esansın naneyle olan raksı da neydi öyle? Kokusu bile beni kendimden geçirmeye yeterken içimdeki duygulara bir kez daha lanet ettim.

Aşkı olur da denk getirir bulursam Deniz'in sağlam

saydığı yumruklarından birini ödünç alıp Eros kıl kuyruğuna sallayacaktım. Burnundan boşalan kanı keyifle izleyecektim. Popomdan mı vurmuştu da şerefsiz Eros, ben bu kadar acı çekiyordum, kuyruğum kapıya sıkışmış gibi?

Gözlerimi kapatıp yorganımı başıma kadar çektim. İngilizlerin çay saatinde uyuyordum. Neyse ki uykuya tapanlardandım da beni kolayca koynuna alabiliyordu.

Telefonumun çalan melodisine önce mayışık sesler çıkarsam da ısrarla çalıyordu. Neden 'ı-ıh' dediğimizde arama sonlandırılamıyordu? Bana kalırsa teknoloji hiç de gelişmemişti.

Komodinimdeki telefonu alıp ikonu kaydırdım. Zaten karanlıkta sadece telefonun ışığını görebiliyordum. "Alo?" Cızırdayan sesimi biraz öksürerek düzeltmeye çalıştım.

"Pırlantam... Ben Berk!" Berk'in kıkırdayan sesine gözlerimi devirdim. "Özledim seni hazinem!"

"Berk içtin mi sen?" İkide bir kıkırdıyordu. Çınlayan bardakların sesi de durumu özetliyordu ama illa ki sorardık ya, ben de ritüeli tamamladım diyelim.

"İçtim ama sarhoş değilim, pırlantam. Umm, benim bünyem alkole dayanıklıdır." Bir kahkaha atıp öğürmesiyle küfür etmesi bir oldu.

"Berk kustun mu?" Açıkçası tiksinmiştim. Telefon hışırdarken hat kesildi sanmıştım.

"Kimsiniz bilmiyorum ama arkadaşınızı alabilir misiniz? Bütün bar taburelerine kustu ve tek gidebilecek durumda değil." Genç bir adamın sesine tilki gibi ayaklanmıştım.

"Yalnız mı?"

"Bir arkadaşı vardı ama şu an tek. Lütfen gelin alın.

Pırlantam gelsin diyor." Elimle yüzümü ovuşturup ofladım.

Ben bara gitmezdim ki.

"Barın adresini verirseniz gelirim." Dişlerimi sıkıp adamın söylediği adresi kafamda bir yere kaydettim.

Berk'in arsız ve iğrenç bir varlık olduğunu her seferinde daha iyi anlıyordum. *Hayatımın hatası.*

Bin bir ayağın bir arada olduğu ne idüğü belirsizlerin fink attığı bara ilk kez arsız Berk yüzünden gelmek zorunda kalmıştım. İçerisi ne kadar pahalı dursa da genel geçer kavramı belliydi. Erkekler kadın, kadınlar erkek arıyordu. Babam buraya geldiğimi duysa büyük ihtimalle kalp krizi geçirirdi ya da bir gazetede görse eve kilitlerdi beni, dışarıya bir daha hiç çıkamamacasına.

Karanlığı farklı renklerle aydınlatıp loş bir hava yaratmışlardı. Bar kısmına gitmeyi uygun görmüştüm. Açıkçası adam *taburelere kustu* demişti. İnsan yığınını zar zor aşıp uzun bir çizgi gibi gözüken siyah barı takip ediyordum. Gözlerim karanlığa çok alışkın değildi. Bir de içkinin kokusu midemi bulandırmıştı. Fazlaca alkol, ter, iğrençlik kol geziyordu. Biraz daha ilerleyince yerde oturup bağıran birini gördüm. Ve çevresinde dolaşan adamı... Hızlıca yürürken kalbim teklemişti. Berk de olsa kötü olduğu ortadaydı ve ben ona bir şey olmasından korkuyordum. Bara gelme sebebim bile oydu!

"Beyefendi artık kusmasanız!" Telefonda duyduğum sesin sahibi muhtemel kişiye yaklaştım.

"Aa... Pırlantam gelmiş!" Berk'in üstü başı batmış, etrafı kusmuk birikintisi ve onun iğrenç kokusuyla kaplanmıştı. Baygın gözleriyle bana bakıp sırıtıyordu, kusmuğa bulanmış ağzıyla.

"Evet, geldim, Berk," dedim, yanındaki adamın gözle-

ni beni bulunca çatık kaşlarını düzeltti. "Gerçekten üzgünüz," diye konuştuğumda Berk'in kusmuğuna yatmaya çalışmasıyla eğildim.

"Kusması yetmiyormuş gibi daha da batırdı etrafı."

"Berk kusmuğuna yatma ya!" Berk'in kolundan tutunca çekmeye başladım. Lakin hem ağır hem inatçıydı. "Çok, çok üzgünüz," diyerek adamı geçiştirdiğimde Berk'le uğraşmaya devam ediyordum.

Allah aşkına, kim kusmuğuna yatmak isterdi ki?

"Yardım edeyim." Genç adam uzun siyah saçlarını lastik tokasıyla toplayıp Berk'e doğru eğildi ve tek omuz hareketiyle ağırlığını sırtına verdi. "Başka bir arkadaşını daha aradı. Aynı şekilde durumu ona da belirttim, fakat gelmedi."

Adam bar çıkışına ilerlerken Berk'in ceketini telefonunu ve deri cüzdanını bar masasından elime alarak yanlarına yetiştim. Dışarı çıkınca soğuk havayla titreyen Berk'in mırıldandığını duydum ve beklemesini söylediğim taksiciyi adama gösterdim.

Hava soğuktu ama temizdi en azından.

"Pırlantam uçuyoruz sanırım." Adamın sırtında gevşekçe gülen ayıya gözlerimi kıstım. Taksiye yaklaşınca arka kapıyı açtım. Adam da Berk'i bir çırpıda koltuğa yapıştırdı.

"Berk kapa çeneni ve otur sadece," diye onu uyardığımda adam ellerini birbirine sürtüp bana baktı. "Size de zahmet verdik. Gerçekten özür dilerim arkadaşım adına. Nasıl telefi edebiliriz bilmiyorum." Utanarak siyah gözlerine baktım, sonuçta ben de böyle bir durumun içine Berk yüzünden düşmüştüm.

"Sorun değil. Hep olan şey. Sizi baştan arasaydık bu kadar batmayacaktı bar. Bir de içkilerin parası var tabi ki."

Berk'in şişelerce içmiş olduğu kesindi. Cebime sıkıştırdığım paraya güvendiğimden anlarcasına başımı salladım.

Oldukça yüklü bir miktar parayı tahminen barmen olan adama uzattım. "Bu yeterli mi bilemem ama gerçekten kusura bakmayın." Adam, parayı görünce gülümseyip aldı ve içeriye girdi.

Yemek yemeden tüm gece uyuyan ben, gecenin ikisinde bir andaval için evden sinsice çıkmıştım. Neyse ki işimiz uzun sürmemişti. Arka koltukta baygınca yayılmış Berk'in yanına oturdum ve sazanın evinin adresini verdim. Yolda ilerlerken Berk'in açık gözlerini oymak istesem de kendime engel olmuştum.

"Kıymetlim midem çok kötü." Başı omzuma düşerken bir yandan da acıyordum haline. Rengi solmuştu, her an kusacak gibiydi ve dahası kusmaktan bitkin görünüyordu.

"Berk, sakın kusma arabaya. Ayrıca Füsun seni görünce yine çıldıracak," dediğimde kıkırdadı. "Evde yoklar ki." Kusmuk kokan gömleğine burnumu kırıştırdım. "Neredeler Berk?" Bu belayı bırakıp bir yere gitmek delilerin işiydi. *Ya da banu cezaydı.*

"Sanırım... Hımm..." Berk, omzuma gömülürken esnedi. "Ankara'ya bir düğüne gittiler dün. Dündü sanırım ya da dünden bir önceki gün de olabilir."

"Sen de fırsat buldum diye *içip içip kendimi mi kaybedeyim* dedin?" Omzum ağrısa da ittirmedim, o da kollarını sıkıca belime sardı.

"Deniz piçini aradım gelmedi. Pırlantam tek sen geldin. O şerefsiz Leyla'yı bana tercih etti." Berk'in ağlamaklı sesine gözlerimi büyüttüm. Yani benim içeceğim yerde o mu içiyordu? Leyla ile olmasına ben bile soğuk kalıyordum.

"Elime düştün yine arsız." Bana sarılıp gülümsedi. Omzumdaki başı şimdi boynumdaydı. "Pırlantamsın sen benim..." Gülerek, "Sen beni çok mu seviyorsun?" dedi.

"Ya, çok..." diyerek yanıtladığımda gülümsüyordum. Evine gidene kadar konuştuğu son cümleleri *'ben de seni çok'* olmuştu. Seviyorum kısmına gelinceye kadar ne demesi gerektiğini unutmuştu.

"Evin anahtarları nerede kusmuk torbası?" Berk üstüme çullanmıştı ve hâlâ cebinde evin anahtarlarını arıyordu.

"Arka cebimdeydi ama yok," dedi ve kıkırdadı. Villanın önünde bizi bırakıp giden taksici bile Berk'e suratını ekşitmişti. Nedeni aşırı gevşek hareketleriydi.

Deniz'in onu almamasına, bırakıp gitmesine -Leyla'la gitmesine özellikle- içerlemişti. Yol boyunca bana sarılarak hönkürmüş, yine kusmuş ve bağırmıştı. Tanımasam Deniz'e halleniyor diyecektim ama, *o benim kankam, o benim can dostum* da diyordu.

"Berk bir daha baksana! Ceketinin cebinde de yok! Düşürdün mü?" Büyük maun kapının önünde belim kopmak üzereydi.

"Ay, dur kıpraşma!" *Kıpraşma ne ya?* "Göt cebi bu! Daracık bir şey!" Biraz daha uğraşırken derin bir nefes aldım. "Ay, buldum!" diye bağırdığımda sevincim kısa sürmüştü. "Pırlantam cebim diye baksırıma sokmuşum elimi!"

"O elin bana dokunursa yemin ederim seni boğarım. Evde kimse de yok, cesedini gömerim bahçeye!" Anahtarları eline değmeden alıp kapının kilidine yerleştirdiğimde diğerlerini denememe gerek kalmadan açılmıştı.

"Benden tiksinme pırlantam." Yalpalaya yalpalaya eve girince antreyi aydınlatmak için el yordamıyla duvara dokunup lambaları açabilmiştim.

Büyük avize modern antreden başlayıp salona kadar giden kısmı ışığa boğunca bu pis terliğimsi hayvanı nereye bırakacağımı düşünmeye başladım. Önce üstünü temizlemeliydik. Belki de duş almalıydı. Resmen tekeye dönmüştü.

"Berk, şimdi odana çıkıyoruz ve sızmak yok!" Elimle belini çimdirince yarım açık gözleri tamamen açıldı.

"Tamam be! Çimdiklemesene zilli!"

"Sus ve merdivenlere yürü!"

Merdivenlerin tırabzanlarına tutunup çıkarken iki kere düşme tehlikesi atlatsak da odasına varmıştık.

"Uykum var benim..."

Homurdanmasını umursamayıp banyoya sürüklüyordum. Uykusunun olduğunu bilsem de onu temizlemeli, ayılmasını sağlamalıydım. "Önce duş, sonra kahve, sonra uyku!" Sanırım yıkanırken de yanında durmalıydım. Kafasız bir adam niye içerdi ki?

"Çok uykum var benim pırlantam." Banyoya girince onu küvetin içine soktum. Üzerimdeki kabanı çıkarıp kotumun paçalarını sıvadım ve çıkarmaya üşendiğim ayıcıklı pijama üstümün kollarını da katladım.

"Berk gömleğini ve pantolonunu çıkar. Ama baksır kalacak, duydun mu?" İşaret parmağımı sallayıp ayakta zor duran Berk'e baktım.

"Bir kere daha kusayım önce," der demez öğürdüğünde midem ağzımda geziniyordu.

"Ay, sakın üstüme kus-" diyeceğim sırada üstüme kusmuştu. Bu kusmuk anason ve burbon kokuyordu. "Berk!" Bağırdığım, soğuk suyla önce dondurup sıcak suyla yaktığım Berk'i arada duş başlığıyla dövüp saç derisini çitilediğim tamamen doğrudur.

"Midem çok kötü." Berk, odasında pijama altını giy-

miş, bana da siyah bir eşofman altı ve siyah tişört vermişti. Üstünde bir şey yoktu, gayet havalı görünüyordu, benim aksime.

Ben onun verdiklerini giyininee berbat görünmüştüm. Aşırı bol ve *boldu işte*. İplerini sıktığım eşofmanın altı torba gibi duruyordu. Tişört zaten onun üstünde durmuş, *'selam çirkinler!'* diyordu.

"Üstüme kustun ya!" Hayatımda ilk kez biri üstüme kusmuştu. Tekrar hatırlayınca o berbat koku zihnimden burnuma kadar ulaşmıştı.

"Yabancının kusmuğu değil ya!" Berk yatağında oturup saçlarını kuruluyordu siyah havlusuyla. Çıplak gövdesi ve sert karın kasları konuştukça hareket ediyordu. "Özür diledim, affet işte."

"Neden ben? Neden?" diyerek ellerimi yukarıya doğru açtığımda Berk üstüne vazifeymiş gibi atıldı. "Çok şanslısın. Bunu bilmen gurur verici pırlantam." Kafası hâlâ iyi olan Berk'in dili dolanıyordu.

Siyah - beyaz karışımı odasında bunalmıştım. Berk'in kusmuğunun kokusu hâlâ burnumdaydı. Yıkanmam da gerekiyordu ama sanırım biraz daha sabredebilirdim. Evim harici bir yerde arkadaşım da olsa banyo etmezdim.

"Uyuyacak mısın, yoksa miden için bir şeyler yapayım mı?" Merhametime küfür savurup yanına gittim. Elimle yüzünü kaldırıp baktığımda solgun görünüyordu. Esmer teni sağlıksız bir renkteydi. "Biraz kaynıyor midem, bulanıyor da." Ela gözleri kan çanağına dönmüştü. Duvarındaki saate göre bayadır onunla uğraşıyordum. Neredeyse dördü yirmi geçiyordu.

Evi uzaktı. Banyo yapması fiyaskoydu. İğrenç bir gecenin sabahını yaşıyorduk.

"Sen biraz daha kurulan ben mutfaktayım." Ellerimi

çekip odasından çıktım. Merdivenlerin kenarına bıraktığım ceketini ve ıvır zıvırını da elime alıp salona geçtim. Tekli koltuklardan birine fırlatıp Füsun'un uğramadığı büyük mutfağa adımladım. Ev çok büyüktü. Fazla büyüktü. Siyah mutfak dolaplarının birinden nane-limon çayını aldım. Sonuçta sallamak daha basitti. Su ısıtıcısına su koyup kaynamasını beklerken bir kupa çıkardım üst dolaplardan.

Bildiğim bir evdi. Kahve yapmak için az çok giriyordum mutfaklarına. Kupanın içine poşet çayı koyup kenarından sarkan iple oynadım. Biraz bal eklesem fena olmazdı sanırım. Kiler benzeri bir dolabı açıp içinden bal kâsesini aldım. Sıcak suyun kaynadığını belirten sesle tezgâha yöneldim. Suyu koyduğum kupadaki çay renk salarken çekmeceden tatlı kaşığı alıp bala daldırdım. Sünen bal sıcak suyu boylarken eriyip yok oldu. Beyaz kupayı küçük bir tepsi çıkarıp içine koydum ve salona yöneldim.

"Berk! Çayın oldu, gel hadi!" Son ses bağırıp tepsiyi, siyah cam sehpaya bıraktım.

"Geliyorum, pırlantam." Berk inip koltuğa gömüldüğünde rengi daha iyi gibiydi.

"İç şunu çabucak." Berk gösterdiğim kupaya tiksinerek baksa da eline alıp bir yudum içti.

"Pırlantam bunun tadı güzelmiş." Eliyle başını tuttu. "Ama başım da ağrıyor." Tekli koltuktaki telefonu çalınca bana göz kırptı. Üşenmeyip kalktım, ona verdim ve yerime yeniden oturdum. Başım ağrıyor deyince yine üzülmüştüm. Niye içtiğini sormama gerek yoktu. Berk, Deniz'in demesine göre ağzıyla içemeyenlerdendi. Arada böyle rezillikleri olduğunu safir gözlüden işitmiştim.

"Alo." Birden duraksayarak kıkırdadı. "Sen benim fanım mısın, Derya?" Berk elindeki kupayla koltukta kay-

kıldı. "Kasların var mı da ne demek? Tabii ki var bebek!"

Yerimden kalkıp artık ağarmaya başlayan havaya hüzünle baktım. Neden uyuyamıyordum? Buzdolabından ilaç alacakken kapı zili çaldı. *Füsun... Mehmet...* Gelenler eğer onlarsa çamura batmıştık. Kapıyı Berk'in açmayacağını anlayınca iş başa düştü. Elimdeki ağrı kesiciyle kapının altın renkli kulpunu aşağı indirirken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. En azından azar kısmını biraz azaltabilirdim. Kapı açılınca Deniz'in iri gövdesiyle karşılaşmayı ummuyordum. Üstelik saçı başı dağılmış, gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

Deniz'in bakışları üstümde dolaşırken göz bebekleri eş zamanlı büyüdü.

"Dudağının kenarından öptüm." Ü harfini uzatarak konuşan Berk'in sesiyle anında arkama döndüm. Berk'in üstü çıplaktı. "Kim gelmiş pırlantam bu saatte?"

Deniz yumruğunu sıkıyordu.

Üstümde Berk'in eşyaları vardı.

"Ecelin geldi, Berk!" Deniz'in gürleyen sesiyle yerimden sıçrarken gözlerimi kapattım. Korku dolu anlar başlasın diye çığlık atan iç sesime Jackie Chan gibi tekmeyi bastım.

"Şimdi sıçtık!" diyen Berk'in tespiti ne kadar da yerindeydi öyle.

18

Kıskançlık Dalgaları

Deniz, tek bir omuz darbesiyle beni kenara iterken yüzüme hiç bakmamasına şaşırmıştım. Ne sanmıştı acaba? Gizli gizli Berk'le bir ilişki yaşadığımı mı?

"Deniz, sandığın gibi değil." Bana aldırmadan antrede kalakalmış Berk'in üstüne yürüyordu. Kapıyı kapatıp ona yetişmeyi amaçlamıştım. Ama o yine yumruğunu gömecek birini bulmuştu. Kıskançlık dalgalarıyla kavrulan tek ben değildim anlaşılan.

"Sen cidden kafayı yedin artık!" Berk'in kanayan dudağına tampon yaparken, durulmuş Deniz'e bağırıyordum. Bizi hiç dinlemeden kafasına göre hareket etmiş, kıskançlık damarı tutmuştu. "Çocuk zaten yeni ayılmıştı. Ne hakla ona vuruyorsun ya?"

"Biraz yavaş bastır pırlantam, acıyor." Berk'e üzgün gözlerimi çevirince kanın iyice durduğunu gördüm. Deniz'in tek bir yumrukla dudak patlatmakta üstüne yoktu.

"Özür dilerim dedim ya! Berk'in üstü çıplaktı, sende de onun giysilerini görünce..." Tekli koltukta yarı baygın oturan Berk'e göz ucuyla bakıp dudaklarımı büzdüm. "Fazla dokunma şuna. Temas ne kadar az olursa o kadar iyi, Mücevher."

Bütün psikopatları etrafımda toplamakta çok başarılıydım.

"Kapa çeneni! Her şeyin sorumlusu sensin! Emir verme bana!" Ses kontrolüm en diplerde, sinir katsayım en yukarılarda olduğundan agresifleşmiştim.

"Ben Berk'i almaya bara gittim. Adam da o gitti deyince merak etmem suç mu oldu?" Deniz, dudağını temizlediğim Berk'in yanına gelince benim gibi eğildi. "O kadar da kötü değil. Abartıyor bu çakal."

Sinirden gözüm seğirince elimdeki ilaçlı pamuğu Berk'in yaralı dudağından çekip Deniz'e baktım. "Berk'e yüzsüz diyordum ya, hatalıymışım. Sen daha yüzsüzsün!" Leyla ile olduğunu öğrenmemden kaynaklı bir öfke de vardı içimde. "Merak etmişmiş! Aradığında niye gitmedin? Ben olmasam kusmuğunda mı yatıracaktın onu? Madem öyle, gitmeyin bara!"

"Senin sesin fazla yükseliyor, Mücevher." Onu takmayıp elimdeki pamuğu son kez Berk'in dudağına sürdüm. Deniz'in kızgın gözleri üzerimde gezinse de umursamadım. "Konuşurken yüzüme bak!"

Hiçbir şey olmamış gibi sehpaya bıraktığım yara bandını alıp Berk'e yaklaştım. "Biraz acıyacak, tamam mı?" Sinirden köpüren Deniz'e kesebileceğim en büyük ceza buydu. *Görmezden gelmek.*

"Senin elin tüy gibi, hiç acımaz. Yapıştır pırlantam!"

"Pekâlâ..."

Yara bandını yapıştıracağım sırada elimden alındı. Deniz bana bakarken dudaklarını ıslattı. "Sen otur, ben yapıştırınm dudağına." Kollarımı göğsümde bağlayıp Berk'in solunda kalan ikili koltuğa oturdum.

"Deniz sen bırak, ben yapıştırırım." Berk'in korku dolu sesi Deniz'i gülümsetince, çocuk can havliyle Deniz'in elini ittirdi.

"Yok, yok ben yapıştırırım." Deniz, Berk'in dudağına bandı bir anda yapıştırdı. "Dua et seni affettim."

"Ben ne yaptım ki? Zaten pırlantam banyoda duş başlığıyla dövdü, sen de yumruğu koydun yüzüme! Benim suçum ne ya!"

"Sen bunu yıkadın mı?" Deniz'in alev saçan gözleri bana dönünce yutkunmadan edemedim.

"Vallahi üzerinde iç çamaşırı vardı, Deniz! Ayakta zor duruyordu, yardım ettim sadece." Korktuğum kişi Deniz değildi. Deniz'in Berk'e saldırmasıydı. Berk yeteri kadar hırpalanmıştı, bir yumruğu daha kaldıramazdı.

"Doğru söylüyor! Hatta kafama bir vurdu, yani nasıl yıkandığımı hatırlamıyorum!" Berk oturduğu koltukta korkuyla iki büklüm olurken Deniz yumruğunu sıkıyordu.

"Vaktinde sen yanında olsaydın bu durumda olmazdık. Kızacağına gel, otur." Yanımdaki boşluğu göstererek şirince gülümsedim. *Ne oldu Mücevher? Aslanken, kediciğe mi dönüştün?* diyen iç sesime hak verdim.

Önce gösterdiğim boşluğa daha sonra Berk'e baktı. "Bugün katil olmazsam bir daha hiç olmam." Deniz yanıma adımlarken gerilmiştim. Aynı Berk gibi içki kokuyordu. Gerçi Berk Bey'i yarım yamalak yıkadığımdan nefesi hariç temiz bir sabun kokusu vardı üzerinde.

"Abartma Deniz." Yanıma oturunca beni kollarıyla sarmaladı. Onun kokusuna karışmış yabancı bir koku daha vuruyordu burnuma. Büyük ihtimalle Leyla'nın parfümüydü.

"Abartmıyorum." Deniz bana öyle yakındı ki, kolumu beline sarsam anlık huzuru yakalayabilirdim. "Yıkamasan ölmezdi ya!" Burnunu saçlarıma gömünce, sehpanın üzerinde duran bir porselen vazo yanlışlıkla düşüp bin-

kırk parçaya ayrılmış gibi hissediyordum.

"Kusmuklu mu bıraksaydım? Zaten üstüme de kustu!" Aklıma Berk'in öğürmesinin ardından üzerime kusuşu gelince yüzümü ekşittim. "İğrençti!"

"Her şeyi anladım ama..." Deniz burnunu saçlarımdan çekince, eliyle çenemi kavradı. "Berk'in giysilerini niye giydin?"

Gözlerimi devirerek, "Üstüme kusunca çıplak mı dolaşsaydım? Füsun cadısı da giysilerini malum kimseyle paylaşmaz. Berk de kendinden bir şeyler verdi," deyip bıkkınca nefesimi üfledim.

"Bir daha asla ve asla hiçbir erkeğin giysisini giymeyeceksin." Çenemdeki parmakları sıkılaşırken gözlerimi büyüttüm.

"İleride kocasının eşyalarını giymeyecek sanki! Hani susayım susayım diyorum da sen Mücevher'i fazla kıskanıyorsun." Berk'in atağını beklemeyen Deniz dişlerini gıcırdatıyordu.

"Sen iki dakika gözlerini kapat, Mücevher." Çenemdeki elini çekip, "Yine temizlik yapmam gerekiyor," deyince koltuğu devirerek kaçan Berk, Deniz'i gülümsetmişti. "Şunu beş dakika yapalım."

Yukarıda oluşan patırtıya hiç aldırmadan Füsun cadısının rahat ve oldukça şık koltuğuna kıvrıldım. Berk'in oldukça büyük gelen giysileriyle ısınmış ve doğan güneşe inat uyumak üzereydim. Elimi başımın altına koyup koltukta yan döndüm.

* * *

Deniz, Mücevher'i ciddi anlamda ilk kez böylesine kıskanmıştı. İşaretlenmiş bölgesine izinsizce girilmiş, hudutları çiğnenmiş gibi hissediyordu. Berk'le aralarında

bir şeyler olabileceğine asla ihtimal vermemişti. Ama gördükleri aklına üşüşürken *'neden olmasın'* demekten kendini alamıyordu.

"Senden gizli sevgili olabileceğimizi nasıl düşünebilirsin, Deniz? Aklını mı kaçırdın sen? O kız benim kardeşim gibi!" Berk'in suçlayıcı sözleriyle allak bullak olan zihnini toparlayan Deniz'in kızarmış gözleri duvara sabitlenmişti.

"Kapa çeneni." Deniz zaten kendi kendini yiyip bitiriyordu. "Yanlış davrandığımın bilincindeyim. Bir an kendime hâkim olamadım." Deniz içindeki huzursuzluğu Mücevher'le yok edebiliyordu. Hiçbir kızın yaratamadığı o baş döndüren etkiyi Mücevher'in kokusu yaratıyordu. İyi geliyordu ona. Daha fazla üstelemiyor, sorgulamıyordu.

"Yanlış mı? Yıllardır kıza hapis hayatı yaşatıyorsun. Tek seninle mi yaşayacak sanıyorsun? Kusura bakma Deniz, arkadaşım dediğin insana bu kadar karışamazsın." Berk yatağına yatarken dudağının sızısını yok saydı. O da Mücevher'i çok seviyordu fakat sevmek ve sahiplenmek konusunda Deniz farklı bir boyuttaydı.

Söylenilenleri kulak arkası eden Deniz, Leyla'nın evinden Berk için çıkmıştı. Bara gittiğinde Berk'i 'pırlantam' dediği bir kızın gelip götürdüğünü söyleyen artık ahbabı olan barmen sayesinde delirmişti. Mücevher'in barda bulunma sebebi her ne olursa olsun onu öfkelendirmişti.

Biraz daha bekleseydi zaten Berk'i o alacaktı. Anlık merak dürtüsüyle Berk'in evine gelmiş, Mücevher'i üstünde bir erkeğin -Berk bile olsa fark etmezdi- giysileriyle görmesi kafasından dumanların çıkmasına yetmişti. Berk'e hangi aralık yumruk attığını dahi hatırlamıyordu.

"Berk, bu konuya dâhil olma." Deniz oturduğu siyah

tekli koltuğa yaslandı. Kafasının içi savaş meydanlarını aratmıyordu. Tahmininin aksine Berk'le Mücevher'in arasında bir şey yoktu. Olamazdı. Gerçi olsa da ne yapabilirdi ki? Mücevher başkasını sevseydi ne kadar karşı çıkabilirdi? Berk'le bile olsa ne hakla onları ayırabilirdi?

Başını iki yana salladı. Zira biraz daha Berk ve Mücevher'i bir arada düşünürse katliam yaratabilirdi.

"Olurum! O kız benim de arkadaşım! Başım sıkışsa yanımda! Eğer gözünden senin yüzünden tek bir damla yaş düşerse Berk'in masum hali gider, içindeki canavar ortaya çıkıp ağzını burnunu yamultur. Yakışıklı bir piç de olsan yaparım, Deniz!" Berk'in tehdidine yamuk bir gülümseme takınan Deniz'in keyfi yerine gelmişti. Yakışıklı olduğunu inkâr etmiyordu. Berk'in de arada sırada onu ortadan kaldırmayı planladığını biliyordu.

Deniz Atasoy'u herkes kıskanırdı, ama Deniz Atasoy'ın kıskandığı tek bir kişi vardı. Büyük bir patlamanın eşiğinde gibiydi kalbi. Onunla yeniden atıyor, inkâr etse de onunla yeniden diriliyordu.

19

Zapt Edilemeyen Arzular

Deniz, Berk'in odasından çıkıp merdivenlere yönel-diğinde bitkin hissediyordu. Teni karıncalanıyor, aklına üşüşen sorulardan kurtulmaya çalışıyordu. Mücevher'i hangi konumda görmek istediğine karar veremiyordu.

Evet, Deniz bencildi.

Çocukluğundan bu yana ne isterse elde etmişti. Ağlamasına bile gerek kalmazdı. İlk başlarda dışladığı daha sonra hayatına tamamen dâhil ettiği Mücevher'i bırakamaz olmuştu. Görmek istediğinde yanına gidiyor, uyuyor ve sarılıyordu. Bazen ileri gitse de kendine ait hissediyordu.

Kendine ait...

Bu düşünceyle ürperirken, *'saçmalıyorum'* dedi kendi kendine. Rengi koyulaşsa da hâlâ sarı olan saçlarını karıştırdı. Her indiği basamakta üzerindeki kot kıvrılıyor, kırışan gömleği üzerine oturuyordu. Deniz çocukken de iriydi. Her zaman göze hitap eden bir erkek olmuştu. Bazen onu sadece Mücevher beğensin istiyordu.

Küçükken Mücevher'den hoşlanmıyor değildi. Solucan toplayıp pişirmesi için götürmüştü. Ama mücevher

bütün gün ağlayıp Deniz'e surat asmıştı. Pekâlâ, Mücevher ondan küçüktü ve o tarz hayvanlardan korktuğu için aşırı tepki vermiş olabilirdi ama sonuçta Deniz vermişti! Çekirge yakalayıp avucuna bıraktığında bahçedeki başka bir oğlan çocuğuna koşturup sarılmasına katlanamamıştı.

Mücevher benim, dedi. *Her şeyiyle...* Kehribar gözlerini salkım söğüt ağacı gibi saran kirpikleri, inatçı yukarı kalkık minik burnu, sinirlenince küçülüp büzüşen kiraz rengi dudaklarıyla Deniz'indi.

En azından bunun bilincindeydi. Deniz sahiplenirdi. Doğasında vardı. Mücevher de sahiplendiği eşyalar gibiydi. Kendi kokusu sinmişti üzerine. Son basamağı inip salona çıkan kıvrımlı koridor ayrımına girince olduğu yerde kalakaldı. Nefesi tükenmiş, kalbi yine hızlanmıştı. Koltukta sırtını dönmüş bir şekilde uyuyan kıymetlisi olağan masumluğuyla küçülmüştü. Oysaki Deniz daha ona hesap soracak, bir daha başka bir erkeğe ait hiçbir eşyayı giymemesini kafasına çivi gibi çakacaktı. Ruhunu zapt edemiyordu. Hayali Deniz, çoktan onu kucağına almış evine götürüyordu.

"Deniz!"

Berk'in sesiyle sıçrayan Deniz ürkmemişti. Sadece mıhlandığı yerden Mücevher'i kor gibi yanan mavi gözleriyle izlediği için yakalanmıştı. Berk hızla merdivenlerden inip yanına gelince sinirle yumruğunu sıktı.

"Ne var, Berk?" Hâlâ kızgındı Berk'e. Günlerce dövüp yerleri öptürse öfkesi dinmezdi. Yerleri Berk'e öptürme fikri cazip geliyordu. En ufak hatasında bunu zevkle yaptıracaktı.

Berk, Mücevher'i parmağıyla gösterince Deniz o parmağı kırıp münasip yerine sokmayı düşünmedi değil. "Kıymetlim uyuyakalmış! Öyle bakacağına misafir oda-

sına götürelim ya da benim odamda da yatabilir." Berk'in üzgün sesine gözlerini bilye gibi devirdi. Berk'in yaklaşımı dostçaydı.

"Senin odana gerek yok." Burnunu parmaklarının arasına alıp sıktı. "Misafir odasını göster. Gerisini ben hallederim."

Berk'in onaylamayan gözleri kısılsa da Deniz'le uğraşamayacak kadar yorgundu. "O zaman Mücevher'i birimiz taşımalı."

Safir mavisi gözler Mücevher'e anında odaklandı. "Sen git önden, ben alırım onu kucağıma." Deniz, Mücevher'in kokusunun yayıldığı salona adımladıkça nefesi hızlanıyordu. Genç kız bir elini başının altına koyup kıvrıldığı koltukta öylesine hoş gözüküyordu ki ona. Aydınlanan havayla kızıllaşan kahverengi saçları gözlerini kamaştırıyor, normalde uzun olan kirpikleri yanaklarına gölge gölge vurarak daha da uzun görünüyordu. Hafifçe aralanmış küçük dolgun dudaklarıyla günahkâr hisler doğuruyordu sancılar içinde kıvranan benliğinde.

Mücevher'i izlemek, ateşte dövülmek gibiydi Deniz için. Dokunamıyor, sevemiyor, bırakamıyordu. Sessizce başında dururken başını sağa sola usulca salladı. Adından daha güzel olan kız uyanabilirdi, onun kaba hareketleri yüzünden. *Ve Mücevher, Deniz yüzünden çok yıpranıyordu.*

Deniz hiç durgun değildi ki! Ya parçalar ya yok ederdi bir şeyleri. Çocukken oyuncak kırardı, şimdi ise kalp kırıyordu. En çok da Mücevher'in kalbini...

Kollarını Mücevher'in bacaklarının altından ve başının altından geçirip kucağına sabitlerken saçlarındaki Hindistan cevizi kokusu karşılamıştı Deniz'i. Gerçekten sevmezdi egzotik kokuları, ama bu kız ne sürerse sürsün seviyordu. Hangi parfümü kullanırsa kullansın seviyordu.

Kollarında kıpırdanıp başını gövdesine yaslayan kızla beraber Berk'in kaybolduğu koridora yürüyordu. Mücevher ona sokuldukça bedeni tepki veriyordu. Göğsü kaskatı olmuş, kor gibi yanmaya başlamıştı. Mücevher'i istediği anlar oluyordu. *Zayıf noktasıydı.* Erkekler güzel kadınlara kayıtsız kalamıyordu.

Uzun koridordaki açık kapının yanında bekleyen gereksiz Berk'e soğuk bakışlarla yanıt veriyordu. Bedenindeki sızıyı bastırıp Mücevher'in üzerine bol gelen kıyafetlerle bile onu tahrik edişine sinir olmuştu. Bu kızı daha az görmeliydi. Arada fire veriyordu. Ve Kemal Haznedar'ın bunu öğrenmesi halinde ölüm fermanını imzalayacağını adı gibi biliyordu.

"Yatağa bırak sen onu, Deniz. Koridorun sonundaki odada da sen yat. Ev zaten çok büyük, hepimiz rahat ederiz." Berk'e cevap bile vermeden beyaz ve kahverengi ağırlıklı yatak odasına girdi.

Çift kişilik yatağa Mücevher'i bırakıp yavaşça yorganı çekerek örttü. Ardından hâlâ beklemekte olan süzme salak Berk'e döndü. "Sen git odana. Ben burada uyurum."

"E, ben de sizinle uyuyayım! Beni dışlamayın lan!" Berk'in sesi yükselince Mücevher sayıklamıştı.

"Sus lan! Yeri öptürmeden siktir ol git odana!" Deniz Mücevher'in uyuduğunu idrak edince, "Sana zaten sinirliyim, eğer bu kız uyanırsa hiç acımam dalağını sökerim," dedi. Sona doğru sesinin hiddetini düşürmüştü.

Yutkunan Berk başını salladı. "Yerleri öpmeden gitsem iyi olur," diyerek kapıyı kapatıp odadan gidince Deniz derin bir nefes aldı. *Sülükten kurtulmuştu.*

"Sonunda bana kaldın Kehribar." Deniz üzerindeki gömleğin düğmelerini hızla açarken yatakta kaybolan kıza gülümsedi. "Uyuduğun zaman gayet güzel anlaşıyoruz, inatçı koala."

Deniz, Mücevher'e sarılmayı severdi. Ne zaman kollarını ona dolasa Mücevher de ona karşılık verirdi. Bir koala gibi sarılırdı Mücevher. Arada kokladığını biliyordu. Mücevher, Deniz'in boyun girintisine başını koyup derin nefesler alırdı. *Saf,* dedi Deniz. *En azından belli etmeyebilir,* diye düşündü.

Gömleği yere fırlatıp kasıklarından düşecek kadar aşağılarda olan kotuyla yatağa girdi. Mücevher'in sıcak bedeni rahatlatırken geriyordu yine. Daha sarılmadan o sıcaklığı iliklerinde hissedebiliyordu.

Deniz'in uykusu çok da ağır değildi, ama uyuyormuş gibi yapıp Mücevher'i deli etmeye bayılıyordu. Arada bir durumu çaksa da, Deniz Mücevher'i hem öpüyor hem de istediği gibi sarılabiliyordu. Üzerinde yatıp kokusunu ona aşılıyordu. Onun gibi kokmasını istiyordu.

* * *

Deniz'in beni bebek gibi kucağına almasıyla uyanmış olmama rağmen bozuntuya vermemiştim. Sürekli onun tarafından kandırılmanın intikamını alıyordum. Elleri çok değerli bir eşyayı taşır gibi nazikçe tutuyordu bedenimi. Adımları bile sessizdi. Uyanmamam için itina gösteriyordu.

Kıkırdamamak için zorlanıyordum. Üstelik uykum yokken gözlerimi kapatmak berbat bir şeydi. Her an yukarıya doğru fırlayıp *'hey ben zaten uyumuyordum'* diyebilir bir konumdaydım. Başka şeyler düşünüp bu dürtümü yok saymaya çalışıyordum. Ama düşüncelerimi bölen Deniz'in lav kadar sıcak elleri ile kokusu sayesinde pek de mümkün değildi. Deniz'in adımları durunca kucağında beni iyice sabitledi. Sanki farkında değildi bu hareketinin.

"Yatağa bırak sen onu, Deniz. Koridorun sonundaki

odada da sen yat. Ev zaten çok büyük, hepimiz rahat ederiz." Berk'in sesiyle yalnız olmadığımızı anlamıştım. Koltukta uyumuş beni rahat bir yatakla buluşturmaya çalışan iki koca adam vardı.

Deniz cevap vermemişti. Yeniden yürümeye başlayınca kaşlarımı çatmak istemiştim. Tabii ki yapamadım.

Yumuşak ve bir o kadar soğuk olan yatağa yavaşça bırakılınca rolüme devam ettim. Açıkçası yumuşacık olan yatak gülümsetebilecek kadar etkiliydi kramplar giren sırtıma. Altımdan çekilen -ki yumuşaklığın asıl sebebi oymuş- yorgan biraz keyfimi kaçırmıştı. Aynı anda üzerime örtüldü. Eh, biraz şımarmıştım bu ihtimam karşısında.

"Sen git odana. Ben burada uyurum." Deniz'in gecikmeli cevabına tepki olarak dudaklarım yanaklarıma doğru yayılmaya çalışıyordu. Açıkçası benimle uyuması içi şeker dolu bir balon gibiydi. Ufacık bir şey de olsa mutlu oluyordum. Deniz'le ilgili her şey beni hem mutlu ediyor hem heyecanlandırıyordu.

Kalbim yeniden ritim kazanırken yanaklarımın gevşeyerek ısınması benim suçum değildi. Göle düşen altın topumun bulunması kadar harika bir histi. Sadece Deniz kurbağa değildi. Ama ona karşı hislerim yeşil kurbağa görevi görüyordu. Deniz benim altın topumu her defasında bulup avuçlarıma bırakıyordu. Ben ona kahramanmış gibi bakıyordum, o bana küçük bir kız gibi.

Bu benim cezamdı. Yeşil kurbağa kaderimdi.

Ayrıca öpücükle değişen peri masalı bende aynı kalmıştı. Deniz beni alevler içinde bırakarak öptüğünde bile aynıydı. Odun, duygusuz ve zamparaydı. Berk'in Deniz'le uyumama şaşırmayacağını biliyordum. Zaten sık sık birbirimizle uyuyorduk.

"E, ben de sizinle uyuyayım! Beni dışlamayın lan!"

Tahmin ettiğim üzere Berk'in sızlanmayla karışık itiraz dolu sesi odayı kaplamıştı.

Tanıdığımdan beri Berk bir şeylere hep itiraz ederdi. Tabii Deniz onunla tanışıp yerleri öptürene kadar... Gerçek anlamda Berk sayısız kez yerleri öpmüştü. Bir yumrukla yere seriliyordu. Ya Deniz güçlüydü ya da Berk onunla dalaşmıyordu. Berk kesinlikle güçsüz değildi. Elbette Deniz kadar iri ve yapılı değildi ama en azından bir yumruk sallayacak kadar donanımlıydı.

"Sus lan! Yerleri öptürmeden siktir ol git odana!"

Deniz'in gürleyen sesiyle yatakta hafifçe sıçramıştım. Zira düşüncelerime fazlasıyla kapılmıştım. Ama onlar bunu anlamayacak kadar kendilerine odaklanmışlardı. Cümlenin içindeki küfürler öylesine fazlaydı ki Deniz'in ben olmadığımda daha fazla küfür ettiğini varsayıyordum.

"Sana zaten sinirliyim eğer bu kız uyanırsa hiç acımam dalağını sökerim." Kısılan sesiyle sanırım beni hatırlamıştı. Berk'e üzülen kalbim Deniz'in yanıma yatması için buna değeceğini fısıldıyordu, yeterince pis şeyi duymuş benliğime. Deniz küfürleri sıralarken çok normalmişçesine konuşuyordu.

"Yeri öpmeden gitsem iyi olur." Berk'in korku yüklü sesine iştirak eden kapının örtülme sesiyle daha da heyecanlanmıştım.

Odada benim düzende tuttuğum nefesimle, Deniz'in hızlı solukları yankılanıyordu. Sanki bir ejderha ile baş başa kalmıştım. Böylesine bir havayı ancak o ateş saçan yaratık teneffüs edebilirdi.

"Sonunda bana kaldın, Kehribar." Deniz'in tuhaf tınılı yoğun sesiyle vücudum kora dönüşüyordu. Bu nasıl bir ejderhaysa beni sesiyle, kurduğu cümlelerle yakıyordu.

"Uyuduğun zaman gayet güzel anlaşıyoruz, inatçı koala." İçimdeki ses *bak sen safir gözlüye* derken oldukça meraklanmıştı. Kim bilir daha neler yumurtlayacaktı benim gece kuşum?

Yatağın bir kısmı çökünce geldiğini anlamıştım. Ben kıvrıldığım tarafta olabildiğince doğal davranmaya gayret ediyordum ama onun kokusuyla işler her zaman yolunda gitmeyebiliyordu. Ne yazık ki ben sevdiği çocuğu görünce aniden davranış değiştirebilen biri değildim. Yüzüm arında ele verirdi. Özellikle Deniz yakınımda bir yerlerdeyse çok sinirli, çok duygusal, fazla dengesiz oluyor ve fazla fazla aşk salgılıyordum. Duygularım ve kontrol edemediğim davranışlarım tam anlamıyla kahpeydi. Deniz'e karşı savunmasız bırakıyorlardı. İstemsizce ama fazlasıyla içgüdüsel beliren hislerim tüm vücudumda yanık izi gibi kalıcı ve aşikârdı. Saklayamıyordum!

Deniz'in yatağa iyice gömülüp kollarını bana dolamasıyla kendimi onun göğsünde bulmuştum. Sert ve pürüzsüzdü. Tüm kasları gerilmişti, tatlı bir sıcaklık yanağıma ve bedenime nüfuz ediyordu. Ellerimi omuzlarından birine gayri ihtiyari yerleştirirken daha fazla gerilen göğüs kası yanağımın altında seğirmişti.

"Bazen elini nereye koyacağını bilsen ikimiz için de fena olmaz." Başımın tepesinden saçlarıma doğru vuran kavurucu nefesi ve kıpırdayan dudaklarıyla ne yaptığımı çok da bilmiyordum. Sonuçta elimi omzuna koymuştum. Çıplak omzuna! Yatağa gelmediği o kısa zaman aralığında yine soyunmuş olmalıydı. Bacaklarım bacaklarının üzerinde olduğundan kotunun üzerinde olmasından bir nebze ferahlamıştım. Temasıyla kızaran ben, çıplaklığı yüzünden morarmak istemiyordum.

Belimdeki elleri kıvrımlarımda dolaşırken irkilmemi

bastırdım. Berk'in oldukça bol gelen siyah tişörtünün içinde gezen ve hiç de rahat durmayan büyük ellerinden biri tenimde daireler çiziyordu. Yanlış gibiydi ama bir o kadar doğru geliyordu. Sanki o el benim için yaratılmıştı. Nefesi kulağıma üflenirken kirpiklerim aralandı. Gözlerim açılmak için direniyordu. Ve ben Deniz'e genel olarak mağlup ve zaaf dolu bir kraliçe olduğumdan anında boyunduruğu altına giriyordum.

"Sen uyuyabiliyorsun." Bir nefes daha üfledi. "Ben uyuyamıyorum, kıymetlim." Deniz bana kıymetlimi o kadar az derdi ki şu an şaşkınlıktan küçük dilimi geçtim bademciklerimi bile yutabilirdim. "Uyumamamız için öyle şeyler yapardım ki..." Göğsünü oynatan bir kahkaha saldı hâlâ kulağıma değen dolgun dudaklarının arasından. "Sanırım ayak parmakların bile domates gibi kızarırdı. Hımm... Yüzünde patlıcan gibi morarırdı, ki sen patlıcandan nefret edersin."

Bir nefes daha üfledi ama bu yüzüme daha yakındı. İç çekmemek adına yanağımın içini sertçe ısırdım. "Ama ben severim. Emin ol yüzünün alacağı o rengi de severdim. O rengin sahibi olmak değerdi güzelim."

Benim sevemeyeceğim neyi isterdi? Ya da benim Deniz'den gelebilecek çok uçarı veya çok basit ne olursa olsun sevemeyeceğim ne vardı?

Ben cevaplıyorum, hiçbir şey.

Yanağımı ısırmayı bırakıp göğsüne iyice yerleştim. Omzundaki elimi boynuna doğru indirirken nefesinin ne kadar daha hızlanacağını kestiremiyordum. Tüm oda onun nefesiyle dolup taşıyordu. Yağan yağmurlar barajı yıkmıştı. Su, Deniz'e kavuşmak istiyordu.

"Cidden beni sınamak için bu anı seçmemen gerek, Mücevher." Deniz'in bedeni her hareketime tepki veri-

vardu. Onu böylesine etkilediğimi bilseydim bu numarayı oldukça sık başvururdum. "Buradaki şeytan bendim ama senin de benden pek farkın yokmuş. Kıza bak ya uyurken tahrik ediyor!"

Elimi en fazla omzuna ve boynuna koymuştum. Üstüne çeken oydu. Tenine değen yanağım hem kendiliğinden yanıyordu hem de Deniz yüzünden. Buharlaşmaktan korkarak elimi bir daha oynatmamak üzere boynunda sabitledim. Ben uyurken Deniz tanıdığımdan farklıydı. Ben uyusam da uyumasam da adam tescilli bir sapık, kontrol edilemez zamparanın tekiydi.

Onun sıcaklığıyla yeniden mayışırken gerginliği çok önemsiz gelmeye başlamıştı. Zor durumlarda kalan Mücevher, zor durumda da bırakabiliyordum demek ki. Deniz'in kıskançlık dalgaları çığ gibi büyürken bastıramadığı yanları da gün yüzüne çıkıyordu, o da artık bir şeyleri itiraf ediyordu.

20

İnsanı Öldüren

"Krebin içine ne koydun, pırlantam?" Tezgâhın önünde yanımda dikilen Berk pişirmiş olduğum kreplere nükleer atık gözüyle bakıyor, buruşturduğu yüzüyle mide bulantısını bastırıyor gibiydi.

"Herkes ne koyuyorsa onu koydum, Berk." Dolan gözlerimi servis tabağında yamuk yumuk duran ve o kadar süre tavada pişirmiş olmama rağmen bembeyaz görünen krep benzeri yiyeceğe çevirdim. "Olmamış değil mi?"

Berk elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Olmamış tabii! Kusura bakma Mücevher ama bunları insan yiyecek. Bak ben kedi maması yemiş biri olarak bunların halk sağlığına zararlı olduğunu üzülerek de olsa söylüyorum. Kız, olmamış bunlar."

"Ya, ama içine sevgimi koydum, Berk!" Berk bana acıyarak bakıyordu. "Tatsana ucundan. Belki güzeldir tadı, hım?"

"I-ıh, olmaz. Ben bile bu kadar midesiz değilim. Kokusu dahi cezbetmiyor beni. Bence Deniz'e yedirelim ve şebersin gitsin yavşak." Berk'in yemediği kadar kötüyse gerçekten yenmez durumda demekti. "Kuşa, tavuğa vere-

lım diyeceğim ama onları bile öldürür bu."

Berk kreplerden birini parmaklarının ucuyla havaya kaldırdı. "Bu artık ne tür bir şeyse... Yiyecek sınıfına değil, canlı sınıfına girer bu yaptığın." Berk parmaklarıyla tuttuğu krebi burnuna yaklaştırırken hafifçe beyaz mermer tezgâha eğilmişti. "Kokusu da berbat. Ne koydun içine? Bak söyle, inan bir daha mutfağıma sokmayacağım o mendebunu!"

Yani kötü de kokuyordu sanki. Berk geri çekilince krebi tövbe ederek ve tiksinerek tabağa geri bıraktı. "Dokunmak bile tüylerimi ürpertti! Iyy..."

"Yalancı." Elimdeki spatulayla inatla pişirdiğim üçüncü krebi çeviriyordum. "Sevgimi koydum içine yılışık, ama sen ne anlarsın?" Pişmekte olan krebin tuhaf kokusu mutfağı sararken gözyaşlarımı akıtmamak için zor duruyordum. "Ayşe teyze öğretmişti. Bir kere sizin mutfağınız yüzünden olmadı!" dediğimde sesim hüzünle yükseliyordu.

Omzumun üzerinden tavaya bakan Berk iyice dibime girmişti. "Ayşe teyze sana evde gübreden bomba yapmayı filan da öğretmiyordur umarım. Ayrıca bizim mutfağımız şef mutfaklarına yakışır bir şekilde hiç yemek yapmayan annem tarafından tasarlandı. O bile böyle bir yiyecek yapmadı. Ama bu krep..." Havayı birkaç kez içine çekip "Çok berbat kokuyor. Yaklaşmaya korkuyorum." Berk tavaya *'kaka bu'* der gibi parmağını doğrulttu. "Ses mi geldi ondan? Tebrik ederim, Mücevher. Yeni bir yaşam formu yarattın."

"Abart abart! Bence tadı güzeldir. Ne demişler yemeğin görüntüsü aldatıcı olabilir." Berk'in baygın bakışlarını görünce burnumu kırıştırdım. "Ancak tadı güzeldir. Ve onu yiyiniz, yapan aşçıya da teşekkür ediniz. Hah! Böyle o söz."

"Oha! Kim uydurmuş o saçma sözü. İlk kez duydum. Bence söyleyen kişi salağın teki." Krebin içindeki küçük kabarcıklar artarken cızırdama sesine kulak kabartmaktan vazgeçtim.

"Ben söyledim, Berk! Salakmış..." Homurdanırken kazıyarak alt üst etmeye çalıştığım artık kreple akraba bile olmayan gıda ürününü Ayşe teyze görse oturup üç gün boyunca durmaksızın ağlardı. "Bak süsleriz, sen seviyorsun diye Nutella bile süreriz. Yenir bu, yenir."

"Ayol, bunu yiyen iki gün yaşamaz!" Koca cüsseli Berk'in neleri yediğini bilmesem pekâlâ derdim.

"Berk, o tuhaf kelimelerinle birlikte Mücevher'in yanından toz ol." Deniz'in mahmur sesi mutfağı doldurunca Berk'le beraber sıçramıştım.

"İnsan *günaydın Berkciğim,* der! Ama ayı uykusundan uyanmış ne yazık ki!" Berk benden uzaklaşırken tavadaki bana göre pişmiş krebi zor da olsa tabağa alıp ocağı kapadım.

"Dediğin gibi ben insanlara *günaydın* diyorum. *Ayol* diyen erkeklere demiyorum. Gerçi onlar erkek değil." Sandalyelerin çekilmesiyle oluşan iç tırmalayıcı sesten yüzüm buruşmuş, kollarımdaki tüyler birer birer havaya kalkmıştı.

"Çok biliyorsun sen. Şişman!" Berk'in çocuk dalaşmasına Deniz kahkaha atmıştı.

"Seninle uğraşamayacağım, Berk. Mücevher sen ne yapıyorsun?" Deniz'in merak dolu sesine gözlerimi büyüttüm.

"Bence sorma, Deniz," diyen Berk fısıltıyla devam ediyordu. "Sabah mutfaktaki tıkırtılara uyandım. Kahvaltı hazırlıyormuş meğer. Ben de bir sevindim anlatamam, sonra olanlar ve o yeni keşfettiği tavadaki canlıyla in-

sanlığa Mücevher Haznedar bir şey kazandırdı." Berk'in mırıldanmasıyla dudaklarımı büzdüm. Sanki duymuyordum onu. "İnsan Öldüren'i keşfetmiş. Yiyen ölüyor!" diye gülmeye başlayınca az önce elimden bıraktığım spatulayı alarak onlara döndüm.

"Yalan söylüyor, Deniz! Bu tarifi Ayşe teyze öğretti. Sırf sen yeme diye öyle diyor!" Deniz'in mavi gözleri bir bana bir de elimdeki spatulaya kayıyordu.

"O spatulayı bile atmayı düşünüyorum. İnsan Öldüren'e değen her cisim tehlike saçıyor." Berk ellerini havaya kaldırdı. "O aleti bırak ve hemen buraya koş, pırlantam. İnsan Öldüren'in havasını fazlasıyla soludun, yeterince temas ettin. Hadi buraya gel," diyerek eliyle masayı işaret etti.

Gözlerim yeniden dolunca sağ ayağımı yere vurdum. "Ama içine sevgimi kattım! Sizin için!" Yaptığım yiyeceğin beğenilmemesinden dolayı çok üzülmüştüm. İkisi için uğraşmıştım!

"Bir daha katmazsın sen de. Yani sevgi olmasa da olur bizim yediğimiz yiyeceklerde," dedi Berk ve ağzını yana doğru muzipçe büktü.

"Bir bakayım ben şu İnsan Öldüren'e." Deniz sandalyesinden kalkınca az daha elimdeki spatulayı düşürüyordum. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Sadece kotu ve geniş, kaslı üçgen vücudu vardı.

"Yok, yok otur sen, Deniz." Berk'in uyarısıyla durakla-yan Deniz kaşlarını çattı. "Kokuyu almışsındır zaten. Gitme, İnsan Öldüren gözleri bile kör edebilir."

"Berk!" diye bağırdığımda Berk bana parmağının ucuyla öpücük attı. "Hiç sevimli değilsin."

Berk'in muzipleşen ifadesi krep tabağını görmesiyle yeniden bozuldu. "Arkadaşımı koruyorum! Bakma öyle hiç!"

"Seni niye dinliyorsam, Berk?" Deniz bana doğru yürüyünce bronz tenini gösterişle saran gergin kaslarına bakmamak için gözlerimi elimdeki spatulaya çevirdim. Metal ucun ısınarak el yakmasını önlemek için siyah yumuşak plastikle kaplamışlardı tutacak kısmını, ah ya da boş verin tamamen aklımı saçma sapan şeylerle meşgul ediyordum.

Deniz'in hoş kokusu tam yanımda dalgalandığında tabağı boş gözlerle izliyordum. İyice yaklaştığında sırtımızı Berk'e çevirmiş gibiydik.

"Sanırım gerçekten olmadı," diyerek, hayal kırıklığıyla alt dudağımı dişliyordum. "Çok da kötü görünmüyor ama..." Kendi kendimi teselli çabam Deniz'in bana başını eğerek dehşetle bakmasıyla son bulmuştu.

"Alınma ama Mücevher..." dedi Deniz ve krebe bakıp hızla yeniden bana döndü. "Bu kadar kötü olması için ne koydun?"

"Sevgimi." Sevgim çok çirkindi sanırım. "Sevgimi ve kalan tüm malzemeleri koydum. Göz kararı yaptım üstelik." Ayşe teyze unu, tuzu, sütü ve kabartma tozunu göz kararı koymam gerektiğini söylemişti.

Yarım kilodan fazla un, iki paket süt, beş çorba kaşığı tuz, iki çorba kaşığı şeker, dört paket kabartma tozu. Kabartma tozu önemliydi. Yemeğin tadı tuzu olmazsa yenmez de demişti. Baharatlıktan kafama göre seçerek bir şeyler de eklemiştim. Güzel olur diye düşünmüştüm, fakat yenilemeyecek kadar berbat bir yiyeceğe çevirmişe benziyordum.

"Başka bir şey yaptın mı?" Deniz beni krep tabağından yavaşça uzaklaştırmaya başladığında adımlarımı ona uydurdum. Zira yaptığım yiyecekle aramda duygusal bir bağ oluşmuştu, bırakıp gitmek zor geliyordu.

"Patates de kızartmıştım ama onun büyük bir kısmını Berk kreplerin pişmesini beklerken yedi." Benim için deri kaplı siyah sandalyeyi çekip oturmamda yardımcı olduğunda kahvaltılıkları tıkınan Berk'e öldürecekmiş gibi bakıyordum.

"Anlıyorum." Deniz'in oturmasına diyeceğim yoktu, üstsüz oluşu nedeniyle gözlerimi olabildiğince masada sabit tutuyordum. Lakin konuştukça gözlerim ona kaçmaya çalışıyor, kalbimi tekletiyordu.

"İnsan Öldüren'le tanıştın sanırım, Deniz?" Berk ekmeğine Nutella sürerken ağzı burnu yine batmıştı. "Sevgisini katmış içine," diyerek gülünce ağzındaki parçaların bir kısmını püskürtmüştü.

"Gülme, Berk ya!" Kollarımı göğsümde bağlayıp suratını astım. "Bir daha size yemek yapmayacağım! Başkalarına yapacağım ama size asla!"

"Başkalarına yemek yapmana artık karşı değilim. Özellikle şu Mert denen ite yap. Gebersin piç!" Yani bir Mert vardı ve kimse sevmiyordu, sürekli de sohbetlerimize konu oluyordu, habersizce.

"Berk iki kelime daha edersen kreplcri yersin." Berk'in kaşları korkuyla havaya kalkınca ağzı da itiraz etmek için açılmıştı. "Yemem deme yediririm. Üstüne de yerleri öptürürüm."

Berk başını sallayıp *'tamam'* bile demeden sessizce kahvaltısına ya da Nutella sürülmüş ekmek yemeye devam ediyordu.

"Mücevher, sen de lütfen bildiğin yiyecekler yap. Olmamış ki güzelim." Dudaklarımı büzüp burnumu havaya diktim. "İndir burnunu. Senin için yemeyi göze alarak gittim, fakat çok çok kötü kokuyordu." Burnumu hâlâ havada tutuyordum. Onların damak tadı yoktu, bence becermiştim bu işi.

Deniz bana doğru yaklaşırken gerilen göğüs kaslarına kaçamak bir bakışla baktığımda tüm dikkatim dağılmıştı. Cenup onuzları bile bakmak için başlı başına bir sebepti. Sıcak parmaklar burnumu sıkıp aşağı çekince mavi gözlerine esir olmuştum.

"İndir demiştim burnunu." Yarım ağız gülümserken, "Hem sen neden ben hariç her yere bakıyorsun?" dediğinde kasları ve mükemmel yüz hatlarıyla ona bakmaya kalbimin dayanamayacağını biliyordum. Burnumdaki parmaklarını çekince nefes alamamaya devam ettim. Göğüs kafesim daralmış, ciğerlerim hava almaz olmuştu. Sesli bir şekilde ağzımı açıp nefes almaya çalışsam da olmuyordu.

Ciddi anlamda tıkanmıştım.

"Deniz, Mücevher nefes alamıyor!" diyen Berk'e şaşırmamıştım, bir gün safir gözlü canavar yüzünden öleceğime emindim.

"Siktir! Mücevher, nefes al!" Deniz'in sesiyle iyice gerilmiştim. Hem üstsüzdü hem de bana fazla dokunuyordu bu aralar ve ben bu dokunuşlar altında ölüme adım adım yaklaşıyordum. İkisi birlikte ayağa kalktıklarında telaşlanmışlardı. Metafor falan değildi, aldığım nefesler yetmiyordu.

Deniz gerçekten nefesimi kesiyordu.

"Cam aç, Berk! Cam aç!" Deniz elleriyle yüzümü avuçlayıp dudaklarıma yaklaştı. "Nefes al, Mücevher. Hadi güzelim."

Berk'in sert adımları yankılanıyordu beynimde. Camın açılmasıyla bir hava içeri girse de ciğerlerim o taze havayı karşılayamayacak kadar zayıftı.

"Mücevher, hadi güzelim. Heyecanlandın mı?" Bir kez daha nefes almaya çalışınca değişik bir ses çıkmıştı ağ-

ımdan. "Siktir!" Deniz beni kucağına alıp cama götürdü. Nefes alıyor ama tutulmuş gibi!" dedi Berk'e hitaben.

"İnsan Öldüren yüzünden böyle oldu! Dedim ben o ötü kokuyu soluma diye!" Berk'in açıklamasıyla ve yüüme vuran soğuk havayla gevşerken Deniz'in pürüzsüz ert göğsü tüm çıplaklığıyla elimin altında, avuç içlerime af bir sıcaklıkla oturuyordu.

"Kapa çeneni!" Deniz beni pencere pervazına yaslaınca ona tutunmayı bırakmadım. Bahçeye düşmek gibi ir hatada kolumu bacağımı kırabilirdim, bu yüzden tüm ücümle ona tutunmuştum. "Heyecanlandın değil mi?" ediğinde yine tıkanır gibi olsam da nefes alışlarım sakinleşmişti.

"Siktir, hâlâ heyecanlısın," dediğinde kafamı bulandıan safir gözlüyle sekteye uğrayarak yarım bir nefesi zar or almıştım. Yanağımdan itibaren çeneme doğru sürüen dudaklarıyla tükeniyor, tükendiğim her noktadan yeüden doğuyordum.

"Ben de heyecanlanıyorum, bil istedim."



21

Kehribar

Deniz beni kucağında taşıyıp koltuğa bırakalı dakikalar olmasına karşın, kıstığı gözleri ve muzipçe yana doğru kaymış dudaklarıyla ilk kez gördüğü bir eşyayı inceler gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Ona bakmamak için direnen gözlerim ihanet ederken, bedenim kaskatı kesilmişti. Deniz'in etkileri fazlasıyla büyüktü. Nefesimi tüketiyordu. Aldığım hava yetmiyor, cıva gibi ağır geliyordu. Boynumdaki ölüm ilmeği gün geçtikçe sıkılaşıyordu, ayak bileklerime bağlı taşlar sayesinde milim kıpırdayamıyordum. Hep Deniz'in dibinde, tam uçurumun kenarında delicesine esen rüzgârlara teslim benliğimle savrulamadan korkularımın esiri oluyordum.

Berk salona sesli adımlarıyla girerken koltukta yok olmak istercesine biraz daha büzüşüp top haline gelmiştim. Kalbim sesli bir lir gibi her notasında aşkını ilan ederken anlamamaları sadece bir mucize olurdu. Ben Tanrı'ya âşık olmuş ölümlüydüm. Ne Daphne'ydim ne de Helen. Ben uğruna defne yapraklarından taç takılabilecek bir kadın değildim. Troya'yı birbirine katıp savaşlara neden olacak bir kadın da değildim. Deniz'in bir sözüyle kalbimi sınır-

sızca önüne serebilecek kadar acınası bir kadındım.

Düşüncelerimin arasında köpüklü sulara boğulurken dünyaya düşen bir melek gibi dürtülmüştüm.

"Mücevher, pizza söyleyelim mi? Hiçbir şey yemedin, pırlantam." Berk önümde diz çökmüş bir halde otururken sürekli olarak dürttüğü dizim hissizleşmişti.

Dudaklarımı ıslatıp "Aslında eve gitsem daha iyi olur, Berk. Anneme haber vermedim, okulu ektim," dedikten sonra yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim.

Berk yüzünü kaplayan gülümsemesiyle yerden kalkıp kendini yan tarafımda kalan boşluğa çığ gibi yığdı. "Onları boş ver." İşaret parmağını karşımızdaki tekli koltukta yayvanca oturan Deniz'e doğrulttu."Bu çirkin aradı onları. Sorun yok, bugün bizimlesin." Cevap vermeden öylece otururken, bakışlarımı ellerime çevirdim.

"Pırlantam, ne yersin? Bak evde kimse yok. Senin Ayşe Sultan da yok. Pizza, burger gibi çabuk gelebilen bir yiyecek yiyebiliriz." Berk kollarını etrafıma dolayıp beni kendine çekti. "Hadi pırlantam! Bak karnın bağırsaklarına yapışır, açlıktan ölürsün!"

"Berk karnım niye bağırsaklarıma yapışsın? Gerçekten manyaksın sen," dediğimde çenesini başımın üstüne yerleştirerek kısık bir sesle güldü. Deniz ise daha çok yok gibiydi. Nefes sesleri ve arada koltukta kıpırdanmaları hariç bizimle ilgilenmiyordu.

Berk'in kollarına biraz daha yaslanırken, "Sanırım pizza yiyebiliriz," dedim. Uykusuzluktan gözlerimi bile zor açıyordum. Ve iyice sıcak olmaya başlayan Berk'le mayışıyordum. Ben seslice esnerken Berk kollarından birini çözüp sehpada duran ev telefonunu eline aldı. Eğilirken onunla bir gidip gelmiştim koltukta. Bu biraz keyfimi kaçırmıştı, zira dalmak üzereydim. Telefonun tuşları kulak

[illegible] yüzümü buruşturdum. Berk [illegible] rahat ederken hep bir kıllık yapardı.

[illegible] gözlerimi bir an Deniz'e çevirmek gibi bir talihsizlik yaptım. Dağılmış sarı saçları boğuk başaklarını andırırken, koyulaşmış mavi gözleri Berk'in kollarımdaki beni öldürecekmiş gibi bir edayla izliyordu. Berk'in kamımdaki elini sıkarken tedirgin olmuştum. Kalbim tekleyip kendini belli ederken yutkundum. Havuz'un gözbebekleri yok denecek kadar az kalmıştı. Yakından bir bakışa bir fotoğraf gibi harelerine gömdüğü her gözebilirdi.

Gözlerimiz kesişince tek kaşını yukarı kaldırıp koltuğun kenarında duran elinin işaret parmağını 'buraya gel' dercesine eğip büktü. Berk ise hâlâ pizzacıya evin adresini veriyordu ama sanırım adam anlamıyordu.

Dudaklarımı 'olmaz' diyerek oynattığımda yukarı kalkan kaşı inmiş, diğeriyle birlik olup çatılmıştı. Alnının ortasında oluşan düz çizgiyle şakağında atan bir kas doğru cevabı vermediğimi yüzüme soğuk bir su gibi çarpıyordu.

"Bak anlamadıysan bir daha söyleyeceğim!" Berk'in sesi yükselirken olumlu aldığı yanıtla koltuğa yaslandı. "Yarın saatte gelmemesi problem değil, ev uzak farkındayım." Telefonu kulağından çekerek bana öpücük atıp telefonu tekrar kulağına yerleştirdi. Adamı dinlemiyordu. "Ben teşekkür ederim. Evet, evet, adres doğru. İyi günler," diyerek kapattığında telefonu ilk iş olarak sehpaya fırlattı. "Adam anlama kıtı çıktı! Pırlantam, sana bol mantarlı söyledim, seviyorsun diye." Başıma öpücük konduruken gülümsedim.

"Beni düşünürmüş de," dediğimde Berk gevşekçe sırıttı.

"Ben evime gelen pırlantalara her şeyin en iyisini söy-

lerim!" Gözlerimi devirirken Berk'in salak egosunu unutmuştum.

"Ben de evine gittiğim her maymuna yerleri öptürürüm. Berk, ne dersin? Öptüreyim mi" Deniz koltuktan kalkarken uzun boyu ve akıl bırakmayan yapılı fiziğiyle salonu doldurmuştu adeta. Bize yaklaşırken bu sefer Berk gerilmişti. Onun gerginliği korkudan, benimki heyecandandı.

"Niye soruyorsam? Kesinlikle öpeceksin." Berk benden yavaş yavaş koparken koltuğun en ucuna kaymıştı. Deniz sinsi bir gülümsemeyle önümde dururken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Başka bir koltuğa otursam daha iyi olur," diye geveledigimde Deniz başını iki yana olumsuzca salladı.

"Belki de ben kalkmalıyımdır." Berk'in sözüne Deniz baş ve işaret parmağını şaklatınca Berk anında uçmuştu. Berk "Ben mutfaktayım," diyerek hızla salondan çıkınca beni nasıl bir belaya terk ettiğini düşünmemişti bile. *Hain Berk Kaya.*

"Beni mimiklerimden tanımanız ne büyük bir incelik." Deniz hâlâ tişörtsüz olduğundan vücudundan yayılan saf sıcaklığı hissedebiliyordum. Sanki turuncu bir ışık etrafını çevrelemiş, lav kıvamındaki bedeninden yükselen kesif ateşi donmuş ruhumu çözüyordu. Gram gram erirken yanına attığı heybetli vücuduyla parçalarımı tamamlarcasına sarmalıyordu.

"Seni çağırdığımda..." Dudakları kulağıma değerken kolları da beni kendine bastırıyordu. "Kucağıma gelmiş olsaydın, bugün Berk yerleri öpmeyecekti." Kulak mememe öpücük bırakırken yanaklarıma kan pompalanıyordu. "Buradan gitmeden önce gözünün önünde öpecek."

Şu an Berk'i dövme fikri bile kötü gelmiyordu. Benim

mantığım bile Deniz'in safına geçmişti.

"Deniz, saçmaladığının farkında mısın? Hangi neden. den çocuğa yerleri öptüreceksin?" Ensemde sürtüp gez. dirdiği dudakları kıvrılırken gülümsediğini sezmiştim.

"Sana sarılmıştı ahtapot gibi." Göğsü gerilirken sırtım bir kayaya yaslıydı sanki. "Seni çağırdığım halde görmez. den geldin ve sinirlendim. Sana olan öfkemi ondan çıkar. mak..." Ellerinden biri rastgele topladığım topuzumdaki tokadaydı. "Oldukça acımasızca kabul ediyorum. Ama umursamıyorum." Topuzumdan bir anda tokayı alınca saçlarım omuzlarıma dökülmüştü. Hindistan cevizinin tatlı ve egzotik kokusu yayılırken, Deniz burnunu saçla. rıma gömdü.

"Uykum gelmişti, Deniz. Kolları sıcak ve rahattı. Sana gelmeye üşendim," dediğimde salonda yalnız olmamız hem kâbus hem de rüya gibiydi.

Kolları kelepçe gibi tüm bedenimi sarınca onun sıcak göğsüne dönüp burnumu boynuna yaslamamak için zor durdum.

Deniz, "Söylesene, Mücevher," diyerek beni kucağına aldığında itiraz edemedim. O gücü kendimde bulama. mıştım. Sırtım hâlâ ona dayalıyken havada zerre zerre uçuşan aklım pek de yerinde değildi. Sadece o ve sıcak. lığı vardı. Başımı geriye atıp geniş omzuna yaslandım. Bu, muazzam derecede güzel, anlatılamayacak bir hisli. "Onun kolları da böyle rahat mı?"

Göğsümün hemen altında birbirine kenetlediği elleriy. le güvendeydim, hiç olmadığım kadar rahattım. Pamuk. lara sarılsam, yünlerle sarmalansam bu rahatlığı elde ede. mezdim.

Hiçbir erkeğin bana böyle sarılacağına inanmıyordum. Deniz benim sahip olduğum en büyük okyanustu. Mavi-

ilgin her tonunda aşkı tadıyor, sarhoş oluyor, alaborayla parçalara ayrılsam da uyandığım karada göğe çevirdiğim başım yine onun maviliğiyle dönüyordu.

"Değildi," dediğimde saçlarımın her telini kokluyor ve öpücükler konduruyordu. Kimse, hiç kimse onunla bir olamazdı. Bambaşka bir duyguya sebep oluyordu tüm yaptıkları ve yapmadıkları. "Senin kolların kadar rahat değildi."

Kıkırtısı yeni bir deprem yaratırken gözlerimi yumdum. Ona boyun eğmekten başka bir seçeneğim yoktu.

"Biliyorum." Deniz saçlarımı sol omzumda toplayıp sağ omzumdaki tişörtün yakasını yavaşça indirdi. "Hissedebiliyorum, inkâr etmemen ne hoş," derken öptüğü omzumdan tüm bedenime bir ateş nüksetti. Yumuşak dudakları narince değiyor, ıslak bir hissi tepeden tırnağa bedenime yayıyordu.

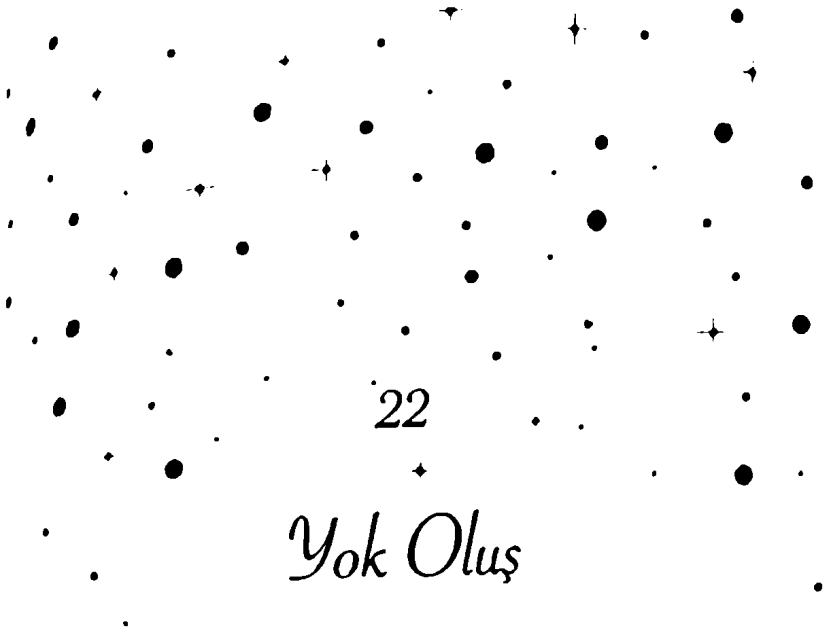
"Tadını bir kez aldım, bırakamamam hiç adil değil." Daha çok sinirli çıkan sesi kendine kızıyor gibiydi. "Seni kendime yasak kılmam mı neden oluyor buna, yoksa cidden bu kadar tatlı mısın?" Yeniden tenime değen dudakları daha uzun süre yapışıp kalmıştı omzumda. Çekilip burnunu sürttü öptüğü noktaya.

"Nefesin kesilecek diye ödüm kopuyor," dedi ve baştan çıkarıcı kıkırtısına kulak kabartan hislerime lanet ettim. "Böyle bir etkimin olduğunu hiç bilmiyordum. Ah, Mücevher..." Soğuk sulardan sıcak sulara atlamak dedikleri şey tam da buydu. "Sen gerçekten beni sınamak için doğmuşsun, Kehribar."

Nefessiz kalan bendim. Dokunuşlarıyla eriyen bendim. Üflese uçacak olan bendim. Öpünce renk değiştiren de bendim. Ve sınanan o muydu? Üstelik dediği kadar tatlı mıydım? Bu konuda en ufak bir fikrim yoktu.

"Kehribar..." Deniz bu kelimeyi bir meyveyi yer gibi keyifle, zevkle ve şehvet kırıntılarıyla fısıldıyordu, diliyle yalayıp geçtiği tenime. "Çok güzelsin, Kehribar. Doyamıyorum, bıkamıyorum." Nefesimi yeniden tutunca Deniz bir küfür savurdu. "Siktir nefes al, Kehribar."

Ben sen olduğun sürece nefes alamam ki, Safir. Kalbimi böyle ele geçirmiş, altın kaplı kanlı avuçlarınla dilediğin gibi oynarken, nasıl nefes alabilirdim? Üstelik acın bile beni senden vazgeçirmeye yetmezken, nefes almak ya da almamak çok da önemli gelmiyor, aksine dudaklarında son nefesimi verebilecek kadar gözü kara olduğumu hiçbir zaman bilemeyeceksin, kalp kıran.



22

Yok Oluş

Deniz'in nefes al demesi bir şeyi değiştirmiyordu. Onu duydukça, hissettikçe hava beni boğmaya başlıyordu. Nükseden gerginlik hızla bedenimde tırmanırken, birden fazla iğne kalbime saplanıyor gibiydi. Ucu renkli toplu iğneler kalbimi sızlatsa da duyumsayamayacak kadar uyuşmuştum. Yalpalayan ruhum, sersemlemiş bedenimi ele geçiren kış soğuğunu aralık bıraktığı kapıdan yavaşça içeri davet ederken, kendimi çoktan hazırlıksız yakalandığım savaşta yenilmeye mecbur bırakmıştım.

Üşüyor, titriyor, direnmiyor, aksine sadece teslim oluyordum. Karamsar tarafım ağır basıp geceden daha zifiri bir karanlığa karışıyordu.

Deniz'in göğsümün altında kenetlediği ellerine koyduğum ellerim ısıyı soğururken karanlığıma binlerce mum yakılmış gibiydi. Işıklarda oynaşan gölgeler bile korkutmaya yetiyorken, Deniz'in varlığıyla bir bir saklanıyorlardı geldikleri dipsiz resiflere. Ensemde bir tur daha atan ıslak dudakları omzuma yakın bir yerde duraklarken gerçekten tadımı almak istercesine sabit kalmıştı. O bölgeden ince ince çiseleyen yakıcı hisler tüm vücudumu felç etmiş-

çesine bir duyguyla kaplamıştı benliğimi.

"Senden uzak duramadığım için kendimden nefret ediyorum." Dudakları tenimden ayrılan Deniz'in fısıltısı öfke yüklüydü. "Ama doğru dürüst bunu bile beceremiyorum. Nefret edememekten de nefret ediyorum."

Deniz yanağını yanağıma dayayınca çok zıt bir konumdaydık. Ona uyum sağlamakta bocalamayan bedenim, duygularımı sömüren bir işgalciye benziyordu. Bana ait ne varsa Deniz'e veriyor, kırıntı dahi olsa yerde bırakmıyordu. Hayatla ödüllendirilmiş vadilerim, ölüme kucak açmış Tanrı'nın sunağına yatırılıp kanla yıkanıyordu. Yeşil, kırmızıya bulanırken güneş bile kızıl doğuyordu.

Derince bir nefes alıp yavaşça dudaklarımın arasından salıyordum, birbirine karışmış kokularımızın dans ettiği havaya. "Fazla nefret dolusun." Dudaklarımı dilimle ıslatırken Deniz'in kirpiklerinin titreşmesini hissedebiliyordum. "Etmesen olmaz mı? Hep aynı kalsan..." Bunu neden dediğimi bilmiyordum. Hiçbir şey olamıyorsak, en azından aynı kalmayı istiyordum. "Değişmesen..."

Ortalıktan toz olan Berk'in sağladığı mahremiyetin son günlerde Deniz'le aramda oluşan sorunların bir kısmının çözülmesinde yardımcı olması panzehir etkisi yaratmıştı. Gerçi çözülen sorun muydu bilinmez ama aralarında çürük tahtalar da olsa nehri geçmeye yarayan bir köprü kurduğu su götürmez bir gerçekti.

"Hangi Deniz'in kalmasını istiyorsun, Mücevher?" Deniz yanağını çekince beni baş başa bıraktığı ucu açık sorusunu kafamda eğip büksem de vereceğim cevabı nereye, nasıl bağlayacağımı kestiremiyordum.

"Kolay bir soru sordum güzelim." Aralık kalan kapımdan sızan soğuk, pencereden hafifçe vuran güneş ışığıyla birleşiyor, ılık bir ısı yanaklarımı yalayıp geçerken kışa

mat güneş kavurmasa da sıcağını hissettiriyordu.

Onun bacaklarının üstünde bebek gibi otururken hangi Deniz'i istediğimi net bir şekilde bilsem de söylemeye dilim varmıyordu. Tüm kan yüzümden çekilmiş, kuruyan dudaklarımı ıslatmama rağmen sesli dışa vuramadığım cümleler şımarıkça etrafa kaçışmış, yakalamaya çalıştıkça sıntarak elimden kurtulup buldukları köşelerde birikmiş tozların içinde birer birer kayboluyorlardı. Silikleşen kelimeler harf harf uçarak göğe uzanıyordu.

Tarifsiz uçurumlarda kendimi bulmak zaman almıyordu. Sorusu beni eziyordu. Asırlık bir ağacın devrilmesiyle ağır bir dalın altında kalmıştım sanki. Böylesine pervasız sorular benim gibi biri için oldukça acınasıydı. Yürekleri ağza getiren adam, yüreğimi yutmama neden olurken, günbegün içime işleyerek derin bir yara açıyordu bende. Kabuk tuttukça kaldırıyordu uzun kemikli düzgün parmaklarının ucundaki tırnakları, iyileşmesine fırsat vermeden iz bırakıyordu.

"Neden soruyorsun?" Buz parçası gibi batan kelimeleri aynı etkiyle ona sunamıyordum. "Bildiğini okurken fikrimi almıyorsun da, bunu sorman niye?"

Deniz yine ağzında bir şeyler gevelerken, bir anda beni koltukta altına alınca az kalsın çığlık atıyordum. Kollarıyla destek alıp bir el mesafe bıraktığı bedenlerimizi hızlı soluklarıyla çelik gibi dövüyordu.

"Niye cevaplamıyorsun?" Nefesini bilinçli olarak yüzüme üfleyince kıpırdamadan edemedim. Fazla tehlikeli görünen gülümsemesi mavi gözlerine kadar ulaşmış, hafifçe çizgiler oluşturarak küçülmesini sağlamıştı. "Çok..." Yeniden nefesini üfleyince başımı yana doğru omzuma yatırdım. Eliyle çenemi kavrayıp bizi yüz yüze getirince seslice yutkundum. "Korkaksın."

Çenemdeki eli çekilince havaya kaldırdığı tek kaşı, yana doğru büktüğü etli dudaklarıyla çok uygunsuz bir kitabın kapağı gibi görünüyordu. Oldukça ilgi çekiciydi. Merak uyandırıcı ve gizem kokuyordu. Ağzımı açıp bir şey diyecekken sadece bir hava salabilmiştim. Sürekli nefessiz kalmamı ciğerlerimin güçsüzlüğüne yormalıydım belki de.

"Sakin ol." Deniz'in tedirginliği allak bullak olan suratıyla belirginleşirken ağırlığını tek koluna verip burnunun kemerini sıktı. "İşim var seninle." Yeniden kolunu sol tarafımdaki boşluğa yerleştirip devam etti. "Biraz dayanıklı ol. İlerledikçe elimde kalacaksın." Diliyle ıslattığı dudakları tatlı bir parlaklık ile ahlaksız kırmızı bir ton kazanmıştı.

Kaşlarımı çattığımda Deniz'in tedirginliği azalmıştı. Konuyu değiştirmesi bendeki gerginliğin toza dönüşmesi için yeterli oluyordu. Sinirlendiğimde her ne olursa olsun duygularım bloke ediliyordu. "Bir kere ben dayanıklıyım! Elinde kalırmışım..." diye söylendiğimde Deniz alt dudağını ısırarak beni izliyordu. "Üstelik sakinim de! Ruh hastası mıyım ben, telkin veriyorsun!"

Üzerine kepenkler indirdiğim yarım su yüzüne çıkarken öfkeden kızardığıma emindim. Beni kırılacak kadar çelimsiz görmesi canımı sıkıyordu. O kadar da güçsüz değildim. Yıllardır onun dengesizliğine rağmen akıl sağlığımı koruyabiliyordum.

"Bir ruh hastasının altında, kolları arasında yatan başka bir ruh hastası..." Yanağında çukur bırakan gülümsemesi solup ciddi bir tavır alırken alt dudağını ısırıp yavaşça bıraktı. Bunları yaparken zaman öyle ağır işliyordu ki, görüntüler milyonlarca piksele ayrılıp yeniden canlanıyordu hayal dünyamda. Unutmuyor, kazıyordum çentikler

attığım ruhuma. "Oldukça ayartıcı ve..." Burnunu burnuma sürterken tane tane konuşuyordu. "Tüyler ürpertici."

Gürültülü nefesim onun hırıltılı soluğunda erirken kalımdaki baskısı artmıştı. Ya kolları ağrımıştı ya da tamamen üstümde yatmayı düşünüyordu. Deniz'in oldukça iri yapıda bir erkek olduğunu varsayarsak, heyecandan ve ağırlıktan gerçek anlamda ölebilirdim.

"Deniz..." Dudaklarım ona değerken burnu burnumu öpüyor gibiydi. "Berk gelebilir." Bu başkasına açıklayabileceğimiz bir durum değildi. Fazlasıyla nahoştu, ama daha da yakınlaşması için ona imtiyazlar verdiğim de bir gerçekti.

İtiraz dolu mırıltısı yükselirken bir an başını çekip kapıya odaklandı. "Siktir ettiğimi düşünürsek, yerleri öpmemek için mutfağı temizliyordur." Bana bakıp sağ gözünü kırpınca kalbim bin küsurlu bir sayıyı tek hamlede atmıştı. "Annesi olacak fettandan korkusuna dezenfekte ediyordur." Yeniden yaklaşırken uzak durmak isteyen birine benzemiyordu. "Nereden baksan yarım saat daha benimsin. Kirpiğinin ucundan göz bebeğine kadar."

Duraklamamı hissedince hızlı atan kalbimi idrak etmişti. "Um, birazdan o küçük kalbin durabilir korkak." Bir şekeri emercesine söylediği kelimeleri içime çekmem, balıklara atılan yemin suya değer değmez yenilmesi kadar hızlı oldu. "Neyse ki dudaklarına hava üfleyebilecek kadar yardımseverim Kehribar," dedi, seksi, yaramaz, ayartıcı ve serseri gibiydi.

O serserinin dudakları dudaklarımı bulur bulmaz gözlerim kendiliğinden kapanmış, ellerim yumuşak, altın sarısı saçlarına istemsizce gömülmüştü. Ona karşılık veremeden kalsam da küçük küçük öperek ona uymam gerektiğinin sinyallerini utanmazca veriyordu. Diliyle

dudaklarını keşfederken ilk kez öfke olmadan öpmenin ne olduğunu anlatır gibiydi. Beni istediğini hissettirirken, dudaklarım çoktan onun için aralanmıştı. İlk aşkımın, ilk arkadaşımın, sevdiğim tek adamın dudaklarında yok olu-şu tadan bir tanı olmak son isteğimin yerine gelmesi kadar sarhoş edici bir mutlulukla kuşatmıştı beni.

Hızlı olmayan öpüşmemiz birbirini tanımaya yönelikti sanki. Deniz kollarını vücuduma sardığında tamamen açıklığını bana vermişti. Bu rahatsız etmiyordu. Sadece soluğum şimdiden tükenmiş gibiydi. O ise, yeni başlamış gibi... Nefessiz kaldığımın belirtisi olan hırıltılı sesim onu hızlandırırken dudaklarımı ondan koparamıyordum. Deniz benden kopamıyordu.

Ellerimle saçlarını biraz çektiğimde yine hırıltılısıyla sarsılan göğsü yanlış sularda, dalgalı bir Deniz'le baş ettiğimi anlamama yetmişti. Onu bilinçsizce daha fazla öpmesi için yönlendirdiğimi sanıyordu. Ellerimi yumuşak saçlarından çekip yanaklarına koyduğumda durmasını sağlamaya çalışıyordum. Hafifçe dudaklarından ayrılarak, "Nefes alamıyorum, Deniz," dediğimde inip kalkan göğsü ve büyümüş gözbebekleri hâlâ dudaklarımdaydı. Deniz doymuyordu.

"Elimde kalacaksın." Bir kez daha öperek yapıştığı dudaklarımdan hoşnutsuzca birkaç saniye içerisinde ayrıldı. Alnını alnıma dayadığında gözlerini kapatıp nefesini ve daha çok kendini dizginlemeye çabalıyordu. "Kalmanı istiyorum. Sadece benim elimde kalmanı."

Dudaklarını diliyle yalayıp ıslattığında o parlak ışıltıya takıldı gözlerim. "Tahmin ettiğimden daha tatlıymışsın," dediğinde yanaklarım tüm yaşanılanların etkisiyle hak ettiği kızarıklığı ve yanmayı almıştı. Üzerimde sarılarak yatıyor olması, kalbimin fütursuzca sesli atması... Biliyor-

du, artık gizli diye bir şey kalmamıştı.

Tam anlamıyla yok olmuş, oyuncak hamur gibi istediği şekli almıştım, ince kıvrak şeritlerle yollar çizilmiş avuç içlerinde. Onun olmak benim için zor değildi. Fazlasıyla hırçın kalbim zaten söz dinlemeden ona kapılmıştı. Kapalı göz kapaklarının ardındaki mavi gözlerini gören ruhum içindeki siyah noktaları bile ezbere biliyorken, hiç zor değildi.

Çınlayan kapı zili çalarken Deniz'in gözleri açılmış, benim şaşkınlıkla büyüyen gözlerime takılmıştı. Endişe bedenimde kol gezerken, Berk'in ayak sesleri tek kişilik kıyamet korosunu ardından getiriyordu.

"Sonunda yemeklerimiz geldi! Ben bakıyorum kapıya." Berk'in şen şakrak sesini duyunca Deniz beni berabe-rinde kaldırıp bez bebek gibi koltukta oturmama yardım etti. Gürültüsüz, konuşmasız bir telaş hüküm sürüyordu aramızda. Koltuktan sarkıttığım bacaklarım işlevsiz bir uzuv gibiydi. Panikten Deniz'e dikkat kesilememiştim.

Berk'le siparişleri getiren genç çocuğun söyledikleri cümleler bir kulağımdan giriyor, diğerinden çıkıyordu. Buz kesen ellerimi kucağımda birleştirirken farkında olmadan parmaklarımla oynuyordum. Sarhoş gibiydim.

Deniz elleriyle yüzümü kavrayınca yine fazlasıyla tehlikeli bir biçimde yaklaşmıştı. İrkilip geri çekilmek istesem de izin vermiyordu. Gözleri dudaklarımda oyalanırken fısıldadı. "Sakin ol ve düşün." Hâlâ dudaklarımda onun ısısı, öpücükleri varken sakin olamıyordum. "Bu Deniz'i mi, eski Deniz'i mi istediğini düşün."

Kapı kapanırken Deniz yanaklarımı okşayarak geri çekilip arkasına yaslanmıştı. Poşet sesleri ile bir şarkının müziğini mırıldanan Berk salona girmeden olabildiğince toparlanıp koltuğa sinmiştim.

"Pizzalar geldi!" Berk havaya kaldırdığı poşeti sallarken bana göz kırptı. "Pırlantamın karnını doyurma vakti." Gözlerimi üzerinde gezdirince beline bağladığı pembe kalp desenli mutfak önlüğünün dizlerine kadar uzandığını gördüm.

"E, burada yiyelim bari." Bizden bir tepki alamayıp ela rengi gözlerini kısa da pek umursamamıştı.

Berk orta sehpaya bıraktığı poşetleri açmaya koyuldu. Koltukta kıpırdanıp ayağa kalkarken Deniz bileğimden yakaladı. Berk'in fark etmemesi için başımı ona çevirdiğimde dudaklarını *'düşün'* diyerek oynatmıştı. Diretmesi kalbime yeniden aşırı bir ritim verince tekrar yutkundum. Bileğimi ondan kurtardığımda hiçbir şeyden haberi olmayan Berk gülümseyip açtığı pizza kutusunu bize uzattı. Henüz başlamamış ihanetin yumruğu vicdanıma acımasızca iniyordu.

Dudaklarımı dilimle ıslattığımda Deniz'in tadını alabiliyor olmanın muhteşemliğine kandığımdan tuzlu deniz suyunun zararlı olmasını veyahut içilemeyecek olmasını önemsemiyordum. *Düşün* dediğinde olası kötü ihtimaller zincirine bir halka daha ekleyip yanlışa yanlışla gittiğimle alakalı zırvalıkları üretiyordum.

Düşünmek istemiyordum.

İçimdeki ses hayasızca paranoyaklaşan korku tınısıyla mutsuz bitecek bir sonu fısıldıyordu. Ama ne yazık ki kalbim ve ben onu dinlemeyecek kadar denize batmıştık, boğuklaşan fısıltısı baloncuklarla birlikte suda patlayıp karanlığa karışıyordu.

Onu dinlemeyeceğim beklentiyle yanan dudaklarımdaki aptalca sızıdan çok belliydi.



23

Hile

Berk'in uzattığı pizza kutusunu alırken kendimi elektrikli yılan balığı çarpmış gibi hissediyordum. Binlerce voltluk elektrik akımı bedenimi yakarken ruhumu denizin sularına bırakıyordum. Ona gitmenin ölüme eşdeğer olduğunu bilmekle, yaşamak aynı değildi. Günaha davet eden dudaklarında özümü bulurken, tamamen onun olmak isteyen sürekli gem vurduğum kalbim aydınlanacağına karanlığa gömülmüştü, arsızlıkla gümbürdeyen ilkel sesler keşfedilmemiş bir müziğin temellerini atıyordu. Bana özgü olsa da ilhamını Deniz'den alıyor, usul usul başlayan ritimler kıskıvrak ele geçirdiği bozguna uğramış benliğimi siyah bir örümcek ağıyla sarmalayıp kozasını örüyordu, ipek gibi ışıl ışıl parlayan gümüşi ipiyle.

Elimdeki kutuyla öylece durduğumu fark edip "Ben içeceklerle bardakları alsam iyi olur," derken kutuyu orta sehpaya bırakmıştım. Salondan çıkıp hızla mutfağa doğru ilerlerken düşünüyordum.

Durmaksızın düşünüyordum. Daha bir gün geçmeden Leyla'nın yanından gelen Deniz'i düşünüyordum. Leyla'nın kokusu gri bir duman gibi etrafını kaplayan Deniz'i

düşünüyordum. O kokuyu üzerinden atamadan beni öpen Deniz'i ve ona karşılık veren acınası kendimi düşünüyordum. Gözpınarlarım çiğ damlalarıyla dolarken içimdeki sıkıntının oluşturduğu korkunun eksilmeyip neden arttığını düşünüyordum.

Bu öyle bir korkuydu ki, beni bir köşeye saklanmaya itiyordu. Bir köşeye saklanıp başımı ellerimin arasına alarak günlerce çaresizlik içinde, sessizce ağlamamı isteyen bir korkuydu. Leyla gibi şeker kokmuyordu. Küf kokuyordu korkum. Eski, nemli, parçaları dökülmek üzere olan bir tahta parçasının üzerinde, günden güne yayılan küfe benzeyen, geçmişin çığlıklarını apansız atıp beni zindanlara kapatmaya çalışan bir korkuydu.

Ben korkuyordum.

Bilinçsizce girdiğim mutfakta öylesine dolapları açıp kaparken çınlayan sesler sadece vızıldamaktan ibaretti kulaklarımda. Öylesine kendi çatışmama kapılmıştım ki, arkamda beliren ani gölgeyle sıçrayıp kafamı dolabın kapağına çaparken bile korkunun beni bulduğunu sanıyordum. Ağzımdan dökülen inilti korku kusuyordu.

"Mücevher..." Nitekim Deniz'in sesi de haklı olduğumu ortaya çıkarmıştı. En büyük korkum Deniz ayaklanıp yanıma gelmişti. "İyi misin?"

Ona doğru dönmüş, acıyla yumduğum gözlerimi açıp başımı ovuşturuyordum. Davut heykeli gibi önümde dururken kafamı omzuma doğru yana eğmiş, hâlâ başımda gezinen elimle onu izliyordum. Korku, hiç bu kadar baştan çıkarıcı görünmemişti.

"İyiyim." Omzumdan kaldırdığım başımı dik tutarak gözlerimi mutfakta gezdirirken söyleyecek bir şeyler arıyordum. Ne bir bardak almıştım elime ne de bir içecek çıkarmıştım buzdolabından. Öfkenin hâkimiyet kurduğu

düşünce savaşımda beyin fırtınası geçirdiğimden, anlamsızca vakit öldürmüştüm korkumdan kaçarken.

"İçecekleri getirecektim. Sen niye geldin böyle sessiz sessiz? Korkuttun beni." İliklerime kadar mavinin Deniz tonunda boğulurken de korkuyordum.

Mavinin Deniz tonunda ölümden yaşama, yaşamdan aşka, aşktan acıya kadar her duygu kendi renklerine ayrılmıştı.

"Benden mi korktun?" Deniz gözlerini yüzümde dolaştırırken huzursuz görünüyordu. Belli belirsiz başımı sallayıp onaylarken heyecandan inip kalkan göğsüm normale dönmemeye ant içmişti.

"Korkmalısın da..." Deniz dudaklarını birbirine bastırıp üzerime doğru birkaç adımı hızla yürürken yaslandığım tezgâhla bütünleşmiştim. Ellerini üzerime eğilerek tezgâha dayarken mavi gözleri tehlike saçtığı parıltılarını cilalıyor, kamaştıran aydınlığı elmasın göz alıcı ışıltısını bile söndürüyordu. Safir, elmastan daha değerli hale gelirken, altın bir kez daha eriyordu. Onun buz mavisi bakışlarında hem donuyor hem eriyor, tezatlıklarla kuşatılıp öngöremediğim kaderle sınanıyordum.

Yüzlerimizin arasında kalan boşluk yok denecek kadar azdı. Sıcak bir nefes yüzüme üflenirken kalbim, cehennemi aratmayan turuncunun kırmızıda harlandığı kor alevlerle yanıyordu. Puslu düşünceler berraklığını Deniz'in günahkârlığında kaybetmişti. Karamsardım. Yağmurlu günün karamsarlıkla bezenmiş kararlık havası gün ışığını öldürdüğünü, Deniz'in elmacık kemiklerinin üzerine düşen kirpiklerinin gölgeleri arasından fısıldıyordu.

"Korkmalıyım," diyerek onu onayladığımda rahatsızlığı daha bir artmış, yüzündeki tüm kaslar gerilmişti. Belimin iki yanında duran elleri ise tezgâhın kavisli çıkıntısını kavrayıp sıkıyordu.

Deniz burnunu boynuma yaklaştırırken nefesimi yeniden tutuyordum. Boynumu koklayıp uzun nefeslerle içine çektiği havayı tenime üflerken ellerimle tişörtümün eteklerini çekiştiriyordum. İradem boynumdan usulca yanağıma çıkan Deniz'in burnuyla zorlanırken, artık devreye giren etli dudakları kalenin duvarındaki çıkıntılı, aşınmış taşı çoktan kırmıştı. Hem öpüyor, hem kokluyor, hem de aklımı tamamen karıştırıyordu.

Deniz hile yapıyordu.

Dudakları tüy kadar hafif öpücükleri yanağımdan çeneme indirirken hayatımda gördüğüm en cezbedici hileyi yapıyordu. Kanım damarlarımda fokurdayarak kaynıyordu. Deniz için kaynıyordum, yanıyordum, buharlaşarak mavi göğe yükselip yeniden ona dönüyordum. Ritüel bozulmadan tekrarlanırken itiraz edemiyordum. Tüm haklarım elimden alınmış, çiğnenmişti. Dudağımın kenarına bilerek denk getirdiği öpücüğü nefesimi hızlandırırken, benden uzaklaşmadan bir an yüzüme bakıp yarım bir gülümseme bahşetti buzlarla kaplı, kristal kalbime. Çıtırdama sesleri yükselirken, ince yarıkların arasından sızan kan, kristali kırmızıya boyuyordu. Müstesna kristal kırılırken oluşan muazzam görüntü, yanıltıcı güzelliğiyle ölümünü taçlandırıyordu.

Buzların muhafaza ettiği kristal kalp erirken, güneş gülümsemeli adam acımasızlığını sergilemekten çekinmiyor, kıymet bilmezliğini kusursuzluğunda görünmez kılıyordu.

"Hile yapıyorsun." Kelimeleri zorlukla söylerken Deniz'in gözleri kısılmıştı. "Düşün dedin, kork dedin." Dudaklarımı yalayıp titrek nefesimi havadan çok ona savurduğumda Deniz'in omuzlarındaki kaslar gerilirken, göğsü benim gibi soluksuz kalmışçasına inip kalkıyordu.

"Tüm dediklerini uyguluyorum. Ama sen hile yapıyorsun." Tişörtümden çektiğim elimi göğsüne dayadığımda Deniz'in kalbi benim aksime yavaş atıyordu. "Benim istediğim bu değil." Elimi tam kalbine denk getirirken bir değişim belirtisi arıyordum. Aradığımı bulamamanın verdiği hayal kırıklığı mecazen kullanılan cümlelerin derinliklerinden çekip aldığı ucu kanlı hançerini bana saplıyordu. Kanımı akıtan hançerin zümrütle süslenmiş kabzasını Deniz tutuyordu. Deniz bana asla iyi gelmeyecekti. Sadece zehirli bir elma olarak kalacaktı.

Yeşil yaprakların cömertçe örttüğü ağacın dalları arasından sarkan yasak meyveydi, Deniz. Yediğimde cennetten kovulacağımı, irademe teslim edileceğimi biliyordum. Ortada beni seven bir Âdem yoktu. Dünya'ya düştüğümde dudaklarımı dudaklarıyla kutsayıp elimden tutmayacaktı. Ve ben Havva değildim. Ama yasak meyveyi yemek istiyordum. Karşı koyamadığım adama kırılgan kalbim çoktan gitmişti. Ben yasak meyveyi yıllar önce yemiştim. Dünya'ya düşmek acı vericiydi. Onun için cehennemde yanmayı göze alabilecek kadar acı verici, elem doluydu puslu geleceğim.

"Deniz, sen bana kalbini asla veremezsin." Parmaklarım göğsünde oyalanırken tenindeki yangın ince ince artıyordu. "*Düşün* dediğinde zaten vazgeçmiştim, Deniz. Biz asla iyi olamayız."

Gözlerimden bir yaş firar edip yanağımdan zikzaklı bir yol çizerek, çenemin oyuntusundan boynuma süzülüyordu. "Doğru da değil." Sesim titrerken her gözyaşının yerini yenisi alıyordu. "Biz baştan yanlıştık."

Deniz aramızda duran elimi avuç içine alıp indirerek kollarını bana doladığında yüzümü göğsüne gömmüştüm. Ondan kaçmak, ona sığınmak demekti, benim gibi aciz biri için.

"Doğruların canı cehenneme," dediğinde hızlanan kalp atışları kulağımı işgal ediyor, teniyle temas halindeki kirpiklerim şaşkınlıkla kırpışıyordu. Her tel, ıslanmış gözlerimin içine batıyordu sanki. Benim kadar yüksek sesle atan kalbi ağlamamı şiddetlendirirken, saçlarımı okşayan Deniz ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Şşt... Sadece dinle." Başıma öpücük bırakırken diğer eli sırtımda usulca geziniyordu. Bir bebeği seven o şefkat dolu ellere benziyordu. "Kimin için attığını dinle, sulu göz. Ben hile yapmam, Mücevher." Sadece onu istiyordum. Kalbiyle, ruhuyla, her şeyiyle, hilelerle dolu olsa da yalnızca onu istiyordum. "Yanlışlar doğruları ezerken, yalnızca dinle."

Yanlışlar doğruları Deniz'le eziyordu. Kokusunu içime çekerken doğruların ve yanlışların ne olduğunu yeniden öğreniyordum. Yanlış olan bendim. Yasak elmayı yemiş, hataya bulanmıştım. Zift kadar karanlık ve yapış yapış bir hatanın pençesinde tek bildiğim doğruya tutunmaya çabalıyordum. Benim doğrularım bile Deniz'den ibaretti. Baştan aşağıya, tepeden tırnağa Deniz'dim. Kalbini bana açan Deniz'e *hayır* diyemeyecek kadar çaresizdim.

"Deniz," deyip yüzümü yasladığım göğsünden kaldırdığımda gözlerim her detayını inceliyor, kurudukça yanaklarımı geren yaşların dudaklarımda bıraktığı tuzun tadını alıyordum. "Hızlı atıyor." Gözlerim yeniden dolarken Deniz sarılmayı bırakıp sıcak avuçlarına yüzümü hapsetmişti.

Mavi gözleri fırtınalı bulutlarla kaplanmış, dudakları ateş üfleyen nefesine fırsat verebilmek için aralanmıştı. "Sana anlatabilmek öyle zor ki." Burnunu burnuma sürterken gözleri kapanıyordu. "Ve öyle zevkli ki." Dudakları dudaklarıma dokunurken metrelerce koşmuş, aldığım

her soluk ciğerlerimi yakıyormuş gibi hissediyordum.

"Eski Deniz olamayacak kadar geç kaldım. Geç kaldın. Hileyi sen başlattın." Deniz'in ani öpücüğüne yakalanırken karşılık vermeme gibi bir seçeneğim yoktu. Kollarım boynuna dolanırken, doğrulara *elveda* dememek elde değildi. Beni kendine bastırıp arada nefes almam için kopması dışında yanlış bir şey de yoktu.

"Deniz..." Deniz'in bana tanıdığı hava asla yetmeyecekti. Kalbim ritim bozarken, zamanda yitip gidiyordum. "Düşünürsem eski Deniz'i isterim." Cümlemi onu öperek bitirirken, saçları parmaklarımın arasında kıvrılıyor, ensesinde kalan elim onu kendime çekmemi kolaylaştırıyordu.

Deniz bacaklarımdan kavrayıp beni tezgâha oturturken sadece hırıldayıp daha fazlasına sahip olmanın yollarını arıyordu. "Çok geç." Deniz'in fısıltılı sesi ruhuma bile gem vurmuştu. Dudakları göz kapaklarımı dahi öperken mırıldanıyordu. "O pisliğe geri dönmem için çok geç, kıymetlim." Deniz'e kapılırken geç veya erken olanın ne olduğu ortadaydı. Onun beni sevmesi geç, benim ona teslim olmam için erkendi.

Bir kez daha kazanmasına göz yumarken gelecğin ne getireceğinden, hangi fırtınayı koparacağından haberimiz yoktu.

Görüp görebileceğimiz en büyük fırtına zaten kopmuştu. Deniz beni kana kana içerken, aşkı yudum yudum tadıyordu henüz. Benim yasak elmam beni zehirliyordu. Ölmek için fazla istekli bir kurbandım. Fazla saf bir âşıktım.

Hiçbir zaman azla yetinmeyen Mücevher, tam manasıyla eksiksiz bir aptaldı. Kendi ışığını Deniz'de söndürecek kadar ümitsiz bir vakaydı.

24

Alevden Dalgalar

Sıcak gün ışığı gittikçe azalırken, üşüyen ellerimi ısıtmak için uzattığım Deniz silikleşiyordu. Ona bu denli yaklaşmama rağmen içimdeki kasvetli sızı damla damla artıyor, tuz ve yosun kokan nefesi dudaklarımı yakarken kalbim gram ısınmıyordu. Eksik olan parçalar tamamlanmış gibi gelmiyordu. Soruların esir ettiği beynim kontrolü duygularıma bırakmakta hata ediyordu. Her hatanın bedeli oluyordu. En büyük hatam tarafından hilelerle aldatılırken, sonucunun neye mâl olacağını bilemiyordum.

Deniz'in sıcak dudaklarını öpmek cennette bir gün geçirmekten farksızdı. Kolları bedenimi kusursuzca sararken, hatamın mükemmelliğe tezat bir kötülükle bezenmiş olması ayrı bir ironiydi. Deniz'in bana olan koruma takıntısı zamanla sahiplenmeye dönüşünce bambaşka bir ikili olmuştuk. Ne arkadaştık ne de sevgili. Aramızdaki şeffaf buz tabakası günden güne erir diye düşünüyordum oysaki.

Kalbim endişeyle teklerken Deniz'den ayrılan dudaklarım pişmanlıkla acıyor, çığlık atıyordu. Saklanmak için köşe arayan Mücevher'in aniden bastıran yağmurla sınl-

sıkılam olması da tamamen şanstı. Mücevher'in karşısına yağmurla beslenen bir adam çıkmıştı. Deniz, beni kurutmaktan asla çekinmiyordu. Beni tüketmek için doğmuş olmalıydı. Mavi gözlerine ulaşan bakışlarım utançla farklı yerlere kayarken yine onda takılı kalıyordu. Ensesinde birbirine kenetlenmiş ellerimi çözerken yanaklarım alev alev yanıyordu. Kaçıp koşabildiğim kadar uzağa gitmek için çırpınan bacaklarım Deniz'e dolanmışken ikilemlerimin başını koparmak istiyordum. Bataklığa düşmüş ördek yavrusu gibi çırpınıyordum, ancak daha derine çekilmekten kurtulamıyordum.

"Düşünüyorsun." Deniz ellerini tişörtümün içinden çekip yanaklarımı avuçlamıştı. "Düşünme diyorum bu sefer!" Asıl *'bu sefer'* onun dediğini yapmamalıydım. "Düşünmeni yasaklıyorum!" Sesi şiddetiyle bardakları kırsa umurum olmayacaktı. "Benimsin! Ben sıkılana kadar benimsin!"

"Senin miyim?" Deniz yüzümü avuç içinde sıkarken, mavi gözlerinde siyah şimşekler çakıyordu. "Değilim! Sen kafayı yemişsin!" Sinirden gözlerim dolarken Deniz'in ürkütücü kahkahası mutfakta yankılanıyordu. "Düşünmem yok yasak! Delirmişsin sen."

Deniz dudaklarını ıslatırken gülmeyi kesmişti. "Senin yüzünden..." Yüzüme yaklaşırken başımı çevirmeye çalışsam da güçlü elleri izin vermiyordu. "Ben sana gelmeye çalıştıkça kaçıyorsun! Delirtiyorsun beni."

Avuç içleri kor alevlerle yüzümü yakarken, kararlılığım dirayetimi un ufak ediyordu. "Deniz kendine yeni bir oyuncak bul." Elleri yanaklarımdan çekilirken derin bir nefes aldım. "Sıkıldığında senin gibi önemsemeyip ardına bakmayacak bir oyuncak bul."

Deniz iki adım geri atıp uzaklaşırken, gözleri mavi

alevlerle yanıyordu. Kusamadığı öfkesi parça parça onu ele geçiriyordu. Bana olan öfkesini çıkaracak yer arıyordu. "Tüm sorun bu aslında." Deniz'in dudakları gerilirken arkasını dönüp mutfaktaki masaya kollarını dayayarak eğildi. Sırtındaki kaslar belirginleşirken, iri gövdesi ürkmeme neden oluyordu. "Sıkıldığımda seni bırakacak olmamı sorun ediyorsun, çünkü korkuyorsun."

Tezgâhın kenarlarını ellerimle sıkarken Deniz'in kastettiği şey beni rahatsız ediyordu.

"Gittiğimde yalnız kalırsın diye korkuyorsun." Boğazımdaki yumru büyürken nasıl bir adama âşık olduğumu daha net görebiliyordum. Masadan kollarını çekip dikleşen Deniz bana dönerken başını iki yana sallıyordu. "Tahmin ettiğimden daha korkaksın. Her an yanında olmamı kalbine tercih edebilecek kadar korkaksın!"

"Deniz." İsmini cansızlıkla mırıldanırken dolan gözlerimi kapattım. "Sorun yalnız kalmam değil..."

Sorun sensiz kalmam. Sorun sana havaya muhtaç ciğerlerim gibi ihtiyaç duymam. Sorun gözlerimi yumduğumda dahi zihnimde beliren safirlerini bir daha görememek. Deniz'in adını sesleri yaklaşırken gözlerimi açamıyordum. Eğer gözlerimi açarsam düşen her damlada lanet olası gururum yüzünden rengârenk bir Mücevher olurdum.

"Sorun ne, Mücevher?"

Deniz bedenimi kollarıyla sararken kapalı gözlerimin kenarlarından yaşlar sızıyordu. Sıcaklığına alışkın vücudum gevşerken hislerim aynı hızla geriliyordu. Başını göğsüne yasladığımda ne derse desin alınmayacak kadar utanmaz Mücevher kokusunu içine çekiyordu. "Bana mı güvenmiyorsun? Pekâlâ, senin yerinde olsam ben de bana güvenmezdim."

Deniz'e küçük bir hıçkırıkla kıkırdarken gözyaşlarını

süzülüp tenine karışıyordu. "Ama sen bana güvenirsin kıymetlim. Saf ve aptal, güzel ve çirkin, tatlı ve acı Müjgan her bana daima güvenir."

Dudaklarım tuzlu yaşlarla ıslanırken başımı göğsünden çekip gözlerimi açarak ona baktığımda güvendiğim adamın ne kadar güvenilmez olduğunu biliyordum. "Güvenilmeyecek kadar serserisin." Deniz gözlerini devirip 'şu meseleʼ derken omzumu silktim. "Leyla'nın yanından gelip bana ettiğin teklifle aramızda olanlar bambaşka şeyler."

"Ne olduğumu sakladığımı hatırlamıyorum."

"Deniz ben senin dışında doğru düzgün sadece Berk'i tanıdım." Berk aklıma gelirken dakikalardır bizi merak etmeyişini pizzalara borçluyduk.

Deniz'in gözleri kısılıp küçücük mavi bir ışıltıya dönüşmüştü. "Burak'ı unutmayalım. O daha cezasının geri kalanını ödemedi."

Gözlerim onun aksine irileşmişti. "Kin tutmaktan vazgeç! Arkadaş olmak istiyordu ve sen onu yumrukladın!"

Deniz alt dudağını ısırırken normalleşen göz bebekleri masumluğu simgeleyen harelerle çevrelenmişti. "Yerleri öpmek istiyordu."

"Yerleri öpmek istemiyordu! Ayrıca şu cümleyi kurmaktan da vazgeç!"

"Fazla bağırıyorsun kindar bir adama." Deniz alt dudağını ısırıp yavaşça bırakırken ferah nefesini dudaklarına üflüyordu. "Yerleri meraklılarına öptürüyorum." Küçük bir öpücüğü üst dudağıma bırakırken, burnunu burnuma sürttü. "Evet, yanlış ama günahımı seni öperek temizliyorum. Her şey karşılıklı, her şey dengeli."

"Dengesiz olan sensin! Yerleri öpmeye meraklı olan da yok!" Karşı çıkma isteğim gitgide artıyordu.

Deniz yorulmuş gibiydi tavırlarımdan. "Sen öpmüyorsun ya yerleri... Öpenler müdavimi olmuş, tekrar tekrar öptür diyorlar." Deniz yüzümü yeniden avuçları arasına aldığında bile ben *yerleri öpmeyi kim sever* diye düşünüyordum.

"Acımasızsın." Parmak uçları zarifçe yanaklarımı okşuyordu. Sol gözünü kırpıp gülümseyen yüzünü cömertçe bana sunduğunda yüzünü tırmalama isteğim kabarmıştı. Mükemmel yüzünde benden izler taşımasını isterdim ve bunu başkalarının görmesinden utanmazdım.

"Merhametlisin," dediğinde çenemi tutarak yüzümü kendine çekti, alnımı ıslattığı dudaklarıyla öperken yüzünü tırmalamanın haksızlık olduğu bir gerçekti. Yüzü usta bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına tapılası, detaylarına sakladığı işçiliğiyle muazzamdı.

"Çok kindarsın. Ayrıca bencilsin," dedim, anlık gelen deli cesaretimle.

Yukarı doğru kıvrılan üst dudağındaki alaycılığı dudaklarıma yapışarak yok olmuştu. Öpmek yerine öylece duruyor, beni kışkırtacak kadar sınırlarımı zorluyordu. "Asi ve..." Etli dudakları kıpırdarken sakin ve çıldırtıcıydı. "Uysalsın. Bana koşmak yerine yürüyecek kadar da ağırkanlısın."

"Ben mi ağırkanlıyım? Hem sana gelmek istediğimi nereden biliyorsun? Belki de yerleri öptürdüğün adamlardan birine gitmek istiyorumdur?"

Deniz'in dudakları haylazca beni öpmeye başladığında dişlerini dudağıma geçirdi. Acıya karışan heyecan kalbimi tekletirken, Deniz benden uzaklaşmış, uslanmaz sırıtışı kahrolası yüzünü yeniden kaplamıştı. "Gitmeyeceğini biliyoruz. Neden Deniz'i dalgalandırıyorsun?"

Belki de mezarımı kazıyorumdur, diyen içimdeki sesin

üzerine kapıları kapatıp kilitlerken Deniz'in o çirkin iç sesi takdir eden davranışlarıyla gerçek bir kaybedendim. Kaybederken bile mutlu olabilen Mücevher, modern Pollyannalığın nirvanasını yaşıyordu.

"Dudağımı ısırdın," dedim, ağzımdaki kan tadıyla yüzümü buruşturarak. Deniz dudaklarını öne doğru uzatıp beni izlerken eğleniyor gibiydi.

"Biraz kanamış olsa da iyisin. Sonuçta ben kanattım." Utanıp kızarmama fırsat tanımadan dudaklarımı yeniden öpmesi, diğer öpüşmemize kıyasla daha yavaş ve yumuşaktı. Kendi kanımın tadı ondan bana bulaşırken rahatsız olmuyor, hem istiyor, hem reddediyor, hem de onsuz yapamıyordum.

Deniz dudaklarını zorlukla dudaklarımdan çekti. Ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi açmamla beraber bir küfrü ağzından kaçırıvermişti. "Geçmiş olsun öpücüğü diye başladım fakat..." Seslice soluk alırken yüzü allak bullak olmuştu. "Az kalsın hastayı kaybediyorduk. Öptüğümde ölecekmişsin gibi geliyor. Mücevher seni kendime alıştırmam gerek."

"Deniz!" Kaşlarımı çatıp utanmazlığına kızarken Deniz'in kaçamak öpücükleri hariç yine ansızın durulmuştuk. Adam beni kandırmayı stratejik olarak oturttuğu tezgâhla ve kelimeleriyle kolayca başarabiliyordu. Tüm kaçış noktalarımı etkisiz hale getiriyordu.

"Ne? Babamla annem yanımda öpüşürken çekinmiyorlar. Ama sen? Yüzünün fotoğrafını çekmek lazım. Bu hangi renk diye düşünüyorum! Bak cidden alışman gerek."

"Deniz... Deniz ben ilk kez birini öpüyorum. Bu çok tuhaf." Deniz yanaklarımı serbest bırakıp kollarını belime doladığında midem altüst olmuştu. "Sen ve ben..." Cüm-

lenin kalanı kılçık misali boğazıma takılıyordu.

"İmkânsız mı?" Başımı sallarken, *nerede benim kumum* diye aranan deve kuşuna benziyordum. "İyi, aynı şeyleri düşünebiliyormuşuz."

Kafam karışırken ellerimi Deniz'in omzuna yerleştirdim. "Ne demek bu?"

Deniz sıkkınca yanaklarını şişirdiğinde belli belirsiz kızarmıştı. "Deniz, kızardın! Yanakların pembe pembe oldu." Elimin birini yanağına koyarken yükselen ısısını hissedebiliyordum. "Deniz, pembe pembe ve sıcaksın!"

"Erkek adama *pembe pembe oldun* denmez, Mücevher." Deniz burnunu kırıştırırken kıkırdadım. "Asıl konuya gelirsek seni ilk gördüğüm andan beri sahiplenmiştim, bir gün bu duruma gelir miyiz diye düşünüyordum."

"Beni ilk gördüğün an annenin yanındaydın, hiç dost canlısı da değildin." Deniz gibi somurtup dudaklarımı büzdüm. "Bu kız çok kısa ve sarı gözlü demiştin, Deniz!"

Deniz gözlerini devirirken, mavi bir dalga etrafı yıkıyor gibiydi. "Yarım santim boyunla karıncalardan azıcık uzundun. Üstelik gözlerinin rengi değişik." Elimi yanağından çekip homurdandım. "Yine de seni sahiplendim, Mücevher! Alınma ama hâlâ kısasın. Pekâlâ orta boylusun."

"Aman ne çok sevindim orta boylu olduğuma."

"Alınıyorsun işte. Hem sana soğuk değildim." Başımı omzuma doğru eğerken Deniz geçmişe yoğunlaşmış, gülümsemesinin bahşettiği gamzesini ortaya çıkarmıştı. "Hatırlasana, babamın sana yaptırdığı kulübeye ne bulursam taşıyordum. Avlanıyordum senin için."

"Deniz bana kurbağa ve çekirge getiriyordun! Senin yüzünden kulübeyi ilaçlatmışlardı." Başımı düzeltirken geçmiş kalın bir urganla beni de içine çekiyordu. "Kulü-

beyi de ağaç ev istedim diye yapmışlardı. Babam tırmanırken düşebileceğim kuruntusu yüzünden ağaç eve izin vermemişti."

"Sana bir şey olmasını istemiyor."

Deniz'in kolları sıkılaşırken sızlayan alt dudağımı yalayıp yine kan tadı almak yüzümü ekşitmişti. Sevdiğim adam zarar verip onarıyor ve her halükarda beni kazanıyor, kalbimi kendi ateşiyle yakıyordu. Fakat babamın Deniz'le olan ilginç yakınlığıma tepkisi ne olurdu tahmin edememek ellerimi buz kestiriyordu.

"Odana çıktığım için arada gözleri dönüyor. Baban seni benden kıskanıyor."

"Saçmalama Deniz." Dudaklarımı birbirine bastırıp gülme isteğimi bastırdım. "Um, sadece arkadaş olmamız dışında bir de kardeş olmamıza izin veriyor. Deniz, babam seni sevse de güvenmiyor." Deniz itiraz edecek gibi olsa da engelledim. "Kalbimin kırılmaması ve bağlarımızın kopmaması için kendince böyle kurgulamış."

Kendi kızıysa o kuralı ilk günden bozmuştu.

"Benim de seni evlenene kadar korumamı, hiçbir şey olmamış gibi lavuğun birine teslim etmemi istediğinin farkındayım." Başımı sallarken elleriyle aniden tutmuştu. "Onaylamasana kızım! Ölsem dirilir evleneceğin lavuğa yerleri öptürürüm! Bazen babana da yerleri öptürmek lazım. Akıllansın ihtiyar."

"Sen kendini aştın. Tebrikler Deniz."

"Bir de yanımda olmayan damattan, olmayan torunları konuştuklarında parkelerde babanla annenin suratını görüyorum. O Füsun cadısı da seni sıkıştırıp bir işler çevirdiğinde deli oluyorum."

"Yerleri bana da öptürdüğünü hayal ediyor musun? Bir eksik ben kalmışım da."

Deniz in üst dudağı yukarı kıvrılırken hayalini kurduğu görüntü gözlerini bürümüştü adeta. "Rüyalarımın etkisini biliyorsun. Genelde seni ben öpüyorum hayallerimde. Cesur olsam da sana kıyabileceğimi sanmıyorum."

"Saptıkın sen."

"Hayal gücüme karışmayı derhal bırak ve kararını söyle."

* * *

Asıl soru kararımın doğuracağı bilinmezliğe gebe geleceğimin veri geldiğinde önüme zarlarla atacağı kaderimdi. Beni beklenmedik anlarda sarıp sarmalayan alevden dalgaların kıskıvrak yakaladığı bedenimin içinde düzensizce çırpınan kalbimin ne durumda olacağıyla ilgiliydi mesele. Ve tüm illüzyon sona erdiğinde geriye kalanların yaşamama yetemeyeceğinin farkındaydım. Verdiğim savaş kalbimi talan ederken, dudaklarımda izini taşıdığım adamın zaferle beni yenmesine göz yumuyor, yenilginin tadına varıyordum. Uğuldayan kulaklarıma esir olmuş adı tekerleme misali okunurken; hayattan çoktan kopmuş, yasak elmanın tatlı-ekşi lezzetiyle kendimden geçmiştim.

"Mücevher..." Babamın sesiyle gözlerimi kırpıştırdım. Anneminse meraklı bakışları üzerimde geziniyordu. "Geldiğimden beri dalgınsın."

"Ah... Evet, dalmışım." Dudaklarımı dilimle ıslattığımda aklıma gelen Deniz'le yanaklarımın yanması bir oldu. "Yarın..." Duraklayıp kuruyan boğazımı yutkunarak ıslattıktan sonra devam ettim. "Yarın sınavlarım var." Gözlerimi kaçırıp her gün gördüğüm duvarları seyrederken, doğal davranmaya çalışıyordum. Doğal olmaya çalışıp çuvallıyordum üstelik.

Babam, "Sınav için mi renkten renge giriyorsun?" de-

dığında, elim yanağıma gitti. Deniz'i kafamdan bir süreliğine kışkışlamalı, trafik levhasına dönüşmekten vazgeçmeliydim. "Var sende bir değişiklik." Babamın kinayeli cümlesiyle seslice tekrar yutkundum. "Çıkar ama kokusu."

"Yok, bir şey," diyerek kısık bir sesle mırıldandım. Üzerimde buram buram tüten koku Deniz'in sıcak kolları gibi etrafımı kaplamış, mavilere boyamıştı bedenimi.

Annem hoş bir kıkırtıyı ağzından salıverdiğinde duvarda gezinen gözlerimi ona çevirmiştim. Parlayan kahveleri, benim şaşkın hareketlerimi neşeyle izliyordu. "Kesinlikle bir koku var, Kemal ama oldukça tatlı bir koku bu." Annem bacak bacak üstüne atarken, siyah elbisesinin eteğini düzeltiyordu. "Çok yakıcı bir koku. Bayılırım bu havaya, bu kokuya."

Ağzım şaşkınlıkla aralanmıştı. İnceden kulaklarıma işittirilen kelimeleri anlamayan babam itirazla mırıldanıyordu. "Bu havaya mı? Neslişah sen yaz aylarını seversin, kıştan nefret edersin."

Annem dilini dudaklarında gezdirip bana göz kırparken babama baktı. "Öyle, yaz aylarını seviyorum, ama bu kış biraz sıcak geçecek."

Yanağımdaki elimi alnıma çıkardığımda bir not arıyordum işin aslı. Mesela, *'âşık oldum, karşılık gördüm, Deniz beni istiyor'* gibilerinden bir not.

Ayağa kalktığımda yüzüme seviyeli gülümsemelerimden birini yapıştırdım. "Ders çalışıp yatacağım ben. İyi geceler." Salondan çıkıp antreyi geçerken kalbim hızla çarpıyordu. Merdiven basamaklarında çınlayan adımlarım kalp atışlarımın gerisinde kalıyor, yıkanmama rağmen Deniz'in üzerime sindirdiği tuzlu denizin yosun kokusunu duyumsuyordum. Bana verdiği süreyle ilgili tek

kelime etmeden eve bırakması, kararımı söyleyene kadar öpmeyeceği, hile veya hamle yapmayacak oluşu eski Deniz'in aksi davranışlardı.

Deniz beni istiyordu ve ben çok istediğim adamdan kaçıyordum.

Oda kapımı açıp yatağıma uzanırken kalbim gümbürdemeye devam ediyor, nefesim tükeniyordu. Onun bana ait olmasını tüm hayallerime tercih edebilecek bir kızdım. Ruhumu dalgalarında yakıp kalbimi kül dahi edebilirdim. Deniz'in geçmişimde ve geleceğimde ebedi olmasını istiyordum. Sıkılmamasını, sonsuzca sevmesini arzu ediyordum. Benim kalbim onu sonsuz bir zaman diliminin, her dakikasında seviyor, bıkmıyor, usanmadan bekliyordu.

Takıntı, aşk, tutku... Hiçbir kelime Deniz'in bendeki yerini tanımlayamıyordu. Aksine kelimeler Deniz yokken eksikti. Komodinin üstündeki telefonuma gelen mesaj sesiyle sıçrarken korkaklığıma yine lanet edip telefonu elime aldım. Gelen mesajı okurken telefon şaşkınlıktan yüzüme düşmüş, burnumun sızısıyla gözlerim dolmuştu.

'Uyuma sakın. Sana yeniden mesaj attığımda mutfak kapısını açmaya gel.'

İkinci mesaj sesinin şimdi gelmemesi için dua ediyordum.

'Hile değil bu! Uyuyamıyorum sensiz. Ayrıca kapıyı açmamayı düşünme, evin önündeyim.'

Burnumu ovuşturup gözlerimi yumdum. Sanırım ben de onsuz uyuyamıyordum. Sanırım kararımı çoktan vermiştim ve o da bunu biliyordu. Sanırım hayatımı ele geçiyor, tüm kontrolü kendinde topluyordu. Pişman olacağımı bile bile ona sırılsıklam âşık olma evresini geçmiş, yanma dönemime girmiştim. Gözlerimi açtığımda tavanımı süsleyen parlak sahte yıldızların yerini safir mavisi

gözler alıyordu.

Evrenin en uzak köşesindeki yıldız, âşık olduğu güneşe cılız ışığıyla ulaşmaya çabalıyordu. Milyonlarca yıldızın içinde kendini belli edebilir miydi?

25

Tanrı Misafiri

Mutfak kapısının önünde elim kapı kulpunda bekliyordum. Uyuyan ailemin beni bu durumda görmesi ihtimali tedirginliğimi perçinliyor, korkumu en tepeye tırmandırıyordu. Gerçi eve yabancı birini almıyordum. Sol elimi yanağıma yerleştirdiğimde artan vücut ısım beni yalanlıyordu.

Şu an bir adamı izinsiz eve alıyorsun.

Deniz ile yaşayacağım her şey yasaklıydı. Birilerinin dayatmasına ihtiyacım yoktu. Kendime sürekli hatırlattığım bir uyarıydı. Deniz'in büyüsüne kapılan fazla yaşamıyordu. Yıllardır onunla olmama rağmen bağışıklık kazanamamıştım. Safir gözlü adamın hastalığı beni bitiriyordu. Kapıya duyabileceğim şekilde iki kere vurulunca silkelendim. Elimi yanağımdan çekip verdiğim kararın ne olursa olsun arkasında durmam gerektiğiyle alakalı telkinlerimi kestim.

Verdiğim karar kesinkes akla ziyandı.

Yavaşça açtığım kapı sabırsız Deniz sayesinde tüm soğuğu içeriye davetsizce almıştı. Bahçeye inen merdivenlerde bekleyen başka bir davetsiz fazlasıyla kalbimi hız-

landırıyordu. Yıpranmış koyu mavi kotunun ceplerine soktuğu elleri ve geriye attığı geniş omuzlarıyla gökten düşmüş günahkâr bir melek gibiydi.

Tek eksiği hiç ihtiyaç duymayacağı kanatlarıydı.

"Kapının kulpunu dakikalarca tuttuğunda önce gitmeyi düşündüm." Gözleri kısılıp hilal şeklini almıştı. Kirpiklerinin arasında gece mavisine bürünen gözlerinin rengi siyahtan daha gizemliydi. "Ama açma ihtimalin burada kalmayı geç, kök salmama yetebilirdi."

Kapı pervazında durmaktan felç geçirecek kadar üşüyen yüzüm karıncalanıyor, apansız esen güz rüzgârı da açık saçlarımı gözlerimin önünü kapatırcasına uçuruyordu. Yutkunup "Kendime zaman tanıdım," dediğimde tek kaşı havalanmış, kıstığı gözleri açılmıştı. Kollarımı birbirine dolayıp ısınmak için ovuşturdum. "Kapıyı açmasaydım teklifine *hayır* demiş olacaktım."

"Açtığına göre?" Deniz bir merdiven basamağını çıkıp burun hizama geldi.

"Bunun evet anlamına geliyor olması gerek." Aldığım kararı enine boyuna düşünmediğimden değildi *evet* demem. Sürekli düşünmekten hayal dünyamda takılı kalmıştım. Gerçekleri yaşamak orada olmaktan daha iyiydi. Sonucu ne olursa olsun yaşamak istiyordum onu. "Yarını beklemeye gerek yok demek istediğim."

Deniz kollarımı çözüp ona eğilmemi sağladı. Uzun boyu bir basamak altta olmasından kaynaklı benden kısaymış izlenimi yaratıyordu ve o bunu halletmiş sayılırdı. Boşta olan vücudum destek almak adına alınlarımızı birleştirmişti. Burnunu burnuma belli belirsiz sürttü, hep yaptığı gibi. "*Evet* dediğine göre donmaktan vazgeçelim."

Onu duymazdan gelip aklımdan geçenleri dosdoğru söyledim. "Aslında üşüyorum." Deniz *biliyordum* tarzın-

da bir şeyler geveliyordu. "Bir o kadar da yanıyorum. Hiç anlatamadığın bir hissi yaşadın mı, Deniz?"

Sorumu beklemediği afallamış ifadesinden kitap gibi okunuyordu, fakat bilmediğim kelimelere rastladığımda oluşan muğlâk duyguyla sarmalanmıştım. Deniz'i asla net okuyamayacak, gizemini çözemeyecektim.

Gözlerini yumdu. "Anlatabilseydin adı his olmazdı kıymetlim. Adını koyamadığım binlerce his var bende. Yaşadım, yaşıyorum, yaşayacağım. Sadece görmezden geliyorum güçlü kalmak uğruna." Ansızın açtığı gözleri irkilmeme yetmişti. Safir taşının dahi böylesi bir parlaklığa sahip olduğunu sanmıyordum. Dudakları döktüğü kelimeleri sihirle savuruyordu, karanlık kalbimin ateşle kavurduğu köşesine.

Birkaç saniye öylece durdum. "Davetsiz misafir daha fazla üşümemeli." Ardından Deniz'in alnına yapıştırdığım alnımı çekip onu ve kendimi evin sıcağına bıraktım.

* * *

"Bu oldukça tuhaf," dedim, ciddi ciddi tuhaf olduğunu vurgulamaktan gocunmadım. "Çok tuhaf hatta," diye de ekledim, şaşkınlığımı bir üst kademeye taşırken.

Deniz'in eli karnımda geziniyor, sıcaklığını o noktadan tüm bedenime yayıyordu. "Lütfen bana hayatımızda tuhaf olmayan bir şeyler söyle." Başım yastık yerine Deniz'in kolundaydı. Evet demeden önce de böyleydik. Hem bağlı, hem özgür, hem iç içe, hem koyun koyunaydık.

Toprağımsı kokusunu soludum. Duygularım teker teker yeşerirken kalbimde filizlenen adama teslim olmuştum. "Deniz her zaman tuhaftık. Peki ya şimdi? Tüm düzeni bozduk."

Karnımda gezinen eli durdu. "Kimseye hesap vermek

zorunda değiliz. Var olan düzeni değiştirdik. Tümden bozmadık." Karanlığa rağmen parlayan gözlerine çevirdim şüphe tohumları serpilmiş bakışlarımı. "Üstelik aramızdakileri birilerinin bilmesine ihtiyacımız yok."

Aramızdakiler... İsimsiz, önemsiz bir olaydan bahsedercesine konuşmuştu.

Kırgınlığımı sessiz çığlığımda gizlemek epey zordu. "Kimse bilmeyecek yani?" Başını hafifçe salladığında hoşnut olmadığım cevabı almıştım. "Biz neyi deniyoruz, Deniz?" Belki de o bile bilmiyordu. Görünüşü yanıltıcı adam yanlışın ta kendisiydi. Yanlış adamın görünüşü harikuladeydi. Damakta eriyen çikolatayı anlatmak kadar imkânsızdı.

Mesela yüzü ay ışığının etkisiyle daha can yakıcı görünüyordu. Dolgun dudakları soğuktan çatlayıp yara olsa da güzelliğini kusursuzlukla tamamlıyordu. Elmacık kemiklerine vuran zayıf parlaklık ilahi bir varlıkla konuşuyormuşum gibi hissettiriyor, dağılmış sarı saç tutamları dokunmak için başlı başına sebepler yaratıyordu. Deniz'i beğenmezdiniz. Onu sadece kendinize ait kılmak isterdiniz. Deniz Atasoy; her kadının arzu ettiği adamlardandı. O, talep edilmek adına vardı. İstediği kadını seçebilme hakkına doğuştan sahipti. Ne istiyorsa altın kaplı avuç içlerine Tanrı tarafından bahşedilmiş, muazzam bedeni tılsımlarla kutsanmıştı. Bozulması zor bir büyü, kırılması imkânsız bir mühürdü. Ancak Tanrı yıkardı eşsiz gücünü.

O, aynı zamanda doğuştan şanslı olanlardandı. Parmağını şıklatıp şımarıklık yapmaya devam edeceklerdendi.

İstediği şimdilik bendim. Ve ne yazık ki bunu da kolayca kazanmıştı.

Burnundan sesli bir soluk çekti. "Denenmeyeni... Daha önce tatmadığımız her ne varsa onu." Tatmadığımız

ne vardı ki? "Sorgulamadan, düşünmeden, kurgulamadan deneyeceğiz. İkimiz de yıllar önceki çocuklar değiliz. Aramızda geçenleri sorun edeceğimizi sanmıyorum."

Onunla sorun edeceğim tek şey kendi yetersizliklerim olurdu. Aptalca bir düşünce de olsa onun yanında kendimi aciz hissediyordum. "Berk biliyor mu?" Konuyu kapatmaktan başka çarem yoktu. Sonu gelmeyen kavgalarımızın tan vaktine dek süreceği kesindi.

"Bilmese iyi olurdu."

"Ya birileri öğrenirse?" Deniz gözlerini devirirken o iki mavi birer dalgayı tetiklemiş, Japonya'nın bilmem hangi şehrini sular altında bırakmıştı.

"Sikeyim hepsini, öğrenirlerse..." dedi, bunu yapabileceğini sesindeki soğuk tınıdan rahatlıkla anlayabilirdiniz. "Gerçekten sikerim," dediğinde karnımı okşayan eline tokat attım. Aslında dudakları okkalı bir tokadı hak ediyordu ama bunu yaparsam Deniz'in öfkesiyle burun buruna gelirdim.

"Küfür etmesene yanımda." Deniz dilini dudaklarında gezdirirken ona yapıştırdığım şımarık etiketinin ne denli doğru olduğunu ispatlıyordu. "Bağırma hem. İzinsiz evimize geldin, odama girdin, bir de yüksek desibellerde konuşman yetmiyormuş gibi bağırıyorsun. Ayı!"

"İzinsiz değil, Tanrı misafiriyim."

Tanrı tarafından gönderildiği konusunda hemfikirdik. Misafir gözüyle bakmadığım, kalıcı olsun diye yalvardığım bir adamdı.

"Sabah erken gitmek zorunda olan Tanrı misafiri bence uyumalı."

Deniz dudaklarını dudaklarıma öpmeden bastırdı. Geriye çektiği başını boyun boşluğuma gömüp homurdandı. "Bak işte o misafir pek gidici değil." Elim saçlarına di-

remmeyi bırakıp karışırken beni kendine iyice yapıştıran Deniz'le tek vücut gibiydik. "Sensiz uyuyamıyor oluşum lanetin. Kokun olmadan gözlerimi kapayamıyor oluşum da suçun. Seni paylaşamamak da benim intikamım."

Beni kendiyle paylaşamayan emsalsiz adamın yarattığı karmaşayı çözmek için ilk kez hamle yapmıyordum. Belki bu da benim intikamımdı. Ona âşık olduğumu söylemememi tembihleyen iç sesimi kabullenmiştim. Ufacık, titrek ve çelimsiz bir fısıltı kalbime fırtına bulutları ekiyordu. Sürekli aşkımı saklı tutmamı yineleyen o sese garip de olsa güveniyordum.

Çalan telefonun sinir edici melodisini duyduğumda, bedenimde tonluk yüklerden farksız ağırlığın yorgunluğu sayesinde çökmek üzere olan harabe binalardan çok da farklı değildim. Göğsümü ezen, tenimi kaşındıran ve aynı zamanda yakan his tepeden tırnağa huylanmama yetiyordu. Göz kapaklarımı açmadan elimi çalan telefonu susturmak için başucumdaki komodinin üstünde gezdiriyordum. Birkaç sonuçsuz denemeden sonra aldığımda tek gözümü hafifçe araladım.

Saat on buçuktu. Okula gitmemi sağlayan o berbat zil ertelenip ertelenip tamamen kapatılmıştı.

Beni uyandıran Zeynep'inse üçüncü aramasıydı.

"Aç şu telefonu." Deniz mahmur sesiyle konuşup başını göğsüme iyice gömmüştü. "Ne derdi varsa sabahtan beri arıyor."

Deniz'in sabahları şenlendiren neşesi takdire şayandı.

Kaşındıran saçlarının birazını tenimden uzaklaştırmaya çalışsam da işe yaramıyordu. Çalmayı bıraktığını sandığım telefon yine aynı melodiyi beynimde yankı yaparak devam ettiriyordu. Boğazımı temizleyip aramayı cevapladım. Daha ben konuşamadan Zeynep'in tiz sesi kulakla-

nımı işgal etmişti.

"Okulda niye yoksun? Ben ne haldeyim haberin var mı?" Araya malzeme olan gürültüler henüz afyonu patlamamış bende nasıl hissettiriyordu haberi var mıydı acaba?

"Uyuyakalmışım."

"Üç kez aradım! Hepsini kapattın! Kızım sen n'apıyorsun sabahtan beri?"

Gerçekten uyuyordum. İlave etmek gerekirse bir ayıyla uyuyordum.

"Zeynep ne olduğunu söylesen diyorum." Deniz'in sıcak nefesi etrafımı pervasızca sarıyordu. Burnundan adeta ateş soluyordu telefonda konuştuğum için.

"Galiba aldatılıyorum."

Zeynep'in dediği kelimeleri kısa bir süre düşündükten sonra idrak edebildim. "Saçmalama." Yerimde kıpırdanıp Deniz'i ittirdim ama adam bana mısın demiyordu. Telefonun ahizesini elimle kapayıp fısıldadım. "Deniz göğüslerimde yatmak yerine yastığa geçsen? Çok ağırsın ve ben burada görüşme yapıyorum."

Başını hafifçe kaldırıp elimdeki telefona baktı. "O telefonu kapat," diyerek yeniden göğüslerime başını gömdüğünde saçlarını acımayacağını bilsem de çekiştirdim. Bir hırıltı boğazını yırtarcasına sıcak nefesiyle beraber giysilerime rağmen tenime çarptı, yaktı ve dağladı. Telefonu nefes nefese kulağıma koyduğumda Zeynep aralıksız konuşmaya devam ediyordu. Dinlemediğim saniyelik kısım umarım önemli detaylar içermiyordu.

"Ben de gelen mesajlarını yakaladım! Görüşme yerleri, otel adresleri... Silmeyi gözden kaçırmış olmalı ki yakaladım!" Zeynep bağırışlarına bir hıçkırık kattı. "Seviyordum ben onu!"

Sevmenin ne olduğunu bilen biri olarak aldatılmayı hiç yaşamamıştım. Deniz'in sevgilileri, kaçamakları oluyordu ve ben arkadaş sıfatıyla aldatma sözcüğünü kullanamıyordum. Yelkenler hep suda olunca rüzgâr arkama alarak esip gürleyemiyordum.

"Zeynep emin misin?" Deniz'in saçlarını bırakmamla bileğimin tutulması bir olmuştu. "Um, yanlış anlamadan bahsediyorum." Elim saçlarına konunca uyumayıp beni dinleyen Deniz'in omzuna çimdik attım.

"Acıdı be!" Gür sesini yükselten şımarık, rahat durmamaya yemin etmiş gibiydi.

"Mücevher kimdi o? Berk mi? Yoksa Deniz mi? Ben burada kalp acısı çekiyorum! Alacağınız olsun ya!" Telefonu yeniden uzaklaştırdığımda kıkırdayan Deniz'le ciddi anlamda sınanıyordum.

"Deniz niye konuşuyorsun sen? Duydu ya!"

Deniz başını kaldırıp kıstığım gözlerime odaklandı. "Uykum var. Sürekli kıpırdıyorsun. Misafire hizmet sıfır. Ayrıca kapat o telefonu dememiş miydim?"

Telefonda konuşan Zeynep'in anlamsız bağırışları, Deniz'in safirleri, odanın açılan kapısının menteşelerinin yarattığı ürkütücü gıcırdamayla tüylerimin diken diken olduğu bir gerçekti.

"Mücevher, okula gitmemişsin kuz- Deniz senin ne işin var kızımın üstünde?" Ayşe teyzenin kinayeli sorusuna cevap gecikmedi.

"Tanrı misafiriyim desek?"

Deniz'i onaylayıp Ayşe teyzeye utanarak da olsa baktım. "Dediği gibi sorgulamadan kabul etsek?"

"Mücevher, baban hâlâ evde. Deniz'i nasıl açıklayacağız? Ayrıca siz neler çeviriyorsunuz?"

"Hiçbir fikrimiz yok." Deniz açıklamasını sürdürürken

dudaklarımı aşağı doğru sarkıttım. Fikirlerim yalnız
Deniz'den ibaretti. Yok sayılamayacak kadar göz alıcıyd
Deniz'in yüzüne çevirdim bakışlarımı. İtiraz yüklü
düm. O da anlamışçasına fısıldadı. "İlk günden basıldık
Şansımızı si-"

Deniz'in küfrünü bölen babamın mülayim sesinin
koridorda yankılanmasıyla gözlerim sonuna dek açıld
"Hazinem uyandın mı?' Yanına geliyorum, ona göre!"

"Şans seni bulursam," diye başlayan cümlesini tamam-
ladığında ruhum sessiz bir çığlığı avazı çıktığı kadar ba-
ğırıyordu.

26

Yanlış Oda

"Bakma bana öyle, Mücevher." Deniz arabayı okulun otoparkına doğru yavaşça sürüyordu. Benim aksime gayet rahat, gayet mutluydu. *Gayet pişkindi!*

Gerilen omuzlarımı derin bir nefes eşliğinde esnettim. "Üstümde yatıyordun ve az kalsın babama yakalanıyorduk!" Gözlerimi ona doğru çevirip kırpıştırdım. "Sence nasıl bakmalıyım?" Bir şeyleri anlamasını arzu etsem de Deniz vurdumduymazın tekiydi.

Tehlikeli, alaycı, bir o kadar seksi bir sesle kahkaha attı. "Tehlikeyi seviyorum." Mavi gözleri ışıltıyla yüzüme işliyordu. Bakışları nükteli, kıvrılan dudakları muzırlık yüklüydü. "Yatmak istediğim asıl yerdeydim. Kokunun asıl kaynağındaydım."

Kalbim sayısız kez teklediği anlarına bir yenisini eklemişti. Boğazımdaki yumru büyümüş, kocaman olmuştu. Yutkunurken acıyan boğazımı o görünmez el yine kavradı. Aldığım hava ağır, soluklarım yetersizdi. En kötüsü çaresizdim. Onun sebep oldukları ve olacakları yüzünden çaresizdim.

Kelimelerinin onda dokuzu beni bitirmek içindi. Si-

lahtan daha öldürücü, siyahtan daha karamsar bir adamdı. Mavinin ışıltılı renkleri onda matem havasındaydı. Deniz'in mavileri siyahtan asil, kırmızıdan tutkuluydu. Renklerin kuşattığı adam, renkleri katlediyordu. Arabayı park ederken işaret parmakları direksiyonda tempo tutuyor, duyamadığım bir müziğin notaları Deniz'in kıpırdayan dudaklarını aralıyordu.

"Bakışlarla insanlar ölmüyor." Kontağı kapatıp başını hafifçe omzuna doğru yatırdığında gözlerimizi birleştirdi. "Ama sen öldürebilirsin. Gözlerin beni odağına aldığı her anda öldürüyor. Böyle bakmamalısın, Kehribar."

Bakışlarımı kucağımda duran ellerime çevirdim. "Seni rahatsız ettiğimin farkında değildim. Dalmışım." Emniyet kemerimi çıkarırken dolan gözlerimi saklıyordum. "Üzgünüm." Parmak uçları çenemi kavrarken diğer eli ensemi tutuyordu. Göz bebekleri koyulaşmış, mavileri ince birer hare kalmıştı. "Mücevher, çok derin bakıyorsun. Kehribarların ölümü bile güzelleştiriyor, büyü gibisin. Bendeki etkinin farkında mısın?" Başımı iki yana salladığımda ensemdeki eli beni ona yaklaştırıyordu. "Farkında olsan beni öldürmezdin. Senin için yapabileceğim sınırsız şeyi isterdin. İnan senin isteklerinin bende bir limiti yok. İstemen yeterli."

İstediklerini koşulsuz-sorunsuz elde eden varlığı istiyordum.

Deniz'i istiyordum.

Nefesimi salıp mırıldandım. "Deniz, ya tüm isteklerim senden ibaretse?"

"Sonu gelmez." Ensemdeki eli belime indiğinde ürpermiştim. O ise bunu hissettiği an gülümsemişti. "Hiç bitmeyecek bir isteği istiyorsun. Aptalsın sen." Dudaklarını dudaklarıma sürterken bile aynı şeyi tekrar ediyordu. "Aptalsın."

Onu öpecekken geri çekildim. "Sensin aptal! Bana istediğimi veremezsin!" Belimdeki eli sıkılaşmıştı. "Aptalın teki sensin! Gözlerim sende kaldıysa suç benim değil, tamam mı!"

"Madem Kehribar kızdı," dediğinde sinirle inleyip elini ittirdim. Hoş kahkahası arabanın içini doldurduğunda kaşlarımı çatmıştım. "Pekâlâ ben senden bir şey isteyebi- Ah, hayır! Rica edebilir miyim?" dedi, gayet ciddi ses tonunda bile garip bir nükte vardı.

Dudaklarımı ne diyeceğimi bilememenin çaresizliğiyle birkaç kez açıp kapadıktan sonra bağırdım. "Hayır!" Yinelediği kahkahası bana gülmenin ne olduğunu hatırlatırken kulaklarımı avuç içlerimle kapadım. Oluşan boğuk sesi dahi bastırıyordu, Deniz'in gür ve erkeksi sesi...

"Gülme bana!" Gözlerimi yumup ona kendimi kapatmak imkânsıza davetiyeydi. Çocuk gibiydim. Gözlerimi yummuş, kulaklarımı kapatmıştım.

Ben değil, kalbim aptaldı.

Ellerimi kulaklarımdan ayıran Deniz, yumduğum gözlerime ferah nefesini üflüyordu. "Neyi rica edeceğimi dinlemiyorsun ki." Göz kapaklarıma değen dudakları birer öpücük bırakmıştı. "Gözlerin için katil olabilecek bir adamı harcıyorsun. Hadi kehribar, ricamı sor."

Tek gözümü araladım. "Söyle o halde." Deniz kaşını kaldırdığında diğer gözümü işaret ediyordu. "Biri açık duracak. Merak ettiğim için açtım, kabul etmek zorunda değilim."

"Mücevher, sen çocuk musun? *Birini açtım söyle, öbürü kapalı reddetmek için.* Aç ikisini de."

Açtığım gözümü de kapayıp düşündüm. Rica veyahut isteğini deli gibi merak ediyordum.

"O halde açıyorum." Gözlerimi açtığımda Deniz'in hır-

tınalı mavileri kara bulutlarla kaplanmıştı.

Deniz anlamsızca bir şeyleri geveleyip dudaklarını ıslattı. "Gözlerin hep bende kalsa? Başkaları görmese?"

* * *

Zeynep'in gözyaşı karıştırdığı gülücükleri bende somurtmaya neden oluyordu. Sürekli gülüyor, ardından bir hıçkırık koyveriyor, sonra bana bakıp tekrar gülüyordu.

"Seni öldürmeye teşebbüs etsem halk devamı için yalvarırdı." Tuvaletin fayans duvarına yasladığım omzum hissizleşmişti. "Komik bir durum göremiyorum ben," dedim, halimden hoşnutsuz olduğum sesimden okunurken onun gülmesi de öfkemi alev alev körüklüyordu.

Zeynep gözlerini kurulayıp burnunu kazağının koluna sürdü. "Görememen normal! Mücevher, siz delisiniz!"

Ben değil, Deniz deliydi. Kabul ettiğim içinse tam bir aptaldım. Yine aynı cümleye ev sahipliği yapan mantığım kaseti tekrar tekrar başa sarıyordu. *Aptalsın sen, aptal, koca bir aptal.*

"Bak bunu ben de tahmin etmiyordum." Alt dudağımı dişlerken yaslandığım duvardan sıyrıldım. "Nereden bilebilirdim güneş gözlüğü takıp hiç çıkarmamamı isteyeceğini."

Zeynep işaret parmağını uzattı. "Sen de kabul etmişsin. O gözlükler sana uygun bile değil, yüzün ufacık kalmış, kaybolmuşsun."

Gözlüğü çekip aldığımda Zeynep'in kızarmış burnu ile ağlamaktan şişmiş gözleri netlik kazanmıştı.

"Şu, aldatma olayı konusunda ne kadar eminsin?" Deniz'in siyah gözlüğüyle tedirgince oynuyordum. Doğru cümleler yanlış zamanda asla kulağa hoş gelmezdi. "Buluştuğu kişilerin arkadaşı olma ihtimali de var," dedim çekingence.

"Mücevher eminim tabii! Kimse arkadaşıyla vıcık vıcık aşk sözleriyle konuşmaz!" Zeynep yanaklarından sızan yaşları elinin tersiyle sildi. "Bu gece şu sürekli gittiğimiz barda buluşacaklarmış hatta! Sence emin miyim! Hah! Buluşacağı kız ben değilim, Mücevher! Kim bilir ne zamandır aldatıyordu beni."

Kararını üstelemedim. "Ayrılacak mısın?"

Zeynep'in yaşlarla dolu gözleri ışıldadı. "Onu bu gece barda basacağız! Rezil ettikten sonra tekmeyi kıçına yapıştıracağım! Beni aldatmak neymiş öğrenecek o budala!"

Cevabını bilsem de sordum. "Basacağız mı? Kimle gideceksin Zeynep?"

Zeynep yanıma gelip elini omzuma yerleştirdi. "Sen, ben... Biz! Mücevher intikam almıyorum. Sadece... Sadece onun meymenetsiz yüzünü son kez görmek istiyorum. Benimle misin?"

İçimdeki sıkıntı artmıştı. "Zeynep seninleyim de bara gittiğimizi birilerinin öğrenmemesi gerekiyor." Deniz'in veya babamın ikinci kez bara gittiğimi duyması halinde büyük sorunlar yaşayabilirdim.

"İkimiz dışında kimse bilmeyecek! Hem kamufle olacağız pırlantaların en parlağı! Şimdi çak bir beşlik suç ortağım!" deyip elinin birini havaya kaldırdığında gülerek karşılık verdim.

"Delisin sen."

Zeynep sıkı sıkı tuttuğu elimi bıraktı. "Senin dışında kimse gelmezdi benimle. Sahi deli miyim ben, Mücevher?" dedi buğulu siyaha yakın kahverengi gözlerini yüzümde gezdirerek.

"Zeynep herkes biraz delidir." Söylediğim cümleyi onaylayan mırıltılar çıkaran Zeynep'in benim ne kadar deli olduğumdan haberi yoktu.

Dibi görünmeyen, uçsuz bucaksız bir Deniz'de boşa kürek çekiyordum. Eski, kırık dökük sandalım dalgalar arasında boğuşurken, beyaz köpüklü sular ecelimi kusuyordu.

Deliriyor olduğum gerçeği yüzüme tokat gibi çarpıyordu.

"Bazılarımız," dedim ve sakince devam ettim. "Deli olduğunu gizleyecek kadar dahidir."

* * *

"Tanınmayacağımızı nereden biliyorsun, Zeynep!" Sarı peruğun kaküllerini düzeltiyordum. Bir yandan da birkaç gün önce Berk'i toplamak için geldiğim bara bakıyordum. Neon harflerle yazılmış barın ismi göz alıcıydı.

BarİstanbuL

Zeynep kızıl peruğunun kıvrık bir saç tutamını tıpkı sokak kadını edasıyla parmağının ucunda döndürüyordu. Gözlerine çektiği kalın sürmesiyle doğulu kadınlara benzemişti. Üzerindeki kırmızı payetli elbisenin kısalığı dudak uçuklatacak cinstendi. Dikkat çekmiyordu. Dikkati tek odak noktası yapmıştı. Metalik taşlarla süslenmiş parlak disko topuna benziyordu.

"Benim tanınmam imkânsız kuzum. Ama sen..." İşaret parmağıyla üzerimdeki siyah elbiseyi gösterdi. "Nasıl bulduğunu anlamadığım diz üstündeki o elbiseyle kesin tanınırsın. Haline bak! Bara gidiyoruz dedim, yas tutmak için cenaze evine gidiyoruz demedim!" Kırmızı rujlu dudaklarını öne doğru uzatınca kıkırdadım.

Modern, bakımlı bir palyaçoydu.

"Peruk taktım." Bara girenler bize tuhaf bakışlar atıyordu. Fazla yüksek sesle konuştuğumuz için de olabilirdi, zira içeriden gelen müziğin gürültüsü bağırma ihtiyacı

doğruyordu. "Elbise giydim, ki ben genelde giymem. Ayrıca kötü kadınlar gibisin," diyerek yüzümü buruşturdum.

Zeynep siyah ışıltılı el çantasının küçük gözünden allık kutusunu çıkardı. Tırnağıyla tık ettirip açtığı ufak kutunun aynasından yüzünü incelerken herhangi bir tuhaflığa rastlamamış gibiydi. "Erkek olsam kendime çıkma teklifi ederdim. Taş gibi olmuşum!"

"Ve literatürlere girerdin." Kırmızı el çantamı koltuk altıma sıkıştırıp ellerimle havada dikdörtgen bir şekil çizdim. "Yeni bir sapık türü keşfedildi diye."

Allık kutusunu çantasına tıkıştırdıktan sonra bile bana bozuk atıyordu. "Moral de mi vermeyelim kendimize! Kalp acısıysa kalp acısı, hem ikimiz yan yana geldiğimizde bardakilerin yüzünü merak ediyorum."

"Niyeymiş o?" dedim çantamı elime alırken.

"Şeytani cazibeli Zeynep ile masum Haznedar prensesi Mücevher! Baksana ya! Sen buraya ait değilim diye ışık yakıyorsun!" Zeynep yukarı kalkan eteğini oturturken homurdanıyordu. "Dua edelim de seni kokundan tanıyan Deniz burada olmasın. Ha, bu arada sarı saçı düşün, Mücevher. Çok yakıştı."

Elim peruğa gitmişti. "Yakışması önemli değil... Zeynep, Deniz beni tanırsa babam bile kurtaramaz ondan."

"Kötü düşünme!" Zeynep kolumu çekiştirip bizi bara doğru yönlendirdi. "Kötü düşünme!"

Pekâlâ, kötü düşünmeyecektim.

Sindiğimiz köşedeki küçük bar masasında yüzümüzü saklayarak oturuyorduk. Ciğerlerimizi tıkayan sigaranın kesifliği arada öksürmeme neden oluyordu. Yakıcı alkol kokusu ise öğürme isteğimi artırıyordu.

"Sana kötü düşünme demiştim! Kötü düşündün, de-

ğil mi!" Zeynep'in tiz sesi kıvrak müziği gölgelendirmişti. Karşımızdaki büyük masada arkadaşlarıyla eğlenen Deniz ve Berk'in içtiği alkolün haddi hesabı yoktu. "Ama ne yaptın! Kötü düşündün! Kötü Mücevher! Kötü!"

Zeynep'in bacaklarına bakarken yakaladığım adam gözlerini kaçırmıyordu. Yüzüm kızarınca kafamı başka yöne çevirdim.

Dikkat çekmek yok, Mücevher!

Aslında kötü düşünmemiştim. Olasılıklara göre Deniz yüzde yüz her gece buradaydı. "Of, ne alakası var, Zeynep? Hem bağırarak konuşma." Belli belirsizce Deniz'i işaret ettim. "Duyar diye ödüm kopuyor."

Gözlerini deviren Zeynep etrafı izliyordu. "Sen kafanı kaldırma. Makyajı da az yaptık sana! Bir çuval inciri berbat edeceksin!" Başımı eliyle eğmeye çalışmasıyla ağzımdan bir inleme kaçmıştı.

Neredeyse boynumu kırıyordu. "Zeynep!"

"Ay, özür dilerim! Sen gizlen, ben Emir'i kontrol edeyim." Elini başımdan çekince rahatlamıştım. "Denizlerin oturduğu masayı sayısız kez göz hapsine aldım ama adam yok! Gerçi adam da değil ki!"

Sarı saçların kapladığı yüzümü hafifçe ona doğru kaldırdım. "Ya gelmezse?"

Başımı yine eğip mırıldandı. "Gelecek... Eminim."

Soluksuzca onu aldatan adamı bekleyen Zeynep'e üzülüyordum. Şişen gözlerini kapatabilmek için saatlerce uğramıştı. Üzerine asla giymeyeceği elbiseyi giymiş, değişmişti. Benim gibi değişmişti. O kaybettiği adamı cezalandırmak için, ben ise sevdiğim adamla beraber olabilmek için kendimden ödün vermiştim. Kişiliksizdim bu aralar. Kendimden yoksun, bitap ve ah... Belirtisiz bir nesneydim.

"Mücevher!" Omzumu delercesine dürtükleyen Zeynep'in sesiyle hararetle baktığı yöne kafamı kaldırarak baktım. "Tek gelmiş! Ne iş çeviriyor bu şerefsiz!"

Emir selamlaşarak yürüyordu. Birkaç saniye bize kayan gözlerini Deniz'e çevirmiş, samimi gülümsemesiyle oldukça düzgün görünüyordu.

"Sen demesen inan aldattığını asla düşünmezdim," dediğimde Zeynep ayakta durarak Deniz'le konuşan Emir'i takip ediyordu.

"*Kimseye güvenme* diye boşuna dememişler."

Ve ben salak bir şekilde Deniz'e güveniyordum.

Zeynep yine omzumu dürtükleyince siyah masaya indirdiğim gözlerimi belerterek ona çevirdim. "Yine ne var? Yok işte yanında kız."

"Mücevher, sen bara gelmediğini çok güzel vurguluyorsun! Kızım baksana." Çoktan gitmiş olan Emir'i gözden kaçırdığım için alt dudağımı dişledim. "Emir özel odaların bulunduğu tarafa gitti. Şimdi gidene bir bak!"

Uzun loş koridorun girişine yürüyen Deniz'i fark etmemle kalbim iğnelenmişti.

Zeynep'in kolunu tuttum. "Özel odalar... Özel odalarda onları bekleyen kızlarla şey mi demekti?" Buz tutan ellerim kalbimden daha sıcaktı.

"Olur mu hiç, Pırlanta Hanım? Özel odalarda devlet meseleleri, hakların kardeşliği filan tartışılıyor! Cidden salaksın sen." Zeynep saçlarımı sevip devam etti. "Güzel arkadaşım bunlar birilerini bu gece götürecek! Aslında Deniz o yöne gitmeden önce melül melül masaya bakan seni inceledi ama sonra bastı gitti! Tanımadı, tanısaydı seni paralardı. Kısacası özel odada..."

Kulaklarım Zeynep'i dinlemeyi bırakınca bulunduğum ortamdan soyutlanmam uzun sürmemişti.

Deneyelim demişti!

"Mücevher! Hadi gidiyoruz! Emir'i basmanın vakti geldi!" Ayağa kalkan Zeynep bir anda yerine geri oturdu. "Sürünerek gidelim. Berk, Deniz kalkınca görüş alanımıza tam giriş yaptı. Biz basılmadan, basmalıyız. Evet, sürünüyoruz."

Dolan gözlerimi kırpıştırdım. "Tamam," dediğimde Zeynep şaşırmıştı. "Bir an önce gitmek istiyorum. Sürünmemiz mi gerekiyor? Sürünelim."

Bir bakıma zaten sürünüyordum.

Koridorun titrek ışığı siyah duvarlar tarafından adeta yutuluyordu. Sürünmekten sızlayan dizimin acısını bize laf atan adamların birçoğu yüzünden hissedemez hale gelmiştim. Canımı düşünüyordum. Hayra alamet olmayan bakışlar top gibi havada olan popolarımız ve karanlıkta bile fark edilen peruklarımızda dolaşıyordu.

"Zeynep topuklu ayakkabılar senin de ayaklarını sızlatıyor mu? Benim parmaklarım can çekişiyor sanki." Kan gitmeyen ayak parmaklarım zonkluyordu. Elimin altında yerleri gezen kırmızı çantanın derisinin dizlerim gibi soyulduğuna emindim.

Zeynep poposunu yana devirip başını bana doğru eğdi. "Mücevher, topuklu ayakkabılar bacaklarını uzun göstermek için var! Ayak parmakların rahat etsin diye değil!"

Dudaklarımı büküp dediklerine hak verdim. "Hangi odada olduğunu biliyor musun?"

Zeynep sinirle söylenip ayağa kalkarken elini bana uzattı. "Kalk çabuk! Hangi odada olduğunu bilmediğimiz için koridordaki odalara bakacağız." Ayağa kalkarken elbisemi düzelttim. Yanımdan geçen adamın midemi bulandıran cümlesini duymazdan geldim. "Bayâ da oda varmış."

Sinirlerim gerginlikten kopma noktasındaydı.

"Beş oda var, Zeynep! Nasıl kafana göre bakacaksın içlerine!"

"Korkutma beni!" Zeynep koluma vurunca işaret parmağını dudaklarına koydu.

"Zeynep vurmasana ikide bir!"

"Şştt... Bağırma. Önce basalım Emir'i! Sonra da Deniz'i! Ha, ne dersin?"

Gözlerimi açıp kapadım. "Sadece Emir'i basacağız. Bak odalardan birinin içine. Çabuk."

Zeynep parmaklarıyla oynarken masum görünmeye çabalıyordu. "İlk sen baksan? Hem seni az kalsın elleyecek olan adamı çantamla dövmedim mi? Ödeşelim."

"Zeynep adam seni de elleyecekti! Üstelik ben senin yüzünden buradayım! Kimlerle muhatap olduğumuza inanamıyorum ya!"

"İlk sen! Mızıkçılık yok! Ben olmasaydım özel odalardan birinde olurdun be!"

"Çirkefleşme!" Alnımdaki kâkülleri havalandırdım. "Ya Deniz denk gelirse?"

Sinsi bakışlar yerleşen gözleri ışıldamıştı. "İyi ya işte! Onu da basarız! Leyla'nın da havasını söndürürüz!"

Yüzümdeki ifadeyi korumak zordu. Yarım bir gülümsemeyi maske gibi yapıştırdım ağlamak için direnen suratıma. "Söndürürüz."

Sağdan birinci odanın kapısını gösterince ürkekçe oraya baktım.

"Ben kapıyı açacağım, sen de başını eğip bakacaksın. Çok kolay! Sarı bir kafayı gördüğünü varsayalım... Hemen kaçarız! Emir'i bulursan bana tek demen gereken şey *'alarm'* tamam mı?"

Dişlemekten ruju silikleşen ve büyük ihtimalle kızar-

mış olan dudağımı sarkıttım. "Korkuyorum, ya başka başka şeyler görürsem?"

Zeynep yüzünü eliyle kapadı. "Böyle yaparsın!" Elini çekip sırıttı. "Bir gün herkes yapacak! Olaya olumlu yönlerinden bak. Kötü düşünme."

Kötü düşünmeden düştüğümüz durum takdire şayandı.

"Ah, pekâlâ..." Zeynep kapıya doğru ilerleyip kulpu tuttu. Bana dudaklarını oynatıp *hazır mısın* dediğinde kalbim şiddetle çarpıyordu. "Hazırım."

Kapıyı açtığında karşıma karanlıktan başka bir şey çıkmamıştı. Başımı eğdikçe odanın ortasındaki yatağın üzerindeki silüetleri daha net seçebiliyordum.

Oda gül esanslı bir kadın parfümü kokuyordu. Nabzımın yükselmesiyle damağım kurumuştu. Yatakta Deniz'in veya başka bir adamın oluşu fark etmeksizin içimi bulandırmıştı. Böylesi bir ucuzluk erkeklere mahsustu.

"Göremiyorum." Fısıldamamla beraber kadının çığlığı ve kesinlikle bizim erkeklerimize ait olmayan bir adamın sesi etrafı doldurmuştu. Geriye hızla çekildiğimde Zeynep kapıyı aceleyle kapatmıştı.

"Emir değilmiş," dediğinde derin bir nefes aldım.

"İğrençti. Göremesem de anladıklarım bana yetti," dedim, Zeynep muzipçe gülümsediğinde sarı saçlarımın bir tutamını omzumun arkasına attım. "Sıra sende."

Zeynep cesur adımlarla yandaki odanın kapısını hiç beklemeden açtı. İçeri bakarken *'Özür dilerim, işinize bakın'* deyip yanıma geri geldiğinde ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Mücevher, buradakilerin utanması olsa bu odaları kullanmazlardı. Ayrıca iyi ki o kapıyı sen açmadın... Üç adam vardı orada." Yüzünü ekşitince gözlerini yumdu.

"Emir'i bulursam bir tekme de kasıklarına sallayacağım!"

Emir'i bulduktan sonra bir tekmeyi en sağlamından Zeynep'in kafasına sallayacaktım.

"Mücevher, sıra sende dememi mi bekliyorsun beş dakikadır! Deniz belki de diğer koridordaki odalardan birinde! Korkma bu kadar!"

Kafamı salladım. "Belki de. Hangi odaya bakayım?"

Omzunu silkip koridorun sonundaki odayı gösterdi. "Şuna bakalım. Bilmiyorum ki," dediğinde ikiletmeden koridorun sonuna gittim.

Ben de cesur olabilirdim. Kapıyı açıp *'ah, yanlış oldu'* demek zor olmasa gerekti.

"Açıyorum," deyince Zeynep bir iki adım atmıştı bana doğru. Kapının kolunu indirip kapıyı geriye ittiğimde daha loş bir ortam karşılaşmıştı beni. Kırmızımsı bir ışık aydınlatmanın kıyısından geçmiyor, net olmayan bir görüntü bahşediyordu. Bomboş yatağın kırmızı yatak örtüsü bozulmamış olsa da ağır sigara kokusu burun deliklerimden geçerek ciğerlerimi işgal ediyordu. Bir miktar daha eğilip odayı incelediğimde kadın veya erkeğe dair en ufak iz yoktu.

Kafamı içeriden çekmeden Zeynep'e seslendim. "Yanlış oda!" Zeynep hayıflanıyordu. "Kimse yok burada, Zeynep! Başka bir odaya bakalım," dememle birlikte lambalar kapanmış, bir kol beni odaya ansızın çekmişti. Korkudan midem alt üst olurken duvara sertçe savrulan sırtıma kramp girmişti. Yüzümü yalayan nefes ve iliklerime işleyen korkuyla kalbim duracakmış gibi atıyor, bedenim geriliyordu.

"Mücevher! Mücevher!" Zeynep'e cevap vereceğim sırada ağzıma kapanan elle gözlerim sonuna kadar açılmıştı.

Bir erkeğe ait olan elin sıcaklığı yüzüme yayılıyordu. Boğuk boğuk konuşmalarım avucunun içinde kaybolu-yordu. Ne yaptığını göremesem de vücudunu bana yapış-tırdığını hissedebiliyordum. İri bedenini bana yaslarken diğer elini belimde sabitlemişti. Korkudan kuruyan ağzı-mı kıpırdatmayı kesmiştim.

"Yanlış oda olmadığına kalıbımı basarım."

27

Yırtdumduymaz Dalgalar

Gözlerim karanlığın kalın perdesini delip geçtiğinde rengini belli etmeyen o saf parlaklığın ışıltılarıyla kamaşıyordu. Deniz'in öfke barındırmayan dingin sesi, sigara ve alkolün alt edemediği ferah kokusu, ateşten daha sıcak bedeniyle hayali bir cehennemde cenneti yaşıyordum. Üstelik alevle kuşatılmış yakıcı mavilerinden ve ondan ölesiye korkan ben, onun için canından kolaylıkla vazgeçebilecek kadar cesur bir aptaldım.

Yine de ikilemlerin insanıydım.

Deniz'den köşe bucak kaçmak için çırpınıyordum. Ondan kaçmak isterken hep daha yakınına düşmüş buluyordum kendimi. Kendim derken bile emin olamadığım bir benliğim vardı. Deniz beni apansızca ele geçirmişti. Bu durumdan şikâyetçi olamıyordum. Pençesinde hapsettiği ruhumu savunmasız bırakmış, sadece onun olmuştum. Ona ait olmuştum ve ona ait olmam bekâretimi veya ilk öpücüğümü vermem demek değildi. Deniz için iki kavram da oldukça basit, boş ve anlamsızdı. Beni avuçlarında sıkı sıkı tutan adamın tek bir amacı vardı.

Beni diye bir şey kalmayana dek ona bağımlı hale gelmemi sağlamaktı.

Arsızca ona bağımlı da olmuştum.

Deniz'e tapacak kadar bağımlıydım. Kalbimdeki sancı arttığında nefesim kesilmişti. Deniz bendeki tuhaflığı fark ederken elini hızla ağzımdan çekti. Havayı ciğerlerime bir anda doldurup seslice soluk aldım. Her soluğumda onun kokusunun tadına varmak işkencelerin en kutsalıydı. Bedenini biraz daha bana yaslarken gerilen kaslarının her birini hissedebiliyordum. Üstelik konuşursa kalbimi kıracağından dolayı susuyor, vücut diliyle bir şeyleri vurgulamaya çalışıyor gibiydi.

Yutkunup yeni bir nefesi dudaklarımdan salarken onun soluk çekişini duydum. *Nefesimi kokluyordu.*

"Deniz," dedim yarı ürkek yarı soğuk kalmaya gayret eden bir sesle. "Seni..." Susturduğum kelimeler içimde feryat figandı. Bir soluk daha alıp devam ettim. "İnan seni takip etmek gibi bir amacım yoktu. Zeynep istedi di-"

Ellerinden birini kaldırıp işaret parmağını dudaklarıma bastırdı. "Mücevher, gelme sebebini biliyorum. Ama şu an ilgilendiğim tek bir kısım var," derken dudaklarımı parmağıyla okşayıp geri çekti. "Senin böylesi iğrenç bir yere bensiz adım atmış olman." Burnuyla yüzümü koklarken nabzım yine körüklenmişti. Başını geriye atmadan önce yanağıma tüyden hafif, kurşun kadar ağır bir öpücük bıraktı. "Başka kokuları teneffüs etmene katlanamıyorum. Öfkemi sırf seni incitmemek için kontrol ediyorum, kıymetlim."

Duvarın soğuğu yanan bedenimi serinletemiyordu. Öne çıkan âdem elmasına titreyen parmağımı sürttüm. Hep yapmak istediğim, hiç cesaret edemediğim ilklerimdendi. Pürüzsüz tenindeki ufak çıkıntı yutkunmasıyla

beraber parmağımda hareket etmişti. Parmağımı yanağına koyduğumda sadece varlığını hissedebiliyordum. Net olmayan görüntüsünü zihnimde tamamlıyordum. Başı bana doğru eğilirken sıktığı çenesi tedirginliğimi artırıyordu.

Çok kızgın, çok öfkeli, çok kararsızdı.

Hırçın rüzgârlara teslim olmuş okyanus dalgaları gibiydi.

"Kokun olmadan yaşamıyorum zaten," dememle birlikte Deniz alnını alnıma yapıştırdı. Nefeslerimiz çarpışırken aramızdaki dengesiz ritimler mavi bir kıvılcım saçıyordu. Yanağından zorlukla ayırdığım elimi saçlarında gezdirdiğimde Deniz kışkırtıcı bir sesle hırlamıştı. Göz bebeklerim korkuyla büyüse de umursamazdan geldim. "Deniz sana tek bir soru soracağım ve bana doğru cevabı ikiletmeden vereceksin."

Deniz tepkisiz kalmaya devam ederken yumuşak saçlarıyla oynuyordum. Toprağımsı kokusu yayıldıkça burnumu saçlarına gömme isteğimi zorlukla bastırıyordum.

"Mücevher..." Deniz dudaklarını çeneme sürtüp dilyle yalarken mırıldanıyordu. "Doğru cevapların bir karşılığı olur, biliyorsun değil mi Kehribar?" Dudakları çenemi ıslak öpücüklere boğarken kayıtsız kalamıyordum, bacaklarımın arasında yanan bir ateş tüm vücudumu ürpertiyordu. "Çıkarcı bir adamın avuçlarındasın."

Deniz'in dudakları dudaklarımı örttüğünde isteyeceği her neyse çoktan unutmuş, düşüncelerimi toz bulutları gibi dağıtmıştım. Deniz'in öpüşü derinleşirken aklımı kaçırdığımı varsayabilirdim. Bu sıradışı bir öpücüktü. Benzersizdi. Elleri bel oyuntumu okşarken koparırcasına dudaklarımı ondan çektim.

Deniz yeni bir hamle ile öpmeye yeltense de yanağımı çevirdim. "Önce cevap vermelisin."

"Mücevher!" Deniz dev dalgalar gibi kükrerken kıkırdıyordum. "Gülme Kehribar! Resmen takas bu!"

Deniz'in saçlarındaki ellerimi indirip kollarımı boynuna doladım. Burnumu boyun girintisine gömüp iyice sarıldığımda az önceki korkak Mücevher'den eser kalmamıştı.

"Bu soruma cevap vereceğin anlamına geliyor." Kelimelerim boynunda boğuklaşırken Deniz hayıflanıyordu.

Deniz, "Mücevher," dediğinde saçlarıma bir öpücük kondurmuş, kollarını bedenime sarmıştı. "Ne istersen yaparım."

"Deniz ne istersen yaparım," dediğimde Deniz'in kokusunu soludum. Deniz karşılık beklerdi, ben karşılıksız yapardım. Ona olan aşkım günden güne çoğalırken şelalenin ucunda gibiydim. Güçlü sular Deniz'in kollarında olmaktan farksızdı.

Ölüme götüren bir sonsuzluktu, Deniz.

* * *

Birlikte bardan çıkarken normal değildik. Deniz'in zorla giydirdiği gece mavisi ceketi bol gelmesine rağmen hoşuma gitmişti. Onun giysileri bana her zaman cazip gelmişti. Kokusunun sindiği ne varsa seviyordum. Deniz'i çıkarsızca seviyordum. Ona ait ne varsa bencilce talep ediyordum.

"Gülümsemeden yürüyemez misin?"

Deniz'in sesiyle düşüncelerimden arındığımda ancak fark edebilmiştim aptal aptal gülümsediğimi. Yüzüm onun yanındayken kabın şeklini alan su gibiydi. Deniz'e vurgun bir dalgıçtım. Her boğulma tehlikesinde daha bir perçinleniyordu hislerim. Adı konulmamış aptallığımsa aşk ile mühürlenmişti.

"Farkında değildim," diyerek fısıldadığımda Deniz beni kolları arasında daha bir sıkı sarar olmuştu. İçinden geçtiğimiz kalabalık ve kafası bir hoş gençlerin yarı küfürlü yarı alaylı konuşmaları Deniz'in sürekli homurdanmasına yol açıyordu.

"Buradan çıkıp gidene kadar gülümsemeni yasaklıyorum."

Gözlerimi devirsem de onaylarcasına başımı salladım. Deniz'in tam önünde adım adıma yürümek ilginç bir deneyimdi. Bana değecek tek bir kişiyi bile öldürebileceğinin garantisini veren Safir, her kelimesinde alev püsküren ejderha gibi komutlarını yakarak vermişti.

Okyanusta yanmak, ateşte yanmaktan daha acı vericiydi. Zira Deniz'in sahip olduğu okyanuslar cehennem ateşinde dövülmüştü. Vuran her dalgada esiri olduğunuz yakıcı kıvılcımlar teninizi mum gibi eritiyordu. Erimiş mum damlaları ise yeni bir şekil yaratıyordu, yeni bir ben doğuruyordu. Bana hiç benzemeyen Mücevher, damla damla Deniz'e karışıyordu.

"Pekâlâ cevabı verdin." Birkaç densizin *'Bu yeni mi Deniz?'* demesine bozulmuş da olsam önemsemedim, önemsemedi. Çıkış kapısından hızlı adımlarla Deniz'in arabasına ulaştığımızda kafamda binlerce soru dönüyordu.

Cevap doğruydu. Peki, karşılığında ne isteyecekti?

Arabanın kilitli kapılarını açan Deniz, beni ön koltuğa alelacele oturturken ilgilendiği tek bir kısım olmuştu. Emniyet kemerimi bağlamak!

Çekilip kapımı kapattığında kafamdaki kaşındırıcı peruğu hırsla arka koltuğa attım. Ve o an aklıma dank etti. Zeynep'i koridorda görmediğim gibi barın herhangi bir yerinde de görmemiştim.

Deniz kendi tarafına binip arabayı çalıştırırken benim

şaşkına dönmüş yüzümü parmakları arasına aldı. "Yine ne geldi o tilkileri dize getiren aklına?"

Tilki kadar düşünmüyordum. Sadece fazla kuruntulu bir kızdım. Kaşlarımı çatıp hafif sigara kokusu sinmiş parmaklarını başımı sallayarak çenemden çekmesini sağladım. "Zeynep'i unuttum, Deniz!"

Deniz muzip sayılabilecek bir gülümsemeyi loş sokak lambasının içini aydınlattığı arabasının kontağını çalıştırırken yüzüne yaymıştı. "Neden unuttun Zeynep'i? Siz ayrılmaz ikiliydiniz ya."

Ağzım aralanmış, nutkum tutulmuştu. "Sen... Sen çok vurdumduymazsın!"

Deniz gazı köklerken söylediklerimi umursamıyordu. Omzunu silkip tüm dikkatini verdiği yolda ilerlerken vites değiştirdi.

"Abartma, Kehribar. Sen hariç herkese vurdumduymazım." Mavi gözleri bir an için beni bulduğunda yüreğim ağzıma gelecek kadar büyümüştü. "Sen hariç herkese körüm."

Üstü kapalı sözlerinin anlamı ne demekti bilemiyordum. Deniz ne söylerse söylesin daima muamma kalacaktı benim için. Mavi gözleri yeniden yola çevrilince kendimi kimsesiz biri gibi yapayalnız hissetmiştim.

Deniz'in dalgaları vurdumduymazdı. Sahile taşıdığı o ender deniz kabuklarının yanı sıra değersiz çöpler de vururdu kıyıya. O dalgaların arasında kıymetli bir elmas da olsanız deniz sizi istediği bir limana, ıssız bir adaya, hiç keşfedilmemiş koylara bırakır, dilediği bir zaman da yine alırdı.

Siz suyun içinde çırpınmayı kesip alıştığınız an yokluğuyla sınardı deniz. Bencil, küstah, şımarık ve vurdumduymazdı. Ama onun olmayı isterdiniz. Kıyıya vurmayı

gözü alarak onun bir parçası olmak için birinin sizi ya denize atmasını ya da dalgaların yeniden size kucak açmasını tahayyül ederdiniz. Ki bilirdiniz deniz sizden sıkıldıysa geri dönmek için yok olup toprağa karışmanız gerekirdi. Şanslıysanız bir gün yağmur damlalarıyla da olsa onunla buluşurdunuz.

Tabii tüm bunlar olurken benliğiniz bile kaybolurdu, o soğuk karanlık mavi sularda. Deniz de benim için böyleydi. Kırıyor, onarıyor, sarıyor, sarmalıyordu. Ve aynı döngü binlerce kez tekerrür ediyordu. Göz bebeğinize yerleşen adamlar gözyaşınızla beslenirdi. Yanına ilave edilmiş kin, nefret ve aşk arasında mekik dokurdunuz.

Bizler deniz sularının tadına doyasıya varabilen denizkızları değildik.

Bizler denizyıldızıydık.

Bizler o vurdumduymaz dalgaların acımadan kıyıya savurduğu can çekişen varlıklardık. Gökyüzünde ulaşamadıkları yıldızlara hayran olanların hiçe saydığı yıldızlardık. Birilerinin yardımıyla özlemini çektiğimiz denize gitmenin hayalini kuranlardık. Asla değer göremeyecek denizyıldızlarıydık. Ne gece parlardık ne de gündüz ama dokunabileceğiniz canlılardık.

Kurutulup süs eşyaları da yapılırdık, fakat her daim denizi düşlerdik.

Benim denizim şimdilik yanımdaydı. Hürdüm onun kollarında. Bu yüzdendi isteklerine boyun eğmem. Amansızca bir savaşı kaybedip beyaz bayrak çekerek tarafına geçeli çok olmuştu. Belki de hiç savaşmamıştım bile.

"Yine ne düşünüyorsun acaba?" diyen Deniz'in vakur sesi adalarda yankılanan dalga seslerinden farksızdı. "Yine ne kuruyorsun kafanın içinde merak ediyorum."

Başımı yavaşça ona çevirdim. Dağılmış sarı saç tu-

tamlarında oyaladığım gözlerim güneşte daha az kamaşıyordu sanki. "Bir gün beni hangi kıyıya atacağını düşünüyordum. Yine beni nasıl yalnız bırakacağını merak ediyordum."

"Sürekli düşünerek kendini harabeye çevirmene göz yumamıyorum."

"Bunu engelleyecek bir şey yaptığını da ben göremiyorum."

Deniz direksiyondaki ellerinden birini saçlarını karıştırmak için çekmişti. Her saç tutamı alnının bambaşka köşelerine dağılırken kıstığı gözlerini görünmez kılan kirpikleri geceye inat hırsla ışıldıyordu. "Sana güven vereceğim hiçbir kozum yok."

Elini direksiyona yerleştirip parmak boğumları beyazlaşana kadar sıkmıştı. "Ama vazgeçemeyecek kadar sana bulandım, Mücevher. Defol desen kapını kırarım, öl desen bir şekilde dirilirim, istemiyorum desen başını çevirdiğin her yerde olurum. Sanki... Bu sefer sen beni yalnız bırakacakmışsın gibi geliyor ve ben elimden gelen ne varsa deniyorum. Kaybetmek istemediğim yegâne kişisin."

"Deniz..." Adını yalvarırcasına fısıldayan beni nasıl anlayamıyordu? *Sen dışında herkese körüm,* diyen Deniz, burnunun ucundaki aptal âşığı göremeyecek kadar körtü. "Bense senin için kaybetmeye hazırım. Sadece... Deniz tüm bunların sonunda senden kopmaya hazır değilim. Bu katlanabileceğim bir acı değil."

Kucağımdaki elimi avucu arasına alan Deniz bırakmamacasına söz verir gibi sıkıyordu.

"Mücevher, benden hiç kopmamak ister miydin?" Sorusuyla afallamıştım. O ise gayet ciddiydi. Gayri resmi ifadesine hükmeden safirlerini bana yönelterek bakıyordu. "Sorunu cevapladım. Karşılığını istiyorum, Kehribar.

Bana kendini teslim edebilir misin?"

Beni açık ara farkla aşan sorulara bir yenisi eklenirken yutkundum. "Deniz sana teslim olmak benim için zor değil."

"Mücevher, sonunu bilmediğin bir şeye *evet* dedin. Hatta bir daha asla gidemeyeceğin o bardan çıkmadan önce söz verdin. Benden kopmaman demek tüm bencilliğime boyun eğmen demek."

"Gözümü korkutmaya çalışma! Söz verdiğimin farkındayım." Elimi ondan kurtarıp kollarımı göğsümde bağladım. "Bir de bencillikten bahsediyorsun! Hiç değilmişsin gibi!"

Deniz sıcak elini yanağımda gezdirirken mırıldandı. "O tanıdığın bencil Deniz, yeni tanışacağın Deniz'in yanında bir hiç. Kehribar, bir şeytana senin gibi bir melek yasak. Ama bilirsin her şeytan meleği arzular." Yüzüm tamamen elinin içindeyken ona döndüm. "Ya melek de şeytanı arzuluyorsa?"

"Elmayı bilemem ama ayvayı yemiş oldukları kesindir." Kıkırdamamla birlikte Deniz başparmağını dudağımı sürttü. "Melek dünden razı. Sen cennette mi yıkandın yoksa cehennemde mi? Kesinlikle gülüşün bir meleğe göre fazla tahrik edici." Deniz'in pervasızlığının boyutu yoktu. "Uyarımı yaptığıma göre fikrini rica etsem?"

Ne zaman bir ricada bulunsa kendimi çok garip durumlarda buluyordum. Yine de ona güveniyordum. "Senden asla kopmayacaksam her şeye varım, Deniz."

Denizyıldızı, denize güvenmekle ne denli doğru yapıyordu bilmiyordum. Tek bildiğim şey ise onun olmaktı. Dalgaları arasında ölene dek kaybolmaktı.

Ve melek, şeytana da evet demişti.

Melek masumdu. Şeytan günahkâr.

Melek cennette yıkanmayı, cehennemde yanmak uğruna feda edebiliyordu.

Şeytan ise cenneti hiç tatmamıştı. Feda edebileceği tek şey huydu. Ama şeytan bu oyunda da hile yapıyordu.

Şeytan hiç dürüst olmamıştı ki.

28

Cehennem Ateşi

Rüzgârın etkisiyle savrulan yaprakların üzerinde çıplak ayaklarıyla yürüyor, yavaş yavaş silikleşen kırmızı güllerin kokusunu gitgide alamaz oluyordu, melek. Yine de pes etmiyor, onu çağıran, ele geçiren hisse karşı koyamıyor, çevresindeki tüm güzelliklere inat bilinmezliğe gidiyordu. Etrafını saran renk renk kır çiçekleriyle süslü vadinin sınırları artık ona yetmiyordu, ötesini görmek istiyordu.

İçindeki ses tam aksini söylüyor, ait olduğu yerden uzaklaşmamasını tembihliyordu. Melek, şiddetle karşı çıkıyordu o sese. Mantığını bile bloke eden merak duygusuna kapılmış, vicdanını kör kuyulara hapsederek susturmuştu. Yasağı delmek istiyordu, melek. Attığı her adım ona bambaşka bir heyecanın kapılarını aralıyor, kalp atışlarını değiştiriyordu.

Sahi, meleği buraya sürükleyen şey neydi? Bir an durakladığında gözlerini korkuyla kapamıştı. Yüzünü yalayan tatlı esinti düşünmesine engel oluyor, küçük bir fısıltıyı dudaklarına doğru savuruyordu.

'Seni bekliyorum, melek...'

Sesinden erkeksilik ve güç akan ses meleğin başını döndürüyordu. Daha önce duymadığı bir tını vardı seste. Tüyler ür-

perten bir ezgiyle korkusunu artırıyor, eşsiz melodisiyle adını koyamadığı duygularını çığ gibi büyütüyordu.

'Benden korkma, sadece gel...'

Meleğin gür kirpikleri arsızca birbirine geçmişti; aralamaya cesaret edemediği göz kapaklarıysa isyan ediyor, kanatları fısıltının sahibine uçmak için alev alev yanıyordu. Bir yanı kal derken, diğer yanı gitmek için kıran kırana savaşıyordu adeta. Melek, bedenindeki ürpertiyle gözlerini açtığında vadinin sınırlarını çoktan geçmiş, gri bir sisin ortasında bulmuştu kendini. Fısıltı her kime aitse meleğin zihnine hükmetmiş, bilincini aşinası olmadığı duygularla işgal ederek buraya değin sürüklemişti.

Meleğin yürümekten ayakları sızlıyordu. Eğilip yerlere baktığında yumuşak çimenlerin aksine lav kadar sıcak, iğne kadar keskin kömür karası taşları görmüştü. Ve ayaklarının altından hafifçe sızan kanı...

Meleğin canı acıyordu.

Sırtını dikleştirdiğinde sızlayan ayaklarını unutmuştu. Değilen sis ardında bir savaş meydanını gözler önüne seriyordu. Yeşil yapraklarla süslü olması gereken ağaçların bile kurumuş tahta parçalarından farkı olmadığını gördüğünde elleri kalbinin üzerine konmuş, ağzından minik bir feryat kopmuştu. Karanlığa rağmen parlayan kan göllerinin kıyıları beyaz kanatlarla kaplıydı. Koparılmış, tüyleri kana bulanmış kanatlardı. Eskiden bir meleğe ait olan kanatlardı. Gözlerinden dökülen sıcak damlalar meleğin çenesinden sızıp yere çiğ taneleri gibi düşüyordu. Her düşen damlada bir çiçek filizleniyor, kasvetli ve nemli havaya inat meleğin yaralı ayaklarına sarılıyordu. Kötülükle bezenmiş bu diyarda çiçekler bile meleğe sığınıyordu.

Melek kime sığınacaktı?

Ayak bileklerine dolanan papatyalardan habersiz ilerlemeye başladığında nefesi iyice düzensizleşmişti. Havadaki kül kokusuna, kan tutkuyla iştirak ediyordu. Melek beyaz elbisesinin

kokuyla burnundan ciğerlerine işleyen kesif kokuyu def etmeye çalışıyordu.

Gözlerini daha ileriye çevirdiğinde melek gördükleriyle az kalsın olduğu yere yığılacaktı. İradesiyle geldiği bu yer karanlığın başlangıç noktasıydı. Kızıl bir ateşle yanan yollar, ateşin ta kendisine götürecekti onu. Şimdiden kor alevlerle yanan ateşin sıcağı vücudunu dalga dalga ele geçiriyordu. Alnında oluşan terler saç tellerini ıslatmış, kıvrılan ıslak saçlar yüzüne yapışmıştı. Melek, hiç bu kadar ısındığını hatırlamıyordu. Ah, belki de hiç bu kadar yanmamıştı.

Melek alevli yollardan yürümenin bedelini ödeyeceğinden habersizce ilerliyordu. Geri dönüşü olmayan kararı, kaderini bir şeytanın pençesine bırakacaktı. Şeytanın çağrısı günahla yüklüydü.

Şeytan, meleğin ona gelişini memnuniyetle izliyordu. Dudağının bir kenarı yukarı doğru keyifle kıvrılmış, Tanrı'nın ona sunduğu cazibesini insanlar üzerinde kullanmak yerine bir melekte kullanarak ilk kez harama kanlı ellerini uzatmıştı. Doğasında vardı günah işlemek, yoldan çıkarmak, vesveselerle ruhları kendine bağlamak...

"Zafer kazanmış gibisin." Dişi şeytan, ellerini iblisin vücudunda gezdiriyordu. Şehvet ve tutkunun ne olduğunu bir nebze bilmeyen meleklerin saflığı Dişi'yi daima eğlendirmişti. "İsteklerinin yerine gelmesi için her şeyi yaparsın, değil mi?"

İblis, Dişi'nin yakınlığını da aptalca sözlerini de görmezden gelerek meleği izlemeye devam ediyordu. Saf meleğin ona gelişi uzun sürmüştü. Bir an meleğin onu dinlemeyeceğini bile düşünmüştü, iblis. Göğe uzanan kulenin en tepesinde gözlerini ayırmadan izlediği melek yalpalaya yalpalaya iblise geliyordu. İblise ait olmak için acısını bastırarak yürüyordu. Melek masumdu, ama ateşin çağrısına icabet etmişti. Şeytana göre Tanrı, melekleri bu kadar saf bırakarak hata etmişti. Kötülüğü bile

fark edemeyen bir melek, nasıl olur da şeytana karşı koyabilirdi? İnsanları nasıl doğru yola sevk edebilirdi? Tanrı, asla adaletli kararlar veremiyordu.

İblis kibirle gülümsedi. Sadece sesiyle meleği de, insanoğlunu da kolayca kandırıyor, safına kendi öz iradeleriyle çekebiliyordu. Onun görevi buydu. Tehlikeli fısıltılarına kulak kabartmak bu günahkârların suçuydu.

Dişi'nin elleri omuzlarını kavrarken, aynı zamanda arsız dudakları kollarına ıslak öpücükler konduruyordu. Hiç bitmeyen bu arzu şeytana yetmiyordu.

İblis, ilk kez yasak olanı istiyordu.

Melek, ilk kez yasak olana kendini kurban ediyordu.

* * *

Deniz'in evinin önünde gürültüyle duran arabanın içinde huzursuzca kafamı geriye yasladım. Asla Deniz'e uymamalıydım. Zeynep'in cevabını aradığı soruya karşılık neyi takas etmiştim? Titreşen loş sokak lambası evin karanlığını yüzüme vuruyordu. Deniz'in evine gitmek benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı. Bu gece nedensizce bir kuşku vardı içimde.

Emniyet kemerini çözen Deniz'e kaçamak bakışlar fırlattığımda bana kıyasla daha rahat davrandığını görmemek imkânsızdı. Gözle görülmeyen gerginliği ben doruklarda hissederken, o gram etkilenmiyordu. Bana zıt olmak için doğmuştu, Deniz. Ekseriyetle çekildiğim adamdan bir o kadar nefret ediyordum. Ona âşık olmadığım tek bir an dahi yoktu. Tüm anılarım Deniz'le başlamıştı, geleceğim de Deniz'le şekilleniyordu.

Acıyan boğazımı ıslatmak için yutkunurken gözlerim kısılmıştı. İki üç gün içerisinde bademciklerimin şişeceğinden emindim.

"Kemerini çöz, Mücevher."

Ellerim siyah kayışı kavradığında amacım çözmek değildi, sadece güç almak için bir şeylere tutunma ihtiyacı duymuştum. Tekrar yutkunup sesimi olabildiğince pürüzsüz çıkarmaya çalıştım. "Deniz, beni evime bırakman daha doğru olurdu." Başımı dikleştirirken arabanın penceresinden dışarıya baktım. "Size..." Evde kimsenin olmadığını tahmin etsem de bilmezden geldim. "Gecenin bir yarısı size rahatsızlık vermek istemiyorum." Ona doğru dönerek burukça gülümsedim. "Yürüyerek eve gidebilirim sanırım."

Deniz'in kaşlarından biri havaya kalkmış, etli dudakları aralanmıştı. Koltuğunda hareket edip vücudunu bana yaklaştırdığında nefesimi tuttum. Yıllardır alışamadığım bu koku buram buram deniz kokuyordu. Ilık nefesimi yavaşça saldığımda Deniz'in bakışları dudaklarımda dolaşıyordu. O, utanmaz bir adamdı. Bense onun bir gülümsemesiyle renk değiştiren kızdım.

"Bize," dedi baskın bir ses tonuyla ve sıcak eliyle bir anda yanağımı avucunun içine aldı. "Rahatsızlık vermeyeceğini biliyorsun." Parmakları yüzümü okşarken tüm bedenim heyecandan kıvranıyordu.

"Mücevher, seni bu denli titreten ne?" O sorana kadar titrediğimin farkında bile değildim. Hızlı soluklarım göğüs kafesimi şişirirken ona mantıklı bir şeyler söylemek için deli gibi düşünüyordum.

Üşüyorum desem inanmazdı. Avuç içinden daha sıcak olan yanaklarım beni ele verirdi. *Alacağın karşılıktan, ıssız bir evde seninle yalnız kalmaktan korkuyorum,* desem muhtemelen beni ikna etmek için bambaşka yollara başvururdu. Hile yapmaktan asla kaçınmazdı. Ben ona irademle gitmek istiyordum. Verdiğim sözü çiğnemeden yerine getir-

meliydim. Yanlışa doğruyla karşılık göstermek akıl kârı değildi, ancak ben hilekâr da değildim.

Yanağımdaki eli yüzünden iyice kendimden geçmiştim. Kalbimin kuytularında bile Deniz'in adı yankılanıyordu. Titrememi dizginleyip özgüvenimin son kırıntılarına sığındım. "Sensin." Duyulması zor sesim umutsuzca çıkmıştı. "Beni titreten sensin."

Beni ürperten, korkutan, uçurumun kenarlarına sürükleyen işin aslı Deniz de değildi. Deniz'e olan aşkımdı. Bu ateş kalbime düştüğünden beri yanmaktan öteye geçmiyordum. Karşılık alamayacağımı düşündüğüm anlarda bile korlanarak yanmaya devam ediyordum. Şimdi ise alevlere dönüşmüştüm. Sadece beni yakan turuncu bir aleve...

Deniz elini yanağımdan çektiğinde yine o biçare hisle sarmalanmıştım. Efendisine muhtaç bir köle gibiydim. Karın tokluğuna ona hizmet ediyor, beni sömürmesine göz yumuyordum. Köle, efendisine âşıktı. Sırtımdaki kırbaç izleri geçmiyordu, her hatamda cezamı aynı şekilde ödememe rağmen ona baş kaldıramıyordum.

Ona köle olmayı, özgür kalmaya yeğliyordum.

"Kemerini çöz ve benimle gel." Deniz kapısını açıp arabadan çıkarken beni yine göz ardı etmişti. Kapısını kaparken oluşan soğuk esintiyle titrememem artmıştı. Sıcak avuçlarını yüzüme bastırırken bir nebze olsun vücut ısım yerine gelmişti. Benim tarafımdaki kapı açılınca korkuyla yerimde sıçradım.

Deniz'in koyulaşan mavi gözleri hiddetle parıldıyordu. Bana doğru eğilerek kemerimi çözdüğünde kollarını belime sardı. "Geceyi arabada geçirmek istemezsin." Beni kucağına alarak dışarı çıkardığında düşmemek için ona tutunuyordum. Hızlı bir hareketle kapıyı kapatıp evin

bahçesine doğru ilerlerken kollarımı boynuna dolamış, ifadesiz yüzünü seyrediyordum.

"Arabada uyumak isteseydim izin verir miydin?"

"Kucağımda uyuman şartıyla..." Şaşkınlıkla açılan ağzıma bakıp yarım bir gülümsemeyi yüzüne yerleştirdi. "İzin verirdim."

"Pisliğin tekisin." Kızgınlıkla mırıldanmama kısık bir kahkaha atan Deniz kalçamdaki elini hareket ettirince utançla yüzümü göğsüne gömdüm. Güçlü kahkahası yeniden kulaklarımı doldurduğunda dudaklarımı ısırdım. Beni utandırmak onu eğlendiriyordu.

Deniz eliyle saçlarımı okşarken yüzüne bakamıyordum. Saç tellerimin birini çekince hızla kafamı göğsünden kaldırdım. Gözlerim ne yaptığını anlamaya çalışmak için mimiklerini takip etse de bir sonuç alamıyordu.

Saçlarımdaki elini indirip çenemi kavradığında nabzım boğazımda atıyordu. "Mücevher seni kucağımda odama kadar taşımak sorun değil de, biraz daha boynumdaki kollarını sıkarsan moraracak tenim." Kollarımı boynundan çektiğimde bir an düşecek gibi olduğumdan yeniden aynı konumu aldım. "Sen de yavaşça yere bırak beni, Deniz." Hem beni bırakmıyordu hem de boynuna düşmemek için sarıldığımda mırın kırın ediyordu.

"Kucağımda olman hoşuma gidiyor." Abartıdan uzak cümleleri bana fazlasıyla samimi geliyordu. "Ama seni indirip üzerindekilerden kurtulsak fena olmaz, ne dersin?" Gözlerim irileşmiş, tüm kanım yüzümden çekilmiş gibiydi. "Be-Ben böyle rahatım!" Kekeleyerek sesimi yükselttiğimde Deniz'in kucağından inmek için çırpınıyordum. "Deniz, bırak beni!"

Deniz beni agresifçe yere bıraktığında geri geri giderek ondan uzaklaştım. Sırtım duvara yaslanana dek gözlerimi

üzerinden ayırmadım.

"Mücevher... Mücevher... Mücevher..." Deniz ağır adımlarla bana gelirken üzerimdeki kalın ceketin önünü ellerimle mengene gibi sıkıştırarak tutuyordum. "Doğru cevapların bir karşılığı olur derken seni uyarmıştım."

Dolan gözlerimi kırpıştırırken buram buram Deniz kokan odanın yüreğime ağrılar sokmasını önleyemiyordum. "Doğru cevabın karşılığı bu kadar adice mi?" dedim, dudaklarımı her hecede bastırarak. "Yoksa adi olan sen miydin?"

Olduğu yerde duraklayan adamın kararan bakışlarında gizli bir tehdit, apaçık bir küstahlık, utanmazlıkla kuşatılmış bir şehvet vardı. Gökten düşen yağmur damlaları kadar berrak görünen yüzü ise bir maskeden ibaretti. Binlerce Deniz, milyarlarca ışığın arasında mavi bir bulutla kutsanmıştı. Ve ben, Deniz'in mavi bulutlarında kaybolmuştum.

Direnmem mümkün müydü? Aksi iddia edilebilir miydi? Birer kabuktan ibaret giysilerimi çıkarsa irademle ona baş kaldırabilir miydim? Kıyıdan kıyıya sürüklediği yüreğim sorgusuzca onun olmuşken, *hayır* diyebilir miydim? Sanmıyordum. Deniz, beni şimdi istese elde edebilirdi. Bu kahrolası duyguya nasıl aşk diyebiliyorduk? İki adım atsa beni fethedebilecek bir adamı durduran neydi? Ben âşık bir faniydim, o ise istediğini alan bir ölümsüzdü. Sahi bizi birbirimizden alıkoyan neydi?

"Adice..." Kibir dolu boğuk sesi, deniz kabuğunun içinden gelen tınılardan farksızdı. Ne tam olarak anlayabiliyordum o sesi, ne de dinlemekten vazgeçebiliyordum. Dumanlanmış mavi gözleri çaresizliğime odaklanmış, çökmüş omuzlarıma yetmiyormuş gibi daha da yük bindiriyordu. Diliyle ıslattığı dudakları parlarken elleri sarı

şey tutamlarını karıştırıyordu. Başını yana doğru çevirerek gülümsedi. Fakat bu gülümsemede eksik değil, fazla olan bir şeyler vardı. Düşmanlık, vurdumduymazlık, boş vermişlik...

Beni kolayca elinin tersiyle itebiliyordu. Sessizce içini çekip mırıldandım. "Ben senden basit bir şey istedim. Hatta kendim için bile istemedim." Odanın içindeki adım sesleri bana doğru geldiğini anlamama yetiyordu. Adım seslerini kuvvetlendiren kendine güveni sayesinde usta bir avcı gibiydi.

Avcının kan kokan elleri avın ensesindeydi, hırs bürümüş gözleriyse avına ölümle mühürlenmişti. Avcı öldürmekle mükellefti. Av ise avcının arzularını gidermek için yaşıyordu. Son nefesini kanlı dudakları arasından verirken bile makûs kaderini değiştirmeye çabalamıyordu. Av çoktan pes etmişti, avcı sadece doyumsuz ruhunu besliyordu.

"Bense tamamen çıkarımı düşündüm." Deniz'in sözlerini bir gök gürültüsü tamamlandığında Tanrı'nın gazabını üzerime saldığını düşünmüştüm. İçeriyi çakan bir şimşeğin mavi ışığı aydınlatırken; gözlerinin esiri olduğum adam günah işletecek kadar kışkırtıcı, korkuyla yorganın altına girmenizi sağlayacak kadar tehlikeli görünüyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur damlacıklarının cama vurmasıyla korkularım bir bir saklandıkları kuyulardan çıkmaya başlamıştı.

Deniz kollarını duvara dayayıp yüzüme eğildiğinde tek yaptığım gözlerinin içine bakmaktı. "Nabzını duyabiliyorum... Mücevher, nefret ettiğim elbiseni çıkar!" Bağırmasıyla gözlerimi yumdum. "Yapamam." Fısıltı kadar ince bir ses tonunda kararımı yineledim. "Yapamam, en azından giymem için başka bir şey ver, ama karşında o

şekilde duramam... Olmaz, Deniz."

Ellerimin arasında sıkıca tutmaktan büyük ihtimalle kırışmış olan ceketin yakasını çekiştirdiğinde yumduğum gözlerimi araladım. "İstemediğim bir şeyi zorla yaptıramazsın," diyerek, ellerini ittirdim. "İstemiyorum!"

"Bana bağırarak karşılık verme!" Üzerimdeki ceketi tek bir hamlede çıkarıp yere attığında elbisemle karşısında durmama rağmen kendimi çıplak gibi hissediyordum. Gözlerimdeki buğuyu görebildiği için, ruhumun her zerresiyle ona âşık olduğumu hissettiği için çıplaktım. Benim ona zaafım olduğunu bildiği için çırılçıplaktım. "Sana kötü bir şey yapar mıyım, Mücevher? Tenini hissetmek istiyorum. Sen bana taviz vermezken, ben kendime başka bir çıkar yol bulamıyorum!"

İkimizin üzerinde bir çaresizlik bulutu vardı. Güneşin altın ışıltılarını bizden esirgeyen, gün doğumunu dahi çok gören bir bulut vardı tepemizde. Ayrı kaldığımızda kararan, bir araya geldiğimizde toprağa yıldırımlar düşüren bu bulutun gideceği de yok gibiydi.

"Kalbimi hissetmen için giysilerimi çıkarmana gerek yok." Kırgın bakışlarım onun kızgın bakışlarında eriyor, korkudan göz bebeklerim küçücük kalıyordu. Duvardan sıyrılıp bedenlerimizin arasında boşluk bırakmamacasına birleştirdim. "Sen ise hep kolay olanı seçiyorsun. Kalbim yerine tenimi görmeyi tercih edecek kadar adisin. Yine de senin istediğini yapacak kadar..." Ellerim sırtımdaki fermuarı indirirken acıyla gülümsedim. "Aşağılık olan da benim, Deniz. Senin hiç suçun yok. Günahı işleyen kalbim, sınırlarını zorlayan bedenim hainin teki!"

Siyah elbise ayaklarımın dibine yığılarak düştüğünde, gözyaşlarım çıplak bedenime milim milim sızıyordu. Ben ne kadar hainsem Deniz de bir o kadar çıkarcıydı. Par-

makları köprücük kemiğimden boynuma doğru süzülen gözyaşlarımdan birini durdurduğunda bedenim bir alev dalgasına harlanarak kapılmıştı.

"Kalbini de, bedenini de aynı anda istiyorum." Parmağının ucunda parlayan yaşı dudaklarına sürdüğünde gözlerini kıstı. "Acın bile güzelken... Teninden mahrum kalmamı bekleme benden, kıymetlim."

Bedenim boyunduruğu altına sorgusuzca girdiğinde kalbimin çarpıntısı dış dünyayı bile susturmuş, iliklerime işleyen Deniz için ilkel bir ritim tutturmuştu. Dudaklarımız açlıkla birbirini bulduğunda ne acı kalmıştı içimde, ne de bedenimin çıplaklığını vurgulayan utancım.

Cehennem ateşinde yanan iki ruh olarak kavruluyor, susuzluğumuzu kendimizde gideriyorduk.

Kurumuş topraklarım kanla yıkanırken tövbe etmek için fazlasıyla günahkârdım.

Deniz'e direnebileceğimi iddia edecek kadar da riyakârdım. Fazlasıyla...

29

Şeytanla Dans

Gece ve gündüzün kusursuzca birbirini tamamladığı bir bedendi, Deniz. Karanlık yanlarını en aydınlık noktalarda gizleyen, dikenlerle çevrelediği yollarını size gözü kapalı yürütebilecek kadar da efsunlu bir adamdı. Her ayrıntısında kaybolup giderken, onun doyumsuzluğuyla sarhoş oluyordunuz. Bir rüya olamayacak kadar gerçek, bir kâbus olamayacak kadar güzel bir adamdı.

Daima sevmek için tutuşacağınız bir yangın yeriydi, Deniz Atasoy.

Mavi alevlerle hapsettiği bedeninde tutkunun en siyahını, aşkın en kırmızı tonlarıyla birleştiren bir renk cümbüşüydü gözleri. Nefesini hissetmediğinizde üşüdüğünüz, elleri üzerinizde gezinmediğinde kavrulduğunuz, kokusunu solumadığınızda özlemle kıvrandığınız biriydi.

Onsuz yaşamak bir yana, onsuz bir sabaha uyanmak bile benim için kabul edilesi değildi. Deniz için kendimden vazgeçebilir, tüm kurallarımı yıkabilirdim. İstediği ne varsa sorgusuzca verebilirdim. Kimine göre ucuz biri olabilirdim. Karaktersiz, yetersiz veyahut iradesiz. Buna aşk

demiyor muyduk zaten? Lanetli, eski, öldürücü, büyülü ve efsanevi bir duyguydu.

Şarap tadında, buram buram gül kokan bir duygunun pençesine düştüğünüzde size eşlik eden yalnızca kalbiniz oluyordu. Ne delicesine sevdiğiniz adam, ne de mantığınız yanınızda kalıyordu. Ritimleriyle dünyayı istila eden kalbiniz sizi sağır ediyor, kör bırakıyor, karamsarlık dolu bir yalnızlığa mahkûm ediyordu.

Ve şairin biri çıkıp buna aşk diyordu.

Bu aşktan çok yok olmaktı, sevmekten çok kaybolmaktı, özlemekten çok kavrularak yanmaktı, mutlu olmaktan çok acı çekmekti. Her zerrenizle, her hücrenizle sizi günden güne eriten ıstıraplı bir hastalığa yakalanmak gibiydi. Tedavisi yüzyıllardır keşfedilememiş kadim bir lanetti. Tüm insanlığa virüs gibi yayılmış, bir gün ortaya çıkmayı bekleyen gizemli bir hastalıktı.

Yaşarken ölmek, öldüğünüzde yeniden dirilmek gibi... Başa sarılan bir film gibi... Ağlayacağınızı bile bile izlemek, olan biten ne varsa yeniden hatırlamak gibi... Boğulacağınızı bilerek denizde yüzmek gibiydi hatta. Belki de gelmeyecek bir gemiyi beklemek gibi...

Umut vadetmeyen bir anıya tutunarak hayatta kalmaya çalışıyorduk. Beni asla benim gibi sevmeyecek bir adamın peşinde sürüklendiğim gerçeğini bilmeme rağmen geri adım atmıyordum. Deniz'in lav kadar sıcak parmak uçları tenimin her köşesinde geziniyor, kurumuş gözyaşlarımın çizdiği izleri takip ederken dudaklarının arasından zorlukla saldığı sıcak nefesi bedenimi ateşe veriyordu. İlk kez kül olmayı diledim kaderimden. Küller asla alevlenmezdi. Fakat henüz kor bir alev olan ruhum her defasında daha da büyüyerek kendi cehennemini yaratıyordu.

Kendi cehennemimde, kendi şeytanımla dans ediyordum.

Tehlike hiç bu kadar cazip gelmemişti ya da tehlikeyi hiç bu kadar arzu edeceğimi tahmin etmemiştim. Daha önce bir başkası için ritim dahi değiştirmemiş kalbim, Deniz'in sesini işittiği anda durma noktasına gelene kadar atıyordu ve bundan asla yorulmuyordu.

"Harabelerin arasında sabahın ilk ışıklarıyla parlayan bir mücevher..."

Deniz'in parmakları sutyen askımı çekiştirirken sesli bir soluk aldım. Öpmeden, dokunmadan titreyen bedenimi diğer koluyla sarmaladığında kuşku duymadan kendimi ona teslim ettim. Düşmeme izin vermeyeceğini, düşsem dahi elini uzatacağını biliyordum. Karşılığında bir şeyler isteyeceğini de, istediklerini bir çırpıda ona sunacağımı da biliyordum.

"Gizemli bir elmassın, belki de bir yakut ya da ham, işlenmemiş bir altın... Saf güzelliğini yalnızca benim görebilmem için yalanlar söyleyebilirim."

Kurumaktan çatlamış dudaklarımı dilimle ıslatırken ellerimi omzuna yerleştirdim. Her nefesimizde birbirine değen göğüs kafeslerimiz içimdeki yangını körüklerken kulağına doğru yükseldim. "Bana en güzel yalanını söyle, Deniz."

Fısıltımla gerilen omuz kasları ona bu kadar yaklaşmanın fazlasıyla tehlikeli olduğunu vurguluyordu. Fakat tehlikeyi muazzam bir tatlılıkla avuçlarıma bırakacağından kaderim hiç bahsetmemişti. Bahsetmediği gibi karşı koymam için beni iradesizlikle yoğurmuştu.

İradeden yoksun bir âşık kaderine başkaldıramazdı.

"*Sana âşığım*, desem en güzel yalanım olurdu muhtemelen." Bel boşluğumdan uyluğuma kadar dolaşan eli durakladı. "*Senden başka kimseyi sevmeyeceğim*, desem çok inanılası olurdu. *Tüm hayatımı sana adayacağım*, fazla şa-

sensiz bir güne uyanmak istemiyorum, fazla abartılı olurdu. Mücevher, sana bunların hepsini söyleyebilir, inanmanı sağlayabilirim. Seni ölecek kadar istediğimi, güzelliğini bencilce sadece bana göstermeni istediğimi, sana dokunabilecek tek kişi olduğumu, dokunmaya cüret edecek birini yok edeceğimi bir yalana bulaştırarak söylemeye gerek duymuyorum. Yalnızca bana aitsin, kıymetlim. Birbirimize sahip olmak için aşka ihtiyacımız yok."

İhtiyacımız yoktu. İhtiyacım vardı. Kalbini hissetmeliydim. Bir kez bile olsa benim için attığını duymalıydım.

"Ya benim varsa?"

"Sana veremeyeceğim bir şey olurdu bu."

Sonsuzluk kadar uzun sürer miydi vermesi?

"O halde senin istediklerini de ben veremem, Deniz."

Deniz hafifçe gülerek belimdeki elini sutyen bağıma doğru yavaşça yukarı çıkardı. Parmağının tenime yaydığı hisle tüm bedenim yay gibi gerilmişti.

"Verebileceğini ikimiz de biliyoruz. Neden yalanlarla kirletelim bedenlerimizi? Üstelik..." Deniz'in yarım kalan cümlesiyle omzuna gayri ihtiyari koyduğum başımı kaldırarak kusursuz yüzünü incelemeye koyuldum. Siyah göz bebekleri büyümüş, mavi haresi incecik bir çember kalmıştı. Gözlerinde çaresiz ve çelimsiz bir kız gördüm. İlave etmek gerekirse tüm çelimsizliğine rağmen itaat etmekten korkmayan bir kız gördüm. Deniz'in göz bebeklerinde ona delicesine âşık bir kız vardı. Deniz'in asla göremediği yegâne gerçekti.

"Yalanlar senin dudaklarına yakışmıyor." Köprücük kemiğimde sayısız tur atmış olan başparmağını alt dudağıma sürttü. "Onlara yakışan tek şey benim dudaklarım."

Başparmağını çektiğinde oluşan hafif sıcaklık bir anda eksildiğinde melankolik bir hüzünde boğulacağımı sa-

narken yanılmıştım. Daha sıcak, daha ateşli, daha da yakıcı başka bir etmen hızla devreye girmişti. Deniz'in etli dudaklarıyla buluşan dudaklarım kontrolü ele almış, doyamadığı bir içkiyi kana kana içer gibi öpüyordu. Sanki Deniz'in değil de, benim ona ihtiyacım varmış gibiydi ki gerçek tastamam bu değil miydi? İhtiyaç duyan, muhtaç olan, onun olmak için dilekler tutan bendim.

Parmaklarım gömleğinin düğmelerini tek tek çözerken titriyor, nefessizlikten kıvranan ciğerlerim yine de Deniz'den kopmamam için direniyordu. Ölümüne bir savaş bedenimde kıyametler koparıyordu. Ne kan vardı bu savaşta ne de ölen askerler. Can veren ruhlar, yeniden doğan kalpler, tutuşan bedenler vardı. Kaderin ayırmak yerine her defasında birleştirdiği iki insan vardı. Nedendir bilinmez kaderimin bir gün onu benden alacağını da düşünüyordum.

Deniz'in düğmelerinin bir kısmını hâlâ çözememiştim, farkındaydı. Dudaklarını benden ayırdığında sadece birkaç saniyelik bir duraklamayla gömleğini vücudundan hızla sıyırmış, yırtılmayla kopan düğmeler yere tık sesleriyle saçılmıştı. Saçılan düğmelere dikkatim yöneldiğinde soyutlandığım dünyaya ben de düşmüştüm. Üzerimde iç çamaşırlarımla, az önce beni asla sevemeyeceğini söyleyen adama günah dolu bir masumiyetle kapılmıştım.

Pişmanlıkla gözlerim dolduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Değişen duygular değildi, insanlardı. Duygularımız ansızın harlansa da sönen bir yıldız gibi karanlığa karışabiliyordu. Yıldızların ölümü de büyük ve göz kamaştırıcı olurdu. Tüm evren onun ölümüyle parlardı. Küçücük bir ışıltıyla ömrünü sürdüren yıldız, sönerken tüm gücüyle patlardı, doruk noktasına ulaştığında ortaya çıkardığı muazzam ışığıyla güneş bile yarışamazdı.

Ya benim? Deniz'i kaybettiğimde parlayacaksam ölmem ne işe yarardı? Güneşi isteyen yıldız öldüğünde mi onu kavuşacaktı? Son anında mı güneşe boyun eğdirecekti? *Böyle olmamalıydı.*

"Deniz daha fazla ileri gitmemeliyiz." Gözlerimi yerdeki düğmelerden çekip Deniz'e doğrulttum. "Yanlış yapıyoruz."

"Neyi doğru yapıyoruz ki?" Deniz kollarımı elleriyle kavrayıp sıktığında acıyla inledim. "Her defasında kaçmanın ne kadar çocukça olduğunu fark ettin mi? Ne istiyorsun, Mücevher? Sana âşığım dememi mi? Olmadığım bir şeyi söyleyemem! Sen ne hissedersen hisset, ben bunu karşılayamam."

"Madem seni sevdiğimi biliyorsun, neden uzak durmuyorsun? Bir kez olsun bencil olma, Deniz! Ben, bana ait beden değil, kalp istiyorum! Kaçmak çocukça demene rağmen şımarık, doymak bilmeyen tarafını görmüyorsun!" Kollarıma gömülen parmaklarıyla yüzümü buruşturdum. Canımı yakarak susturmaya çalıştığı gerçekler beni daha fazla yaralıyordu.

"Seni kimseyle paylaşamayacak kadar çok kıskanıyorum, bu yetmez mi?"

"Sadece yanında olmam yetmez mi?"

Gözlerindeki karanlık arttığında, başını omzuna doğru yatırarak boynunu kütletti.

"Bundan sonra sadece yanımda olmanın yeteceğini sanmıyorum." Bir miktar gevşeyen parmakları sayesinde ciyaklayan tenimin çığlıkları yükselmişti. "Sürekli verdiğin karardan dönersen bir arada durmamız imkânsızlaşır."

Alaylı bir gülümsemeyi dudaklarıma yayıp gözlerimi kısarak ona bakmayı sürdürdüm. Ardından başımı iki

yana sallayarak akmak üzere olan gözyaşlarımı gerisin geriye yollamaya çalıştım. O, olmadan yaşayamayacağımı biliyordu.

"İkna yöntemin fazlasıyla adice." Boğazımda biriken hıçkırık konuşmamı güçleştiriyordu. Deniz'e karşı hep kırılgan, alıngan ve narin bir tarafım vardı. Daha fazla duygusallaşıyor, bazen tek yaş düşmeyen gözlerim ise yağmur bulutlarına dönüşüveriyordu. "Beni kendinle tehdit edemezsin."

"Neden?"

Kollarıma baskı uygulayan parmakları elips hareler çiziyordu. Yaktığı yerleri iyileştirirken bir başka yeri yıkıyordu. Haklıydı, Deniz. Harabelerin tam ortasında kalbim vardı. Mücevher gibi parlayıp parlamadığı ise muammaydı.

"Sensiz... Deniz, sensiz kalmaya dayanamam..." Firar eden hıçkırığı durdurmaya çalışmadım. Akan gözyaşımı da silmedim. "Bana biraz zaman ver. Ben senden, kendimden, içine düştüğümüz bu garip durumdan korkuyorum. En azından bir süreliğine sana ve olanlara alışmam için..." Burnumu çekip gözlerimi çıplak vücuduna indirdiğimde utançtan yanaklarımın kızardığına emindim. Bronz teni yarı aydınlık odanın içerisinde pürüzsüz bir ışık gibiydi. Güçlü bedenini göstermekten çekinmediği aşikârdı. "Bana yardımcı olman gerek."

"Pekâlâ..." Olumlu cevabını beklemediğimden olsa gerek şaşkınlıkla gözlerim ona kenetlendi. Lâkin benim tedirginlikle kuşatılmış gözlerime inat, onun gözlerine kendinden son derece emin bir bakış hâkimdi. "Bir hafta yeterli mi alışman için?"

Üzerime bu geceki gibi gelmediği sürece yakınlığına alışabilir miydim, bilmiyordum. Deniz'i kaybetmeme pa-

hasına başımı aşağı yukarı salladım. Ne yazık ki bu kararımın bedelinin ağır olacağını hissediyordum.

"Güzel." Deniz kollarımı serbest bıraktığında ilk olarak ellerim sıktığı yerleri ovmak adına tenime gitmişti. Net olmayan ışıkta göremediğim kızarıklıklar veya morarmaları düşünemiyordum. Tüm aklım bir hafta sonra neler olacağına odaklanmış, şimdiden bir endişe okyanusuna yelken açmıştım.

"Yaptığım iyiliğin karşılığını almayacağımı sakın düşünme." Deniz'e korkuyla başımı çevirerek, gözlerimle yalvarmaya başlamıştım. "Kedi yavrusu gibi bakma bana, Kehribar." Elleriyle yüzümü kavrayıp kendine yaklaştırdığında adrenalin seviyem yeniden yükselmişti. "Beni üstsüz gördüğünde nefes alamadığın günü hâlâ hatırlıyorum, önce bununla şu alıştırma dönemine başlamalıyız. Dış kabuklardan arınıp sadece biz kalmalıyız. Biz ve bedenlerimiz."

"Ne? Çıplak olmaz! Saçmalama!" Yüzümü elleriyle daha da kıstırdığında dudaklarım büyük ihtimalle baloncuk çıkaran akvaryum balıklarına benzemiş olmalıydı.

Deniz'in gözlerindeki hain bakışlar samimiyetle parıldadığında bir haftanın hem çok zor, hem de çıldırtacak kadar bunaltıcı geçeceğine dair her bahse girerdim.

"Bir hafta sonra beni çıplak gördüğünde ölmene göz yumamam. İstediğimi almak için seni alıştıracağım." Nefesimi istemsizce tuttuğumda gamzesini ortaya çıkaran gülümsemesi genişledi. "O gün nefesini tutmayacaksın, aksine benim nefesimi içine çekebilmek için yalvaracaksın, Kehribar. Korktuğun ne varsa benden arsızca isteyeceksin ve ben o günü sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Üst dudağımla burnumun arasında kalan boşluğa dudaklarını bastırdığında gözlerim kapanmış, ellerim sert

göğsüne avuç içlerini yaslamıştı. Bedenim benden habersizce tepkiler veriyordu. Deniz'in dudağı üst dudağımı da oyununa dâhil ettiğinde daha önce hiç bilmediğim bir ses yankılandı dört bir yanımda. Bana ait olup olmadığını kestiremiyordum. Bu ses vahşi, cüretkâr, istek doluydu. Deniz yüzümü kendine yaklaştırmayı bırakıp elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni yukarı kaldırdığında yine kendi isteğimle bacaklarımı bedenine doladım. Göğsündeki ellerim boynuna kenetlenirken öpücüğü az gelmeye başlamıştı.

Cehennemi öpüyor gibiydim.

Cayır cayır yanan bir ateşte, şeytanımın beni kandırmasına izin veriyordum. Günahın günahla, ateşin ateşle dövüldüğü iki kişilik bir mezarın içinde toprağa gömülmüş, nemli, ıslak bir kokuyu soluyordum. Bu koku, beni korkutmanın kıyısından geçemezken hoşuma gidiyordu. Toprağın nemli, ıslak ve ölüm kokan kasvetli kokusu bana huzuru bahşediyordu.

Bana asla demeyeceği iki kelimeyi birbirimizi son kez ayırarak fısıldadım. "Seni seviyorum." Ardından onu büyük bir açlıkla öpmeye devam ettiğimde utançla kızarıp saklanan diğer Mücevher'i görmezden geldim. Deniz'i istiyorsam kendi hudutlarımı çiğnemeli, limitlerimi sonuna dek zorlamalıydım. Deniz yavaş yavaş yürüyüp beni kucağında bir bütün gibi taşırken; aklım, kalbim ve iliklerime kadar tüm bedenim onun kontrolü altına girmişti. Doğru zamanın olup olmaması umurumda değildi.

Şimdi, şu anda, gelecekte ve geçmişte âşık olacağım tek adamdı, Deniz Atasoy. Safir mavisi gözlerinde ölürken dirileceğim, sıcak nefesini soluksuz kalana dek içime dolduracağım, ondan kaçarken karanlık avuçlarına bin bir tuzakla hapsolacağım tek adamdı. Onda, onun olmam

için beni tetikleyen, harekete geçiren, tutuşturan bir şeyler vardı.

Yatağa tüy kadar hafif bir sarsıntıyla bırakıldığımda Deniz dudaklarını koparırarak çekip ikimize de nefes alma şansı tanıdı. Zira benim ondan kopmak için herhangi bir girişimde bulunmayacağım apaçık ortadaydı. Yatakta geri geri giderek başlığa yaslandığımda inip kalkan göğüs kafesimden gözleri ayrılmayan Deniz'in yutkunurken âdem elması oynuyor, gerilen alt dudağı titriyordu. Koyulaşmış gözlerine gölgesi vuran altın rengindeki saç tutamlarından birkaçı alnına düşmüştü, kıvrımlı burnunun kenarları her soluğunda açılıp kapanıyordu.

Bacaklarımı gövdeme doğru çekip kollarımı kendime doladığımda içimdeki kadın yerini yeniden küçük bir kız çocuğuna çaresizce terk etmişti. Deniz erişemeyeceğim kadar ihtişamlı görünüyordu. Ona sahip olmak asla gerçekleşmeyecek bir rüyaya inanmak gibiydi ve ben gördüğüm halüsinasyonlardan anlamlar çıkarmaya çalışıyordum.

Rüya içinde rüya, hayal içinde hayal görüyordum.
Gerçeklik kavramını yitirmiş olmalıydım.

Deniz eğildiği yataktan doğrularak karşıma geçtiğinde bakışlarının hedef noktasıydım. Alışmam gerektiğini yalansızca söylemiştim. Onu istediğimi inkâr etmem mümkün değildi, sadece zamanın heyecanımı eskitip köreltmesi gerekiyordu. Yaşamadığım duyguların çepeçevre sardığı ruhumu teskin etmem için belki de biraz pişmem gerekiyordu. Deniz'in dediği üzere fazlasıyla ham bir Mücevher'dim. Aşktan başka bir şey tatmamış Mücevher'in günden güne işlenmesi gerekiyordu.

Ellerini saçlarının arasından sinirle geçiren Deniz'in tepkilerini izlerken gözlerimi yumarak başımı dizlerime

yaslayıp, kollarımı daha bir sıkı sardım. Bedenimle ruhuma sarılıyor, korkumu bambaşka korkularla ıslah etmeye çabalıyordum. Deniz beni zorlamak adına farklı hamlelerde bulunarak istediğini almak yerine, yardımcı oluyordu. Zorlamıyor, aksine o da kendine hâkim olmanın yollarını arıyordu.

Sarımın yollarını kaybetmiş, birbirini eksiksizce tanıyan iki ruhun da oldukça müşkül bir durumda olduğu belliydi. Deniz bana, ben Deniz'e karşı acemiydim. Davranışlarımızın neyi tetikleyeceğini bilemiyorduk, bir türlü durmamız gereken kısmı kestiremiyorduk.

"Hayatımda kimseyi bu kadar istememiştim." Kalın ve boğuk sesi duvarlara çarparak yok olurken kafamda yankılanmaya devam ediyordu.

Oysa ben hayatımda kimseyi bu kadar sevmemiştim. Onu görmememe rağmen öfkesinin kokusunu alabiliyordum. Belki de onun için bir takıntıya dönüşmüştüm. Sürekli yasak kıldığımız, bununla dindirmeye çalıştığımız hislerimiz baskıya şiddetle saldırıyordu.

Biz birbirimize takıntılıydık.

Birbirimizi yabancılarla paylaşamayacak kadar vahşi ve ruh hastasıydık.

Başımı dizlerimden kaldırıp volta atan Deniz'e seslenmek için dudaklarımı ıslattım. Sırtı bana dönük olarak bir ileri bir geri yürüyen Deniz'in kasları, kalın urgan halatlar gibi gerginlikten kopma noktasına gelmişçesine düğüm düğüm ayrılmıştı. Ondaki etkimin bu denli büyük olması şaşırtıcıydı. En azından benim için.

"Mücevher, bana ne yaptığına dair en ufak bir bilgin bile yok."

"Özür dilerim." Deniz kısık sesimle birlikte adım atmayı kesip duraklamıştı. "Seni öperken... Daha doğrusu seni

öptüğümde nefes almak bile aklıma gelmiyor, Deniz. Susuz kalmış gibi doymak bilmeden seni öpmek istiyorum. Belki de daha fazlası için..." Deniz vücudunu çevirip yüzünü görebilmemi sağladığında itirafımla hem onu, hem kendimi bozguna uğratmıştım. Yanaklarım utançla yansa da devam ettim. "Senin dışında birini hiç düşünmedim. Deniz, bu gece ben de seni istedim. Ama senin dudaklarından koptuğum anda bir yerlere saklanmalıymışım gibi düşünüyorum. Seni istiyor olmak bana çok yanlış, yasak ve günah olan ne varsa hatırlatıyor. İşleri senin için zorlaştırdığımın farkındayım. Özür dilerim."

Deniz yatağın kenarına yaklaşarak, bulunduğu yerde dizlerinin üzerine çöktü.

"Özür dilenecek bir şey yapmadın, dersem gerçekten yalan söylemiş olurum, Kehribar." Zoraki bir gülümseme bahşettiğinde yüreğimin yeniden ısındığını hissettim. İlla ki dokunmasına gerek yoktu. Gülümsemesiyle bile ele geçirilen yıkık dökük, aciz bir kalbe ev sahipliği yapıyordum.

İç çatışmamdan habersiz Deniz ise çıplak vücudumda sakınmadan dolaştırdığı bakışlarını en son gözlerime kenetlemişti. "Yatağımda ürkekçe oturman bile seninle sevişmem için yeterli bir sebep." Sakinliğim cümlesindeki o kelimeyle tuz buz olduğunda Deniz sessizce küfür edip gözlerini birkaç saniyeliğine yumduktan sonra yeniden açtı.

"Özür dilemeni istemiyorum. Üzerine fazla geldim, ileri gitmemiz için senin anlayamayacağın yollara başvurdum. Alışmana yardımcı olmak yerine yine hile yaptım."

"Seni aslında istemedim mi?" diye içtenlikle sorduğumda Deniz inci beyazı dişlerini göstererek bir kahkaha savurdu. Az önce utançtan kızaran cildimin sinirden

domatese döndüğünden emindim. "Gülme, Deniz! Seni gerçekten istediğimi sanmıştım!"

Deniz son bir kıkırtıyı zorlukla bastırarak gözlerini kaçırdı. "Hayır, yanılıyorsun Mücevher... Beni verdiğim sözden saptıracak kadar büyük bir şehvetle istedin. Tamam, hile yaptığımı kabul ediyorum." Ellerini yukarı kaldırdığında yüzümde oluşan gülümsemeyi engelleyemedim. "Ama ikimiz de masum değiliz. Belime bacaklarını dolayıp öpmen..." Dudaklarını ısırırken ellerini yatağa indirdi. "Dayanılmazdı..."

Az önce yaşadıklarımı dile getirdiğinde bunu yapanın kesinlikle ben olmadığımı iddia edebilirdim. Gözlerini kaçırma sırası bende olmalıydı ki Deniz'in tenime değmiş olan parmaklarının boğumlarına, sırtımın birkaç noktasını büyük ihtimalle yırttığı için yanmasına sebep olan tırnaklarına bakıyordum.

"Beni nasıl alıştırmayı planlıyorsun?" Fısıltı kadar ince bir sesle sorduğum soruyu duyup duymadığını önemsemedim.

"Belli bir planım yok." Ayağa kalkıp kollarını geriye atarak vücudunu esnetirken, kuruyan boğazımda nabzım fütursuzca atıyordu. Deniz bana göz kırpıp sırtını çevirdiğinde açıkçası ne yapmaya çalıştığını merak etmeme fırsat bırakmadan kotunu bacaklarından sıyırarak çıkarmaya başlamıştı. Üzerinde siyah baksırıyla kaldığında ufak bir çığlık koyverdim.

"Deniz, ne yapıyorsun sen!" Ellerimle gözlerimi kapayıp başlığa yaslanmaktan ziyade sinmiştim. "Git, başka yerde soyun!"

Erkeksi kahkahası alaycılık yüklü adam, beni yerin dibine sokmaya niyetliydi. "Mücevher, alıştırma tekniklerim konusunda daha ılımlı olmalısın." Ellerim gözle-

nimden çekilip Deniz'in yüzü devreye girdiğinde yatakta onur ağırlığından dolayı bir eğim de meydana geldi.

"Durumu eşitlemeliyiz, Kehribar. O kadar da utanılacak bir şey değil." Ona yer açmak için biraz daha gerilesem de ellerimi mengene gibi kavrayarak tutan elleri izin vermedi. "Bir yere gitmeyeceğim, sana yer açmaya çalışıyorum, Deniz."

"Bana yer açmana gerek yok; zaten üzerimde, o çok istediğin kalbimde yatacaksın, kıymetlim."

30

Ölüme Mahkûm Yıldızlar

Cehenneme mahkûm edilmiş, aşkla cezalandırılmış her kalp; şeytanın acımasızlığına terk edilmiştir.

"Mücevher, yine aynı masada, aynı şekilde geçmişi tekrarlamaktan sıkılmıyor musun?"

Zeynep omzuma parmaklarıyla ritim tutarken uyumam pek de mümkün görünmüyordu. Bahsettiği gün ders çalışmaktan uykusuz kalmış olan ben, beklenmedik bir şekilde Deniz'in varlığı yüzünden uykusuz kalmıştım. Dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırıp ortaya çıkmak için fırsat kollayan gülümsememi engelledim. Koluma yaslamış olduğum yüzüm hiçbir şekilde görünmese dahi kendimi her an deşifre olacakmışım gibi hissediyordum.

Bir günahı işlerken yakalanacakmış gibi...

Yasağı delerken enselenecekmiş gibi...

"Ben, Berk'le kavga ettim, Mücevher. O gece..." Zeynep'in kırgın ses tonuyla kapamış olduğum gözlerim aralanmaya başlamıştı, karanlığa rağmen yüzünü hayalimde canlandırmaya çalışıyordum. "İnan o odada Deniz'in olacağını bilemezdim. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Başımı kaldırıp gözlerimi gözlerine çevirdiğimde an-

kavramadığım bir şeyler vardı halinde, tavrında ve konuşmalarında. Göz pınarlarında birer damla yaş parlayan Zeynep benden af diler gibiydi. Elbette o bara hayatımda iki kez gitmiştim. Berk ve onun içindi. İkisi de zor durumdaydı, bana ihtiyaç duymuşlardı. Bunda Zeynep'in bir suçu olduğunu düşünmüyordum. Kendi isteğimle onaylamıştım.

"Ne saçmalıyorsun, Zeynep? Elbette Deniz'in odada olacağını bilemezdik."

"Mücevher, belki de bir süre görüşmemeliyiz. Ben arkadaşlığımızı çıkarlarım için kullandım, çok üzgünüm," diye mırıldandığında Emir'e bir kez daha lanet ettim. "Beni aldattığını öğrenmek için oraya gitmemeliydik."

Kaşlarımı çatıp allak bullak olmuş bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüm. Ardından masada duran elinin üzerine elimi koyup bir kez, sadece bir kez güven verebilmek için sıktım. "Senin bir suçun yok. Ayrıca neden Berk'le kavga ettiniz?" Kafama takılan birçok nokta vardı. Muğlâk ve flu olan noktalar... Zeynep'in gergin davranışları fazlasıyla garipti.

Gece karası saçlarından bir tutam alıp parmağında çevirirken dudaklarını dişliyor, konuşma içerisindeyken gözlerini kaçırıp duruyordu. Yarım bıraktığı cümlelerinin bir devamı da gelmiyordu. Zeynep'in bu gergin davranışları fazlasıyla garip değil, kesinlikle sinir bozucu olmaya başlamıştı.

"Emir'le olan ilişkim için seni bara götürmüş olmama öfkelendi. Haklıydı, odaları gezerken başımıza ya kötü bir şey gelseydi? Biliyorsun, az daha geliyordu da."

"Sonuçta gelmedi." Zeynep birkaç saniyeliğine bakışlarını kantinde gezdirirken gergin değil, daha çok korkmuş görünüyordu. Onu rahatlatmak için gülümsedim.

"Berk ne derse desin umurumda değil. Biz arkadaşız ve ihtiyacın olduğunda yanında olmalıyım. Üstelik Berk'i tanıyorsun, yeri geldiğinde ağzından çıkanlara dikkat edemiyor."

"Emir'in beni aldatıp aldatmadığı konusu bile önemsizleşti. Gerçekten Mücevher, eğer sana birileri zarar verseydi kendimi affedemezdim."

İşte sorun buydu. Benden saklanılan bir şeyler vardı. Cümlelerin içine sıkıştırılmış o ürpertici hissin kaynağı kesinlikle Berk değildi.

"Zeynep benden gizlediğin şey ne?" Gözleri sonuna dek açılan Zeynep bakışlarını yüzümde gezdirirken sesliçe yutkundu. "*Arkadaşlığımıza ara verelim, bize birileri zarar verebilirdi.* Fazla şüpheli konuşuyorsun. Emir'in seni aldattığını söylediğinde tüm gün ağlamıştın. Şimdi ise önemsiz diyorsun. Benden ne saklıyorsun?"

Sorduğum soru oldukça basitti. Oysaki Zeynep cevap vermek yerine susmayı tercih etmişti. Karşılığı için üzerinde, kalbinde yattığım adam bana Emir'le ilgili cevabı tereddüt etmeden vermişti. Deniz, Emir'in Zeynep'i aldatmadığını söylemişti. Bana sebebini açıklamaktan kaçınmış olmasına rağmen gerçeği tüm içtenliğiyle paylaşmıştı.

Zeynep ise bana sevdiği adam tarafından aldatılmanın önemsiz olduğunu dile getiriyordu. Buna inanmamı beklememeliydi. En azından benden beklememeliydi.

"Selam kızlar!" Berk sandalye çekip yanımıza otururken irdeleyen bakışlarımı Zeynep'e yöneltmeye devam ediyordum. Gözleri Berk'e kayan Zeynep beni görmezden geliyordu.

Zeynep'in yüzünü sahte bir gülümseme kaplayınca midemin bulandığını hissettim. "Sana da selam, nasıl-

sın?" Hiçbir şey olmamış gibi davranması katlanılmazdı ve görmezden gelinemeyecek kadar batıyordu. Sanırım bugün ben havamda değildim ve Zeynep'in her dediği kelimeyi kafama takıyordum.

"İyiyim," diyen Berk'e döndüğümde dudağındaki yaranın kabuk bağladığını gördüm. Deniz'in ani çıkışları yüzünden Berk yaralanıyordu. İstese karşılığını pekâlâ verebilecek olan Berk, Deniz'e saldırmıyordu. Arkadaşlık böyle olmalıydı. Kızgın olan tarafın idare edildiği, sırların gizlenmek yerine paylaşıldığı bir kavramdı. Gerekirse omuz omuza, sırt sırta dünyaya kafa tutabilmekti.

Anlaşılan o ki Zeynep ve benim için söz konusu dahi değildi.

"Sen nasılsın pırlantam? Bugün için nasıl bir aksiyon planı yaptın? Seni takip etmem gerekecek mi?" Berk alayla kıstığı ela gözlerinden birini kırpıp sırıtırken kendine haylaz bir hava katmıştı. Yaramaz, yarını düşünmeyen, dağınık ve arsız bir görüntüye sahipti. Tüm bu etmenler onda hoş duruyordu.

Oflzumu silkip başımı biraz yana doğru eğdim. "Beni takip edecek kadar işsiz misin, yoksa bu aralar kız arkadaşsız mı kaldın?"

Berk sesli bir kahkaha atıp işaret parmağını bana doğrultarak salladı. "Her iki durum da söz konusu olamaz, biliyorsun." Parmağını çenesine düşünürcesine koyduğunda dudaklarını hafifçe büzmüştü. "Sana ayıracak vaktim bol pırlantam. Ne dersin, sapığın mı olmalıyım?"

Dirseklerimi masaya yaslayıp sinirlerimi bozan Berk'i duymuyormuş gibi yaptım. Barda olduğumu nasıl fark etmişlerdi? Bir ihtimal... Bara gideceğimi öğrenmiş olabilirler miydi?

"Mücevher, bir daha oraya adımını dahi atma." Berk

ciddiyetle kurduğu cümleyi devam ettirdi, sanki aklımdan geçenleri okurmuş gibiydi. "Benim için bir kez geldin ve bu iyi olmadı. Tanınmamalısın."

"Tanınmamak?" İmayla gülüp Berk'e göz ucuyla bir bakış fırlattım. "Ünlü biriyim de benim mi haberim yok? İkiniz de bu sabah saçmalamaktan öteye geçmiyorsunuz!" Yükselen sesimle öğrencilerin başları bize çevrilmişti. Nefret ettiğim şeylerden biri fazla öne çıkmaktı.

"Pırlantam, seni korumaya çalışıyoruz." Berk zorlanarak gevelediği kelimeleriyle beynimin içini savaş alanına çevirmişti.

Kafeste yaşayan bir kuşu, kargalardan korumaya çalışmak gülünç değil miydi? Doğasından kopardığın kuşun özgürlüğüne el koyup kanatlarından mahrum etmek daha caniceydi. Sebebi her ne olursa olsun gerçekleşecek son, kadere işlendiyse bu sadece geciktirmeye yarardı.

"Kimden koruyorsunuz, Berk? Ruhlardan mı? Tanıdığım hiç kimse bana zarar vermez," dediğimde avurtlarımı ısırdım. Deniz'den başka hiç kimse bana zarar veremezdi. "Ben sınıfa çıkıyorum, arkamdan gelmenize gerek yok. Yeterince zarar veren arkadaşım var nasıl olsa." Çantamı ve paltomu alarak ayağa kalktığımda tek kelime etmeyen Zeynep'le ne yapacağımı bilemiyordum.

Onun bildiği, benimse en ufak bilgi sahibi olmadığım büyük bir boşluk vardı. Adımlarımı hızlandırıp koridordan geçerken sağımda kalan merdivenlere yöneldim. Duvarlara yaslı bir biçimde sohbet eden öğrenci grupları ara sıra bana bir çeşit mikrop taşıyormuşum gibi bakıyordu.

Bazen Deniz'den nefret ediyordum. Nefretimden daha baskın olan sevgimden iğreniyordum. Onun neden olduğu kavgaların suçlusu ilan edilmek ve yaklaşılamayan olmak berbat bir histi. Deniz, kız arkadaşlarıma dahi karşı-

yordu. Hayatımın her alanını bilfiil işgal etmiş bir düşman gibiydi. Sessizleşen koridorun yüksek merdivenlerini çıkarken isteğim bir süre yalnız kalabilmekti. Düşüncelerimden, anılarımdan, hayatımdan, en çok da Deniz'den...

Ders saatine oldukça uzun bir zaman olduğunun farkındaydım. Ayrıca sabah yanından kaçar gibi ayrıldığım Deniz'i görmeyi iple çekmiyordum. Onunla ne kadar geç karşılaşırsam o kadar iyiydi. Bana sürekli kurallar koyup, uymadığımda cezalandırması ürkütücüydü. Siyahlaşmış safir mavisi gözleri yakamozun gece yarısı aydınlattığı denizin üzerinde oluşan pırıltılara benziyordu. Çok güzeldi, fakat öldürücü bir güzellikti. Gözleri ile dudaklarından çıkan cümleler çelişkili, tehlikelerle örülüydü.

Koridorda bir iki saniyeliğine durup etrafıma bakındım. Sanki adımlarıma karışan başka bir adım sesi vardı. Kitaplardan dolayı ağırlaşmış çantamı omzuma sabitleyip kabanıma istemsizce sarıldım. Ensemdeki tüyler ürpermiş, kalp atışlarım hızlanmıştı. Ah, belki de bugünkü konuşmaların bir yan etkisiydi.

Sınıf kapılarından biri açıldığında telaşla geriye doğru adımladım. Gülerek çıkan iki kız yanımdan geçip gidene kadar durmaya devam ettim.

Yalnız olmak isteyen, ama yalnızlıktan korkan biri?

Deniz'in dediği gibi yalnız kalmaktan korkuyor olabilir miydim? O halde ben de çıkarcı mı sayılırdım? İçimdeki ses beni ikilemlerin insanı olmakla ilgili bin bir düşüncemden dolayı tebrik ederken kendi kendime gözlerimi devirdim. Başkalarına değil, kendime yaptığım bir tavırdı bu. Normalde Deniz sayesinde duygularımı kusursuzca saklamayı, kolaylıkla örtbas etmeyi öğrenmiştim. Sınıfın kapısına ânın verdiği heyecanla hızla yürüyüp bir çırpıda açarak girdiğimde, istemiş olduğum yalnızlık beni tüm

samimiyetiyle kucaklamıştı. Arkamı dönmeden kapıyı çekerek örttüğümde sessizliğin zihnimi dinlendirmesi için uygun bir ortamı sonunda yaratabilmiştim.

Camdan içeri sızan puslu havanın bulanık ışığı boş sıraları aydınlatmak yerine daha da karanlığa boğmuş, ancak bir delinin kalmak isteyeceği bir yer haline getirmişti. "Ah, ben delirmiş olmalıyım..." Dudaklarımı kıpırdatıp sessizce söylendiğimde başımı iki yana salladım. "Kendimle konuştuğuma göre..."

Çantamı ön sıralardan birine bırakıp paltomu da üstüne yerleştirdim. Ellerimi sıraya koyup öylece durduğumda gözlerimi yorgunlukla kapadım. Son zamanlarda hassaslaştığımı, sebepsizce mide bulantıları yaşadığımı fark ediyordum. Mideme giren ağrıyla gözlerimi açtığımda kaşlarımı hafifçe çattım. "Deniz bana iyi gelmiyor..."

Mırıldamalarım kulaklarımda yitip gidiyordu. Bana iyi gelmeyecek olmasına rağmen onu isteme konusunda fazla ısrarcıydım. Düşüncelerimle dolup taştığım an kapıda oluşan tıkırtılarla sıradan ellerimi çekerek doğruldum. Kapının kulpu yavaşça aşağı inip çekildiğinde ufacık bir aralık bırakıldı. Ders saatine oldukça uzun bir süre olduğu varsayılırsa şu an sınıfın boş olması gerekirdi. Benim gibi yalnız kalmak isteyen biri varsa eğer boş olmama gibi bir ihtimal de yüksekti.

Gözlerim o küçük aralıkta takılı kalınca kapıya ilerledim. Merakıma yenik düşmüştüm. Aralığa başımı yaklaştırıp açan kişinin kim olduğuna baktığımda boş koridor harici herhangi bir şey görünmüyordu. Kulpa parmaklarımı uzatıp kapatmak için çektiğimde koluma değen sert el ile ağzımdan kaçan çığlığa engel olamamıştım. Çığlığım beraberinde kolumu tutan elin sahibini getirdiğinde kendimi duvara sabitlenmiş, kapana kıstırılmış bir halde

bulmuş, aklımdaki her korkuya birer birer teslim olmuştum. Sırtım duvara sertçe çarptırıldığı için sızlarken, kararan kahverengi gözlerde net bir öfke, gizlenmiş bir kin görmeyi ummuyordum.

"Ne o? Gördüğün manzara hoşuna gitmedi mi?" Burak yaralarla bezenmiş yüzünü yaklaştırdığında gülümsedi. "Deniz, kıymetlisi için eski bir dostunu dövdüğüne göre gerçekten dedikleri kadar önemli olmalısın."

Kollarımı serbest bırakıp elleriyle belimi kavradığında yeniden bir çığlık savurdum. Kıpırdanıp ondan kurtulmaya çalışmamı beni bedeniyle sıkıştırarak engellediğinde donakalmıştım. Bana kendini bastırdıkça vücuduma değen her yeri tiksinmeme, iğrenmeme ve ağlamama neden olan bir hissi uyandırıyordu. Bir çığlık daha atacağım sırada ellerinden biri ağzıma kapanmış, sesim avuç içinde boğuk bir tınıyla kaybolmuştu.

"Şşt..." Burak dudaklarını diliyle ıslatırken, gözleri yüzümün her köşesinde geziniyordu. "Anlaşabiliriz kıymetlim. Aradığın cevapları vereceğim, sen de bana karşılığını." Tekrar çırpındığımda kısık bir kahkaha attı. "Karşılıklarının çok güzel olduğunu duydum. O piç ağzının tadını biliyor desene kıymetlim." Mide bulantım arttığında tek düşündüğüm şey Burak'ın bana olan sebepsiz öfkesiydi.

"Elimi ağzından çektiğimde bağırırsan sonraya sakladığım planlarımı şimdi gerçekleştiririm, Mücevher. Anladın mı?" Gözlerini kısarak beni açıkça tehdit ettiğinde başımı aşağı yukarı salladım. "Güzel." Elini çektiğinde derin bir nefes alıp kendimi yok olmak ister gibi duvara daha da yaslandım. "Seni yalnız yakalayabileceğimi tahmin etmezdim."

Düzensizleşen nefesim yüzünden inip kalkan göğüs

kafesim sürekli ona değiyordu. Burak gözlerini aşağıya indirdiğinde eğlenir bir ifadeyle sırıtıyordu. "Zeynep'i tehdit eden Berk değil, Deniz'di." Gözlerimizi birleştirdiğinde bakışlarımı kaçırdım. "Ayrıca dün gece bardan birlikte çıktığınızı hiç öğrenmemesi gereken bazı kişiler de öğrendi. Nehir'den sonra nasıl aynı hatayı yapabilir anlamıyorum."

Nehir'in ismini duyduğumda ensemdeki tüyler dahi ürpermiş, göz bebeklerimin irileşmesine neden olmuştu. Deniz'le ilgili bilmediğim binlerce şey vardı. Bana asla söylemeyeceği, asla paylaşmayacağı sırları vardı. Nehir de bunlardan yalnızca biri ve en önemli olanıydı. Deniz'i geri dönülemez bir yokuşa sürükleyen, bambaşka bir adama dönüştüren kişiydi, Nehir.

Sevdiğim adamın içinde bana dair ne varsa silmiş bir kadındı.

"Benim bunlarla hiçbir ilgim yok." Bildiğim, küçücük bir yalan bile katmadığım salt gerçeği fısıldıyordum. "Sen de farkındasın! Neyin hesaplaşması bu, bilmiyorum ama benimle alakası yok!" Yükselen sesimdeki bariz titremeyi göz ardı ettim.

"Nehir, Deniz'in pisliklerinin bedelini ödemek zorunda değildi. Sen de değilsin, ama birileri kurban edilmek zorunda." Burak dudaklarını yanağımda gezdirirken başımı çevirerek yakınlığından kaçmak istemiş olsam da mümkün değildi. "Bana güvenerek hata yaptın, kıymetlim. Sana sadece Deniz dokunuyordu, değil mi? Beraber uyuyorsunuz, ne romantik..."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp ellerimle onu göğsünden ittirdiğimde kollarını belime sardı. "Deniz sana dokunduğumu duyduğunda bir daha yüzüne bakmayacak, Mücevher. Ne dersin, bu sefer yaptıklarının cezasını öder

mi? Nehir'i benden koparmanın, kullanmanın..." Son kelimesini zoraki söylemiş gibiydi. Nehir'i bu kadar önemli kılan neydi? "Senin üzerine titrediğine göre beni ilk kez anlayacak."

Üzerimdeki baskısı artarken, dudakları yanağımdan çeneme kadar birçok noktaya değiyordu. Korku ve endişenin hüküm sürdüğü bedenim tepki olarak gözyaşlarıyla yıkıyordu tenimi. Bana yapacağı her şeyi göze alarak çığlıklarımı art arda attığımda üzerimden çekilmesiyle gözlerimi araladım. Burak eliyle saçlarını geriye atıp yüzüme tehlikeli bir ifadeyle bakıyordu.

"Deniz'in altına yatarken tiksiniyor muydun?" İmasıyla boğazımdaki geçmek bilmeyen yumru büyümüş, büyüdükçe nefes alamaz bir hale getirmişti beni. "Bağırsan da kimse duyamaz seni, kıymetlim. Küçücük bir yardımla ders saatleri ertelendi!" Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi bana sunduğunda kusmamak için kendimle savaşıyordum. Yeniden üzerime doğru harekete geçtiğinde kapıya koştum. Nehir için bedel ödemesi gereken son kişi bile değildim.

Kapının kolunu indirecekken kolumdan sertçe çekip beni duvara fırlattığında kemiklerimden çıtırdama sesleri geldiğini duyduğuma yemin edebilirdim. Acının nüksettiği kaburgalarımda sanki kırmızı bir ışık yanıyordu. Canımın yanmasına aldırmadan bağırarak içgüdüsel olarak güvenli bir köşeye ilerlemeye çalıştım. Burak kotunun kemerini çıkarmaya uğraşıyor, göz ucuyla her hareketimi kontrol ediyordu.

"Sen delirmişsin!" Burak fermuarını indirirken ellerim titriyor, nabzım boğazımda atıyordu. "İmdat! Biri bana yardım etsin!" Yerde sürünerek kapıya yöneldim. Bacaklarımdan birini tutup beni sıralara doğru savurduğunda

başımı çarptım. Artık ne dediğimi anlayamıyordum. Hem yardım dileniyor, hem de acı içinde inliyordum.

Üzerime eğilip başımı kendine doğru çevirdiğinde yan kapalı gözlerimden sızan yaşlar sanki kalbimden dökülüyordu. Son bir güçle fısıldadım. "Sen de Deniz'e yalvaracaksın..." Saçlarımı kavrayıp başımı geriye attığında sesim kısılana kadar bağırdım.

"Bunu göze alalı yıllar oluyor, Mücevher."

Umutlarımın bittiğini düşündüğümde kapının gürültüyle açıldı ve Burak'ın üstümden kaldırılmasıyla derin bir nefes çektim. Ciğerlerimi yakan havayı geri salmak istediğimde boğazımdan garip bir ses çıktı. Bacaklarımı kollarımla sarıp yerde top halini aldığımda gözlerimi çaresizlikle kapadım. Kulaklarımda kavga eden iki kişinin haykırışı, öksürüklerim ve durmak bilmeyen ağlama seslerim yankılanıyordu. Havasızlıkla kıvranan bedenim ölümü bekleyen ruhuma kucak açmış gibiydi. Hayatımda yaptığım en büyük hata, hayatıma mâl olacağa benziyordu.

Tüm sorunlarım, sıkıntılarım birer birer karanlığa karışırken nefessizliğe alışmış, huzuru garip bir şekilde hissetmiştim. Zihnime hükmeden safir mavisi gözler bulanıklaştığında her şey anlamını yitirmişti. O çok korktuğum karanlığın iyi gelebileceğini tahmin edemezdim.

* * *

Zaman bir ilaçtır. Bazen iyileştirmek için, bazen unuttur-mak için, bazen ise bir uyuşturucudur. Zaman bir zehirdir. Bazen intikam için, bazen ödeşmek için, bazen ise ölmek için.

Gözlerimi zorlukla açtığımda derin bir uykudan uyanmış gibiydim. Kamaşan gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp gömüldüğüm yumuşak yastığın kokusunu soludum. Fe-

:ah, temiz ve deniz gibi kokuyordu. Bakışlarımı bulun-duğum yerde dolaştırırken hızla yerimden doğruldum. Kaburgama giren sancıyla küçük bir inilti ağzımdan firar edince oymalarla süslenmiş ahşap kapı açıldı. İçeriye pe-rişan şekilde giren Berk'in yüzü solmuş, gözlerinin altı mor halkalarla kaplanmıştı.

"Mücevher, uyanmışsın!" Daha önce gelmediğime emin olduğum bu odada hem tanıdık hem de bana çok uzak bir hava vardı. Berk bana yaklaşıp elleriyle yüzümü avuçladığında gözleri ışıldamıştı.

"Kıymetlim çok özledik seni." Yaşadığım iğrenç şeyler zihnimde canlanmaya başladığında gözlerimden istemsiz-ce dökülen yaşlar avuçlarına düşüyordu. Berk'in ela ren-gi gözleri saydam bir buğuyla örtülmüştü. Benim aksime ağlamamaya çalışır gibiydi. Başımdaki zonklamayla yü-zümü buruşturunca Berk ellerini çekerek yatağa hafifçe oturdu. Dokunmaya korkuyordu.

Elimi başıma götürdüğümde kumaş parçası gibi bir şeyle temas ettim. Berk afallamış ifademi fark edip elimi ellerinin arasına hapsettiğinde durumumu az çok analiz ediyordum. Göğüs kafesimi daraltan bir şey de vardı. Yorganı biraz indirip üzerime baktığımda bana oldukça bol gelmiş siyah bir kazaktan başka hiçbir şey görünmü-yordu.

"İki kaburga kemiğin kırılmış, bir süre sargılarla dolaş-mak zorundasın, Mücevher. Başında da oldukça büyük bir yara ve kanaman vardı. Kendini inceleyerek yorma, nasıl hissediyorsun? Başında ağrı var mı?" Berk ellerimle oynuyor, gözleriyle tepkilerimi izliyordu. Nasıl hissettiği-mi bilmiyordum.

"Ben... Ne zamandır buradayım?" Kaşlarımı çatıp et-rafı yeniden gözden geçirmeye koyuldum. Koyu renk ah-

şap mobilyalarla karamsar bir dizayna sahip olan odanın sağımda kalan tarafı sadece camdandı. Ne bir perde ne de bir stor vardı. Güneşin aydınlattığı çıplak ağaçların bir kısmının görüldüğü cama bakan yatağın konumu özenle ayarlanmış gibiydi. Gözlerim camdan görünen bahçede oyalanırken Berk'in sesiyle dikkatimi ona yönelttim.

"Mücevher, üç gündür aralıksız uyuyorsun." Başımı ona çevirdiğimde gözlerim irileşmişti. "Doktor uyuman için ilaçlar vermişti, fakat sen çok güçsüzdün."

"Üç gündür..." Pürüzlü bir sesle tekrar etmiştim. "Neredeyim peki?" Bir türlü nerede olduğumu çözemiyordum. Hatırlamaya çalıştıkça bir ağrı beynime saplanıyordu adeta.

"Senin ağaç evindeyiz. Kimse bilmiyor, güvende olabileceğin tek yerdi," diye kısa bir cevap verdiğinde gözlerinin içine baktım. Kimden saklanıyordum ya da neden güvende olmam gerektiğini de bilmiyordum. "Deniz sana anlatacak, kıymetlim."

"Deniz mi buldu beni?" Birinin beni o pislikten kurtardığını hatırlıyordum. Sesimi birinin duyduğunun, yardım ettiğinin farkındaydım. Fakat gerisi... Sadece boşluktan ibaretti.

"Hayır, Deniz değildi."

Deniz değildi. "Kimdi öyleyse?"

"Seni bulup getiren kişiyi o günden sonra çok aradık. Deniz'le beraber kantindeydik, bir anda kucağında bir kızla o girdi. Önce senin olduğunu anlamadık. Adam *ambulans çağırın* diye bağırdığında sadece ne olduğuna bakmak için ayağa kalkmıştım. Senin olduğunu görünce yıkıldık, Mücevher."

"Deniz şimdi nerede, Berk?"

* * *

Verandanın gıcırdayan tahtalarına yavaşça basarken koluyla bedenimi sarıp yürümemde yardımcı olan Berk'le kafamı kurcalayan soruların cevabını öğrenmeye gidiyordum. Her soru bambaşka bir ağrıyı doğuruyordu. Soluklarım düzensizleşmiş, kalbim Deniz'in varlığıyla sıkışmıştı. Onu yeniden gördüğüm için kızgın, öfkeli ve aptalca mutluydum. Onun kokusunu yeniden duyumsayabildiğim için kendimden tiksinecek kadar mutluydum. Ona sarılabileceğim için bile mutluydum. Başıma açtığı her sorunu unutup kollarına atılmayı isteyecek kadar berbat biriydim.

Güneşi gölgeleyen bulutlara inat ışıl ışıldı, Deniz. Oturduğu verandanın zemininde bir kolunu geriye atmış göğü seyrediyor, bir yandan da içtiği sigarasının külünü toprağa savuruyordu. Bozmak istemeyeceğim kadar mükemmel görünüyordu. Ölümcül bir güzellikteydi.

Zehir ve panzehir iç içe geçmiş gibiydi.

"Berk, sana onu yanıma getirme demiştim." Gür ve dingin sesi bir rüzgârla bana ulaştığında ürpermiştim. Bacaklarım soğuk havanın etkisiyle titrerken, kalbim onun sesiyle ateşte yanıyordu. "Dinlenmen gerekiyordu, Kehribar." Ona ulaştığımızda ayakta durmaya devam ettik. Sanki emir vermesini bekliyorduk. Berk onun kuralını asla çiğnemezdi.

Buruk bir gülümsemeyle gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Sana ihtiyacım vardı." *Sana ve sakladığın sırları bilmeye,* diyemeden dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Berk içeri geç." Bakışlarımı Deniz'e çevirdiğimde bana elini uzattığını ve yukarı kaldırdığı başıyla beni pürdikkat incelediğini gördüm. Sargımda oyalanan gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Biraz hava alması iyi gelebilir,

senin de dinlenmen gerek." Deniz'in sessizce homurdandığı cümlelerden yalnızca 'günlerdir uyumadın' kısmını seçebilmiştim.

Berk'in korunmasından çıkıp halsizliğimi umursamadan başımı salladım. "Berk, dinlenmelisin. Ben de biraz hava alacağım. Uyandığında karnımı doyurmak zorundasın." Parmağımla karnımı işaret ettiğimde Berk kısık bir kahkaha attı.

"İyi olduğun sürece uyumayabilirim pırlantam." Deniz'in omzuna bir yumruk atıp yanağımdan makas aldı. "Üşümeni istemiyorum, hava aldıktan sonra odana çıkacaksın."

"Pekâlâ," deyip onayladığımda Berk kapıdan içeri geçip kaybolana dek bana bakmış, sanki yaşadığımdan emin olmak istermiş gibi gözlerini ayıramamıştı.

Deniz'in hâlâ havada olan elini tutmadan verandaya oturup bacaklarımı sarkıttığımda ettiği küfrü duymazdan geldim. Artık küfür etmesi o kadar da rahatsız etmiyordu. Toprakla birleşen denizin saf kokusu etrafımı bir halka gibi çevrelemiş, daha çok solumam için teşvik ediyordu. Yanımdaki varlığa sokulup kokusunu iyice solumam için beni delicesine kıvrandırıyordu.

Deniz bir anda beni kucağına aldığında tiz çığlığım boş arazide yankılanmıştı. Sıcak elleri çıplak bacağıma konduğunda üşümüş olduğumu daha yeni fark etmiştim. O kadar sıcaktı ki elleri dokunduğu her yeri yakıyordu. Solumak için çırpındığım kokunun kaynağına sahip olmak cezbedici bir hazdı. Hayatımda hiç böyle bir kokuyu arzulamamıştım.

Yüz yüze geldiğimizde nefeslerimiz birbiriyle savaşıyordu. Dudağının kenarındaki yara ve yanağındaki morluğu görünce kendi acım çok önemsizleşmişti. Parmak

uçlarını yaralarında gezdirirken gözlerini kapatan Deniz, beni kendine daha çok bastırmış, kollarıyla küçük bir kafes yaratmıştı.

Asla kaçmak istemeyeceğim bir kafesti.

"Günlerdir uyuyorsun ve bir gece bile yıldız görmedim." Parmaklarımı göz kapaklarına değdirdiğimde belli belirsiz bir gamze yanağında küçücük bir çukur oluşturmuştu. "Ve bugün güneş var, yıldızlar parlamazken, güneş doğdu. Uyanmanı beklemiş gibi, o aptal yıldızlara inat parlıyor sanki." Gözlerini açıp safirlerini gün yüzüne çıkardığında bir süre için soracağım her şeyi unuttum.

"Bazı yıldızlar gündüz de parlar, Deniz. Yalnızca gizlenirler güneşin turuncu ışığında. Dinlenirler, Deniz. Daha parlak bir yıldıza sığınır, inzivaya çekilirler." Etli dudakları konuşmak için kıpırdanacağı sırada izin vermeksizin konuştum. "Çünkü güneşe âşıklar. Güneş ise tüm evrene... Biliyor musun Deniz, güneş çok kalpsiz."

"Güneşin yıldızdan haberi yoktu ki, kıymetlim. Yıldız saklanmak yerine parlamalıydı. Güneş onu fark ederdi."

Sesindeki hiddet beni korkutmak yerine gülümsetti. Çoktan güneş ve yıldızın kim olduğunu kavramıştı. Çocukken olduğumuz gibi, verandanın bir köşesinde bizi andıran bir hikâyeyi kabullenmek yerine yadırgıyordu. Belki de bazı şeyler değişmek yerine aynı kalıyordu.

"Sanmıyorum... Güneşin kibri gözünü kör etmiş, yıldızın cesareti ise asırlarca önce elinden alınmış. Yıldız ölürken güneşe kendini ispat edecek. Ancak bu şekilde fark edilebilir. Yıldız ölür, güneş yas tutar. Bunu değiştirmeye gücümüz yetmez."

"Güneş ölmeli belki de. Yaptıklarının bedelini ödemeli."

Ölümsüz bir varlık ölemezdi. Hayat bağışlamak da, almak da ölümsüzlerin elindeydi.

Bakışlarına yerleşen nefreti yok etmek adına dudaklarına öpücük kondurdum. Nefesimi kesen minik öpücüğü ilerletmek için direnen Deniz'in ısrarcı dudaklarından zar zor kopabilmiştim. "Çok geç... Yıldız ölmek üzere. Son kez parlıyor, fakat güneş hâlâ onu görmüyor. Tüm evren farkında, ama güneş bilmezden geliyor. Yıldızlar ölmeye mahkûmdur. Göktekiler de, denizdekiler de ölüme tutsak edilmiş. En kutsal kanlı tutsaklık bu."

"Parlayan bir yıldızı güneş nasıl görmez? Tam bir saçmalık!" Bu gerçeği inkâr eden ruhuydu. Kalbi buz tutmuş adam bir gün dediğim her kelimeyi anlayacaktı. "Tam bir uydurmaca!"

Bambaşka bir hisle küçük bir öpücüğü yeniden dudaklarına kondurdum. "Gökteki yıldızlar ölürken parlar, Deniz. Güneş hep geç kalan, yas tutan olarak kalacak."

Sinirle cebinden sigara paketini çıkarıp öptüğüm dudağına yerleştirirken inkâr eden taraf olacağını vurguluyordu. Eli belimi bir mengene gibi sıkarken diğer eli metal çakmağı ateşleyerek sigarasının ucunu mavi-kızıl alevlerle yakıyordu. "Ölen tüm yıldızlar için... Bana cenneti sunmanı istiyorum, Deniz."

Mavi gözlerini üzerimde gezdirdi, yarım bir gülümseme eşliğinde. "Cenneti sana sadece vadedebilirim, bilirsin vaatler asla gerçekleşmez." Parmaklarının arasında tuttuğu sigarasından derin bir nefes aldı.

"Yine de..." Kelimelerimi yutmak istiyordum. Gururuz bir kız gibiydim. "Söyle sen, duymaya ihtiyacım var."

Titreyen kollarımı gövdesine sardım. Sigaranın kokusu ciğerlerime nüfuz ederken, huzuru hissettim. *Huzursuz bir adamda.*

Sigarasını dudaklarının arasından alıp asla cesaret edemeyeceğim o uzun öpücüğü izin vermeden, izin almadan

dudaklarına mühürledim.

Eğer güneş Deniz ise yıldız olup ölebilirdim. Eğer son kez parlıyorsam onun için can verebilirdim. Diline, dudağına, parmaklarına, saçlarına sinen sigara kokusuna rağmen onun tadını alabilmek için ruhumu cehenneme sürgün edebilir, ellerinde mum gibi eriyebilirdim.

Öğreneceğim sırlar şimdilik bekleyebilirdi. Deniz'den nefret etmek için daha çok zamanım olacaktı.

Ama onu sevmek için zaman çok kısıtlıydı.

31

Kalbini Öpmek Gibi

Mücevher ne kadar kıymetli olursa olsun eğer parlamayı bilmiyorsa yok olmaya mahkûmdu. Keza benim kaderim de yok olmaya yüz tutmuş, küf kokan, acımasız bir Tanrı'nın elinde oyuncak edilmişti.

Deniz dilediği gibi oynuyor, kırıyor, tamir ediyor ve unutup yalnızlığa savuruyordu ona köle olmuş kalbimi. Tenimde gezinen dudakların sahibi beni ölüme tutsak edebilecek güce, varlığıyla yakıp kül edecek ateşe sahipti. Nitekim avuçlarında su gibi kaynıyor, tek bir zerrem kalmamacasına buharlaşıyordum. Tüm yollarım Deniz'e çıkarken aksi mümkün değildi. Başımı çevirdiğim her yerde onun acıtan güzelliği, safir taşı kadar berrak mavi gözleriyle karşılaşıyordum. Belki de görmem gerekmiyordu. Deniz Atasoy benim hayallerimde yer edinmiş bir adamdı. Dilediğim, istediğim, arzuladığım yegâne adamdı.

Örselemem ve karşı koymam gereken hislerim zamanla sınırsız bir boyuta ulaşmıştı. Deniz'i öpmek cehennemde kavrulmak, iliklerine kadar ısınmak ve hiç bitmeyecek bir azaba boyun eğmek gibiydi. Dudaklarından kaçan

iniltiler bile bir ilahinin eşsiz melodilerine benziyordu. Benim için kutsal, paha biçilemez ve asla vazgeçilemezdi.

"Seni öpmek Kehribar," dedi, dudakları göğsümün hemen üzerindeki noktayı tadarken, "kalbini öpmek gibi." Kalp atışlarım sözcükleriyle delicesine kulaklarımda çınlıyordu. "Dudaklarında kalbinin tadı var, Kehribar. Daha önce hiç tatmadığım bir lezzet bu." Aynı cümleyi tekrar ettiğinde onunla ilk yakınlaştığım an belirmişti aklımda. Onun dudaklarıysa bambaşka bir tatla süslüydü. Hatta öpücükleriyle sarhoş olmuş gibi hissediyordum. Mayışıyor, uysallaşıyor, uyuşuyordum.

Kollarımı boynunda sabitleyip başımı hafifçe çekerek fırtınalar kopan mavi gözlerine mühürledim gözlerimi. Ben en ufak bir rüzgârda uçabilecek bir yapraktan farksızdım. Deniz ise yakıp yıkan her şeyin dengiydi. O, çok bencilce yetiştirilmişti.

Ben onarmaya, o kırmaya çalışırdı.

"Deniz güneşten bile daha güzelsin." Saç telleri altın ışıltılarıyla güneşi bile kıskandırabilirdi. Yüzündeki yaralar dahi güzelliğini örtemiyordu. "Seni yeniden görebildiğim için şanslı olmalıyım."

Çenesi öfkeyle kasılmıştı, kararan bakışları yüzümde geziniyordu. Onda bir Tanrı'nın zarafeti, kibri ve hırsı vardı. "Sana Burak'tan uzak durman gerektiğini söylemiştim."

"Sebebini söylememiştin." Yüzüne biraz daha yaklaşıp alınlarımızı birleştirdim. "Deniz benden sakladığın sır her neyse söylemenin vakti gelmedi mi sence?"

"Bilmemene rağmen seni öldürebilecek bir sırrı istiyorsun." Parmağı dudaklarımı yakan izlerle tavaf ediyordu. "Mecazen bir ölüm değil bu, kıymetlim. Benim sırlarım kalbine ağır gelir, acılarım gözyaşlarını doğurur, sakladı-

ğım her ne varsa gün geldiğinde yakana yapışır. Karanlık bir gölgeyle yaşayamazsın, Mücevher."

"Deniz, ben yıllardır bir gölgeyle yaşıyorum. Ölmek ağır gelmez bana." Tenlerimiz birbirini öpüyor, tadıyor ama dudaklarımız kısacık mesafeyi kat edip buluşmuyordu. Deniz'e karşı olan net tavrım yine Deniz'in kışkırtıcı unsurlarıyla sürekli işgal ediliyordu. Surları yıkmak üzere gönderilen askerlerin yakında başarı sağlaması olasıydı, zira Deniz'in safirlerini bürüyen şımarık ışıltılar kalbime işliyordu. "Sırlarla da yaşayamıyorum sonuçta."

"Sırlar," dedi, sanki mahremiyetine dokunmuşum gibi. "Sır zaten bir ölümden ibaretse, Mücevher... Yine de sever misin beni? Ben bile sevmezken kendimi, sevebilir misin?" Ciddi olup olmadığını anlayabilmek için yüzünün her santimini, her detayını, her mimiğini inceliyordum. Tek bir kasın dahi oynamadığı maskeden ibaret yüzü, aşınmamış bir taş kadar sert ve acımasız görünüyordu.

"Sen... Sen ne dediğini bilmiyorsun..." diyerek inlediğimde gerçek hiç bu kadar korkutucu gelmemişti. "Saçmalıyorsun, Deniz..." Kolları arasından sıyrılmaya çalışsam da boşunaydı.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp sıcak nefesiyle insanı iliklerine kadar ürperten soğuk kelimeleri umursamazlıkla fısıldadı. "Beni tanımıyorsun, Mücevher. İstediğine inan, ama gerçekler senin camdan kalbini binlerce parçaya ayırır, kanla yıkar ruhunu. Deniz'in suları kanlarla kaplı, Kehribar ise kandan korkuyor. Söylesene Mücevher, gerçeği hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Kehribar kana bulandı, Deniz. Bilmediği gerçekler yüzünden gözyaşı döktü." Parmağımı çatılan kaşlarını düzeltmek ister gibi üzerlerinde dolaştırıyordum. Orada oluşan ince çizgiler sözlerimle derinleşti. "Benden sak-

bıd.ğın Deniz'i tanımak istiyorum. Sırları olan o adamın ...larını istiyorum. Deniz seni her şeyinle istiyorum." Yeniden dudaklarına kapandığımda onun beni asla reddetmeyeceğini biliyordum.

İkimizin inkâr etmediği salt bir gerçek vardı. Birbirimizi suya aç olan toprak gibi istiyorduk. Ya susuzluğumuzu dindiremeyip kuruyacaktık ya da kapıldığımız sularda boğulacaktık.

Bir Gün Önce
Berk Kaya

Sevdiğiniz birinin peşinden sadece bir defalığına gitmemek bile aptalların işiydi. Yalnız kalmak istediği için Mücevher'i bir defalığına rahat bırakmayı seçmeseydim büyük ihtimalle evinde uyuyor olurdu, ailesinden habersizce getirdiğimiz kulübe ev yerine.

Deniz'in hataları hiç ummadığımız anda Mücevher'e yüklenmişti. Bana bile ağır gelen hatalarına ortak olduğum için ilk kez pişmanlık duyuyordum.

Burak'ı getirdiğimiz yıkık dökük, kullanılmayan eski bir iş hanının en alt katındaki bodrumda ne işimiz vardı, onu da bilmiyordum. Düşünebildiğim tek kişi Mücevher'di ve Deniz'in gereksiz intikam oyunlarına bulaşmak beni iğrendiriyordu. Bir yandan da inen her yumrukta büyük payım olduğu doğruydu. İçimde harlanan öfkeyi dindirmek nedense Burak'ın yalvarmasıyla mümkün görünüyordu. Fakat asıl ulaşmamız gereken şahıs o değildi. Bunu Deniz de biliyordu.

Sadece Burak'ı hırpalamak daha kolaydı ona göre. Benim dövme sebebim daha caniceydi.

Mücevher'e dokunan parmakları bile kesilmeliydi.

Burak yalvarırcasına inlediğinde Deniz'in sol yumruğundan damlayan kan pislikten kararıp grileşmiş zeminde küçük bir birikinti oluşturmuştu. Yüzüne bakmaya tiksindiğim Burak'ın buradan sağlam çıkamayacağı kesindi. Keza benim üzerimdeki gömleğin kana bulandığını hesap edersek ölmese bile sürüneceğe benziyordu. Bir sürüngen olarak hak ettiği konuma erişecekti.

"Deniz," dedim, tekrar indirdiği yumruğun yarattığı çatırdama seslerini duymazdan gelerek. "Onu Nehir'in gönderdiğini biliyoruz. Neden sorunumuzu o yılanla çözmüyoruz? Burak gibi bir yığın kuklası var, bir asalağı öldürmekle diğerlerinden kurtulamayız."

Deniz suratındaki kan izlerini kotunun cebine sıkıştırdığı havluyla silerken, yalnızca benim anlayabileceğim bir sırıtışı yüzüne yerleştirdi. İşine karışıyordum, akıl hocalığı yapıyordum ve en önemlisi Mücevher'i onunla paylaşıyordum. İki erkek, tek bir kadın için hedefe koyduğu herkesi ortadan kaldırabilir, kazandıkları zaferin üstüne birer viski bile içebilirdi. Ama Deniz ne zaferi ne de bir kadını paylaşabilirdi. Üstelik aynı kadını isteyen iki erkek olarak ringde çarpışıyorsanız birinin geri çekilmesi gerekirdi. Aksi halde korumak zorunda olduğunuz kadın kurtlar tarafından parçalanarak paylaşılırdı.

"Onu Nehir'in kapısına bıraktığımda asalakların yüzünü görmek isterdim. Ayrıca büyük yılana ulaşmak istiyorsan Berk..." Kandan görünmeyen beyaz havluyu tekrar cebine sokuşturduğunda bir kısmı sığmamış, kan lekeleriyle zifte dönmüş kotunun üzerinde kalmıştı. "Yılanın yavrularını ezmen gerekir."

Başı öne yediği yumruklardan dolayı düşmüş Burak'a dizini geçirdiğinde kırmızıya dönüşmüş mavi gözlerini bana çevirerek vahşice gülümsedi. "Asalak veya yılan...

Mücevher'e dokunduğu için kan kusmadan ölemez. Diyelim ki ölmedi..." Bana doğru iki adım atarak yaklaştı. "Benim olan bir şeye el sürdüğü için cezasını çekmeli, sahibinin önüne bir pislik gibi atılmalı." İşaret parmağıyla arkasında kalan Burak'ı gösterdi. "Ona dokunacak herkese örnek bir tablo hazırlıyorum. Nehir eserimi gördüğünde saklandığı ininden çıkacak."

Deniz'in kafasında bir plan olduğu ve onu uygulayacağı belliydi. Nehir geçmişin intikamını alırken dikkat edeceğimiz bir kişi vardı ve onun hiçbir şeyden haberi yoktu. Mücevher'i korumak istiyorsak ailesini de devreye sokmalıydık. Sorun şuydu ki; böyle bir uyarıda Mücevher Haznedar'ı bir daha göremezdik.

Zaten bu olayı ailesinden saklama nedenimiz bu değil miydi? Onu görmeyecek olmak ölmekle eşitti. Ben o saf pırlanta olmadan nefes alamazdım. Deniz'i göğsünden itip geri çekilmesini sağladığımda onun gibi gömleğimi çıkardım. Bu pisliği getirmek bizi uğraştırmış, birkaç yumruk yememize neden olmuştu. Madem Deniz bir eser yaratıyordu, katkılarımı özgün bir biçimde yüzüne işlemezsem içimde kalırdı.

"Nehir kaltağına," dedim, yumruğum yüzüyle buluştuğunda; "kendini bir pırlantayla kıyaslamanın çok, çok yanlış bir seçim olduğunu söyle." Yumruğun beni tatmin etmeyeceğini anladığımda boğazını sıkarak kanla kaplanmış yüzünü yukarı kaldırdım. "Berk Kaya'dan sevgilerle." Ardından diğer yumruğumu burnuna gömdüm. Çıkan seslerden hoşnut olan yalnızca Deniz değildi, bu psikopatla arkadaş olduğuma bakılırsa ben de kırılan kemik seslerini seviyordum.

Deniz'in babasının Mücevher'e daha küçük bir kızken yaptırdığı bu ahşap kulübeyi ufak çaplı bir tıp merkezi-

ne çevirmiştim. Mücevher darp ve cinsel saldırıya maruz kalmıştı. Bunu kabullenmek küllenmiş olan öfkemi yeniden alevlendiriyordu. Burak'ı bulmak için başından ayrılmamız gerekiyordu. Zeynep ve Emir'i kimsenin bilmediği kulübeye gönderdiğimizde ona ihanet etmişiz gibi hissetmiştim. Sadece bir gece için ondan ayrılmak, uzaklaşmak canımı yakmıştı.

"Bu gece de ben beklerim onu." Mücevher'i hastaneden çıkardığımızdan beri ben kalıyordum yanında. Deniz onun etrafında olmak istiyorsa gerçek yüzünü göstermeliydi. "Sana dediğim gibi Deniz, onun neye bulaştığını söyleyeceksin. Aksi takdirde ben anlatırım."

Arabanın hızı ormanlık yola göre fazlaydı. Deniz vites değiştirip beni tınlamadığını gazı kökleyerek gösterdiğinde gözlerimi yıldızsız geceye çevirdim. Farların ancak aydınlattığı yola vuran tek ışık gökyüzündeki aydan yansıyordu.

"İki gecedir yıldızlar ölmüş sanki," diyerek mırıldandığımda kendi kendimi yanıtladım. "Mücevher yıldızlara bayılır, umarım uyandığında yıldızlar kendini gösterir."

"Sikeyim o yıldızları." Deniz'in beni dinlemediğini sanırken yanılıyordum. O psikopat uykusunda bile konuşulanları duyardı. "Mücevher'in uyanmasını bekliyorum. Kimin umurunda o parlak sıçanlar? Onun gözleri benim gökyüzüm," dediğinde gözlerimi Deniz'e şaşkınlıkla yönelttim.

"Sen psikopatın tekisin." Deniz'in yüzünde yamuk bir gülümseme oluştuğunda ellerimi cebime soktum. "Bizim gökyüzümüz Mücevher, kimin ihtiyacı var ki kendini beğenmiş yıldızlara? Ben de sikeyim o yıldızları." Arabanın içini mutluluktan yoksun kahkahalarımız doldurduğunda başımı iki yana salladım.

Yine de Mücevher yıldızları severdi. Ve yıldızları seven o kızı canımdan daha çok seviyordum.

"Mücevher'i kurtaran adamı buldular mı?" diye sorduğunda titrek bir nefes aldım. "Berk sevmesem de teşekkür etmemiz gerek." Gözlerini bir anlığına bana çevirip yeniden yola odaklandı. "Şu zırvalığı bana söylettiği için birilerine şükretmeliyim."

"Deniz elimde olsa peşinden giderdim. Senin hataların yüzünden Mücevher zarar gördü, en azından bir teşekkür egonu incitmez."

Benim kadar onun da Mücevher'i koruması lazımken, kaçmadığım bu sorumluluk omuzlarıma bindirilmişti. Nehir'i bulmayı kafaya takacağına pırlantamın yanında olabilirdi.

"Yalnız kalmak da yeni âdeti Kehribar'ın. Ne sorunu olabilir ki?"

Bu birkaç gündür benim de kafamı kurcalıyordu. Mücevher bana karşı da değişmişti. Sürekli arayıp hesap soran kız gitmiş, yerine durgun bir kız gelmişti.

"Mücevher'in son zamanlarda davranışları değişti, Deniz. Beni gördüğünde tedirgin oluyor, fazla konuşmuyor," dememle birlikte Deniz bakışlarını yeniden bana çevirdi.

"Bundan sonra onu yalnız bırakmayacağım. Sen istediğin yere git, gez, dolaş ama beni peşinden sürükleme kardeşim."

"Zevkimden gezmiyorum, Berk," diye hiç inanmadığım bir cevap verdiğinde gözlerimi devirdim. "Bön bön bakma bana. Leyla sayesinde Nehir'in aslında dibimizde olduğunu öğrendim."

"Eski kırıkların bir gün seni öbür tarafa postalayacak kardeşim."

"O sıkar biraz." Deniz eliyle yanağını kaşırken, görüş alanımıza giren kulübeyi görünce istemsizce sevinmiş, hayal kırıklığına uğramam ise çok kısa sürmüştü. "Bize zaman gerek, Berk. Mücevher'i evinden uzak tutabilmek için iyi bir yalana, kusursuz bir plana ve öldü sandığımız Nehir'i durdurabilecek bir güce ihtiyacımız var."

Arabayı evin önüne çekip park ederken gözlerimi verandayı aydınlatan cılız ışığın etkisiyle kısmıştım.

"Onu ellerimle öldürürsem ancak rahatlarım."

Bence asıl yalan buydu. Deniz, Nehir'i öldürecek kadar nefret etmiyordu. Bu gerçekten duyduğum en büyük yalandı.

"Deniz, Nehir'i sevmediğinden emin misin?" Duran motor sesi yavaş yavaş kesildiğinde elimi omzuna koyup kızarmış gözlerine dürüstçe baktım. "Ona karşı hâlâ hislerin varsa Deniz, Mücevher'den uzaklaş. Eğer pırlantama senin yüzünden birileri daha bulaşıp bela olursa senin sonun Burak'a benzer. İnan bu bir tehdit değil kardeşim."

Deniz cevap vermeyip arabadan indiğinde sertçe kapıyı kapattı. Kaputa tekme savurduğunda oluşan gürültüyle beraber evin kapısı açıldı. Kapıdan fırlayan Emir elindeki silahı Deniz'e doğrulttuğunda arabadan çıktım. Yüzlerimizi seçtiğinde silahı kotunun arkasına yerleştirdi. O sırada yanıma gelen Deniz suratıma bir yumruk indirdi. Başım omzuma doğru düştüğünde yanağımı ovuşturup yavaşça Deniz'e döndüm. Benim yumruğum dudağında yerini aldığında bel boşluğuma dizini geçirdi. Emir araya girse de kavganın sabaha kadar süreceğini biliyorduk. Zira ilk defa Deniz'in kendisine ait olduğunu düşündüğü bir şeye göz dikmiştim ve karşımda her kim olursa olsun geri adım atmayacaktım.

Kardeşim dediğim Deniz bile olsa Mücevher'den daha [illegible] değildi.

Bahçede sırt sırta vererek oturmuş, şafağın sökmesine saatler kala dünyanın en berbat şeyini içiyorduk.

Sıcak bira.

Başlarımız birbirine yaslı şekilde perişan halde sıcak biraları yudumlarken, verandanın bir köşesinde sigarasını içen Emir bize yaklaşmama kararı almıştı. Evet, deliydik. Pisliktik. Piçin teki, berbat insanlardık. Çıkarcı, bencil ve iğrenç olmamıza rağmen nasıl sevildiğimizi anlayamıyordum.

"Kendimi öldürürüm, yine de senden özür dilemem, Berk." Deniz'in yutkunma sesi sıcak bile olsa alkolü her türlü tüketebildiğini vurguluyordu.

Acıyan yüzümü buruşturup biradan bir yudum aldığımda yere tükürdüm. "Bunun için sana para verebilirim. Bir de..." Bira kutusunu kulübenin ahşap duvarına fırlattıktan sonra devam ettim. "Her gün geldiğin bu izbe yere buzdolabı alamayacak kadar göt herifin tekisin."

"Bazen," dedi, buz kestiren bir tavırla. "Hiçbir şeyim yokken nasıl olurdum diye düşünüyorum."

"Sonuç?" derken içtiğim içki yüzünden değil ama Deniz'in yumrukları yüzünden kafayı bulmuş gibiydim.

"Hiçbir şeyim yokken bile harikayım, desem?" Dirseğimi sırtına geçirip güldüğümde Deniz bir küfür savurdu. "Dirseğini kırarım, sana tekrar montelerim, Berk. Kıskanç herifin tekisin." Ona ettiğim hakarete gönderme yaparken gözlerimi yumdum.

"Tamamen boka battık. Deniz, Mücevher'i nasıl koruyacağız?"

Leyla'dan toplayabildiğimiz ya da Deniz'in kendine has yöntemlerle topladığı bilgilere göre Nehir bir mafya-

nın yıllardır metresiydi. Adama her ne anlattıysa sürekli tehdit mesajları alıyorduk, ki kendi kafasına göre takılan bizim için bu baş etmesi büyük bir olaydı. Diğer yandan Deniz gibi eski kırıklarını kullanan Nehir onları da Mücevher'e musallat etmişti. Yine eski sevgililerinden biri olan Burak bir anda karşımıza çıkmış, direkt olarak Mücevher'i hedef almıştı. Şu an öyle bir pisliğe batmıştık ki tarifi mümkün değildi. Kendimizi Haluk'un adamlarından korumak isterken, bir de o asalaklarla uğraşıyorduk.

Deniz birasını içerken konuşmayı bitirmişti. Aslında en çok onun düşüncelerini bilmek isterdim. Kafasının içini ele geçiren o hayırsız kurtçukların kötü bir şeyler fısıldadığını, Deniz'in ise onlara uyacağını adım gibi biliyordum.

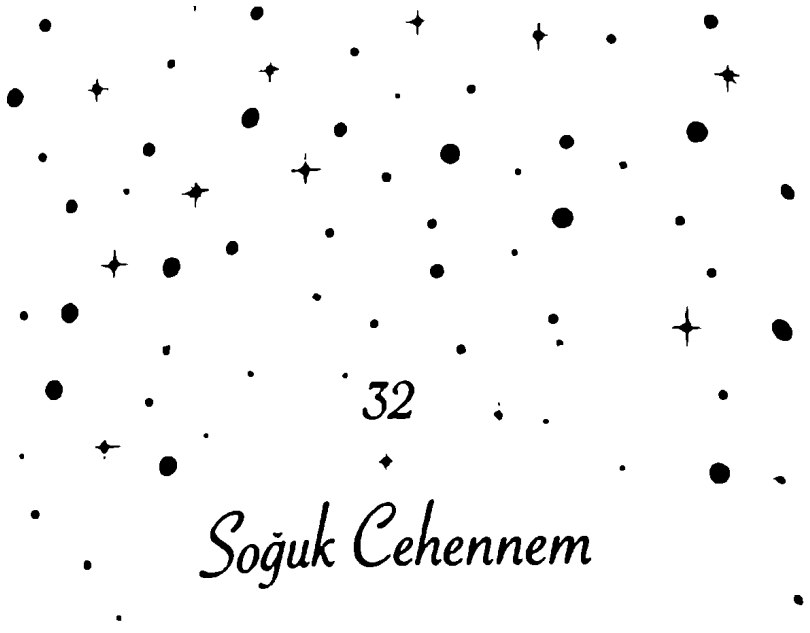
"Arada senden de iyi fikirler çıkıyor." Deniz sırtını boşluğa bırakıp arkaya doğru düşmemi sağlayarak kalktığında, toprak zemine sertçe çarptığım başım zonklamıştı. Tam tepemde Azrail gibi dikilirken, gözlerini Mücevher'in kaldığı odanın camına çevirdi. "Kehribar'dan," dedi, acı çekercesine, "Safir ayrılmak zorunda." Gözleri yeniden beni bulduğunda nemlenmiş olduğu gerçekti, bir an hayal gördüğümü sansam da değildi. "Ona iyi bak, yoksa..."

"Dalağını sökersin, biliyorum," diye yanıtladığımda nefes almak ağır geliyordu. Kardeşim, arkadaşım, dostum dediğim adamın Mücevher'i gözünden ayıramayacak kadar çok sevdiğini de biliyordum.

"Nerede olursam olayım gelirim, duydun mu? Dalağını ellerimle sökerim," derken gülümsüyor olsa da Kehribar'ından Nehir için vazgeçen Deniz acı çekiyordu.

Bana en çok koyan buydu sanırım. Yıllardır beraber büyüdüğü bir kızı es geçip bir kaltağı tercih etmesini sin-

diremiyordum. Mücevher'in güvenliği için ben de gider-
dim, fakat gitmek benim için bir seçenek olmazdı. En faz-
la zorunluluk olurdu. Deniz gibi kolay olanı seçmezdim
ama dediğim gibi Deniz kolayların adamıydı. *Tanıdığım*
kadarıyla.



32

Soğuk Cehennem

Güneşin hiç doğmadığı, ay ışığının bile düşmediği bir yer vardır dünyada.

Daha önce keşfedilmemiş, ayak dahi basılmamış bir yerdi. Ne karanlık diyerek geçiştirebiliyordunuz, ne de aydınlık. Tan vaktinin ışıltısı ile katran kaplı gecenin kasveti vardı. İnsanlar dünya derdi, şeytanlar ise araf.

İblis, büyülü güzelliğini cömertçe meleğe sunduğunda siyah kanatlarını hoyratça her iki tarafına doğru açmış, sönmek bilmeyen ateşin kıvılcımlarının yarattığı parlak kırmızı ışığın altında bedeni bir heykel kadar kusursuz, Tanrı'nın sakınmadan bahşettiği gözleri ise birer elmas gibi süslüyordu, dokunmaya cesaret edemeyeceğiniz yüzünü. Bu öylesine bir güzellik değildi, şeytanları bile kıskandıran, gören fanileri taşa dönüştüren bir güzellikti.

Meleğin gözleri, karşısında beliren iblise kaydığında daha önce hissetmediği bir duyguyla belirginleşmişti. İçinde bambaşka bir ateşi körükleyen hislerin adını koyamıyor, kötülükle filizlenen böylesi bir ateş çemberinin içinde görmeyi en son umduğu bir şahesere bakıyordu. İblisin çıplak ayakları kor alevleri ezip geçiyor, yine de canı yanmıyordu. Melek baştan sona incelediği günahkâr varlığın kendine ağır adımlarla yaklaştığını ancak nefesini yüzünde hissettiğinde anlayabilmişti. Mümkün

değil diye fısıldıyordu, melek. Biraz önce, daha düşüncelerinin kontrolünü yitirmemişken, aralarında kat edilmesi zor olmayan ama azımsanmayacak bir mesafe olduğuna yemin edebilirdi. Oysa şimdi yüzünü yalayıp geçen nefesin yakıcı sıcaklığını her zerresinde duyumsuyordu.

"Gelmen uzun sürmedi mi, melek?" Sesinden zarafet damlayan varlık, elini meleğin yanağına dokundurdu. "Seni beklemek." dedi, az önceki hoş tınılar yerini erkeksi ve tehlikeli ezgilere bırakırken, "sonsuz ömrüme bile ağır geldi, melek. Asırlardır süren çağrıma neden kulak tıkadın, küçüğüm?"

Melek 'küçüğüm' kelimesindeki mananın bedenlerindeki farklılığı kast etmediğini biliyordu. İblis ondan katbekat gösterişli ve ihtişamlı olsa da kesinlikle anlatmak istediği şey bu değildi. Fakat hangi çağrıya kulak tıkadığını bilemiyor, anlayamıyordu. Ansızın zihninde beliren varlığın onu bir karanlığa davet edeceğini tahayyül edemezdi.

Melek, doğruyu yanlıştan ayırt edebilmek için yaratılmıştı. İçindeki ses sürekli yanlışa uçtuğunu haykırsa da yolundan dönememiş, aksine karşı koyamadığı bir hisle getirmişti onu kanatları buraya.

İblisin sıcak parmak uçları meleğin tenini keşfederken, gözleri kırmızı küçük bir ateş parçasına dönüşmüştü. Tanrı'ya verdiği sözü tüm arzusu ve şehvetiyle çiğniyor, günah denilen her kuralı yıkıyordu. Melek tıpkı anılarındaki kadar berrak, el değmemiş ve göz alıcı görünüyordu. Tanrı onu elinden aldığında bir yemin etmişti, iblis. Her ne koşulda olursa olsun meleğe cenneti ona tercih etmenin bedelini ödettirecek, çok sevdiği kanatlarının bizzat Tanrı tarafından koparılmasını sağlayacaktı.

"Asırlardır beni mi bekliyordun?" Melek duyduğu soruyla afallamış, iblisin efsununa kapılmıştı. Çok tuhaf, diye düşündü. İlk kez gördüğü bir varlıktan bu denli etkilenmesi, iradesinde kocaman bir delik açması imkânsızdı.

Kırılacak kadar ince olan parmaklarını iblisin yanağına değdirdiğinde hızla geri çekti. Yanan parmak uçları sızlıyor, lâkin elini kaldırıp baktığında tek bir kızarıklık bile göremiyordu.

Soyut bir ateş, somut bir acıydı. "Çok sıcaksın." İblisin aldığı nefesler sıklaşmıştı, pürüzsüz ve gergin göğüs kasları ritmik hareketlerle inip kalkıyordu. "Yanıyorsun ama ateş yok." Acısını yok saydığı parmağını yeniden yanağına dokundurduğunda şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Hâlâ kor bir alev gibiydi, fakat artık yakmıyordu.

"Yanmak için ateşe ihtiyacım yok, küçüğüm." İblis ellerini meleğin sadece incecik beyaz bir elbisenin örttüğü tenine indirdiğinde meleğin baştan çıkaran masumluğuna bir kez daha aldanmak üzereydi. Oysa aldatan taraf daima şeytanlar olmuştu, meleklerin fıtratında ne işi vardı cezbetmenin veya çok alâkasız dahi olsa tutkunun?

"Ateşi yaratan bir varlığın,' dedi, kumaşın onu hissetmesi için bir engel oluşturmadığını fark ettiğinde. 'Yanması için zıt bir elemente ihtiyacı vardır, meleğim."

Melek, iblisin siyah kanatlarının etrafını sarmasını izlerken, söylemek istediği cümleler dilinin üzerinde birer düğüm atıyordu. Parmakları birbirine karışmış bronz saçları okşadığında iblisin dudaklarının arasından yayılan ilkel bir ses, yüzünü yakan nefesle beraber kulaklarını doldurdu.

"Ateşi yarattıysan eğer suya ihtiyacın vardır." Yumuşak saç tellerinden yayılan hoş kokulu esansın henüz adını koyamamıştı, melek. Kokuyu içine çektiğinde cenneti anımsatan bir yanı olduğuna emindi. Sanki karanlık varlık cennetten parçalar taşıyordu. Elini saçlarından zorlukla kurtarıp yanağına yasladı.

"Ben su kadar berrak ve saf değilim." İblis onun fısıltısını dinlerken, yüzünü küçük elin avuçlarına bırakmıştı. 'Senin zıttın olamayacak kadar sıcağım, her ne kadar senin yakıcı ateşine sahip olmasam da.'

"Ateşin zıttı su değildir, küçüğüm. Tam aksine bambaşka bir ateştir. Cehennemi bilmediğin o kadar belli ki." İblis bir an için onu çağırdığına pişman olmuştu. Aklını bulandıran sis perdesini öfkeyle araladığında pişmanlığını ansızın unuttu. "Sen cehennemde hiç sönmeyecek soğuk bir ateşi yaktın. Bu öyle bir ateş ki küçüğüm, cehennemi buz kestirdi. Sen cennetin

ilk esintilere teslimken, ben soğuk cehennemine sürgün edildim. Söylesene küçüğüm..."

Meleğin bedenini bedeniyle milim kalmamacasına buluşturup ona yasak kılınmış arzuya açlıkla karşılıkla veriyordu. İblis, meleğe açtı, kayıtsızca vurgundu. "Sen beni dondururken, benim seni yakmam zıtlık değilse nedir? Üstelik sen acıyı ikinci kez hissetmezken, ben her defasında zemheriyi iliklerime kadar tadıyorum. Ama geri çekilmek yerine bu acıyı senden talep ediyorum."

İblis acı çekmeyi severdi.

Melek acıya karşı dayanıksızdı, acılar onu ancak öldürürdü. Ateş, bir kez yaktığı yeri tekrar tutuşturmazdı.

Fakat zemheri henüz keşfedilmemiş bir ateşti.

Öyle soğuk bir ateşti ki zemheri, sadece bir kez dokunduğunuzda sizi öldürene dek kanınıza işler ve yavaş yavaş dondurarak yakardı. Hiç acelesi yokmuş gibi, sanki bir ürperti gibi üşütürdü fani bedenleri.

Sebepsiz yere bir ölümlü ansızın titrediğinde kanındaki zemheri onu uyarırdı.

Fanileri kıvılcımlarla süslü bir ateş yerine, buz gibi bir ölüm çağırırdı.

Günahkâr meleğin hatırlamadığı intikam ateşi iblisin de dediği gibi asla sönmeyecek, aksine soğuk cehennemin korkulu rüyası olarak hüküm sürecekti.

İblis kolları arasında sıkıca tuttuğu meleğe yalnızca nefes alacağı bir aralık sunmuştu. Tanrı'nın gazabına ikinci kez meydan okuyordu. Geçmişinden arındırılmış meleğin tek suçu bir zamanlar iblise duyduğu aşktı. Şeytanlar doğuştan günahkâr doğardı, melekler ise günahsız. İradesine söz geçiremeyip kuralları delen her melek Tanrı'nın mutlak cezasına çarptırılırdı.

İblis cehenneme mahkûmdu, alabileceği tek ceza sonsuz ömründe tutsak edildiği anılardı.

Kim bilebilirdi iblisin aynı hatayı tekerrür edeceğini?
Yeniden meleği günaha davet edeceğini?
"Ne cennet ne de cehennem bizi kabul eder, meleğim. Dünya bizim arafımız olsun. Tanrı dahi dünyaya söz geçiremez, küçüğüm. Ben yanında olduğum sürece korkman gereken tek varlık ben olmalıyım, bizi birbirimizden ayıran bir Tanrı değil."
Cehennemin kapıları o gün dünyaya açıldı.
Ölümlüler ilk kez yasak aşkı tattı.

* * *

Deniz kulübenin kapısını omzuyla tek bir hamlede açtığında kırık kemiklerimi fazla kımıldatmamak için bedenine hafif bir kavis vermiş, kucağında beni bir elmas hassasiyetinde taşıyordu. Onun kolları bedenimi bırakmamacasına tutarken, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Deniz'le olduğum müddetçe yakınlığına alışamayacaktım. Daima kalbim ona özel, yalnızca onun duyabileceği bir ritmi tutturacaktı.

Adımları merdiven basamaklarında duyulmayacak kadar sessiz, ağır ve acelesizdi. Ânın tadını çıkarmak ister gibiydi. Üşüyen bedenim Deniz'e sokulmuş, tüm ısısını neredeyse sömürüyordu. Göz kapaklarıma emirler veren uykuya yenilmemek için Deniz'in bir yıldız gibi parlayan yüz hatlarını izliyordum. Dudağının kenarındaki yarada takılı kalan gözlerim o kısımda fazlasıyla oyalanıyordu. Benim dışımda birçok kızı öpmüş olan dudaklarda kendi izimi bırakmak istiyordum. Unutamayacağı bir öpücükle onun sonsuza dek benim olmasını sağlamak istiyordum. Narsisçeydi, biliyordum. Ama paylaşamayacak kadar bencil bir âşıktım.

"Mücevher, böyle bakmamalısın." Deniz'in kararan bakışları beni bulduğunda alt dudağımı dişlerimin ara-

sını alıp ısırdım. Onu bu kadar çok seviyor olmam kesinlikle akla zarardı. "Kehribar..." Kaldığım odaya girdiğimizde kapıyı arkamızdan ayağıyla örttü. Birkaç kısa adımdan sonra eğilerek sırtımı yatakla buluşturduğunda kollarımı benden uzaklaşmaması için boynuna doladım. Kokusu, kalp atışları, sıcaklığı ihtiyaç duyduğum bir ilaçtı. "Beni deli ediyorsun." Kan tadı aldığımda dudağımı dişlemeyi bırakmış, gizlemek yerine kaçırdığım bakışlarımı Deniz'den ayırmıyordum.

"Sen de beni." dediğimde yüzüne yaydığı gülümsemesi kalbimi tekletti. "Güzelliğin bir büyü mü, yoksa gerçek mi karar veremiyorum, Deniz. Hatta bir illüzyon bile olabilirsin." Güneşin ışığını kesen bulutlar kasvetli bir hava yaratmış olmasına karşın, o gözlerimi kamaştıracak kadar ışıltılıydı.

Deniz üzerime çıktığında göğüs kafesime değmeyen bedenini yataktan destek alarak havalandırıp aramızda bir boşluk oluşturdu. Sargıların varlığı beni o zaman rahatsız etti. Onun bana dokunmasını, temas etmesini isterken buldum kendimi. Bir başka odada uyuyan Berk'i bile kafamdan atalı dakikalar olmuş, zihnimi ve kalbimi sadece bir kişiye açmıştım. Deniz beni dilediği gibi işgal edebilirdi, ona karşı çıkacağımı sanmıyordum.

"Ateşle oynuyorsun, Kehribar."

"Belki de yanmak istiyorumdur, Deniz."

"Kıymetlim, ateşle oynayamayacak kadar yaralısın. Bırak ateş körelsin, harlamaya çalışma."

Onun benim için tutuştuğunu görmek karnımda küçük kıvılcımlar yaratmasına, sancılar doğurmasına sebep oluyordu. Safirleri yıldızlar kadar kutsalken, beni değiştirmesine ses çıkaramıyordum.

"Deniz eskiden de bu kadar gizemli miydin diye dü-

şüyorum." Kollarımı boynundan çektiğimde huzursuz bir hissi kucakladım. "Değildin, sen eskiden daha farklıydın. Neden değiştin, Deniz? Neden onun istediği gibi bir adam oldun?"

Kaşları çatıldığında anlamsız bir ifade belirdi yüzünde. Hüznün ve öfkenin belirtileri var gibiydi, belki de benim hayal ettiğim bir şeydi.

"Kimin istediği gibi bir adam oldum?" Sakin sesi her an patlayacak bir volkanın gri dumanlarını anımsatıyordu. Henüz öfkesine yenilmemişti.

"Nehir," dedim, kelimelerin arasına uzun bir nefes alma molası vererek. "Sen Nehir'in istediği gibi bir adama dönüştün."

"Onun adını anmamanı defalarca söylemiştim, Mücevher. Üstelik kimsenin beni değiştirmeye gücü yetmez, olmak istediğim kişiye dönüştüm. Aynı kalan sensin."

"Daha önce değiştiğimi söylemiştin. Bazen ben de öyle düşünüyordum, değişen tarafın ben olduğumla alakalı kuruntulara kapılıyordum. Şu an görüyorum ki ben sana sadece ayak uydurmaya çalışmışım, kesinlikle değişen sensin ve gitgide başka biri oluyorsun. Benim hiç tanımadığım bir adama dönüşüyorsun."

Cümlemin bitmesiyle dudaklarıma kapanan Deniz'in hırsı sert öpücüğüne gizlenmişti. Dili dudaklarımı zorlayıp açmaya çalışırken, arada kaburgalarımı ezen vücudu dengesini yitiriyordu. Aralanan dudaklarımdan kaçan iniltiler hazırlıksız yakalandığım acıdandı, fakat Deniz bunu fark edemeyecek kadar kendini kaybetmişti. Dili, dilime değer değmez onun iniltisi nefes seslerimize karıştı. Acımı umursamadan karşılık verdiğim öpücükle gözlerim kapanmıştı.

Yeniden doğmak ve binlerce kez ölmek bir öpücüğe

nasıl sığdırılabilirdi? Deniz'in dudaklarından kanıma işleyen zehir, nasıl panzehirim de olabilirdi?

Tiz ve yüksek perdeden oluşan iniltimin sebebi bir anda üzerime uzanan Deniz'in hatasıydı. Korkuyla dudaklarını çektiğinde hızla ayağa fırlamıştı, titreyen elleri vücudumu kontrol etmekten çok, ağrımı şiddetlendirerek dokunuyordu.

"Mücevher, iyi misin?" Ellerini havada yakalayıp canhıraş kırıklarımın olduğu yerden uzaklaştırdığımda başımı iki yana doğru olumsuzca salladım, zira ağzımı konuşmak için araladığımda bağırabilecek durumdaydım. "Hepsi benim suçum!"

"Saçmalıyorsun." Kısık bir sesle konuştuğumda ellerini tutmayı bıraktım. "Deniz çok ağrıyor, bu normal mi?" Deniz küfürleri ardı ardına sıralarken, yatağın üzerinde kıvrılarak acımı bir şekilde dindirmeye uğraşıyordum. Göz ucuyla izlediğim Deniz yatağın başucundaki çekmeceyi karıştırıp ilaç kutusunu çıkardı.

"Ağrının bu kadar şiddetli olması normal değil, benim suçum, Mücevher." Kutunun içinden küçük beyaz hapı uzun parmaklarıyla alıp bir bardağa sürahiden su doldurdu. "Ağrı kesici muhtemelen böyle bir durum için değildi."

Doğrulmama yardım ederken ilacı dudaklarımın arasına bırakıp suyu uzattı. Suyu içip ilacı zorlanarak da olsa yuttuğumda yatağa yeniden uzandım. Yastığa koyduğum başımdaki sızıyla yüzümü buruşturdum.

"Mücevher doktoru çağırabilirim," deyip yatağa usulca otururak sırtını başlığa yasladı. Parmakları saçlarımı okşamaya başladığında yaranın olduğu kısımdaki sızıyı yok ediyordu. Âşık olduğum adamın elleri efsunlu gibiydi, sebepsizce iyi geliyordu, kötü hissettirmesi gerekirken.

İlaç etkisini yavaş yavaş gösterirken, mayışmış ve rahatlamıştım. Deniz'e doğru dikkatle döndüm. "Doktora gerek yok, iyiyim." Deniz'in gözleri bedenimde gezinirken kırgın bir sesle devam ettim. "Onu seviyor olmalısın." Hırsının ve öfkesinin kaynağını Nehir'i hâlâ seviyor olmasına yoruyordum. Kalbim cevap vermeye tenezzül etmeyen adam karşısında, söylediklerimi doğrularcasına sessizleşmişti.

"Deniz, bana bir hikâye anlatır mısın?" Sessizliği sevmiyordum, özellikle de Deniz'in suskunluğundan nefret ediyordum.

"Şimdi mi?" deyip kaşlarını havalandırdı. Masallar ve hikâyeler gece anlatılır, çocukların uyuması için hayaller dünyasının kapıları aralanırdı. "Kehribar uyuyacak mısın?"

Gözlerimi kısıp kirpiklerimin arasından ona baktım. "Uykum var sanırım."

"Üç gündür uyuyorsun ama asırlarca sürmüş gibi hissettim, Kehribar. Tekrar uyumak istemen beni korkutuyor."

Deniz Atasoy'un gözlerinde ilk kez korkuyu gördüm. Sevdiği birini kaybetme korkusuydu. Benim sürekli yaşadığım bir korkuyu ilk kez tatmıştı.

"Eskiden bana hikâyeler anlatırdın bu kulübede." Neredeyse yıllardır gelmediğim kulübede anılarımı canlandırmak istiyordum. Elbette kulübe eskisine oranla değişmiş, genişletilmiş duruyordu. Kaldığım odanın çocukluğumdaki odayla alâkası yoktu. Her şey değişmişti, tıpkı bizler gibi, tıpkı Deniz gibi. "Kuzuları saymaktansa hikâye dinlemeyi tercih ederim." Söz konusu Deniz'in büyüleyici sesi ve efsunlu gözleri olunca o enfes hikâyelere, masallara doyamazdım.

"Pekâlâ." Deniz benim gibi yatağa iyice uzanarak dirseğini büküp yumruk haline getirdiği eline başını yasladığında, altın rengindeki saç telleri alnına doğru döküldü. Sıkıntıyla diğer elini dökülen alnındaki saçları karıştırarak dağıttığında kalbimin çınlayan sesi dışında çıt dahi çıkmıyordu. Dudaklarını diliyle ıslatıp mavinin tatlı bir tonuna bürünen gözleriyle masallardaki prensleri andırıyordu. "Daha önce şeytan ve meleğin efsanesini duymuş muydun?"

"Yasakları çiğnemeleriyle ilgili olan efsane mi?" dedim, çok da emin olamayarak. Genelde efsaneleri okumazdım, sonları pek de mutlu bitmiyordu.

"Yasakları çiğnemediler, Kehribar." Deniz saçımın bir tutamını alıp parmağına yavaşça doladı. "Günah işlediler, hem de defalarca aynı günahı işlediler."

"Defalarca, öyle mi?" Deniz başını salladığında merak duygum tozlu bir raftan alınan kitap gibi sayfa sayfa gün yüzüne çıkmıştı. "Ya sonra? Vazgeçmediler mi bu günahtan?"

"Eğer uyumayıp dinlersen öğrenebilirsin bunu." Öğrenmeyi deli gibi istediğimden olsa gerek sormak için hazırlandığım her soruyu gerisin geriye yolladım. Gözlerim onun kıpırdayan dudaklarına kaydığında dış dünya benim için tüm anlamını yitirmişti.

"Güneşin doğmadığı bir dünya vardır. Dokunamayacağın kadar sıcak ateşlerle yıkanan, o ateşlerde tutkuyla yanan varlıkların yaşadığı bir dünya vardır, Kehribar. Sadece günahkârların girebildiği bu dünyaya cehennem dedi faniler. Çünkü tutku, arzu ve şehvet şeytanlara özgü bir duyguydu, insanlara yasak kılınmıştı. Faniler asla tadamayacağı bu hislere günah dedi. Zira Tanrı onların yoldan sapmasını istemiyordu. Ve bir karar verdi, Tanrı. Ne

melekler, ne de şeytanlar, hatta faniler birbirlerine âşık olmayacaktı.

Hiç şüphesiz bu yasaktan fanileri korumak en kolayı olmuştu. İki dünya arasına çekilen perde yasağı delinmez hale getirmişti. Fakat meleklerle şeytanların arasına bir sınır çizmedi. Tanrı emindi, melekler asla şeytanlara kanmaz, bir şeytan da meleğe âşık olmazdı. Ama işler Tanrı'nın istediği gibi olmadı, ateşi yaratan bir varlık başkaldırdı. Sadece rüyalarında gördüğü bir meleğe zaaf beslemeye başlamıştı, onun yasak oluşu daha çok arzulamasına neden oluyordu. Cennetin el değmemiş topraklarında yaşayan bu meleği öyle bir istekle çağırdı ki şeytan, melek sadece o sese kulak verdi.

Tanımadığı bir sese kapılan melek, daha önce hissetmediği bir duyguyla savaşmaya başladı. Şeytanlara özgü bir hisli bu, meleğe yabancıydı. Fanilerin bile tadabildiği bu hisse şehvet derdi şeytanlar. Bir meleğin şehvet ve tutkuyu içinde barındırması doğasına aykırıydı. Bazı ilkler gerçekleşirken, öngörülemez olaylar kaderi değiştiriyordu.

Melek ve şeytan günlerce cehennemin en sıcak yerinde buluştu. Kader onların sırlarına göz yumuyor, üstelik daha da birbirlerine bağlıyordu. Şeytanın istekleri meleğe ağır gelmek bir yana ona kalbi ve bedeniyle karşılık verdiğinde ilk kez cennete mavi bir yıldırım düştü. Meleğin saf teninde kendi izlerini yaratan şeytan olacaklardan habersizdi. Ve bencilce bir duyguya kapıldı. Eğer bu bir günahsa melek de suçluydu.

Tanrı'nın emriyle iki günahkâr beden cezalandırılmak için koruyucu dört melek tarafından göğe çıkarıldılar. Melekler erkekle kadını bile ayırt edemezmiş, fakat teni şeytan tarafından kirletilen meleğimiz şeytanı orada bile

arzulamış, aşkını saklamak yerine Tanrı'ya haykırmış. Şeytan karmaşık duygularını anlatırken öyle büyük bir yalan söylemiş ki meleğin gözlerinden akan yaşlar cennette fırtınalar koparmış.

Tanrı, meleğin her halükarda saf olduğuna, masumluğunu yitirmediğine tanık olmuş, meleğin yalnızca şeytanın aşkına inandığını fark etmiş. O an tüm ihtişamıyla Tanrı adaletini dağıtmış. Meleğin hafızasından tüm anılar silinmiş, bedeni ilk yaratıldığındaki gibi saf bir elmasa dönüştürülmüş. Şeytanı tanımak bir yana, ona karşı en ufak bir aşk kırıntısı bile kalmamış içinde. Şeytan ise savunmasını yaptıktan sonra cehenneme bırakılmış, Tanrı'nın onun için cezası anıları olmuş. Meleğin aldığı cezadan habersizmiş. Ona göre Tanrı meleklere karşı cömertti.

Kavrulduğu ateşin onu kandırmasına izin vermiş, meleğin onu seçmek yerine Tanrı'nın yoluna gittiğini düşünmüş. Öyle bir intikam hırsıyla dolmuş ki Tanrı bunu hissetmiş. Şeytanın kalbindeki soğukluğun nedenini bir türlü çözemiyormuş ya da kabullenmek istemiyormuş, Tanrı. Onun gerçekten bir meleğe âşık olabilmesine ihtimal vermemiş.

Dünyada fırtınalar koparan meleği için şeytana bir ceza vermek üzere o anı seçmiş. Şeytanın melekle buluştuğu cehennemin en sıcak yerini onların aşkına bağışlamış ve demiş ki; 'İblis sen ateşin muhakkak en sıcağısın. Sözümü çiğnedin, bana ihanet ettin. Kalbinde meleğin bıraktığı aşk senin cezan olacak. Bedenin yanarken kalbin buz tutacak, o saf meleğin tenini kirlettiğin yerde. Senin cezan bu iblis. İki ateşi de bedeninde taşımak ve soğuk cehenneme her gün hapsolmak,' demiş.

İblis melekle geçirdiği süre kadar o yere sürgün edilmiş, şeytanların bile uzak durduğu o yere soğuk cehen-

nem adı verilmiş. Rivayete göre o kadar soğukmuş ki orası, Tanrı bile inanamamış. İblisin meleğe bu denli bir aşk beslemiş olması onu ürkütmüş. Çünkü iblis soğuk cehennemde yeminler ediyormuş. Hem Tanrı'dan hem melekten intikamını alacağına dair kendine söz vermiş. Meleğin tenini öptüğü, kimsenin göremediği bir noktada onu çağırmaya başlamış.

Tarih yeniden tekerrür ederken melek yine çağrısına cevap vermiş. İblisin kanlı planları yeniden kadere işlendiğinde, meleğin tek suçu ona âşık olmasıymış, üstelik anıları yokken bile şeytanı sevmeye devam etmiş. Ve bir gün iblisin sesine boyun eğip cehennem ateşinin ortasına düşmüş. Kalbi tekrar tutkuyu, şehveti ve aşkı tanıdığında cennetin gökyüzü karanlık bulutlarla kaplanmış. Öyle büyük bir şimşek çakmış ki melekler korkuyla kıvranmış.

İblis olan bitenden hoşnut bir şekilde ona teklifte bulunmuş. Tanrı'nın bile müdahale etmediği, herkesi kendi seçimlerine bıraktığı, kimsenin onlara dokunmaya cesaret edemeyeceği bir yere, dünyaya gitmeyi teklif etmiş. Dünya, cennetin ve cehennemin arafıymış, Kehribar. İki âşığı orada hiçbir güç ayıramazmış. Dilediği gibi tenleri birbirini öpebilir, dudakları dilediği zaman buluşabilirmiş. Dünya hem günahı hem sevabı içinde kusursuzca barındırabilen bir yermiş."

Gözlerimi yakan yaşları durduramıyordum. Melek onu bu kadar severken hâlâ nasıl ihanet edebiliyordu şeytan?

Deniz'in saçlarımdaki elini zorlanmadan avuç içlerime alarak kalbime yakın bir noktaya götürdüm. "Deniz, melek teklife ne yanıt vermiş?" Titreyen sesimi küçük bir hıçkırık tamamladı.

"Kimse bilmiyor, Mücevher." Deniz elini kalbime bas-

ırdığında nefesimi tutarak yüzüne baktım. "Meleğin ne yanıt verdiğini ancak şeytan bilir."

"Bu efsanenin bir sonu yok mu?" dediğimde mavi gözleri deniz ışıltılarıyla süslendi.

"Sen olsaydın meleğin yerinde ne yanıt verirdin, kıymetlim?"

Korkmadan, çekinmeden aptalca bir söz döküldü dudaklarımdan. "Ben olsam kabul ederdim, Deniz. Sonunda ölecek dahi olsam şeytanı seçerdim."

Yüzünde kederli bir gülümseme peyda oldu. "Bence melek de senin gibi düşünmüştür. Kanatlarını kalbine feda etmiştir."

"Kanatlarını neden feda etsin ki?"

"Efsanenin sonu Tanrı'nın meleğin kanatlarını ondan aldığı yönünde, Mücevher. İblise aldanmanın cezasını kanatlarıyla ödediği söyleniyor. Bana kalırsa henüz bir son çizilmedi ikisine de. Tanrı'nın onlara dokunabildiğini sanmıyorum."

"Ya gerçekten meleğin kanatlarını Tanrı ondan aldıysa, Deniz? Şeytan hiç üzülmemiş midir?"

Duyduklarımı sindirmek benim için zordu. Kendimi meleğin yerine koyuyor, dalga dalga kalbimi kavuran hislere gem vuramıyordum.

"Şeytan kaybetmeye mahkûmdur, Kehribar. Nasıl ki yıldız kendini ölürken güneşe ispatlayacaksa, şeytan da meleği kaybetmeye mecbur edilmiş. Onun kaderini kanla yıkanmış bir ateşle yazmışlar."

"Acımasızca." Şeytan bile olsa kaderi kaybetmek üstüne kurulu olması üzücüydü. "Meleği sevdiğinden eminim, onu kaybetmesi acımasızca."

"Bu yüzden isyan etmiş, iblis. Kaderini kanlı ateşlerle yazanları kendi ateşiyle yakacağına yemin etmiş. Efsane-

nin geri kalanını kimse bilmiyor. Dediğim gibi bence henüz onlar için bir son yazılmadı."

Deniz'e umut dolu gözlerle baktığım sırada iki el silah sesi yankılandı. Kulakları sağır eden, ölüm kokan bir sesti. Deniz üzerime geçip vücuduyla beni korumaya aldığında ağzımdan bir çığlık koptu.

Şeytan ve melek asla bir araya gelemeyecek kadar şanssızdı.

Tanrı alacağını asla unutmuyordu.

Kanla veya ateşle kader ağlarını kıyamet kopana dek örece-ğini daima kanıtlıyordu.

Efsaneye göre mutlak bir ölüm vardı. Kimin ölüp kimin yaşayacağının bir önemi yoktu. Melek ya da şeytan, hangisi ölürse ölsün diğerinin ruhunu da kalbini de beraberinde götürecekti.

İşte bu, asla bitmeyecek yasaklı, günah dolu, şehvet kokan bir aşktı.

Şeytanla meleğin ölümsüz aşkıydı.

"Şeytan meleğe," dedi, Deniz patlayan silah seslerinin arasında kulağıma fısıldarken. "Tanrı'ya başkaldıracak, ölüme meydan okuyacak kadar âşıktı."

33

Mücevher Denizi

Birbiri ardına patlayan silah sesleri, nefes seslerimize karışıyor, gökyüzünü sarsan şimşekler günışığına savaş açmış gibi yeryüzüne düşüyordu. Deniz kollarıyla sardığı bedenimi korurken, dışarıdan yükselen başka bir sese kulak verdi. Ölümün bir çağrısı gibiydi. Sadece ölümü bir faninin dile getirmesi acınasıydı.

"Deniz! Nehir'e yaptıklarını ödeyeceksin!"

Adamın sesi öyle güçlüydü ki kesilen silah seslerini bile sindiriyordu. Korkaklık edip kenara çekildiğimizi biliyordum. Neyin içinde, hangi keşmekeşin ortasında olduğumuzu bilemesem de kaçan tarafın biz olduğu mutlak gerçekti.

"Sevdiğin herkesi elinden alacağım!"

Deniz'in safir rengi gözleri koyulaşıp siyah ve mavi tonlarının bir geçişi haline gelmişti. Öfkeyle sıktığı çenesi gerginlikten kırılacak kadar sıkı görünüyordu.

"Sen nasıl bir günah işledin, Deniz?"

"Cennete giremeyeceğim kadar büyük bir günah." Adamın haykırışlarını kuvvetlendiren bir itiraf gibiydi. Deniz dudaklarıma öpücüğünü mühürlerken, kendimi

anlattığı efsanenin içinde hissediyordum. Nefesini dudaklarıma usulca salıp boğuk sesiyle karanlığı fısıldıyordu. "Bizi birbirimizden ayıramayacak işlediğim günahlar. Engelleri yok ettiğimde yeniden birleşeceğiz."

Yeniden birleşeceğiz, dediğinde inanmak için çaba sarf ettiği gün gibi ortadaydı. Ellerimle yüzünü avuçladığımda inanmak istediğimi hissettirmeye çalışıyordum. Fakat inanmamı engelleyen birçok soru, binlerce siyah boşluk vardı ve hepsi Deniz'den uzak durmam için çığlık çığlığa bağırıyordu.

"Aslında gitmeliyim," dedim, soğuk bir sesle. Gözlerim yaşlarla buğulanıyor, kalbimin sancıları bedenimi depremlerle titretiyordu. "Senden olabildiğince uzaklara, arkama bakmadan koşmalıyım. Ama tam yolun ortasındayken nefesim tükeniyor, Deniz. Sana öyle bir alışmışım ki sırın geçtiğim an can çekişmeye başlıyorum. Nasıl bir günah işlediğini sormak yerine, bizi nasıl bir sonun beklediğini sormalıydım."

Koridordan gelen ayak sesleri ve adımızı üstüne basa basa söyleyen Berk odaya girmeden önce, sevdiğim adamın gözlerinde acıyı görme pahasına dudaklarımı araladım. "Sormayacağım, Deniz." Parmak uçlarımı yüzünün her noktasına değdiriyordum. "Buradan bir şekilde çıkacağız. Bana, veda etmeden önce tekrar görüşeceğimizi söyle."

Kapı gürültüyle açılıp Deniz üzerimden hızlıca kalktığında beni kucaklayan Berk'i ne tersledim ne de beni izinsizce götürüyor olmasına kızdım. Çünkü Deniz'in fısıltısı kalbime kadar işlemiş, son kez acı bir mutluluğu bahşetmişti.

"Arka kapıdan çıkın! Berk, önünüzü kesmeye çalışacaklar! Dikkat et! O çok kıymetli!"

Deniz'in uyarısıyla merdivenleri acelesiz inen Berk'in göğsüne başımı gömmüştüm, akan gözyaşlarımı beni kucaklayıp kavuran aşkımla kurutuyordum. Deniz her ne günah işlediyse bana ebediyen dememeye yemin etmişti. Sevdiğim adamın ne kadar karanlık olduğunu bilmiyordum. Sadece dibi olmayan denizi daima fırtınalara teslim olmuş dalgalarıyla falezleri, kıyıları cehennem ateşiyle dövüyordu. Deniz Atasoy yakmanın, yıkmanın, parampara etmenin adıydı.

Mücevher Haznedar'ı sonsuz yalnızlığa mahkûm eden adamdı.

* * *

Üç Ay Sonra

"Yine kaldım."

Berk son günlerde girdiğimiz her sınavın ardından aynı şeyi söylüyordu. Ellerimi kendine çekip başımı omzuna yasladığında kaldığı dersleri pek önemsemediğini biliyordum. "Okula ara vermeseydin senin yardımınla hepsinden geçerdim."

Hafifçe gülümsediğimde ona sıkıca sarılıp ellerimle sırtına birkaç kez yavaşça vurdum. "Kalmayacağına eminim, Berk." Kokusunu içime çektim. Berk'in gevşeyen bedeniyle, beni sarmalayan kollarıyla aradığım güven hissine kavuşmuştum. Uzun zamandır huzuru onda buluyor olmak artık tuhaf gelmiyordu.

"Eve tıkılıp kalmana üzülüyorum."

"Üzülme, kendimi evde daha iyi hissediyorum." Kapanan göz kapaklarımı araladığımda zihnime doluşan anılara lanet edemeyecek kadar yorgun, bitkin, halsiz ve çaresizdim.

Berk çenesini başımın üstüne yerleştirdiğinde eskisine

nazaran daha normal davranıyordu. Sürekli kırılacakmışım gibi hareket etmesi, bana sarılırken bile tereddüt etmesi üç ay önceki doktor kontrolümle beraber sona ermişti. Doktorun iyileştiğimi söylemesine gerek yoktu, fakat kaburgalarımın tamamen eski haline döndüğüne ailem bir türlü inanmamıştı. Eğer bir miktar tutsak hayatı yaşıyorsam sebebi, Berk'ti. Araba kazası yalanı, söylenmemesi gereken birçok şeyi kamufle etmişti. Okulumu dondurmak zorunda kalsam, eve tıkılsam da sorun olarak görmüyordum. Kaçmak, ilk kez bana bir çıkış yolu sunmuştu.

"Mücevher seni görmediğim her an özlüyorum."

"Berk her gün birlikteyiz. Nasıl özlüyorsun anlamıyorum." Başımı omzundan kaldırıp yeşilin cömertçe serpiştirildiği ela rengi gözlerine baktığımda çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasına aldı.

"Sana onu unutturabilirim." Kalbim söylediklerivle sıkıştığında nefesimi düzene sokabilmek için tüm gücümü harcıyordum. "Yaralarını iyileştirebilirim."

Gözlerimden süzülen yaşlar yanağımı ıslatırken başımı olumsuzca salladım. Unutmak için fazla anım vardı. İyileşmek için fazla derin yaralarım vardı.

"Mücevher onu en son ne zaman gördün? İyi olup olmadığını görmek için hiç yanına geldi mi? Vazgeç kendine eziyet etmekten. Annen yemek yemediğini, benim dışımda hiç kimseyle konuşmadığını söyledi. Ne zamana kadar yas tutacaksın?"

"Yas tutmuyorum." Alt dudağım titrerken gözyaşlarını ellerimle sildim. "Unutabilecek gücü kendimde bulamıyorum, Berk. Ben hep onunlaydım, bir anda silemem."

"O seni çoktan sildi, Mücevher. İkinci kez, seni Nehir için terk etti." Berk çenemi bırakıp ayağa kalktığında olayı

sesiyle yüzüme apaçık bir gerçeklikle vuruyordu. "Kendine gel. Hayata dönmek için neyi bekliyorsun?" dediğinde cevapsız kaldım. Bakışlarımı güneşin cılız ışığının vurduğu cama çevirip sessizliğe büründüm. "Şimdilik hoşça kal." Berk saçlarımın üzerine öpücük bıraktığında yüzümü görmek için herhangi bir hareketle bulunmadım. "Yine geleceğim parlantan."

Berk evden çıkıp gittiğinde oturduğum koltuktan bacaklarımı yere sarkıttım. Siyah eşofmanın sardığı bacaklarını hareket ettirirken, hayata ne kadar geç kaldığımı fark ediyordum. Doğru düzgün sönen bir yıldız bile olamamış, kendimi güneşe ispat edememiştim. Ben parlamayı bilmeyen bir yıldız olmalıydım. Işığımı söndürmelerine gerek yoktu, ben doğuştan karanlıktım.

Ruhumun diğer insanlardan hep daha ilginç ve farklı olduğunu düşünürdüm, küçük bir çocukken. Keza isabetli bir atış yapmıştım. Yalnızlığı, kimsesizliği, sessizliği ve acıyı sevmiştim. Adını aklımdan geçirmek dahi istemediğim adam, bu kavramların hepsine denk geliyordu. Ben zifften daha siyah bir maviyi Deniz'de görmüştüm. O kasvetli renge âşık olabileceğime kim inanırdı ki?

Deniz'den arta kalan kırıntılara tutunmak yıpratıcıydı. Ben onun için asla ilk seçim olmamıştım. En başa sardığımız bir film gibiydi yaşadıklarımız. Aylardır birbirimizi görmesek de dudaklarımdaki sıcaklığı hâlâ kor bir alevle yanmaya devam ediyordu. Kalbim ise çoktan kül olmuş, yara kabukları bağlamıştı. Sızıyı hissetsem de baştaki acı kadar yoğun değildi. Aslına bakarsanız ruhen bir enkazdan ibarettim.

Yüzeysel hiçbir kusur yoktu, sorun tamamen görünmeyen yüzümdeydi. Orası talan olmuş bir savaş alanıydı ve ben o savaşı kaybeden komutandım. Beni öldürebilecek

olan son darbeyi henüz almamıştım. Çünkü komutanın kafasında dönüp duran soruların bir benzeri de benim kafamın içinde geziniyordu. Yaşadığımı idrak ettikleri âna kadar yapmam gereken planlar, çözmem gereken bulmacalar vardı. Zaten ölecek biri neden o sorulardan korksundu ki?

Montumun kapüşonuyla örttüğüm kafamı kimsenin göreceğini sanmıyordum. Yanımdan ayırmadığım Umut, babamın en güvendiği adamlardan biriydi. Şimdi ise benim sırtımı yasladığım adamdı. Aradığım kişiye ulaşmam için yüklü miktarda bir ödeme yapmış olsam da umursamıyordum. Anlattığım her şey gizli kalacaktı. Bu iki tarafın da çıkarına olan bir işti.

"Şu gördüğünüz..." Umut arabanın camına yaklaşıp parmağıyla kalabalık grubun içindeki simsiyah giyinmiş adamı gösterdi. "Sizi o gün sınıfta bulup yardım eden kişi."

"Adını öğrenebildin mi, Umut?" diyerek sorduğumda gösterdiği adamı kaçırmamak için göz kırpmadan izliyordum. Arkadaşları olduğunu düşündüğüm grupla ayaküstü konuştuğunda gözleri bir an sanki beni görmüş gibi arabaya kilitlenmişti. Ama göremeyeceğini hatırladığımda rahat bir nefes aldım. Umut bizi siyah camlı arabasıyla olabildiğince gözlerden uzak tutuyordu.

"Biraz zor oldu ama öğrendim. Kendisi Çağlar Tekand ve sizi o gün kurtarmasının tesadüf olduğunu sanmıyorum, Mücevher Hanım."

Şaşkınlıkla Umut'a döndüğümde onun ifadesiz yüzüne tek kaşını kaldırdım. Deniz'den sonra gördüğüm en donuk adamdı ve hiçbir şeyden heyecan duymuyordu.

"O bir takipçi. Daha önce karşılaşmış olduğunuzu düşünüyordum. Çünkü anlattıklarınızdan yola çıktığımda

[illegible] sizi kurtarmasını için arkanı takip etmesi ve da çok düşük bir ihtimal..." Umut'un koyu yeşil gözleri kısa süreliğine kısıldığında diyeceği şeyi merakla bekliyordum. "Size yapacakları o tuzaktan haberi olması gerekirdi. Adamı iki haftadan fazladır takip ediyorum, tıpkı onun gibi."

"Tıpkı onun gibi derken?"

Umut ceketinin cebinden bir düzine resim çıkardı. "Çağlar Tekand'ın yüksek korunaklı evine girdiğimde size zarar veren insanlardan biri olduğuna son derece emindim. Evin her odasını tek tek inceledim, en zor açılan kapıyı kırarak girdiğimizde karşımıza duvarları tamamen sizin fotoğraflarınızla dolu olan oda çıktı. Yıllardır izlemişsiniz, hem de Çağlar Tekand tarafından."

Çağlar Tekand... İsimde bana tanıdık gelen hiçbir şey yoktu. Hafızamı zorluyordum lakin böyle birini tanımıyordum. Üstelik tüylerime kadar ürpermiştim.

"Yıllardır..." O kadar yetersiz bir açıklamaydı ki inanmak çok güçtü. "Umut sana inanmak gelmiyor içimden."

"Sizinle aynı üniversitede okuyor," dedi, yüzünde yarım bir gülümsemeyle. "Princeton Üniversitesi'nde bir yıl okuduktan sonra buraya geçiş yapmış. Okuldaki notlarıyla sınıf birincisiymiş, ama birden Türkiye'ye dönüp sizinle aynı üniversitede okumaya başlamış. Binlerce fotoğrafınız evinin bir odasını kaplıyor ve sizi o gün hiç kimsenin olmadığı anda kurtarıyor. Bence inanmak yerine düşünmelisiniz. Sizin tanıdığınız biri olma ihtimali üzerinde duruyorum."

Ellerime tutuşturduğu fotoğrafların çoğu şimdiki halimdi, ilginç olanıysa çocukluk fotoğraflarımın da olmasıydı. Evimizin bahçesinde tek başıma bir salıncakta oturduğum fotoğrafı takip eden bir başka fotoğrafta ha-

tırlayamadığım bir yüz daha vardı. Beraber çimenlerde oturmuş fotoğrafımızı çeken kişiye gülümseyen bir poz vermiştik. Muhtemelen dört veya beş yaşında olduğum fotoğraftaki diğer çocuk kesinlikle Deniz değildi, tam aksine siyah saçları ve siyah gözleriyle objektife bakan çocuk benim unuttuğum biriydi.

Peki kimdi? Neden hatırlamıyordum?

"Bu fotoğraftaki çocuk o mu?" Parmağımı siyah saçlı çocuğun üzerinde gezdirirken, Umut da bakmak için eğildi.

"Evet, hakkında bilgi topladıkça sizin çevrenize gitgide yaklaşıyoruz. Ben onunla ortak bir hatıranız olduğuna eminim. Deniz Bey'le de olabilir hatta ama bu şimdilik benim için de belirsiz. Diğer adamlar da araştırıyor, sadece şu kesin: Çağlar Tekand profesyonel bir takipçi. Komiser yardımcılığı yaptığım dönemlere dayanarak söyleyebilirim ki sizi her an izlemiş, bunu çeşitli şekillerde yapsa da takındığı durum hakkındaki gerçeği değiştirmiyor. Bir Mücevher Haznedar koleksiyonu var, aldığım fotoğrafların ve topladığım birçok kanıtın olmadığını anlamıştır. Bence bizim de onu takip ettiğimizi artık biliyor."

Arabanın camı tıklatıldığında yerimden sıçradım. Belindeki silaha uzanacağı sırada gördüğümüz polis memuruna camı indirerek konuşmaya başlayan Umut bir işyerinin önünü kapattığı için şikâyet edilmişti.

Polis memuru işlemlerini yaparken gözlerimi yeniden onu gördüğüm yere çevirdim. Arkadaş grubu dağılmıştı, yalnız başına bizim olduğumuz tarafa bakıyordu. Eliyle gel işareti yaptığında etrafıma bakındım. Sadece biz ve polis arabasının olduğu tarafa baktığı için birkaç kez daha çevreme göz gezdirdim. Tekrar takipçiyi görmek için sokağın giriş kısmına baktığımda orada yoktu.

Beni çağırıyordu.

"Umut ben birazdan gelirim." Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda soğuk havayı derin derin soluyup sokağın girişine doğru yürümeye başladım. Belki de bu bilmek istediğim sırlara, kaderime giden en büyük adımımdı.

Kanatları mühürlü melek ölüme yürüyordu, hem de hiç işlemediği günahlara sürgün edilmeyi göze alarak.

Kaderime yürürken, bana sunulan seçenekleri adalet terazisinde tüyle tartan bir geleceğim vardı. O denli bana düşmandı ki; elime geçen her fırsatı bambaşka bir kötülükle kuşatıyordu. Söylenmesi zor, anlaşılması güç, görmezden gelmesi imkânsızdı benim kaderim. Şimdi, uzun zamandır merak ettiğim birçok şeyi öğrenebileceğimi düşünsem de perde arkasında neyin olduğu, hangi engebenin cirit attığını kestiremiyordum.

Yıkık bir binanın girişinde durakladığımda gözlerimi puslu gökyüzüne çevirdim. Bulut kümeleri yağacak yağmuru fısıldarken, serin bir esintiyi bedenimde gezdiriyor, hafifçe de olsa titrememe neden oluyordu. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, burada bulunmamı istemeyen o garip enerjiyi hissedebiliyordum. Eğer tekrar kaçarsam muğlâk bir döngünün içine hapsolacaktım ve daha kaç yıl o döngüyle savaşacağımı bilmiyordum. Gri betonların çirkin bir görüntü oluşturduğu bu izbe yerde cevap aradığım sorulara küçük de olsa yanıt bulacağımı düşünüyordum.

Yürüdüğümde çıkan sesler yerimi apaçık belli ederken saklanmak gibi bir amacım da yoktu. Tırabzanların olmadığı merdiveni zorlukla çıkarken iyice duvara sinmiştim. Bir uçurumda yürüsem daha kolay olurdu muhtemelen. Zira adım attığım an merdivenlerin sallandığını hissederken dar basamaklardan çıkmak korkutucuydu. Son

basamağı çıktıktan sonra rahat bir nefes alacağım esnada duvar diplerine çökmüş insanları gördüğümde bir adım geriye attım. Korkuyla yaptığım bu hamleyle düşecekken kolumdan tutularak çekildiğimde nabzımın sesini duyabiliyordum. Paytak adımlarla beni çekiştiren adama yetişirken düşmek üzere olduğum basamaklara başımı çevirerek bir bakış attım, eğer düşmüş olsaydım büyük ihtimalle çoktan ölmüş olurdum. Gözlerimi Umut'un bahsettiği adama yeniden yönelttiğimde pişman olmam için çok geçti. Artık Çağlar Tekand'la tanışmıştım.

Kolumu bırakıp kapüşon geçirdiği başını eğerek gazeteyle kaplanmış kırık cama doğru yürüdü. Her adımında bot sesleri boş binada yankılanıyor, siyah kabanının üzerindeki yağmur damlaları yerlere süzülüyordu. Gazete kâğıtlarının bir kısmını kaldırıp dışarıya baktığında gerginliğim doruk noktalarda seyrediyordu. Hiç tanımadığım bir adamın yanında, izbe bir binada, ne olduğu belirsiz insanların arasındaydım ve bunun farkına yeni yeni varıyordum.

"Yalnız gelmediğini biliyorum." Kalın ve tok sesi ürpermeme neden olduğunda gazeteleri hışırdatarak camı örttü. "O adam," dediğinde bana doğru döndü. Gözlerinden başka hiçbir şey göremediğim yüzünü incelemeye çalışıyordum, fakat bir silüetten ibaretti. "Seni takip etmiş, dışarıda bekliyor. Ne sormak istiyorsan sor ve git."

Soğuk havayı ciğerlerime doldurup ortama ait olan o kötü kokuyu da solumuştum. Yüzümü buruşturup ellerimi cebime soktuğumda bir nebze olsun ısınmaya çalışıyordum. Ve en önemlisi bir yabancıya ne soracaktım, ne cevap alacaktım?

"Beni nereden tanıyorsun?" dediğimde kısık sesli bir kahkaha attı. Sormam gereken binlerce şey olduğu mu-

haklıydı, sadece aklıma ilk geleni söylemiştim. Gözlerim anlık sinirle kısılmış, kirpiklerimin arasından bakıyordum. "Komik bir şey mi sordum?"

"Komikti, çünkü beni tanımamakta ısrar ediyorsun, Mücevher."

"Yüzünü göstermeyen birini tanıyamamam normal." Karanlık gözlerini üzerimde hissettiğimde devam ettim. "Birbirimizi nereden tanıyoruz o halde?"

Bana doğru bir adım attığında parmaklarını havaya kaldırdı. Başını omzuna eğip sessizliğe gömüldüğünde parmaklarını indirdi. O an anladım bir ses duyduğunu ve tepkisizleştiğini. Bir süre daha sessizlikle geçtiğinde bana iyice yaklaştı.

"Beni nereden tanıdığını sonra anlatırım, Mücevher. Şimdilik sana bilmen gereken bir sırrı vereceğim. İnanıp inanmamak senin elinde."

"Sırlar... Benim bilmediğim ama herkesin bildiği şu sır. Sana neden inanayım? Daha kim olduğunu bile söylemiyorsun."

Kapüşonunu çıkarıp geriye düşürdüğünde gözlerim o tanıdık simayla büyümüş, dudaklarım aralanmıştı. Kömür rengi gözleri, neredeyse boynuna uzanan siyah saçları daha önce de görmüş olmalıydım. Daha dikkatlice ona yaklaşıp gözlerimizi birleştirdim.

Gözlerim etrafı tararken sert bir bedene çarptım. Başımı kayaya vurmuş gibiydim adeta. Gözlerimi istemsizce kapayıp elimi alnıma götürdüm.

"Önüne baksana! Kör müsün?"

Ateş saçan gözlerimi önümdeki insanlıktan bihaber varlığa çevirdim.

"Bilerek mi çarptım? Oradan bakınca kör gibi mi duruyorum?"

Neredeyse siyah olan gözlerini kısıp bana eğildi. Gece karası saçları bir kızın hayal edemeyeceği kadar gürdü.

"Kör değilsen, önüne bak." Bugün yeterince keyifsizdim. Bir de bu esmer gence bulaşmıştım. Sanki bir yerden de tanıyor gibiydim, ama bir türlü çıkaramıyordum.

"Bana bilerek çarpmıştın," dedim, o günü hatırladığımı belirterek. "Beni Burak'tan kurtardın ve yardım ettin. Şimdi de bilmek istediklerimi söyleyeceksin." Başını sallayıp gür kirpiklerini hafifçe indirerek kömür karası gözlerini bir perde gibi örtmüştü. "Bir karşılığı olacak mı?"

Eli, yanağımı ansızın kavradığında irkilsem de geri çekilmedim. Ondaki tanıdık hisler beni nedensizce körüklüyor, merak duygumla birleşip karşımdaki adama itiyordu.

"Ben Deniz değilim, Mücevher. Senden öğreneceğin şeyler için ancak hayatına devam etmeni isteyebilirim. Kırılacak kadar zayıf olman beni endişelendiriyor."

"Kırılacak kadar zayıf değilim." Ben zaten binlerce kez kırılmıştım. Binlerce kez tamir olmuş, binlerce kez kırık parçalarla birleşmiştim. Daha kaç kez kırılabilirdim ki?

"Kırılacak kadar zayıf olmayacaksın artık. Sana söyleyeceğim her kelimeyi sadece bir kez duyacak, gerçekte kimi tanıyıp tanımadığına sen karar vereceksin."

"Sana neden inanayım, Çağlar Tekand? Kim olduğunu bile açık açık söylemeyen birine neden güveneyim?"

Parmak uçları yanağımı okşarken, diğer eli enseme doğru kaydı. Beni bir anda kendine çekip yasladığında dudakları kulağıma değiyor, savurduğu sıcak nefesi içimi titretiyordu.

"Beni tanıyorsun, hissediyorsun... Sana zarar vermeyeceğime sebepsizce eminsin." Tek tek kelimeleri fısıldıyor, her birini üstüne basa basa telaffuz ediyordu. Güçlü sesi

bir melek kadar uysal tınılarla süslenmiş olsa da bir yırtıcının dilinden dökülüyordu.

"İlk aşkıma yardım ediyorum, ilk aşkının esaretinden kurtulması için. İlk aşkıma yardım ediyorum, daha güçlü bir kadın olması için. Beni hatırlamasa da ilk aşkıma sahip çıkıyorum, sanki o pisliğin elleri hiç değmemiş gibi."

Başımı onun omzuna yasladığımda yutkundum. Kalbimin uğultusu duyacaklarıma engel olmak istercesine şiddetli, küstah ve alaycıydı. Gerçekler ne kadar önemli diyordu Deniz'in yanında? Kalbim sonsuza kadar Deniz'i savunmaya ant içmiş gibiydi. Çaresiz bıraktığı bedenin sahibi bir cesetten farksız olsa da Deniz için değebileceğini iddia ediyordu.

Kalbime isyan edercesine konuştuğumda alacağım cevaplarla aslında henüz bir ceset olmadığımı fark edecektim.

"Bilmediğim ne varsa söyle bana, Çağlar Tekand. Hatıralarımda olmasan da, seni tanımamış olsam da söyle. Bir gün..." Gözlerimdeki yaşlar kabaran nehirler gibi taşıp tüm vadiyi sular altında bırakırken devam ettim. "Bir gün sana borcumu ödeyeceğim, sen istemesen de."

Ardından Çağlar Tekand bugüne kadar yaşadığım ne varsa yakıp kül etti. Bir hiçliği yaşamış Mücevher Haznedar'ın bildiği tüm doğruları birer birer yıktı, ta ki bir harabeye dönüştürene dek.

* * *

Günlerdir çıkmadığım odamın penceresinin önünde dışarıyı izlerken kucağıma atlayan kedimin tüylerini incitmeye korkarmış gibi seviyordum. Onun mırıltısı sessiz odanın duvarlarında yankılanıyor, verdiği huzur hissi yitik ruhuma iyi geliyordu. Camdaki yansımam bir ölünün

yüzünü andırıyordu. Fazlasıyla beyaz değil, aksine sarar-mış tenim, kuruyup çatlamış dudaklarım, morarıp şişmiş gözlerimle belki de bir ölüden daha kötü görünüyordum. Ailemle konuşmuyor, çevremden hiç kimsenin yüzüne bakmıyor, herhangi bir şekilde tek bir canlıyla iletişim kurmuyordum. En azından kucağımda uyuyup kendini sevdiren kedim dışında.

İnsanlarla konuşmak uzun zamandır bana gereksiz gelir olmuştu. Yalandan iyiyim demek, gülümsemek, sorun yokmuş gibi hayata devam etmek. Ben bunların hepsinde sorunlu bir kişiydim. Şimdi de bunu yapıyor olmam kimsenin tuhafına gitmiyordu. Sıradan bir Mücevher kriziydi ve geçeceğine inanıyorlardı. *Yalnız kalırsa eğer düzelir*, diyorlardı. Bunu dün gece annem babama söylerken duymuştum. Dikkat çekmeye çalıştığımı, küçük bir sorunu büyüttüğümü de eklemişti o can yakan kelimelerinin arasına. Oysaki annem bana nasıl olduğumu sormamıştı. Merak edip odama gelmemiş, durmak bilmeyen gözyaşlarımı silmemişti. Ona göre ben sorunları büyüten, hatta sorun yaratmayı seven biriydim. Deniz'e âşık olduğumu, ondan karşılık görmediğimi bildiği halde beni kanatları altına almamış bir anneydi. Sandığı kadar bu kış sıcak değil, akan gözyaşlarımı yanaklarımda birer buz parçasına dönüştürebilecek kadar soğuk geçiyordu.

Öğrenmek için didinip durduğum o sırlarla daha da soğumuştu hava. Sıcak bir evde, yeterince sıcak tutan giysilerin içindeyken bile ısınamıyordum. Üşüyen ruhum, titreyen bedenim, acı çeken kalbimle asla gerçekleşmeyecek bir düşü kovaladığımı fark etmiştim. Hâlâ inanmakta güçlük çektiğim sırları düşünüyordum. Istırabım artarken gözlerimi yumdum. Yüzleşmem gereken sorunları inatla reddediyordum. Çünkü bir nebze de olsa Deniz'e

güvenmeye devam ediyordum. Güvenmek için o kadar çok sebebim vardı ki onu silip atmak imkânsızdı. Ya öğrendiklerim, duyduklarım?

Kucağımda uyuklamaya devam eden kedimi kaldırıp yatağıma yavaşça bıraktıktan sonra cep telefonumla, kabanımı alarak dışarı çıktım. Merdivenleri hızlı adımlarla inerken daha fazla içimde tutamayacağım sırları, sözleri ve kinimi kusmalıydım. Son kez, son kez susmak yerine konuşmalıydım.

Denizlerin evine doğru koşarken soğuğu hissedemez haldeydim. Düşüncelerim kıran kırana savaşıyor, hâlâ onun suçsuz olabileceği ihtimaliyle kıvranıyordu. Ellerim kapıyı bulduğunda zile basmak yerine yumrukluyordum. Vaktim öyle kısıtlıydı ki sadece nefretimi anlatabileceğim kadar izin vermiştim kendime. Onu son bir defa hesap sormak için görmeliydim. Kapıyı açan Necla teyze benimle yüz yüze geldiğinde şaşırmışa benziyordu. Uzun zamandır görmediği biri kapılarını yumruklarken aksini düşünemezdi sanırım.

"Deniz," dedim, soluk soluğa bir sesle. "Deniz evde mi, Necla teyze?"

Kadının havaya kalkan kaşları ve gitgide değişen ifadesinden bir şey çıkaramıyordum. Nefesimi düzenlemeye çalışsam da o garip ses ikimizin arasındaki gerilimi vurguluyordu. Ben ve Deniz, asla bir araya gelmemesi gereken iki kişiydik. Ama yer, zaman ve lanet olası kader yüzünden sürekli birleştirilmiştik. Kader, beni onun oyuncağı yapmak için uğraşıyordu. Günlerdir kabuğumda yaşarken kendime yeni öğrettiğim bir şey vardı. *Sen kaderini yönet.*

"Mücevher, Deniz evde yok. Uzun zamandır yok." Necla teyzenin düşen omuzları, dolan gözleriyle ne yapa-

cağımı bilemiyordum. Nereye gideceğimi, kime gideceğimi, onu nasıl bulacağımı kestiremiyordum. Tek umudum Necla teyzenin onun yerini biliyor olmasıydı. "Nerede olduğunu da bilmiyoruz."

Umudumun yerini karamsarlık hızla ele geçirse de pes etmemeliydim. "Onun ne yaptığını da bilmiyoruz, Mücevher." Buz tutmuş ellerimi sıcak avuçları arasına aldı. "Oğlum adına senden özür dilerim. Her ne yaptıysa, seni üzdüğü için özür dilerim."

Ellerimi ondan çekip arkamı dönmeden önce yüzüne baktım. "Sen özür dilenecek bir şey yapmadın, Necla teyze. Bu yüzden asla üzgün olma."

Üzgün olması gereken tek kişi Deniz'di. Bencil, umursamaz, çıkarları için yaşayan Deniz'den başka kimse üzgün olmamalıydı.

Yeniden eve uğrayıp antredeki dresuarın üzerinde bulunan altın renkli çanağın içinden babamın arabasının anahtarlarını alarak tekrar çıktığımda dostum dediğim adamı ziyaret etmenin zamanı gelmişti. Elimdeki araba anahtarlarını iyice kavradığımda şans diledim kaderimden. Her ne kadar iblisten yana olsa da istedim. Zaten iblise gidecek meleğe bu küçük görüşme hakkını da çok görmezdi sanırım.

Berk gözlerimin içine pürdikkat bakarken tek başıma araba kullanmış olmama kızıyordu. Bense onun bu sözüm ona ilgili haline gülümsüyordum. O kadar inandırıcı bir havası vardı ki, kendimden şüphe duymama neden oluyordu. Salondaki koltuklarda oturmuş, başımda sürekli konuşan Berk Kaya, iyiliğimi düşünen hareketler sergiliyordu.

"Ehliyetin olmasına rağmen araba kullanamıyorsun! Ölmek mi istiyorsun, Mücevher!"

"Ölmeyi istediğimi fark etmişimdir belki de, kim bilir?" diyerek onu hiçe saydığımda ellerini bacaklarıma koyarak diz çöktü. Paniğe kapılmış gibi görünen yüzü kararmış, ince dudakları aralanmıştı.

"Saçmalıyorsun, kendinde değilsin! Söyle neyin var pırlantam?"

"Neden, neden söylemedin?" dediğimde tükenmek bilmeyen gözyaşlarım birer birer düşüyordu çenemden sızarak kucağıma. Ona bağıracak gücü bulamıyordum, fısıltıyla konuşabiliyordum. "Neden söylemedin? Neden sakladın pırlantam dediğin kızdan?"

"Senden sakladığım bir şey yok, pırlantam. Lütfen ağlama güzelim, anlat bana..." Kolları arasına aldığı bedenim onun yakınlığıyla daha bir huzursuzdu. Eskiden güvende olduğumu hissettiğim kollar bir yabancıya ait gibiydi. "Şşt... Ben yanındayım, sadece anlat..."

"Hiç..." Söyleyeceklerim boğazımda kalıyor, iç çekişlerim birer hıçkırıkla tamamlanıyordu. "Hiç, hiç bu kadar canım yanmamıştı, Berk. Tüm o sırları..." Berk'in gerilen vücudu yavaşça benden ayrıldığında gözleri yüzümde geziniyordu. "Sakladığınızda öğrenemeyeceğimi düşündünüz değil mi? Aptal Mücevher sizden başkasına güvenmez çünkü. Aptal Mücevher nasıl olsa öğrenemez, kandırılması da kolay... Keşke, keşke gerçekleri anlatsaydın, Berk. Ona bu kadar çok âşık olmazdım." Nefesimin tükendiğini hissettiğimde sustum. Berk Kaya'nın gözlerindeki acıya hayatımda ilk kez şahit oluyordum.

"Seni korumak içindi," dediğinde gözyaşlarını ellerimle kuruladım. Başımı sağa sola salladığımda Berk yanaklarımı elleriyle tutarak sabitledi. "Hepsi seni korumak içindi. Yemin ederim Mücevher, Deniz'in hatalarının bedeli olmaman için söylemedim. Ne kadar az bilirsen iyiy-

di. Yemin ederim seni üzmek istememiştim."

"Geç kalmadın mı, Berk? Bana onun nerede olduğunu söylemen için geldim. Son kez arkadaşına bunu söyleyebilirsin değil mi? Eğer bilmiyorsan da söyle, çünkü seni de görmek midemi bulandırıyor ve mümkünse bu da son görüşmemiz olsun."

"Mücevher saçmalamayı bırak! Ona söylemesi için ısrar etmedim mi sanıyorsun? Senden uzak durması için sürekli uyardım! Ama sen de, o da gittikçe yakınlaştınız!" Berk yanaklarımı iyice sıktığında yüzlerimizi tamamen birleştirdi. O kadar az bir mesafe vardı ki; göz bebeklerini süsleyen küçük siyah noktaları bile görebiliyordum. "Bana nasıl son kez görüştüğümüzü söylersin? Seni bu kadar çok severken, bana nasıl dersin?"

"Ben sana hâlâ güvenirken neden şimdi bile Deniz'in tarafındasın?" Ellerini yüzümden indirip aramızdaki mesafeyi artırdım. "Berk onun yerini biliyorsan söyle."

"Kimsenin tarafında değilim!" Yükselen sesi itiraz yüklüydü. Hatta pişman olmuş bir adamın itirazı gibi bitkindi. "Onun nerede olduğunu bilmiyorum, sadece yine o kızla. Ondan uzak dur, Mücevher. Bırak, hayatında ilk kez yaptıklarının bedelini ödesin. İlk kez sensizliğin ne olduğunu anlasın."

"Yerini bilseydin söyler miydin, Berk?"

"Mücevher sana ondan uzak durmanı söylüyorum!"

"Sana bir soru sordum!"

Berk kuruyan dudaklarını ıslatıp başını aşağı yukarı salladı. Çaresizlikle bakan gözlerime parmaklarının ucuyla dokunup dökülen yaşları silerken mırıldandı. "Senin için her şeyi yapabilecek biriyim, Mücevher. Bilseydim eğer tereddüt etmeden söylerdim. Zararına olacağı halde!"

Berk'in yanağına eğilerek dudaklarımı bastırdım. Uzun sürede öylece kaldım. Teninin kokusunu, kalbinin sıcaklığını hissedene kadar durmaya devam ettim. Gözyaşlarım onun yanağını ıslatıp çenesine sızana kadar bekleyip gözlerimi yumdum. Belime sarılan kolları, boynuma değen dudaklarıyla tükenen gücümü onda buluyordum. İhtiyacım vardı ona, Deniz'e hatalarında ortak olup yaptıklarını saklamasında yardımcı da olsa kalbim Berk Kaya'ya küsemiyordu. Kalbim beni yıkan adamları deli gibi seviyor, ilah gibi tapıyordu. Her zerrelerine, her bakışlarına ve şüphesiz her kelimelerine harfi harfine inanıyor, seviyor, büyük bir bağla güveniyordum. Ama yapmak istediklerimi gerçekleştirebilmek için çok az zamanım vardı. Hayatıma yeni bir yön verebilmek, esaretimi kırabilmek için zamanı lehime kullanmalıydım.

Arazide zorlukla ilerleyen arabayı rastgele park ettiğimde ellerimle direksiyonu kavradım. Ona veda edebilmem için önce anılarımdan kurtulmalıydım.

Verandanın basamaklarını yavaş yavaş çıkarken gittikçe kararan havaya aldırmadım. Beni karanlığın ve yalnızlığın eskisi kadar korkutmadığını fark ediyordum. Sessizliğin iyi bile geldiğini rahatlıkla söyleyebilirdim. Eskiden Berk veya Deniz olmadan nefes alamayan ben, artık onların varlıklarıyla bile huzursuz olabiliyordum. Bazen kendi varlığımı da yadırgıyordum. Dünyaya fazla geldiğimi, yaşamak için sebeplerimin azaldığını hissediyordum.

Amaçsızdım, bir zamanlar Deniz'in kalbine sahip olmayı istemiş de olsam bunun yanlış olduğunu idrak etmiştim. Ben Deniz'in değil ama Deniz benim kalbime doğuştan sahipti. Bir yerlerde bir yanlış elbette olmalıydı. Ama o yanlış benim Deniz'e olan duygularım değildi. Yanlış tepeden tırnağa Deniz'di. Sadece onu seviyor ol-

mak kaderimizin bir parçasıydı.

Su ve Nehir gibi...

Aralık kapıyı elimle ittirerek açıp içeri girdim. Daha da karanlık görünen kulübenin ışıklarını duvardaki prize dokunarak açmaya çalıştığımda elektriklerin kesilmiş olduğunu fark ederek yürümeye devam ettim. Camdan vuran yarı karanlık ışık dev bir silüetin gölgesini zemine yansıtıyordu. Dağılmış, yılgın ve umutsuz birinin gölgesini.

Sevdiğim ve âşık olduğum adamın harabesiydi.

Deniz'in orada olup olmadığımı anladığını ya da fark ettiğini bilmiyordum. Ona doğru adımlıyor, arada eşyalara basıp takılıyordum. Parçalamış bir çerçeveyi gördüğümde etrafımı hiç incelemediğimi gördüm. Kulübenin içerisi de Deniz gibi bir harabeye dönüşmüştü. Kırık camlar, dağılmış eşyalar, parçalanmış mobilyalarla bir yıkıntıya çevrilmişti.

Yere eğilip çerçeveyi alarak doğruldum. Yetersiz ışık yüzünden gözlerimi kısıp fotoğrafa daha dikkatle baktığımda dudaklarımı ısırdım. Yıllar önce çekindiğimiz fotoğrafta bile sağlam kalamıyor, parçalanmadan duramıyordum. Sadece bir fotoğrafta bile bir arada olmamıza izin vermiyorlardı.

"Çerçeveyi kırdığında beni unutabilecek miydin?" dedim, fotoğrafı çerçeveden çıkardığımda. "Yaptığın hatalar henüz çocukluğunu kirletmemişti oysa." Çerçeveyi cam parçalarıyla beraber yere bırakıp Deniz'e baktım. Kan çanağına dönmüş gözleri beni bulduğunda belli belirsiz oynayan dudaklarından adımın döküldüğünü duymamış olmayı yeğlerdim.

Hâlâ onun sesini işittiğimde çırpınan kalbim, nefes almamı zorlaştıracak kadar çarpıyordu. "Seni ilk kez çıp-

lak görüyorum, giysilerin üzerinde ama maskeni bu sefer takmamışsın hayran olduğum yüzüne." Yanına gidip duvara yaslanarak oturduğumda onun gibi bacaklarımı öne doğru uzattım. Başımı geriye atarak elimdeki fotoğrafı buruşturacak kadar sıkıyordum. "Konuşmayacak mısın?"

"Çerçeveyi ben kırmadım," dedi, fısıltılı sesi canı yanan bir insanın sesi gibiydi. Fakat biliyordum, Deniz Atasoy'un canı yanmazdı, o ancak can yakardı.

"Ah, elbette. Sen bize ait anılara yüzeysel bir zarar vermezsin, gizli gizli yakar, sinsice yok edersin. Unutmuş olmalıyım Safir." Acıyla düğümlenen boğazımdan da, sicim gibi akmaya başlayan gözyaşlarımdan da utanmıyordum. Belki biraz, onu sevmeye devam eden kalbimden utanıyor olabilirdim. "Anlattığın o efsanedeki iblisten bile daha kötüsün, Deniz. Eminim bunu da biliyorsundur sen."

Sessizliğe gömülen bir karanlığın en dibinde, gri bir sis bulutunun tam ortasındaydık. Yanmış bir geleceğin, yıkılmış geçmişine sürgün edilmiştik ve yine de beraberdik.

"Öğrenmişsin," diyerek konuştuğunda acı bir gülümseme dudaklarıma yayıldı. "Yine de buraya geleceğini biliyordum."

"Dediğim gibi bilmediğin bir şey yok. Sen Deniz Atasoy'sun, bir şekilde hepimizi kontrol eden adamsın. Tahmin etmek senin için asla zor olmamıştır."

Başını bana doğru çevirip mavi gözlerini dudaklarımda, yanaklarımda ve yaşlarla kuşatılmış gözlerimde gezdirdi. Bense onun bir gün bile unutmadığım yüzünü hafızama kazımakla meşguldüm. Bronz rengi saçlarına huzmelerle vuran saydam ışıkları seyrediyordum. Deniz Atasoy, hiç şüphesiz cehennemin kor alevlerini üzerinde taşıyan bir şeytan, tanrıların ölümcül güzelliğiyle onurlandırılmış bir fani, meleklerin el değmemiş saflığını ba-

rındıran safir mavisi gözlere sahip bir kalp kırandı. Tanrı acımasız olmalıydı. Böyle bir adamı yaratmak, insanlar arasında ayrım yapmak gibiydi. Ona sonsuz güzelliği bahşederek bizleri hiçe saymış olmalıydı.

"Evimize, anılarımıza zarar vermelerini engelleyemedim. Burası bizim mabedimiz gibiydi. Kimse dokunmamalıydı, Kehribar."

Parmak uçlarımla çenesine dokunduğumda teninin sıcaklığıyla başımın döndüğünü hissettim. Pürüzsüz, canlı ve sıcacıktı. Dokunmak bile yetmiyor, öpmek için beni tetikliyordu. Parmaklarımı çekmek üzereyken havada yakalayıp dudaklarına götürdü. Tenine dokunmuş olan parmak uçlarımı yakan öpücükleri bırakırken bugün binlerce kez ölmüş gibiydim. Ama şimdi, şimdi binlerce kez doğmuş gibiydim. Onu hissetmek için binlerce kez daha ölebilirdim. Sanırım, buna asla itiraz etmezdim.

"Benim mabedim senin kalbin, Deniz. Ama sen orayı korumayı başaramadın." Parmaklarımı ondan çekip sol göğsüne yerleştirdim avuç içimi. "Hiç korumak istemedin, hiç paylaşmak istemedin, en önemlisi sen mabedim dediğim kalbini bana hiç vermedin, Safir."

İnkâr etmek için aralanan dudaklarını susturmak için değil, son kez dudaklarının tadını dudaklarımda ve kalbimde hissedebilmek için öptüm onu. Beni kucağına çektiğinde bacaklarım beline bilinçsizce dolanıyor, kollarım boynuna doymak bilmediğim dudaklarını cömertçe bana sunması için sarılıyordu. Mabedim; çok kirli, çok günahkâr ve kanlar içindeydi. Mabedim; benim ruhumu kabul edemeyecek kadar yıkık dökük ve çatlaklar içindeydi. Mabedim; dokunmaya kıyamayacağım kadar kıymetli, bir o kadar da kutsaldı benim için. Benim mabedim, Deniz'di.

Onu son kez öpüyor, sarılıyor, benliğimde hissediyordum. Beni kucağına alıp kendi bildiğini okurken bile kutsallığından bir şey kaybetmiyordu. Asıl itiraz etmeyen bendim işin aslı. Arsızdım. Deniz'e karşı bitmek bilmeyen doyumsuzluğum, sınırsız bir sevgim vardı. Benimle kulübenin odalarından birine girdiğinde bile öpmeye devam ediyordu. Bu sefer ikimiz de birbirimizi unutmak istemiyor gibiydik. Son defa olduğunu bilerek sıradan bir veda edemezdik.

Kabanım, kazağım, pantolonum üzerimden bir bir çıkıp yerle buluştuğunda gözlerim beni soymakla meşgul olan adamın kırışmış gömleğine kaydı. Parmaklarım düğmeleri hızla çözerken bocalamak yerine onun bana dokunması için zaman yaratmak için yarışıyordu. Deniz'in elleri ise sutyen kopçama uzanmış, kalan fazlalıklardan kurtulabilmek için savaşıyordu. Buna savaşmak denirdi, zira Deniz'in parmakları kopçayı bir türlü açamıyordu. Gömleğinin son düğmesini de çözdüğümde ona yardımcı olmak için sırtımı döndüm. Saçlarımı omzumda toplayıp bedenimi kendine çektiğinde nefesi ensemi yalıyordu.

"Beni istediğine emin misin, Kehribar?" Göğüslerimi kavrayan elleriyle başım onun sert gövdesine düşmüştü. Dudaklarımdan kaçan iniltiler onun dokunuşlarıyla daha bir yüksek perdeden yükseliyordu. "Ben seni her saniye istemiş biriyim, ya sen kıymetlim? Benimle olmayı istiyor musun?"

Köprücük kemiğime eğilmiş ıslak öpücükler bırakır, durmak bilmeyen elleri bilmediğim titreşimleri tenime yayıp kalbimin ritimlerini değiştirirken kararımdan emindim. Ondan son hatıramı almak istiyordum. Bencilceydi, caniceydi, belki de acımasızcaydı.

"Seni istiyorum, Safir. Kalbimle, bedenimle, ruhumla...

Her şeyimle istiyorum, Deniz."

Tek bir sözümle hudutlarımızı çiğneyeceğimizi söyleseler inanmazdım. Ya da bir gün Deniz'e koşulsuzca kendimi ait kılacağımı... Asla inanmazdım. Ama şimdi beni yeniden kucağına alıp öpücükleriyle kendinden geçen adamın varlığıyla inanıyordum. Hayal ürünü veya bir yanılsama değildi.

"Bu gece," dedi, beni yatağa yatırıp üzerime kendini yavaşça bıraktığında. Elleri bileklerimi başımın üstünde birleştirmiş, gözleri açlıkla bedenimi süzüyordu. "Canını son kez yakacağım için özür dilerim." Boynuma kalbimi durdurmaya yetecek kadar yoğun bir öpücük bıraktı. "Senden uzak kalamadığım için, iradesiz olduğum için özür dilerim."

Öpücüğü göğüslerimi yakarken bedenim yay gibi gerilmiş, başım yastığa gömülmüştü. "Hakkım olmamasına rağmen seni talep ettiğim için özür dilerim. Tanrı biliyor ya Mücevher, seni hiç kimseyi istemediğim kadar istedim. Bana seni bahşediyor olması..." Dayanılmaz öpücükleriyle gözlerimi sımsıkı kapamıştım, dudaklarımı birbirine bastırsam da çığlıklarımı susturamıyordum. Deniz kanımı öpmüyor aksine diliyle yalıyor gibiydi. "Tanrı'nın bir hediyesi olmalı iblise. Hak etmese de veriyor olması..." Ruhumu mavi ateşlerle yakan adam, tenimi alevden öpücükleriyle dağlıyordu. "Tanrı çok cömert olmalı. Yoksa iblis, cenneti asla tadamazdı."

Benim aklımda kalan, Deniz'in dudaklarından dökülen son anlamlı kelimelerdi bunlar. Bedenimi milim milim keşfetmiş, yakarışlarıyla tatmış, her defasında şükretmişti. Kimi zaman dediklerini anlayamamış olsam da canımı yakmamak için kendine hâkim olabileceği kelimeleri de fısıldamıştı. Her fısıltısı iradesizliğiyle sessizleştirildi-

ğinde Deniz beni tatmaktan vazgeçti. Hırsla, şehvetle ve öfkeyle almak istediği ne varsa, tüketmek istediği ne kaldıysa aldı. Ta ki dudaklarımdan onun dışında bir ses çıkmayana dek... Yalnız onun varlığı aklımda kalana dek...

Sanki ondan başka bir şeyi aklıma getirebilirmişim gibi emrettiğinde bile başkaldırmamıştım. Sırlarıyla, günahlarıyla onu olduğu gibi kabul etmiştim. Tenimi, ruhumu ve kalbimi tereddütsüz altın kaplı kanlı avuçlarına bırakmıştım. İtiraz etmek benim için asla bir seçenek olmayacaktı yaşadığım sürece. Çünkü Deniz benim hiç geçemeyeceğim sınavımdı. Kaderime ondan vazgeçerek karşı çıkamazdım. Eğer bana yazılan kader onun olmamı mümkün kılıyorsa reddedemezdim.

Deniz'in kolları soğuğu bile geçirmeyecek kadar sıcak, bedeni bir alevden daha kordu. Belimdeki kolları arasında dönerek uyuyan yüzüne elimi koydum. Sert çehresi anında yumuşamış, altın renkli kirpikleri titreşmişti. Geçmişinin ağırlığı ilk kez bu gece kalkmıştı sanki omuzlarından. Büyük ihtimalle geleceği daha karmaşık, daha karanlık ve hüzün dolu olacaktı. Tek isteğim ikimizden birinin bu geceyi unutmayacak olmasıydı. Parmağımı etli dudaklarına götürüp hafifçe okşadığımda gülümsedim. Güzelliğiyle taşa dönüşeceğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu. Bu güzelliğe ait olduğumda ne olur diye düşünememiştim.

Bir hayata ve iki bedene mâl olmuş bu güzelliğin ölümle kuşatıldığına inanmak yüreğimi kaynamakta olan bir lav ateşine atmak gibiydi. İnanması güçtü, fakat tastamam gerçek buydu.

Çağlar Tekand, Deniz'in bir katilden farksız olduğunu çekinmeden söylemişti. *Nehir'le sevgili olmakla kalmamış, ona âşık olmuştu Deniz,* demişti. Nehir'i görmediği her an çıldırdığını, nefes alamayacak kadar bunaldığını da ekle-

mişti. Tek sorun Deniz'i Nehir'in küçük kız kardeşinin de seviyor olmasıymış aslında. Deniz'i birden fazla kadının sevmesi imkânsız değildi ama ablasının sevgilisiyle beraber olabilecek kadar gözü kararmış meğerse o kızın.

Deniz bir şekilde Su'ya ilgi duymaya başlamış, fakat Nehir'den de uzak durmamış. İkisiyle beraber olduğu için bana göre tek suçlu Deniz'di. Ama Çağlar hayır deyip Su'yun yaptıklarını tiksinerek anlatmıştı. Su, Nehir'e Deniz'in onu sevdiğini, beraber olduklarını utanmadan yüzüne karşı söylemiş. Nehir'in günlerce Deniz'le konuşmadığı o dönemde bile Su, Deniz'le beraber olmaya devam etmiş. Deniz ise başka bir kadına çoktan kapılmış, gerçek sevgilisinin kim olduğunu unutmuş.

Nehir bir gün Deniz'e hesap sorabilmek için kullanmayı bilmemesine rağmen arabasıyla yola çıkmış. Tek isteği Deniz'in bu olayları inkâr etmesiymiş. Su ve Deniz'i aynı yatakta basmayı aklından geçirmemiş. Deniz onu fark ettiğinde peşine düşmekte geç kalmış. Öfkeyle arabayı kullanan Nehir büyük bir kaza yapmış. Takla atan arabanın içinde sıkışan Nehir'i hastaneye tam vaktinde yardım ekipleri yetiştirse de bebeğini kaybetmiş. Nehir, Deniz'den iki aylık hamileymiş ve tek kaybettiği bebeği de değilmiş.

Nehir'in sıkışan bedeni bir çeşit şokla felç geçirmiş, doktorlar bir daha asla yürüyemeyeceğini söylediğinde üzülmemiş yine de. Onu yıkan tek şey kaybettiği küçük bebeğiymiş. Babası Deniz'le onu tamamen uzaklaştırdığında yapılan hataları telafi edebilmek için de çok geçmiş. Nehir bebeğini kendinin öldürdüğüne inanarak bacaklarını kaybettiğini düşünmeye başlamış. Su ise ablasının acılarını dindirmeye çalışıyormuş, lakin onu bu duruma getirdiği için kendini affedemiyormuş. İki kız kardeş de

Deniz'den kopmuş, mahvolmuş hayatlarını bir köşeden izler hale gelmişler.

Zamanla sessizleşen Nehir kendini dış dünyaya kapatıp Su'yu suçlamaya başladığında yaşadığı ne varsa kusmuş. Krizler geçirecek kadar kendini tüketmiş. Deniz'in onunla görüşme çabalarını geri çevirmiş, kendini yeniden hamile olduğuna ikna ederek ağladığında Su'ya sarılmış, hıçkırmış, isyan etmiş. Günler yitip gittikçe Su yaptıklarına, acılarına ve en kötüsü ablasının acılarına son vermiş. Su kendini çatı katındaki tavana astığında henüz on yedi yaşındaymış. Ardında bıraktığı notta yalnızca kendini suçlamış. Ve bir de Deniz'i halâ sevdiği yazılıymış.

O aileden gittikçe kopan Deniz bir gün Nehir'in de öldüğünü duymuş. İçtiği ilaçlar yüzünden zehirlenerek hayatına son vermiş. Çağlar gülümseyip *'tamamen uydurmaydı'* dediğinde işin içinde binlerce bit yeniği vardı ve bir kısır döngüydü. Nehir bir süre ortadan yok olmak için bu yolu seçmişti, ya çok çaresizdi ya da diplerine kupkuru bir kanın oturmuş olduğu tırnaklarını geçirmek istediği herkese planlar kurup, tuzaklar hazırlıyordu uzun bir zamandır. Her ne olursa olsun ortada büyük bir acı vardı, affedilmesi mümkün olmayan bir günah vardı.

İki kızını da kaybetmiş bir babanın çığlıklarını duymuştum, belki de intikam yemini etmiş bir kızın kurbanı seçilmiştim.

Yanımda, kolları bana sarılı adamın neden daha az uyuduğunu anlayabiliyordum. Ya da neden benimle uyumak istediğini... Deniz beni seviyor olsa da bunu hak edemeyecek kadar günahkârdı. Tekrar Nehir'e dönmüş, onun intikama susamış ruhunu benim için dindiriyordu. Benim için hayatını yeniden kurtulduğunu düşündüğü aileye bağlıyordu.

Çağlar'ın da dediği gibi Deniz kefaletini ödüyordu ama peşinde sürüklediği kalbimi ateşlerde yakarak yapmasıydı canımı acıtan. Bencillikleri yüzünden bir araya gelemeyeceğimizi bile bile bu gece beni kendiyle mühürlemişti. Sanki benden ayrıldığında başkasını sevebilirmişim gibi öpmüş, dokunmuş, her zerremi tatmıştı.

Kollarımı bedenime sarıp yüzümü rüzgârın geldiği yöne, denizin dalga dalga dövdüğü kıyılara çevirdim. Üşüyen tenim bir martı sürüsü gibi çığlık çığlığa bağırıyordu. Deniz'in sıcaklığından kopmak istemiyordu. Onunla güneşin kızıl parıltılarıyla dünyayı aydınlattığı şafak vaktine dek yanmak istiyordu tenim. Fakat tenim ve kalbim bilmese de mantığım biliyordu ki sabah olur olmaz Deniz medcezir gibi hayatımdan çıkıp gidecekti, tıpkı çekilen sular gibi.

Kum tanecikleri ayaklarıma değdikçe hoş bir hisle doluyordum. Pürüzlü olmasına rağmen iyi hissettiriyordu. Yaz aylarındaki gibi sıcak değildi, sadece fazlasıyla serindi. Karanlığa rağmen denize yansıyan yıldızların silüeti ayla birleşmiş gibi görünüyordu. Suyun üstündeki ışıltılar iç içe geçmiş, dalgaların izlerini bıraktığı sahile kadar ulaşıyordu. Yavaşça suya ulaşıp ayak bileklerime değen suyun soğukluğuyla titredim.

Kış aylarında babam denize girmeme izin vermezdi. Hep hasta olacağımı, yataklara düşüp günlerce kalkamayacağımı söylerdi. Oysa kızı ne çok severdi denizi. Ondan habersizce bile denize ayaklarını sokar, sahil boyu gezerdi. Asla çıtını çıkarmazdı küçük Mücevher. Babası onun hasta olacağını düşünüp çok üzülürdü yoksa. Suyun içinde ilerledikçe daha az üşüdüğümü, ama titremelerimin gitgide arttığını hissettim. Birbirine vuran dişlerimin sesiyle derinliklere gitmemem için direnen ayaklarımın

yerden kesildiğini fark ettim. Yine de iyiydim. Zaten sığ suların insanı hiçbir zaman olmamıştım. Bu Deniz'i seviyor olmamdan bile kolaylıkla anlaşılabilirdi. Kaderimin, geçmişimin bir parçası olan adama kendimi feda edebilecek kadar âşıktım. Onun hatalarını öğrenmeme rağmen kendimi kirli ellerine teslim edecek kadar âşıktım.

Deniz'in kollarında olmam için feryat eden kalbimi ancak soğuk deniz susturabilmişti. Çünkü bir nevi zaten Deniz'in kollarındaydık ve kirli elleri olan adamın bize dokunmasına pişman değildik. Kirlenmiş hissetmiyorduk ki pişman olalım. Bu gece hem kalbimin, hem Deniz'in isteği olmuştu.

Boğazımı geçmekte olan suyu iliklerimde hissetmek garipti. Elimde tuttuğum o fotoğrafa karanlıkta göremesem de bakıyordum. Evden çıkmadan önce yanımda götürebileceğim tek anıydı. Deniz'le el ele tutuşup birbirimize masum bir öpücük verdiğimiz tek fotoğraftı. Gözyaşlarım denizin tuzlu suyuna karışırken fotoğrafı ellerimin arasından bıraktım. Benim gibi bir karanlığa batmamalı, gidebildiği kadar gidip vurduğu kıyıda güneşi görmeliydi. Kimsenin dokunmaya cesaret edemeyeceği çocukluğumuz kasvetli bir sonu hak etmeyecek kadar temizdi.

Denizin alıştırdığı soğukluk ürpertmiyordu beni. Sadece biraz da olsa ölüm korkutuyordu. Çoktan ağırlaşmış giysilerim beni dibe çekiyor, suyun burun deliklerime kadar girmesine neden oluyordu. Kollarımı etrafımda açıp beni bekleyen bir dalgayı kucakladığımda aklımda Deniz, sıcaklığı ve benzersiz öpücükleri vardı. Tenim onun izlerini taşıyor, yâd ediyor, unutmuyor, hâlâ bir ateş gibi yaktığını buz gibi havaya meydan okuyarak gösteriyordu. Kollarımı Deniz'e sardığımı hayal ettim önce, sonra bir dalga daha kucakladı bedenimi. Ardından beni yeniden

öptüğünü düşündüm, dudakları dudaklarımdaymış gibi. Ardından bir dalga daha kucakladı beni, son hatıramı hediye etmekte çekinmedi Deniz. Kimle doğduğumu, kimle öldüğümü benliğime kazırcasına dalgalarıyla sarıldı Deniz.

Yüzümdeki gülümseme denizin karanlık sularına gömülürken bile üzülmedim, gözyaşlarımla yıkıyordum Deniz'i. Günahlarını çok yaktığı canımla bağışlıyordum. Belki bir melek kadar temiz değildi tenim ama ruhum... Ruhum melekleri imrendirecek kadar berrak ve bir su gibi saftı. Deniz beni kendine çekip sıcaklığıyla kutsarken gözlerim huzurla kapandı. Nefes almıyor olmak önemsizleşti. Hep Deniz'e ait olmak istemiş bir fani olarak nasıl mutsuz olabilirdim ki?

Efsanelerin sonu kötü biter derlerdi. Öyle düşünmüyordum. Benim efsanemi öğrenebilecek diğerleri için üzgün hissetsem de mutluydum. Sonunda Deniz'e doyasıya kavuşmuştu, korkak Mücevher. Sonunda kollarını sonsuza dek mühürlemişti Deniz'e. Karşılık görememe gibi bir kaygısı yoktu, Deniz onu hiç reddetmemişti ki.

İblis meleği, Safir Kehribar'ı gömmüştü kan kokan kasvetli toprağa.

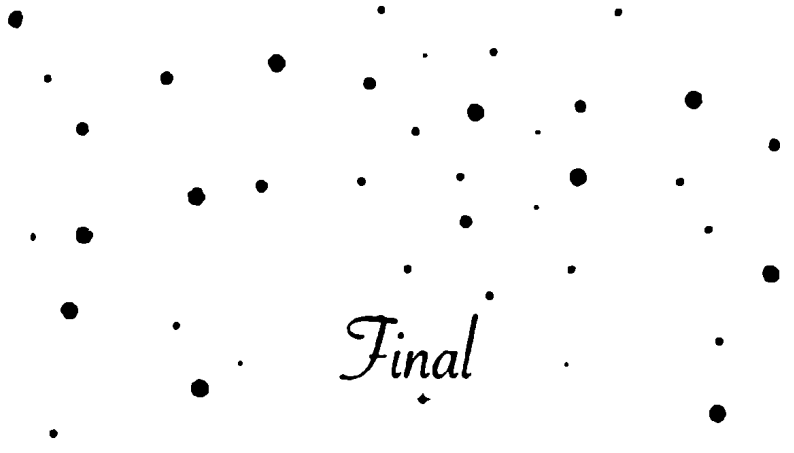
Safir, Kehribar'ı unutmamaya yemin etti, tıpkı iblis gibi.

Melek can verdi, kötülükle kutsanmış iblis için.

Kehribar bir daha asla bulunamadı saklandığı harabelerin arasından.

Ve Mücevher, Deniz'de kayboldu.

Sanki hiç var olmamış gibi.



Final

"Sadece benimle oynamalısın," dedi çocuk. Mavi gözlerini sonuna kadar açmış, rengârenk kovalarla kumdan kale yapan kızın küçük omzuna elini koydu. "Tek arkadaşın ben olmalıyım."

Küçük kızın dudaklarından dökülen kıkırtılar öğlen güneşinin vurduğu bahçeyi bir cennete çevirmiş gibiydi. Kehribar rengi gözleri çocuğu bulduğunda omzundaki elin varlığıyla daha da büyük bir gülümsemeyi dudaklarına yaydı. "Sen paylaşmayı bilmiyorsun, Deniz. Babam bunun çok yanlış olduğunu söyledi." Bilmiş bir havayla yukarı kalkan kaşları, öne doğru bükülen dudaklarıyla babasının sözlerini bire bir hatırlıyordu, Mücevher. "İkinizi de seviyorum, ikinizle de oynamak istiyorum."

Deniz'in gözleri beklemediği bu cevap karşısında gölgelenmiş, mavinin her tonu siyahın en karanlık renklerine bürünmüştü. Paylaşmak Deniz'in bildiği ve sevdiği bir kavram değildi. Mücevher'le tanıştığından beri paylaşmamaya yemin etmişti. Neden ona ait olan şeyleri paylaşsındı ki?

"Beni sevmiyor musun?" Deniz'in buğulanan mavileri siyahı ansızın silmişti. Som bir altın gibi parlayan kirpikleri titreşiyor, küçük burnu öfkeyle aldığı soluklardan hızlıca hareket ediyordu. "Çağlar'ı..." derken yüzü tiksinircesine buruşmuştu. "Onu benden daha çok seviyorsun!" Minik elleri yumruk olmuş, acıyla kasılan kalbi Deniz'i nefessiz bırakmıştı.

"Deniz..." Mücevher kumdan kale yapmayı bıraktığında

omzundaki eli, kirlenmiş avuçları arasına aldı. "İkinizi de seviyorum, neden böyle diyorsun?" Küçük kız arkadaşının onu paylaşamamasını garip buluyordu. Çağlar henüz yeni taşınmıştı ve onunla arkadaş olmak fazlasıyla eğlenceliydi. Deniz'in aksine Mücevher'e daha farklı yaklaşıyordu. Üstelik Deniz gibi kıskançlıklar da yapmıyordu, Çağlar.

Çocuk elini sıkı sıkı tutan kıza doğru eğildi. Henüz babası kadar büyük değildi ama bir gün kendisi de büyüyecekti. Mücevher'in etrafında yalnızca Deniz olacaktı. Aralarındaki yaş farkı az olmasına karşın Deniz hep yetişkin gibi davranan taraftı. Sebepsizce Mücevher'i korumak istiyordu.

"Tek olamaz mıyım?" Mücevher, Deniz'in sorusuyla afallamıştı. Çağlar'ı da çok seviyordu, pekâlâ Deniz'le daha önce arkadaş olmuştu ama sevginin ölçüsü olmazdı. Hem tek olmak... Bu düpedüz bencillikti.

"Babam bencil olmanın da kötü bir şey olduğunu söyledi. Deniz hiç kimse tek olamaz." Yaşından oldukça olgun bir cümle kurduğunun farkında değildi, Mücevher. "Seni çok sevdiğimi bildiğin için kıskanıyorsun." Deniz'in ellerinin sıcaklığıyla kalbinin ritimleri hızlanmıştı. "Paylaşmayı öğrenmelisin."

"Ya öğrenmezsem?" diyerek meydan okuyan Deniz'e dikkat kesildi küçük kız. Kahverengi saçları kızıl ışıltılarla parıldıyor, yüzüne dökülmüş birkaç bukleyle Deniz'i hayran bırakacak kadar güzel görünüyordu. Deniz keşfettiği güzelliği paylaşmayı aklının ucundan bile geçiremezdi. Gözleri kızın can yakan ışıltısıyla kamaşırken, "Ya hiçbir zaman paylaşmazsam?" dedi. "Sonsuza kadar yanında olursam?" Kızın önünde diz çöktüğünde ellerini onun avuçlarından ayırmıştı.

"Sen bencil biri değilsin, Deniz. Hem sonsuza kadar yanımda nasıl olabilirsin ki?" Mücevher omuzlarını düşürdüğünde umutsuzluğa kapılmış bir sesle devam etti. "Ya bir gün benden ayrılmak zorunda kalırsan?"

Deniz elleriyle kızın yüzünü kavradı. Mücevher onun için benzeri olmayan bir varlıktı. Kelimeleri tane tane fısıldarken kızın tatlı kokusunu içine çekiyordu. "Ayrılmayacağımıza söz veriyorum. Seni asla bırakmayacağım, Mücevher."

Küçük çocuk kızın dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturduğunda güneş tüm zarafetiyle üzerlerinde parlıyor, sıcaklığını cömertçe onlara sunuyordu. Mücevher hatırlamadığı ilk öpücüğünü Deniz'den alırken yandığını hissediyordu. Bencillik dahi safire yakışırken Mücevher'in ona ait olan her şeyi sevebileceğinin farkında değildi, Deniz. Nasıl olabilirdi ki? İkisi de küçük ve savunmasızdı. Aşkın ne olduğunu bilmeden âşık olmak acı verici ve ıstırap dolu olmalıydı.

Deniz ilk öpücüğünü Mücevher'le mühürlüyordu. Bundan sonra öpeceği hiç kimse Mücevher'in eşsiz tadını ona veremeyecekti. Ondan uzak kalmak için, onu korumak için kalbinden vazgeçmek beklenmedikti.

Nefesleri birbirine karışıyor, güçsüz atan kalbi hissetmeye çalışıyordu. Bir kez daha dudaklarına kapanıp tüm nefesini üflediğinde Deniz kısmen ölmek üzereydi. Dudaklarından ayrılıp başını yan çevirerek genç kızın göğsüne yerleştirdi. Kalbinin atışlarını duymakta zorluk çekiyordu. Başını kaldırdığında Mücevher'in morarmış dudaklarından sızan suyu fark etti. Acele edip elini çabuk tutmalıydı. Tekrar nefesini kızın dudaklarına sertçe üflediğinde doğruldu. Mücevher yuttuğu tuzlu suları öksürüklerle çıkarıyor, bir hıçkırıkla derin nefesler alıyordu.

Deniz kumsalın buz gibi havasını üzerlerine savuran rüzgârın etkisiyle titreyen kızı kucağına aldığında ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Sadece, tüm kalbiyle onu kurtarmaya çalışmıştı. Mücevher'i kaybedemezdi, Safir. Mücevher'in peşine düşmemiş olsaydı, arkasından gitmemiş olsaydı onu... Kaybedecekti.

"Bunu nasıl yaparsın, Kehribar?" Deniz'in fısıltılı sesine karışan gözyaşları hayatında ilk kez yanaklarından süzülüyor, kolları arasına hapsettiği sevgilisinin saçlarına düşüyordu. "Bana bunu ikinci kez nasıl yaşatırsın?"

Olabildiğince bağırmak, etrafı yakıp yıkmak istiyordu. Sevdiği kadının kokusu üzerindeyken, dudaklarının tadı hâlâ damağındayken, yanında huzurla uyuduğunu sanırken yanılmıştı. Kader bir kez daha tekerrür etmiş, aynı acıyı iliklerine kadar hissetmesini sağlamıştı.

Deniz Atasoy; sevdiği kadını, çocukluğunu ve saf kalan tek yanını karanlık sularda kaybetmek üzereydi. Kendi adından, kişiliğinden, geçmişinden nefret ediyordu. Kendi hatalarının bedelini sevdiği kadının ödemesinden de nefret ediyordu. Deniz neden nefret etmiyordu ki? Bencildi, pislikti, günahkâr ve berbat adamın tekiydi. Tüm bunlara rağmen Mücevher'i arzulamaktan, istemekten vazgeçmemişti.

Buz parçasına dönüşmüş küçük bedeni korkuyla kendine bastırdığında dalgaları tetikleyecek kadar yüksek bir perdeden bağırdı. Deniz'in sesi koyda yankılanıyor, kumsala vuran her dalga acısını haykırıyordu. Mücevher bunu ona yapamazdı. Ondan ebediyen gitmeye cesaret edemezdi. Deniz onu asla bırakmayacaktı. İstesin veya istemesin; Deniz, Mücevher'den ayrılmayacağına binlerce kez yemin etti. Ölüm bile onları ayıramayacaktı.

Onlar sonsuzluğa mahkûm bedenlerdi. Onlar ulaşamayacaklarını düşündükleri kalpleriyle birbirlerine âşıklardı.

Yıldız, güneş için ölmeyecekti. Güneş, yıldıza gecenin sabaha olduğu gibi âşıktı.

"Seni seviyorum," dedi Deniz, cılız bir ışık karanlığı şafak gibi sökerken. "Geleceğinde olamayacağım için

üzgünüm, Kehribar, ama yapmak zorundayım." Deniz Mücevher'in düzene girmiş ritmik nefesini teninde hissedebildiği için rahatlamıştı. Verdiği karar onları tamamen koparacak, Mücevher bir daha onun adını ağzına bile almayacaktı belki de.

"Mutlaka..." Mücevher'in ıslak saçlarına uzun süren bir öpücük bıraktı. "Sana kendimi affettirmenin bir yolunu bulacağım. Yemin ederim kıymetlim, seni tekrar kazanmadan ölmeyeceğim."

Yaşamla ölüm içe içe geçmiş, denizin dalgaları kumsala izlerini kazıyordu. Kimsenin bu gizli yakarışı, içten duayı, imkânsız dileği duyduğu yoktu. Belkiler, keşkeler ve pişmanlıklar zamana terk ediliyordu.

Bir kadın intikam yemini ediyordu. Bir adam, sevdiği kadını yeniden kazanabilmek için bir savaşa hazırlanıyordu. Ödenmesi gereken kefaletler daha karanlık bir geleceğe sürgün ediliyordu.

Harabelerin arasında parlayan Mücevher kaybolmak yerine, kendini ışıltısıyla gözleri kamaştıracak bir Mücevher'e bırakıyordu.

Safir'in canını yakmaya ant içiyordu, Kehribar.
İblisin kalbini sınamaya geliyordu, melek.

Teşekkür

Merhaba kıymetlilerim.

Belki kitabı bitirdiniz, belki de son sayfada sizi neyin beklediğini merak ettiğiniz için bu yazıyı okuyorsunuz. Eğer kitabı bitirmişseniz size bir mendil uzattığımı hayal edin. Aslında ellerimle eşsiz yüzlerinizde sebep olduğum tüm hüznü silmek isterdim. Biliyorsunuz, sizi kırmak, incitmek ve üzmek asla istemediğim bir şey... Fakat boğazınızda bir yumru var, büyük ihtimalle gözleriniz hâlâ nemli, göremesem de hissedebiliyorum kalbimin derinliklerinde. Sizi böyle bir sonla karşıladığım için çok üzgünüm. Fakat pişman değilim, aksine bunun olması gerektiğine en başından beri inanıyordum. Bu son bizim değil, Mücevher ve Deniz'in sonu ya da bambaşka olayların hüzün dolu bir başlangıcı...

Mücevherlerden daha kıymetli okurlarım sizleri yıldızlar kadar çok seviyorum. Kalbiniz benim gökyüzüm, ilham kaynağım ve en değerli hazinemdir. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim sizlere...

Her zaman yanımda olan, tüm çılgınlıklarıma katlanan, daha da iyi olmam için sevgisiyle ve sabrıyla benimle ilgilenen, parlak fikirleriyle adeta aklımın her köşesini okuyan, kalbi bir elmas gibi eşsiz ve değerli olan kıymetlim, yayın yönetmenim; Yeliz Kuşçu Kıyak'a,

Desteğini ve emeğini asla esirgemeyen sevgili editörüm, kıymetlim; Burçin Çelik'e,

Hayalimdeki kapağı tasarlayan Şükrü Karakoç'a sonsuz teşekkürler...

Arada bir sinirlenip, negatif bir enerjiyle her vazgeçiyorum deyişimde beni motive ederek tatlı cadılarına(!) katlanan kıymetli aileme,

Saygıdeğer Ünal Koçak'a,

Ve Mücevher Denizi'nde emeği geçen isimsiz kahramanlara, tüm Müptela Yayınları Ailesi'ne kalbimle teşekkür ederim.

İyi ki varsınız.

Sizleri seviyorum.

Ah, bir de unutmadan...

Bu gece yıldızları benim için toplar mısınız?

